

Giới thiệu Những Tháng Năm Hồ Phách

Truyện Những Tháng Năm Hồ Phách, thời thanh xuân của tuổi trẻ cứ thế mà trôi qua rất nhanh, thời gian không vì ai mà dừng lại, cho chúng ta nhớ lại những hồi ức những kỉ niệm đẹp không thể nào quên.

Chuyện như mới vừa xảy ra ngày hôm qua, biết bao nhiêu ngọt ngào lãng mạn của một thời tuổi trẻ hoành tráng, cùng nhau tạo dựng ước mơ, chung tay cùng nhau đi đến hết con đường tương lai khó khăn, những hẹn ước còn đang dang dở.

Những năm tháng về quá khứ luôn làm cho chúng ta rất nhiều hoài niệm. Những mốc thời gian đã đi qua, những kỷ niệm của tuổi thơ làm cho con người ta luôn nhớ nhung khát khao trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1

Thuở nhỏ, Tàn Chiêu Chiêu thích nhất hai việc là ăn và chơi.

Thật ra đứa trẻ con nào cũng ham ăn, ham chơi, nhưng có thể coi Tàn Chiêu Chiêu là ham ăn, ham chơi nhất trong số đó. Về khoản ăn uống, miệng cô đặc biệt tham lam, không bao giờ nhịn được khi thấy đồ ăn, nước miếng cứ thế ứa ra, vô cùng thèm thuồng.

Khi đó là những năm 80 của thế kỷ XX, cái ăn cái uống còn thiếu thốn nhiều. Mặc dù Cải tổ kinh tế[1] như làn gió xuân tươi mới đã bắt đầu thổi qua những vùng duyên hải hẻo lánh, nhưng đối với những thành phố nằm sâu trong đại lục, đó vẫn chỉ như “gió xuân không qua núi ải Ngọc Môn[2]”, chẳng thấm tháp gì.

[1] Cải tổ kinh tế Trung Quốc (Cải cách khai phóng): là một chương trình thực hiện các thay đổi về kinh tế gọi là “Chủ nghĩa xã hội mang màu sắc Trung Quốc” do Đặng Tiểu Bình đề xướng và lãnh đạo từ cuối những năm 70 của thế kỷ XX và vẫn tiếp tục ở đầu thế kỷ XXI với mục tiêu cải tổ nền kinh tế Trung Quốc, tạo ra giá trị thặng dư đủ để cung cấp tài chính cho công cuộc hiện đại hóa nền kinh tế của Trung Quốc đại lục.

[2] Nguyên văn: “Xuân phong bất độ Ngọc Môn quan” trích Lương Châu từ của Vương Chi Hoán đời Đường. Ngọc Môn quan là cửa ải trọng yếu trên tuyến đường giao dịch của Trung Quốc với các nước phía Tây Vực, di tích này vẫn còn tại Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc.

Tàn Chiêu Chiêu sống cùng ba mẹ tại một thành phố “gió xuân chưa thổi tới” trong đại lục. Đó là một thành phố công nghiệp nhỏ thuộc tỉnh Giang Tây, hầu như tất cả các xí nghiệp quốc doanh lớn bé trong thành phố đều lấy tên “Nhà máy”, không giống bây giờ đổi hết thành hai chữ “Công ty” theo lối phương Tây. Ngày đó, hai người gặp nhau lần đầu, muốn biết nơi công tác của nhau sẽ hỏi: “Bác ở nhà máy nào vậy?”

Ba mẹ Tàn Chiêu Chiêu cùng làm trong một nhà máy cơ khí quốc doanh. Nhà máy trải suốt một vùng rộng lớn ở ngoại ô phía đông thành phố, ngoài những dãy nhà xưởng rộng lớn còn có nhà ăn, ký túc xá, cửa hàng, chợ, nhà khách, rạp chiếu phim, bệnh viện, nhà trẻ, trường học... thậm chí còn có cả chi nhánh bưu điện, ngân hàng. Tất cả gói gọn lại như một vương quốc nhỏ lấy nhà máy làm trung tâm. Vương quốc này nằm liền kề với mấy nhà máy hầm mỏ quy mô vừa và nhỏ cùng nhiều thôn xóm vùng ngoại ô phía đông, tạo nên một khu vực thành thị – nông thôn kết hợp với nét đặc sắc riêng. Cả vùng này sinh ra vì có nhà máy, sống được nhờ có nhà máy nên tên cũng lấy tên nhà máy mà đặt. Nhà máy có tên “Nhà máy cơ khí Trường Thành”, thường gọi tắt là Trường Cơ, vì thế cả vùng này gọi là khu Trường Cơ.

Hầu hết cán bộ, công nhân viên làm việc tại Trường Cơ đều sống trong những gian nhà nhỏ do nhà máy phân cho. Phòng ốc được xây từ những năm 60, đa số đều là nhà cấp bốn, tường thuần một màu gạch đỏ tươi lợp mái ngói xanh. Nhà cửa lô nhô cao thấp dày đặc suốt hai bên trái phải dọc theo sườn đồi, trải nguyên một triền núi. Nhà thì nhiều mà không gian chỉ có hạn, nên mỗi khi trong dãy nhà có ai đó nói to một chút là hai bên hàng xóm đều nghe rõ mồn một. Nếu chẳng may có nhà nào đánh mất nhau âm ỉ, hàng xóm ba bề bốn bên đều biết mà kéo tới xem náo nhiệt.

Tàn gia sống trong một căn hộ dành cho gia đình nằm phía trên cùng bên trái dãy nhà cao nhất ở sườn núi phía đông của khu tập thể. Các dãy nhà có chừng chục gia đình, mỗi nhà có hai gian lớn bé kiểu cách giống nhau, tổng diện tích chừng mười bảy mét vuông, dọc theo tường nhà ngoài còn nối thêm một dãy phòng bếp hẹp và dài, nhỏ tới mức hai người cùng chui vào là không xoay nổi người. Hai hộ dùng chung một căn gác xép, không có nhà vệ sinh riêng, muốn đi vệ sinh phải tới nhà vệ sinh công cộng gần đó. Riêng việc tắm rửa, mùa hè có thể xách nước vào tắm trong nhà bếp, đến mùa đông đành sang nhà tắm của nhà máy.

Ngày đó, đời sống của công nhân viên chức nhà máy phần lớn đều khó khăn. Lương tháng không cao nên hết giờ làm nhiều người tranh thủ khai khẩn đất hoang quanh nhà để gieo trồng rau hoặc vẫy rào nuôi vài ba con gà, lấy cái đắp đổi qua ngày. Những ngày tháng ấy, ngoại trừ ba bữa cơm một ngày, đám trẻ con căn bản không có thêm món đồ ăn vặt nào khác, người lớn không nỡ phung phí tiền bạc cho những thứ như vậy. Thỉnh thoảng được cho vài hào, mua mấy viên kẹo xù xì góc cạnh ngậm trong miệng là đã thấy vui mừng như nở hoa trong lòng rồi.

Cũng may, đầu người lớn thường xuyên tiết kiệm tiền mua đồ ăn thức uống nhưng mỗi dịp lễ tết, nhà máy đều phát phúc lợi cho nhân viên, hầu hết là đồ ăn: có khi là những túi bánh quy giòn tan, có lúc lại là từng thùng lê, táo hoặc túi bánh Trung thu... Mỗi lần xưởng phát phúc lợi là một lần vui vẻ của cô bé Tàn Chiêu Chiêu, bởi vì như vậy đồng nghĩa với việc được ăn uống thỏa thích.

Thời điểm vui vẻ nhất trong năm đương nhiên là Tết âm lịch, chẳng những nhà máy phát đồ mà ở nhà ba mẹ cũng sẽ làm thêm vài món ngon đón Tết: bánh đậu chiên giòn này, bánh bông gạo này, còn cả gừng ngâm đường nữa... nhà nào cũng giống nhà nào. Đám trẻ con vô cùng hăm hở tới từng nhà chúc Tết, ăn hoa quả. Đứa nào cũng chọn chiếc áo thật nhiều túi, ăn no nê rồi còn cố nhét cho đầy túi mới thỏa mãn rồi đi.

Ngoài những ngày lễ Tết được phát món này món kia, hằng năm mỗi khi hè về, tới mùa dưa hấu, nhà máy lại cữ vài xe tải tới các huyện lân cận mua dưa hấu về bán rẻ cho công nhân viên trong các xưởng, cứ năm hào một cân, thật như vừa bán vừa cho, mỗi người được mua tới đa hai mươi lăm cân. Mỗi khi tới ngày xe tải của nhà máy chở dưa về, đám con nít trong khu tập thể lại được phen mừng vui hớn hở, một đoàn con nít lo nhô đứng chờ trên đường lớn trước cổng nhà máy, hết mong lại ngóng, chỉ hy vọng xe dưa có thể về sớm. Thế nhưng, có lần đoàn xe chở dưa gặp trục trặc giữa đường về nên tới tận tối mịt vẫn chưa thấy đâu, rất nhiều đứa trẻ khóc lóc, sụt sịt, nhất định không chịu đi ngủ. “Con muốn ăn dưa hấu cơ, phải ăn dưa xong mới đi ngủ cơ.”

Tần Chiêu Chiêu chính là đứa nhóc khóc dữ nhất, bất kể ai dỗ dành thế nào cũng không chịu đi ngủ, nhất định phải chờ tới khi đoàn xe chở dưa về mới chịu thôi. Cuối cùng mẹ cô đành chịu thua, bỏ luôn ý định dỗ cô bé đi ngủ. Chỉ là đợi lâu như vậy, lại khóc nhiều, cô nhóc tự khắc mệt mỏi, bèn dựa vào lòng mẹ ngồi chờ, mí mắt cứ trĩu dần xuống, rồi ngủ lúc nào không biết. Sáng hôm sau, vừa mở mắt đã sực nhớ ra hôm qua chưa đợi được dưa hấu về, cô liền nhảy búp khỏi giường, để nguyên chân trần chạy đi, vừa chạy vừa khóc. “Mẹ ơi, mẹ ơi, hôm qua con vẫn chưa được ăn dưa hấu.”

Nhưng vừa mới chạy tới gian ngoài, thấy một hàng bảy, tám trái dưa da xanh biếc nằm lăn lóc dưới đất bên chân tường gạch đỏ tươi là cô bé nín ngay. Rốt cuộc, dưa hấu cũng về tới nhà rồi.

Mỗi ngày sau bữa trưa, mẹ cô lại bỏ một quả dưa hấu: một nửa ăn buổi trưa, nửa kia để tối ăn. Vì nhà không có tủ lạnh, dưa hấu bỏ ra rồi phải ăn hết ngay trong ngày, nếu không sẽ hỏng mất nên Tần Chiêu Chiêu rất thích chỉ vì cô bé có thể ăn tới sướng bụng thì thôi.

Nhưng những món như bánh quy đào giòn hay bánh Trung thu hoặc các loại hoa quả như lê, táo lại giữ được khá lâu nên mẹ cô sẽ luôn cất hết đi, không để cho cô bé được ăn tới no nê, thỏa thích. Thỉnh thoảng mẹ mới lấy cho cô một miếng, còn nói mấy món đồ ngon thì nên để dành mới ăn được lâu. Cô bé nghe vậy cũng chẳng hiểu gì, trong lòng âm ức, cảm thấy sao mẹ mình hẹp hòi quá.

Khi đó, Tần Chiêu Chiêu cũng chưa nhận ra rằng, tuy mẹ chẳng bao giờ để cô được ăn thỏa thích nhưng những đồ ăn ngon như vậy hầu như chẳng bao giờ ba mẹ động tới, cuối cùng có bao nhiêu đều chui cả vào bụng cô.

Lúc ấy, cô bé chỉ cảm thấy chưa thỏa mãn, còn tham ăn tới mức tự mình phải đi lấy trộm. Có lần nhà máy chia táo cho công nhân, mỗi người được một thùng, vậy là ba mẹ được hai thùng mang về. Mẹ cô khui cả hai thùng táo, cẩn thận lựa những quả sứt sẹo, hay bị sâu đục ra ăn trước rồi xếp hết những quả ngon lành vào trong một chiếc chậu lớn, cất tận trên nóc tủ ba gian. Để như vậy thoảng khí hơn cất trong thùng giấy, đồ ăn sẽ lâu hỏng hơn.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Tần mẹ chắc mẩm tủ cao như vậy chỉ có người lớn mới với được, Tần Chiêu Chiêu bé nhỏ tuyệt đối không thể nào với tới. Nhưng mẹ cô lại quên mất con gái mình là một con sâu hấu ăn, một khi đã dính tới đồ ăn thì đầu óc sẽ vô cùng nhanh nhạy, nghĩ ngay ra cách kê thêm một chiếc ghế đẩu nhỏ trên chiếc ghế tựa cao rồi trèo lên đó để trộm táo. Đến khi mẹ cô phát hiện ra thì chậu táo đã vơi non nửa.

Vì chuyện này mà ba nổi giận, quát cho cô bé vài cái vào mông, khiến cô khóc ầm ĩ một hồi. Từ khi bị đánh, cô bé ngoan ngoãn hơn, không dám động lòng trộm gì thêm nữa.

Số lần nhà máy phát đồ ăn ngon dù sao cũng có hạn, cả năm tính đi tính lại cũng chỉ được vài lần, hơn nữa đồ ăn về lại luôn bị mẹ “cất giữ nghiêm ngặt” nên những lúc bình thường, con mèo tham ăn Chiêu Chiêu sẽ phải tự thân nghĩ cách để kiếm được món này món kia.

Mấy quầy tạp hóa trong nhà máy cũng có bán những món đồ ăn vặt thật ngon mắt, nhưng trong túi không có tiền thì chỉ có thể ngồi nhìn chứ làm sao ăn được. Tim ba mẹ xin tiền mua quà vật thật vô cùng khó khăn, mười lần vói vỉnh may ra mới được một lần. Tần Chiêu Chiêu liền dấu cái miệng nhỏ xíu cầu nhàu với mẹ: “Mẹ à, vì sao con không được lĩnh lương vậy? Có lương rồi con sẽ không cần tìm ba mẹ xin tiền nữa.”

Mẹ cô nghe vậy, cười không ngớt: “Con muốn được lĩnh lương sao? Vậy phải chờ lúc nào con lớn, đi làm mới được.”

“Bao giờ con mới lớn nhì?”

Ba cô liền trêu con gái: “Mỗi ngày ăn thêm hai bát cơm, đảm bảo con sẽ lớn nhanh.”

Tần Chiêu Chiêu ngây thơ tin là thật, ngày nào cũng cố gắng ăn thật nhiều, ăn no căng bụng. Nhưng ăn nhiều như vậy mà hiệu quả chẳng thấy đâu, vẫn chỉ là cô bé nhỏ xíu, cô rất bất mãn: “Con ăn bao nhiêu cơm như thế, ăn lâu ời là lâu, sao chẳng lớn thêm vậy, thật chẳng hay ho gì.”

Chuyện lớn nhanh xem chừng rất xa vời, muốn được lĩnh lương cũng không thể ngày một ngày hai được, Tần Chiêu Chiêu chỉ còn cách là thường xuyên tìm cơ vói vỉnh ba mẹ xin tiền mua đồ ăn, tất nhiên chuyện này rất khó khăn. Ngoài ra, cũng có những món đồ ăn vặt không mất tiền, ví dụ như kẹo leng keng.

Kẹo leng keng không cần mua bằng tiền, có thể đổi bằng đồ phế liệu hay đồ bỏ như vỏ tủy kem đánh răng dùng hết, quần áo thùng, giày rách, lá sắt vụn hay dây thép nhỏ. Ông lão vẫn hay gánh gánh hàng kẹo leng keng đi hết nhà này sang nhà kia luôn là người được đám con nít trong khu hoan nghênh nhất, mỗi lần vừa nghe thấy tiếng rao “Kẹo leng keng, kẹo leng keng đây!” là lũ trẻ con lại ùa về phía ông như bầy én nhỏ.

Kẹo leng keng là một khối kẹo tròn, lớn bằng nắm thót, bên ngoài phủ một lớp đường kết tinh trắng muốt như bột phấn, bên trong vàng ruộm, óng ả như

lúa mạch chín. Khối kẹo giòn và rất cứng, ông già bán kẹo phải dùng một lưỡi đục và một cây búa nhỏ ghè khối kẹo lớn thành từng viên nhỏ giống như người ta đào đất; búa chạm lưỡi đục tạo nên những tiếng leng keng nên mới có tên là kẹo leng keng. Viên kẹo cứng đơ như vậy nhưng vừa ngâm nước bọt là sẽ nhanh chóng mềm ra, cắn một miếng là có thể kéo ra thành sợi vừa nhỏ vừa dài, mùi vị vô cùng thơm ngon, ngọt ngào nhưng dính răng không gì bằng. Người lớn không thích ăn món này nhưng trẻ nhỏ thì cực kỳ ưa thích.

Nhưng thích thì thích vậy chứ cơ hội đổi được kẹo để ăn không nhiều. Gánh kẹo leng keng của ông lão cơ hồ ngày nào cũng ghé qua khu tập thể nhưng vỏ kem đánh răng, giấy rách, sắt vụn, dây thép hỏng đầu phải ngày nào cũng có. Cuộc sống khó khăn nên người lớn ai ai cũng tiết kiệm, quần áo mặc rách thì mại và lại rồi mặc tiếp, giấy hỏng rồi cũng không tùy tiện vứt bỏ. Những đôi xăng đan nhựa đi mấy năm đã rách vẫn được giữ lại, nếu đôi đang dùng chẳng may đứt quai, sẽ cắt lấy một mảnh từ đôi cũ hơn qua trên lửa cho mềm rồi gắn lên, tiếp tục dùng. Hầu như nhà nào cũng tiết kiệm như vậy nên những thứ gọi là đồ bỏ mà bọn trẻ có thể mang đi đổi lấy kẹo ăn thật sự không dễ kiếm chút nào.

Thời thơ ấu, Tần Chiêu Chiêu nhớ mãi hai lần đi đổi kẹo leng keng. Một lần, cô bé nặn sạch kem đánh răng còn trong tuýp ra rồi lấy vỏ mang đi đổi kẹo, kết quả thế nào chẳng nói cũng biết, cô bé lại bị ba đét cho vài cái. Lần khác là khi cô bé lang thang chơi trong khu công trường đang thi công thì nhặt được một chiếc búa, từ lưỡi đến cán búa đều làm bằng sắt. Cầm cây búa nặng trĩu trong tay, việc đầu tiên cô bé nghĩ tới là mang nó đi đổi kẹo ăn. Ông già đổi kẹo vừa nhìn thấy cây búa là mặt mày hơn hớn, liền đem khối kẹo to bằng bàn tay còn lại trong gánh đưa cả cho cô bé. Thế là lần đó, một mình cô được độc hưởng khối kẹo thật to, ăn đến sung sướng đã nghiền.

Mấy món đồ ăn vặt dù mất tiền hay không mất tiền mua đều vậy, không dễ có mà ăn. Cũng may là vào mùa hè hàng năm, Tần Chiêu Chiêu luôn được ăn kem miễn phí đến no bụng.

Nhà máy Trường Cơ có xưởng làm kem riêng, mỗi khi hè đến, nhà máy đều điều động một số công nhân tới xưởng làm kem que, sau đó còn phát phiếu kem miễn phí cho toàn bộ công nhân viên chức trong nhà máy. Mỗi nhân viên được phát một trăm hai mươi phiếu một tháng, dùng phiếu này có thể đổi lấy kem ăn, coi như một khoản trợ cấp giải khát ngày hè.

Phiếu đổi kem này mang tiếng là phát cho nhân viên nhà máy nhưng thực chất là phúc lợi cho đám con nít. Chỉ cần trong nhà có trẻ nhỏ thì những phiếu kem này cơ hồ đều chuyển giao hết cho bọn chúng ngay trong ngày phát phiếu.

Kem que nước đường là loại rẻ nhất, một phiếu đổi được một cây, nếu bán cho người dân quanh vùng thì năm xu một cây; kem đậu xanh hai phiếu một chiếc, giá bán một hào. Đắt nhất là kem sữa, bốn phiếu mới đổi được một que, hai hào một cây; một cây kem này có thể đổi lấy bốn cây kem nước đường. Trẻ con nhà khác thường tiếc phiếu không dám ăn nhưng Tần Chiêu Chiêu lại thường xuyên ăn kem này. Bởi vì ba cô làm ở phân xưởng nhiệt độ cao nên mỗi tháng nhận được số phiếu gấp đôi người bình thường, cộng thêm phiếu của mẹ nữa là tổng cộng ba trăm sáu mươi phiếu; trong nhà chỉ có mình cô bé là trẻ con, một mình có hơn ba trăm phiếu kem, đương nhiên cô bé muốn ăn thế nào thì ăn.

Nhà bên cạnh có tới ba đứa nhóc nhưng chỉ có một trăm hai chục phiếu vì nhà họ chỉ có ba làm trong nhà máy còn mẹ thì không, nên số phiếu thường chẳng đủ dùng. Con gái út nhà đó suýt soát tuổi Tần Chiêu Chiêu, cũng vô cùng ham ăn, mỗi lần thấy cô mang phiếu đổi kem sữa ăn thì luôn thèm thuồng bám riết lấy. “Cớ ăn thử một miếng được không?”

Nhưng tại sao Tần Chiêu Chiêu phải bằng lòng cho cô bé ăn cùng chứ? Riêng chuyện ăn uống, con nít trời sinh ra đã keo kiệt, nhỏ nhen, mỗi lần như vậy cô lại làm ra vẻ không nghe thấy gì mà nhanh chóng chuồn mất.

Sau này, mấy tiệm quà vặt trong nhà máy lại bán thêm loại kem hình đầu búp bê, vừa mềm vừa dẻo lại ngọt, thoáng chốc đã vượt mặt các loại kem mà nhà máy sản xuất. Rất nhiều trẻ con thèm thuồng được nếm thử loại kem hình đầu búp bê này, Tần Chiêu Chiêu lại càng thêm muốn. Nhưng vấn đề là loại kem này có phần đất đỏ, một cây kem giá tận năm hào, không thể ngày nào cũng bắt mẹ mua cho ăn được, vì thế phần lớn thời gian chỉ có thể ngồi nhìn thèm thuồng.

Sau đó lại có thêm kem bọc sô cô la tám hào một que, bên ngoài phủ một lớp sô cô la, kem này thì ngon cực kỳ. Cô bé liền quần chặt lấy mẹ đòi mua, nhưng một cây kem thôi mà giá tận tám hào thì quả thực quá đắt, mẹ có ý không muốn mua, cô mặc kệ, vẫn mè nheo: “Con muốn ăn, con muốn ăn cơ!”

Rốt cuộc mẹ cũng chẳng lung lay nổi ý muốn của cô bé, đành mua cho cô một cây. Cây kem này thật sự thơm ngon chưa từng thấy, cô bé luyến tiếc không nỡ ăn nhanh, cứ liếm chậm chậm từng chút một. Nhưng tốc độ liếm không kịp tốc độ chảy, kem tan chảy dọc theo ngón tay như dòng lệ trắng; cô bé luống cuống tay chân, hết liếm cây kem lại liếm xuống ngón tay. Tới khi đã ăn hết cây kem, cô còn giữ lại que kem, ngậm trong miệng lâu thật lâu, đến tận lúc không còn nhận ra chút vị ngọt nào nữa mới luyến tiếc ném bỏ.

Ngoài kem que miễn phí mùa hè, còn có bỏng gạo mùa đông vừa rẻ vừa ngon. Mỗi khi tháng Chạp ghé đến, lại có ông lão vác theo một cái lò to trông như cái hồ lô đi vòng vòng quanh nhà máy, lớn tiếng rao: “Nô bỏng đây!”

Mùa đông, bỏng chiếm vị trí bá chủ tuyệt đối trên thị trường đồ ăn vặt, hầu như nhà nào cũng đem gạo hay ngô trong nhà đi nô bỏng hay làm một ít bánh bỏng gạo nên ông già nô bỏng làm ăn rất phát đạt. Đám con nít bám riết theo người lớn, giương cặp mắt chờ mong, ngóng đợi từng mẻ bỏng ra lò. Mỗi khi nghe tiếng nổ “bụp”, nhìn bát ngô hay bát gạo bỏ vào lò nở thành một gàu bỏng trắng như tuyết, Tần Chiêu Chiêu luôn vừa nhiệt liệt vỗ tay hoan hô vừa không dằn lòng được, đưa tay bốc trước một nắm bỏng bỏ vào miệng, không hề ngại nóng.

Nếu trên phương diện ăn, Tần Chiêu Chiêu không mấy khi được thỏa mãn như ý thì về chuyện chơi, lúc nào cô bé cũng được chơi tới đã đòi.

Ban ngày ba mẹ phải đi làm, đám con nít chưa đến tuổi đi học đều được gửi vào nhà trẻ của nhà máy. Các di ở nhà trẻ đều là người nhà của nhân viên nhà máy được chiếu cố vào đây trông trẻ, hết thấy đều là các cô, các bác ba, bốn mươi tuổi, không được học hành gì. Nhiệm vụ chính của họ là trông chừng cho bọn trẻ chơi không xảy ra chuyện gì. Họ không thể dạy chữ hay giảng Toán nên phần lớn thời gian bọn trẻ ở nhà trẻ chỉ chơi, muốn chơi gì thì chơi, ngày nào cũng chơi rất vui vẻ.

Ngày phải đến lớp chơi đã vui nhưng những ngày được nghỉ ở nhà chơi lại càng vui hơn. Nhà máy Trường Cơ nằm ở khu ngoại ô phía đông thành phố, thế tựa vào núi, nhìn ra sông là chỗ chơi tự nhiên của đám trẻ, chúng có thể nô đùa thỏa thích ở đồng ruộng, trong núi hay bên sông.

Đám con trai thường hào hứng lên núi trèo cây bắt chim hoặc xuống bờ sông mò tôm cá; còn đám con gái lại thích kéo nhau ra ruộng chơi, đuổi bướm, bắt chuồn chuồn, hái hoa thảo tử... Mỗi khi hái được hoa thảo tử có thể bện thành vòng hoa đeo lên cổ hoặc tay. Tàn Chiêu Chiêu mới bốn tuổi, còn nhỏ xíu nhưng đã theo các chị lớn học tết vòng hoa, tất nhiên cô bé bện không thuần thục, quỳnh lên muốn khóc. Chị Tiểu Đan nhà bên hơn cô năm tuổi, rất ra dáng chị lớn bện cho cô bé một cái vòng hoa thật đẹp đội lên. Cô bé đeo cả ngày, lưu luyến không nỡ tháo xuống, tới khi về đến nhà còn lên lút soi gương làm đám. Con gái hình như trời sinh ra đã biết yêu thích cái đẹp.

Những ngày không ra ngoài chơi, cô bé sẽ cùng các chị lớn chơi nhảy dây trên con đường trước cửa nhà.

Chích chích chích, chim én kêu chích chích chích, mả lan nở hoa, hai mươi một, hai trăm năm sáu, hai trăm năm bảy, hai trăm năm tám, hai tám, hai chín, ba mươi một...

Cô bé nhảy dây rất khá, còn ít tuổi nhưng tay chân động tác rất linh hoạt. Có điều, đến lúc chơi lò cò nhảy ô lại không được vậy, lò cò trên một chân rất khó giữ thăng bằng, chưa kể còn khó điều chỉnh lực dưới chân, hơi động một chút là đá văng viên gạch nhỏ dưới chân ra khỏi đường kẻ ô, vì thế các chị lớn không thích chơi chung với cô, thường gạt cô bé sang một bên ngồi xem.

Không chỉ thế, cả đám còn cùng nhau chơi trò gia đình, ban đầu chỉ bắt chước lại mấy chuyện trong nhà hàng ngày: người đóng vai ba, người đóng vai mẹ, còn có thêm ông nội, bà nội... giả vờ là một gia đình lớn sống cùng một nhà. “Ba mẹ” ngày ngày đi làm, “bà nội” ở nhà nấu cơm, “ông nội” trông trọt rau củ, “bé cưng” của cả nhà thì đi học, vân vân. Sau này còn bắt chước cả những hoạt động trên lớp, đóng vai thầy giáo, cô giáo, hiệu trưởng... Cứ thế, sau này từ trò chơi đóng vai gia đình mà trở nên sôi nổi rầm rộ, còn chuyển sang bắt chước theo những phim truyền hình ăn khách nữa.

Khi đó, bộ phim truyền hình Hồng Kông Anh hùng xạ điêu đang vô cùng ăn khách, nếu một đám tiểu cô nương tụ họp lại với nhau cùng chơi đóng kịch, hẳn sẽ rất thích thú bắt chước những diễn viên nổi tiếng trên tivi, hầu như đều tranh nhau được sắm vai Hoàng Dung, kế tới là Mịch Niệm Từ. Vậy là thành phiên bản thăng cấp của trò chơi gia đình, giờ còn cần cả sân khấu, đạo cụ nữa. Bởi vì muốn bắt chước các nhân vật cổ trang cần phải có hóa trang, phục trang: ví như muốn đóng vai Hoàng Dung cô nương thì đầu cần chải mấy lọn đuôi sam rũ xuống bên tai, trên đầu còn phải cài vài đóa hoa, người khoác thêm tấm ga trải giường hay chiếc khăn lông dài để giả như tà áo thướt tha trong những bộ cổ trang. Hơn nữa, quan trọng nhất là cần phải trang điểm, mấy cô bé không có son để tô môi hồng, chỉ có một cây bút nước đỏ nhưng cũng liệu com gấp mắt tô lên môi thành màu hồng hồng, lại điểm thêm một nốt son giữa ấn đường, thế là coi như chuẩn bị xong xuôi.

Trò chơi đòi hỏi phải hóa trang cho thật xinh đẹp này đối với một đám tiểu cô nương thật có sức hấp dẫn khó cưỡng.

Trò chơi thường diễn ra ở nhà chị Tiểu Đan, mấy cô bé học trò cứ tan lớp là rủ nhau chạy thẳng đến nhà chị. Mọi người mang theo những món đồ trang sức rẻ tiền, màu sắc sặc sỡ của riêng mình như dây lụa, hoa cài đầu, kẹp tóc nhựa, dây chuyền ngọc trai, vân vân, rồi thay phiên nhau đóng vai Hoàng Dung, cô hết sức hóa trang và đóng cho thật xinh đẹp. Tàn Chiêu Chiêu cũng muốn tham gia với các chị, ban đầu các chị chê cô nhỏ quá, không muốn cho chơi cùng, cuối cùng cũng miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng luôn đẩy cho cô đóng vai cô Khùng, không cần chải đầu, cài hoa hay hóa trang gì hết, cô vô cùng thất vọng.

Chung quy vẫn là chị Tiểu Đan tốt bụng nhất, một ngày nọ chị cũng cho Tàn Chiêu Chiêu được sắm vai Hoàng Dung một lần. Chị chải đầu cho cô, tết thành rất nhiều đuôi sam, một ít tết lại thành búi, một ít thả xuống hai bên má, còn quấn vòng cổ trần châu lên một que kem nhỏ, làm thành chiếc trâm cài đầu cắm vào búi tóc của cô. Chị còn dùng bút nước đỏ tô hồng đôi môi nhỏ xíu, điểm thêm một nốt ruồi son, cô nhóc trong gương giống như lột xác, biến thành người khác.

Hôm đó, sau khi trò chơi kết thúc, Tàn Chiêu Chiêu lưu luyến không nỡ tháo trang sức. Cô bé đứng trước gương, soi thế nào cũng không thấy đủ, cảm thấy mình thật xinh đẹp. Trong lòng phấn chấn không sao nói nên lời.

Cuộc sống vật chất khó khăn nhưng khi đám trẻ con cùng nhau chơi đùa lại đủ trò, muôn màu muôn vẻ. Những ngày tháng đó để lại cho Tàn Chiêu Chiêu ký ức về một thời thơ ấu vui vẻ trước khi đi học. Đám trẻ con trong khu tập thể thường dựa theo tuổi mà xưng bạn gọi bè, nó giống với nhau, chẳng bao giờ phải rầu rĩ vì không tìm được bạn chơi. Tàn Chiêu Chiêu gần như quen thuộc với từng gương mặt trẻ con ngày thơ ở nơi này dù chưa chắc có thể gọi được hết tên.

Thế nhưng có một ngày, Tàn Chiêu Chiêu phát hiện trong khu tập thể nhà máy hóa ra còn có một khuôn mặt non nớt hoàn toàn xa lạ với cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2

Phòng ốc của khu tập thể nhà máy Trường Cơ phần lớn được xây dựng từ những năm 60, chủ yếu là nhà cấp bốn, nhưng giữa một loạt những căn nhà thấp lè tè vẫn có vài tòa nhà bốn tầng mới xây nhô lên lè loi như hạc giữa bầy gà. Căn nhà hai phòng ngủ, một phòng khách diện tích không lớn lắm

nhưng “chìm sẽ nhỏ vẫn đủ ngủ tưng, nhà nhỏ vẫn đủ tiện nghi”, nó vẫn có phòng bếp và nhà vệ sinh khép kín, so với điều kiện ngày đó thì đúng là kiểu nhà đẹp hiếm gặp. Những căn nhà mới xây thế này thường chỉ dành cho cán bộ cao cấp của nhà máy, vài căn được phân cho nhân viên lão thành cống hiến lâu năm hoặc những công nhân nhận được danh hiệu “Chiến sĩ thi đua cấp thành phố”. Viên chức bình thường bụng đầy tức tối nhưng chẳng biết làm gì, đành nửa đùa nửa thật gọi đó là khu “Trung Nam Hải[1]”.

[1] Quần thể các tòa nhà ở phía tây thành phố Bắc Kinh, nằm trong Tử Cấm Thành, là trụ sở của đảng Cộng sản Trung Quốc và Chính phủ của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thuật ngữ “Trung Nam Hải” đồng nghĩa với sự lãnh đạo và chính quyền của Cộng hòa nhân dân Trung Hoa cũng giống như thuật ngữ “Phố Downing” thường dùng khi đề cập chính quyền của Thủ tướng Anh.

Khu tập thể của nhà máy xây men theo một triền núi nhỏ, khu “Trung Nam Hải” nằm ở lưng chừng núi, còn căn nhà cấp bốn của Tần Chiêu Chiêu ở trên đỉnh núi. Vì địa thế cao lại nằm ở khu tận cùng bên trái nên nhà cô cách khá xa những ngôi nhà còn lại trong dãy nhưng tương đối gần khu “Trung Nam Hải”, nếu không muốn nói là gần như láng giềng. Có điều, vẫn còn một bức tường gạch đỏ chắn ngang giữa hai khu nhà, giống như ngăn hà chia cách nhân gian và thiên đường. Bên kia bức tường là “thiên đường” nơi lãnh đạo nhà máy cư ngụ, bên này là “nhân gian” của những người lao động phổ thông.

Cũng không nhớ rõ từ khi nào mà Tần Chiêu Chiêu bắt đầu thấy từng đợt những tiếng nhạc tuyệt diệu thoát khỏi khu “Trung Nam Hải” tìm tới bên kia tường. Tần Chiêu Chiêu thấy tiếng đàn thật êm tai, mới tò mò hỏi mẹ đây là tiếng gì, mẹ nói với cô bé đó là tiếng đàn organ, Phó giám đốc Kiều mới mua một cây organ cho con trai luyện đàn.

Tần Chiêu Chiêu hết sức thèm muốn. “Mẹ à, con cũng muốn được học đàn organ.”

Mẹ cô bé cười khỏ, lắc đầu. Nửa sau thập niên 80 của thế kỷ XX, đàn organ hiện đại vượt ngàn dặm xa xôi du nhập vào Trung Quốc, trở thành thứ đồ chơi được ưa chuộng hàng đầu lúc bấy giờ. Chỉ có điều, giá đàn organ rất đắt, học phí cũng không rẻ, những gia đình công nhân ăn lương nhà nước thu nhập chỉ tằm tằm lại phải phụng dưỡng hai bên cha mẹ già cả ở quê như vợ chồng họ Tần không thể chiều theo sở thích học đàn của con gái được. Thế nên bất kể Tần Chiêu Chiêu có ngang ngạnh, khóc lóc vòi vĩnh đến đâu thì cũng không thể nào đạt được ước muốn. Cuối cùng, vì cô bé làm âm ĩ quá nên ba nổi giận, lôi cô bé qua một bên, quát cho vài cái thật đau. “Ba mày còn chưa chết đâu, khóc cái gì mà khóc?”

Nhận mấy roi từ đôi tay rắn chắc như khối thép của ba, Tần Chiêu Chiêu đau đớn khóc ré lên. Nghe tiếng con khóc, Tần mẹ xót ruột ngăn lại: “Mình làm cái gì vậy? Con nó muốn học đàn, mình không thỏa nguyện được cho con thì thôi, sao còn nhẫn tâm đánh đập nó như thế?”

Ba cô tức giận, thở hắt lên: “Phải rồi, là tôi không thỏa nguyện được cho con gái. Ai bảo tôi không phải là giám đốc chứ! Nó cứ việc đi tìm Phó giám đốc Kiều xin ông ấy nhận làm con, thế là được học đàn rồi đấy!”

Tần Chiêu Chiêu còn nhỏ không hiểu chuyện, cứ ngỡ những lời ba nói trong lúc tức giận là thật, rằng có thể tùy tâm nguyện mà chọn ba. Cô bé không khỏi ôm trong lòng uất ức với mấy roi của ba, nước mắt nước mũi giàn giụa, ôm mặt thút thít, một mình chạy thẳng tới nhà Phó giám đốc Kiều.

Trước đó cô bé chưa từng tới nhà Phó giám đốc Kiều, nhưng khi lách mình qua hàng rào gạch đỏ quanh khu “Trung Nam Hải”, men theo tiếng đàn organ du dương, cuối cùng cô bé cũng tìm được căn nhà cần tìm, giờ tay gõ nhẹ.

Người mở cửa chính là Phó giám đốc Kiều Vĩ Hùng trẻ trung, khỏe mạnh. Năm nay ông mới được thăng chức phó giám đốc, quả là hoạn lộ vô cùng rộng mở, tiền đồ xán lạn. Gương mặt ông thoáng lộ chút kinh ngạc khi thấy vị khách bé nhỏ đứng trước cửa. Tuy lâu nay vẫn có rất nhiều khách khứa viếng thăm nhà ông nhưng đây là lần đầu tiên có một cô bé nhỏ thế này. Cô bé nhỏ xíu, gương mặt ửng hồng như táo chín, ngẩng đầu giương hàng mi dài ngắn nước, sợ sệt cất tiếng hỏi: “Bác à, bác có phải Phó giám đốc Kiều không ạ?”

Phó giám đốc Kiều càng ngạc nhiên: “Phải rồi, là bác đây. Cô bé, cháu tìm bác có chuyện gì sao?”

“Phó giám đốc Kiều, bác làm ba cháu được không ạ?”

Một câu này của Tần Chiêu Chiêu đã kéo phu nhân của Phó giám đốc Kiều chạy ra xem. Phu nhân hiện tại của Phó giám đốc Kiều kém ông chừng mười tuổi, bà không phải vợ cả mà lấy ông sau khi người vợ kết tóc của ông mất. Lúc ấy, cô con gái của Kiều Vĩ Hùng và người vợ trước là Kiều Diệp đã mười lăm tuổi, bà cũng sinh được cho ông một cậu con trai mập mạp. Kiều Diệp không hợp tính mẹ kế, sau khi tốt nghiệp trường kỹ thuật, vào làm trong nhà máy đã mau chóng tìm đối tượng rồi kết hôn và dọn ra ở riêng, vì vậy căn nhà rộng lớn này chỉ còn lại ba người. Thoáng nghe có cô bé xa lạ tìm tới cửa “xin nhận ba”, Phó giám đốc phu nhân không khỏi sững sờ vạn phần, nhất định phải chạy ra xem rõ ngọn ngành. Thấy một cô bé nước mắt nước mũi giàn giụa, bà dịu dàng hỏi: “Cháu là con nhà ai vậy? Sao lại đột nhiên chạy tới tìm chúng ta thế này? Sao cháu lại muốn làm con Phó giám đốc Kiều? Ba cháu đâu?”

©STE.NT

“Ba cháu không cho cháu học đàn organ, ông ấy còn bảo muốn học thì tới xin Phó giám đốc Kiều nhận làm con. Phó giám đốc Kiều ơi, cho cháu làm con gái bác được không? Cháu rất muốn được học đàn.”

Vợ chồng Phó giám đốc Kiều sợ run, liếc nhìn nhau, không nói được lời nào. Tần Chiêu Chiêu giương ánh mắt mong đợi nhìn họ, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy nét đáng thương.

Tiếng đàn trong nhà chợt ngừng. Một cậu nhóc xem chừng không lớn hơn Tần Chiêu Chiêu là bao đi tới, tò mò nhìn cô bé. Tần Chiêu Chiêu còn dùng ánh mắt hiếu kỳ gấp chục lần trông lại cậu nhóc. Bởi vì cậu nhóc này hoàn toàn khác biệt đám con trai Tần Chiêu Chiêu vẫn gặp trước giờ. Cậu ta sạch bong, từ đầu đến chân không nhuộm hạt bụi nào. Trên người, áo sơ mi trắng muốt tựa mây, quần yếm thuần một sắc lam tựa trời xanh, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.

Đám con trai lớn lên ở những chốn nửa phố nửa quê như khu Trường Cơ phần lớn đều chạy nhảy khắp nơi như bầy khí con. Đứa nào đứa nấy trông thật bần thiêu, bần đất bết bết đầy mặt, đầy đầu. Quần áo trên người cứ bẩn em giặt rồi lại bẩn, cuối cùng giặt tới bạc phếch, không còn nhận ra màu sắc gì nữa. Còn như cậu nhóc sạch sẽ, chín chu trước mặt, đây là lần đầu Tần Chiêu Chiêu được thấy, vì thế cô bé không khỏi mở to cặp mắt loang loáng nước, ngơ ngẩn nhìn.

Phó giám đốc phu nhân lập tức xoay người đi tới. “Kiều Mộc, con ra ngoài làm gì? Mau về luyện đàn tiếp đi!”

Cậu bé tên Kiều Mộc ngoan ngoãn nghe lời, quay người về phòng. Cậu ta vừa mới lộ mặt một chút đã lại đi vào trong. Nhiều năm sau, Tần Chiêu Chiêu đọc được một câu “kinh hồng nhất miết”, ý nói “vừa nhìn thoáng qua đã để lại ấn tượng sâu sắc” trong sách giáo khoa Ngữ Văn, lòng không khỏi nhớ tới cái lần thoáng gặp Kiều Mộc năm đó.

Hôm đó, phu nhân của Phó giám đốc Kiều dắt Tần Chiêu Chiêu về nhà. Biết cô bé đến nhà Phó giám đốc Kiều gây ra chuyện xấu hổ, mẹ cô khe khẽ thở dài còn ba mặt đỏ phùng phùng. Cô bé vô cùng sợ hãi, thầm nghĩ lần này nhất định sẽ được một trận no đòn. Nhưng cuối cùng ba không những không đánh cô mà còn lục tung cả nhà tìm cây kèn harmonica từ ngày ông còn tại ngũ thối cho cô nghe.

“Chiêu Chiêu à, kèn harmonica nghe cũng hay lắm. Hay là mình không học đàn organ, ba dạy con thổi harmonica được không?”

Tần Chiêu Chiêu không được học đàn organ, đành cùng ba học thổi kèn harmonica. Cô bé cảm thấy tiếng harmonica không hay bằng tiếng đàn organ điện tử nhưng đã không thể học organ được thì harmonica cũng là một loại nhạc cụ, ít nhiều cũng có cảm giác được an ủi.

Sau hôm viếng thăm nhà Kiều Mộc, lúc đi nhà trẻ Tần Chiêu Chiêu cứ nghĩ mãi một chuyện, không sao hiểu được: “Mẹ à, Kiều Mộc không đi nhà trẻ sao?”

Trong nhà trẻ của nhà máy toàn là những cô bé cậu bé trạc tuổi Chiêu Chiêu. Hôm đó nhìn thấy Kiều Mộc, cô thấy cậu ấy chắc cũng chẳng lớn hơn mình bao nhiêu, thế tại sao cậu ấy không đến nhà trẻ nhỉ?

Tần mẹ liền cho cô bé biết: “Kiều Mộc không học ở nhà trẻ trong nhà máy mà học ở trường mẫu giáo thực nghiệm trong thành phố.”

“Trường mẫu giáo thực nghiệm là cái gì hả mẹ?”

Ngày ấy, trường mẫu giáo thực nghiệm là trường mầm non tốt nhất trong thành phố. Một là học phí rất đắt, hai là đường xá xa xôi lại chẳng có xe cộ đưa đón nên những công nhân bình thường chẳng muốn hao phí thời gian, tiền bạc đưa con cái tới học ở đó, hầu hết chỉ chọn gửi con ở trường mẫu giáo của nhà máy. Tần mẹ chẳng biết phải giải thích với con thế nào, đành qua quýt: “Trường mẫu giáo thực nghiệm là trường lớn hơn nhà trẻ của chúng ta một chút.”

“Mẹ à, con cũng muốn được học ở trường mẫu giáo thực nghiệm.”

Tần mẹ thở dài. “Chiêu Chiêu, con có thể đừng cái gì cũng muốn được không? Con không thể học đàn, cũng không thể học ở trường mẫu giáo thực nghiệm được.”

“Tại sao ạ?”

Tần mẹ không giải thích rõ ràng, chỉ xoa đầu con gái thở dài.

Sau này lớn lên, Tần Chiêu Chiêu mới dần hiểu được lý do. Con người có thể không phân chia tầng lớp nhưng vẫn có sự khác biệt thứ bậc, biểu hiện rõ ràng nhất của sự phân chia thứ bậc này là thân phận, địa vị và điều kiện kinh tế. Kiều Mộc và cô chính là hai con người nằm ở hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau, cho nên cậu mới có thể được học đàn, còn cô chỉ có thể thổi kèn harmonica; cậu có thể học ở trường mẫu giáo thực nghiệm, còn cô chỉ có thể đến nhà trẻ của nhà máy.

Nhưng lúc bấy giờ, Tần Chiêu Chiêu chưa thể lý giải sâu xa được như vậy, cô chỉ có cảm giác rằng Kiều Mộc hoàn toàn không giống cô và đám con nít vẫn thường thân thiết chơi đùa cùng cô.

Cô bé chưa từng thấy cậu ngoài chơi đùa, chưa bao giờ thấy bóng dáng cậu lẫn trong đám con trai vẫn thường túm năm tụm ba lê la chơi đập ảnh, bắn bi, lăn vòng sắt, thả chuồn chuồn tre... bên đường cái. Các trò như leo cây, moi tổ chim hay lội sông mò cá càng không cần phải đề cập tới. Cô cảm thấy thật kỳ lạ, chẳng lẽ cậu không bao giờ ra ngoài chơi sao?

Kiều Mộc là cậu bé không thích ra ngoài chơi đầu tiên mà Tần Chiêu Chiêu gặp. Tới giờ cô đã hiểu tại sao trước kia mình chưa từng gặp qua cậu, vì cậu sống trong một căn nhà lâu vừa đóng cửa lại là thành một nơi kín mít, lại rất ít khi ra ngoài chơi. Cả ngày đều ở trong nhà như vậy làm sao người ta biết cậu được chứ?

Sau này Tần Chiêu Chiêu mới biết, mỗi sáng Kiều Mộc được mẹ đưa tới trường mẫu giáo thực nghiệm, chiều được mẹ đón về rồi còn phải đi học đàn, chỉ đến tối mới về nhà; ăn uống, tắm rửa xong, luyện đàn thêm một lúc là đã buồn ngủ rồi. Cậu căn bản không có thời gian mà chơi đùa, hơn nữa mẹ cũng không cho phép cậu ra ngoài chơi cùng đám trẻ hàng xóm. Nếu không luyện đàn, cậu chỉ ở trong nhà học từ mới hay đọc cổ thi.

Mẹ của Kiều Mộc là Mộc Lan, bà vốn không phải người gốc ở đây mà là thanh niên trí thức Thượng Hải được đưa tới đây tham gia đội ngũ sản xuất vào những năm 70. Ông nội của bà vốn là thương nhân giàu có ở Thượng Hải thời trước Giải phóng. Sau Giải phóng, ông bị quy chụp vào thành phần tư bản nên phải chịu đủ loại phong trào, vận động khiến cả nhà phải chịu khổ theo. Tỷ như trong thời gian thực hiện phong trào lên rừng núi, về nông thôn, lẽ ra theo chính sách một trong hai con nhà họ Mộc có thể ở lại thành phố với gia đình nhưng cũng chẳng xong. Người của tổ dân phố ngày ngày tìm tới,

nói dễ nghe là động viên, còn khó nghe là muốn đuổi người về nông thôn. Lý do là con cháu của thành phần tư bản càng cần phải tiếp nhận sự tái giáo dục và rèn luyện của giai cấp nông dân. Thế là cha mẹ nhà họ Mộc đành rút nước mắt tiễn hai con lên đường, con gái Mộc Lan tới Giang Tây còn em trai Mộc Tùng về Vân Nam.

Sau ba năm ở đội sản xuất nông thôn, Mộc Lan được tuyển vào nhà máy cơ khí Trường Thành, không phải ăn đời ở kiếp ở nông thôn. Đối với việc được may mắn vào làm trong nhà máy ở thành phố của bà, nhiều người ác miệng đồn đoán sau lưng là do bà đã ngủ với cán bộ thôn nên mới được vậy. Rốt cục phải hay không phải thì cũng chẳng ai có chứng cứ rõ ràng. Hơn nữa, trên người bà còn ẩn chứa một phong thái kín đáo không thể diễn tả bằng lời, thứ phong thái này khiến người khác không dám đứng trước mặt bà khua môi múa mép. Dung mạo của bà cũng không thể nói là quá xinh đẹp nhưng đặt cạnh một nhóm công nhân trong nhà máy, người ta liếc mắt cũng có thể nhận ra bà. Đối với việc này, người trong nhà máy Trường Cơ chỉ có thể kết luận: “Suy cho cùng, người ta vẫn là con gái thành phố lớn nên hẳn là không giống với đám người ở thành phố nhỏ chúng ta.”

Nhưng giữa làn sóng thanh niên trí thức trở lại thành phố những năm 70 thì niềm may mắn được làm việc ở nhà máy của Mộc Lan lại trở thành bất hạnh. Trung ương có chính sách cho phép thanh niên trí thức được trở lại thành phố nhưng có hai điều hạn chế: một là những thanh niên trí thức đã kết hôn ở nông thôn không được phép về thành phố, hai là những người đã được nhà nước bố trí công tác cũng không thể trở về. Mộc Lan đã là nhân viên ăn lương tại nhà máy Trường Cơ, vì thế bà không thể trở về Thượng Hải được nữa. Nếu đã không thể quay về, chỉ còn cách an cư ở thành phố nhỏ này mà thôi. Sau khi phí hoài những năm tháng như hoa, cuối cùng năm hai mươi bảy tuổi, Mộc Lan kết hôn với một cán bộ góa vợ làm cùng nhà máy là Kiều Vĩ Hùng, năm sau sinh được cậu con trai Kiều Mộc. Từ đó, Kiều Mộc là tất cả đối với bà.

Lớn lên ở thành phố nên Mộc Lan có kế hoạch nuôi dạy con trai vô cùng nghiêm khắc. Kế hoạch của bà so với chốn nửa tỉnh nửa quê như khu Trường Cơ này là cực kỳ tiến bộ. Các bậc cha mẹ ở vùng này vốn không có ý thức “bồi dưỡng con cái”. Mặc dù nhà nước đã ban hành chính sách kế hoạch hóa gia đình nhưng những năm đầu thập niên 80, số nhà con một không nhiều, hầu như nhà nào cũng có hai, ba con, thậm chí có nhà còn có tận năm, sáu đứa; lấy đâu ra đủ thời gian, tiền bạc, tình lực mà chăm chút cho chừng đó con. Sinh con rồi chỉ cần đảm bảo không để chúng phải ăn đói mặc rét đã mừng lắm rồi. Trước khi đi học, hầu như đám trẻ đều lớn lên hoang dại như bầy dê thả giữa đồng, muốn chơi sao thì chơi, chỉ cần không khóc lóc, không đánh lộn thì cha mẹ cũng chẳng buồn quản chúng. Đến khi bọn trẻ đi học rồi mới bắt đầu quan tâm xem chúng học hành sao, thành thạo cũng trông chừng đám trẻ làm bài tập, nếu điểm thi không ra sao thì quát cho vài roi vào tay, như vậy gọi là dạy dỗ con cái.

Dốc lòng bồi dưỡng con cái như Mộc Lan: mới đi mẫu giáo đã cho học đàn, ngày ngày phải luyện chơi đàn, còn dạy con học từ vựng, cổ thi, ở khu Trường Cơ này chẳng có người thứ hai.

Mộc Lan cũng không phải người chỉ biết ép con cái học hành, không được chơi bời, ở nhà vẫn có rất nhiều đồ chơi để cậu nhóc chơi một mình, bà chỉ không cho con trai xuống nhà chơi với đám trẻ con trong khu tập thể. Bà sợ đám trẻ kia quá lỗ mãng, sợ con mình đi theo chúng sẽ nhiễm thói xấu vào người. Hơn nữa, bọn chúng mở miệng là nói giọng đặc sệt tiếng địa phương, trong khi con bà từ nhỏ đã được dạy nói tiếng phổ thông chuẩn, để cậu đi chơi với đám trẻ kia khó tránh pha tạp ít nhiều phương ngữ, điều đó khiến bà không vui.

Chính nhờ sự tận tâm của Mộc Lan nên đã bồi dưỡng ra một Kiều Mộc đặc biệt trong mắt Tần Chiêu Chiêu. Cô bé cảm thấy cậu khác xa tất cả những đứa trẻ trong khu tập thể nhà máy.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3

Chớp mắt đã tới tuổi vào tiểu học, Tần Chiêu Chiêu chuyển sang học tiếp ở trường tiểu học dành cho con em nhân viên thuộc nhà máy Trường Cơ. Trường tiểu học cũng giống nhà trẻ, được xây ngay trong khuôn viên nhà máy, đến trường cũng lắm chỉ mất năm phút đồng hồ, vì vậy ba mẹ cô bé không cần quá chú trọng việc đưa đón con gái. Còn Kiều Mộc đã chuyển từ trường mẫu giáo thực nghiệm lên trường tiểu học thực nghiệm, cũng là trường tiểu học tốt nhất trong thành phố.

Hàng ngày, Tần Chiêu Chiêu cắp sách tới trường đều đi trên con đường vắng ngang trước mặt khu “Trung Nam Hải”. Những ngày đi sớm sẽ thấy mẹ Kiều Mộc chờ cậu đi học bằng chiếc xe đạp mini thật đẹp. Quần áo cậu mặc cũng vô cùng đẹp đẽ, tinh xảo; đừng nói là ở chốn nửa tỉnh nửa quê như khu Trường Cơ này, ngay cả tiệm bách hóa sầm uất nhất chợ thành phố cũng chưa từng thấy những bộ quần áo đẹp như vậy. Nghe nói, quần áo cậu mặc đều là đồ được ông bà ngoại gửi từ Thượng Hải về.

Thượng Hải... Đó là nơi như thế nào? Tần Chiêu Chiêu rất mong mình cũng có ông bà ngoại ở Thượng Hải để nhận được những bộ quần áo đẹp như vậy.

Đáng tiếc, ông bà ngoại của cô lại sống ở quê, cách thành phố này những mấy chục cây số. Hàng năm, chẳng những ông bà không thể gửi những bộ quần áo đẹp cho cô mà ngược lại mẹ còn phải gom những bộ quần áo cũ không mặc nữa của cô bé, giặt thật sạch sẽ, gấp lại mang về cho đám con nít nhà cô cậu mặc tiếp.

Nhà ông bà nội còn xa hơn nhiều, mất hai giờ ngồi xe khách đường dài, còn phải đi bộ thêm hơn một tiếng, băng qua hai quả núi mới đến được nhà ông nội giữa thung lũng hoang vu. Tần Chiêu Chiêu đã từng theo ba mẹ về quê vài lần. Cô bé mặc một chiếc quần hoa, dùng dây buộc tóc hoa bằng lụa uốn

rất bình thường ở thành phố nhưng cũng đủ để làm náo động cả sơn thôn hoang vu, hẻo lánh này. Bao nhiêu trẻ con ăn mặc rách rưới vây quanh cô bé, tròn mắt ngắm nhìn. Đối với đám trẻ ấy, có lẽ nơi cô sống hẳn cũng sánh ngang với Thượng Hải.

Nhà nội Tần Chiêu Chiêu đòi đòi định cư giữa thung lũng sâu trong núi, ba cô nhờ được đi bộ đội nên mới có cơ hội thoát ly khỏi vùng núi non hoang vu ấy. Năm đó, quân đội đến vùng này mộ binh, nam thanh niên đến tuổi đều tranh nhau đầu quân vì đối với những người dân quê như họ, đây là cơ hội lớn nhất để thoát khỏi kiếp nông dân. Thế nhưng sãi nhiều chướng thiếu, người đông mà chỉ tiêu ít nên thôn quy định mỗi nhà chỉ cho một con trai được đăng ký kiểm tra sức khỏe nhập ngũ. Nhà họ Tần có hai người con trai đều đủ tuổi, thừa điều kiện, biết cho ai đi đây? Phận làm cha khiến Tần lão suy ngẫm mãi điều này, cuối cùng đành quyết định để cậu con trai thứ hai đi vì cậu cả cũng đã lớn tuổi, khỏe mạnh tráng kiện, có thể ở lại lo việc trong ngoài.

Quyết định này của ông nội đã đẩy vận mệnh của hai cậu con trai đi theo hai hướng hoàn toàn khác nhau. Ba Tần Chiêu Chiêu tham gia kiểm tra sức khỏe, đủ tư cách nhập ngũ, từ đó thoát khỏi nơi thâm sơn cùng cốc. Đi bộ đội vài năm, ông phục viên, được phân công công tác tại nhà máy cơ khí Trường Thành, trở thành công nhân sống giữa thành phố, hưởng lương nhà nước. Còn bác Tần Chiêu Chiêu đến giờ vẫn ở lại quê nhà, bám lấy một mẫu ba ruộng, mùa xuân cấy bừa mùa thu gặt hái, sự vất vả khiến ông già hơn em trai rất nhiều. Mấy con gái của ông cũng chỉ học hết tiểu học là bỏ học ở nhà trồng cây, người nào người nấy làm ruộng rất cù.

Lúc Tần Chiêu Chiêu về quê, nghe người ở nhà kể lại những chuyện năm xưa thì đã từng chớp mắt ngây thơ hỏi mẹ: “Mẹ à, nếu như bác nhập ngũ thay ba thì giờ con là con gái của bác nh?”

Mẹ cô bé bật cười. “Con bé ngốc nỳ, nếu bác nhập ngũ thay ba con thì lấy đâu ra con đây?”

Sẽ không có cô sao? Tần Chiêu Chiêu giật mình, cô không thể nghĩ tới chuyện không có mình thì sẽ thế nào, tốt nhất là cứ để ba nhập ngũ, và cô là con của ba là được rồi. Lúc ở nơi thâm sơn ấy, cô bé vẫn luôn cảm thấy được làm con của ba thật là may mắn. Có điều, khi về tới Trường Cơ, chỉ cần nhìn thấy Kiều Mộc là trong lòng cô bé lại trỗi dậy hy vọng Phó giám đốc Kiều có thể là ba cô còn Mộc Lan là mẹ. Như vậy, người được học đàn, được mặc quần áo đẹp sẽ là cô.

Một hôm, Tần Chiêu Chiêu đi học sớm, vừa ra tới đường đã thấy Kiều Mộc được mẹ chở tới trường. Bàn tay nhỏ xíu của cậu đang lục lọi trong túi, lục ra lục vào rồi đánh rơi thứ gì đó mà hình như cậu cũng không nhận ra.

Chiếc xe đạp lướt qua rất nhanh, Tần Chiêu Chiêu tò mò chạy về phía trước, nhặt được một viên kẹo lẩn trong bụi cỏ vệ đường. Trước nay Tần Chiêu Chiêu chưa từng nhìn thấy viên kẹo nào như thế. Trường Cơ là vùng nghèo khó, điều kiện vật chất thiếu thốn, loại kẹo rẻ nhất trong các cửa hàng bách hóa của nhà máy là những viên kẹo xù xì góc cạnh, một xu một viên kẹo trắng tinh hình dạng không giống nhau, kẹo cũng chẳng có giấy gói bọc, đưa lên miệng ngậm thấy vị ngọt mát bao lấy đầu lưỡi. Sang hơn một chút là kẹo hoa quả giả năm xu một viên, bọc trong giấy kẹo ba màu đỏ, vàng, lam, ăn vào thấy vị hoa quả. Cao cấp hơn cả là kẹo xốp hoặc kẹo mềm bọc vùng gói giấy bóng kính trong suốt. Kẹo này những một hào một viên, cũng có thể mua cả cân, thường được mua về làm kẹo cưới, bày ra đĩa mời khách những khi nào tân phòng[1]. Đám con nít gấp díp như vậy sẽ háo hức vợ cả năm to, ăn xong cũng không nỡ bỏ vỏ kẹo mà cẩn thận vuốt cho thật phẳng, kẹp vào giữa trang sách để dành; ai tích được nhiều vỏ kẹo sẽ thấy rất tự hào.

[1] Tục lệ xưa của người Trung Quốc, khách sẽ trêu chọc cô dâu chú rể trong đêm tân hôn.

Ngoài mấy loại kẹo này, Tần Chiêu Chiêu chưa được nếm qua loại kẹo nào khác. Chiếc kẹo Kiều Mộc đánh rơi trong bụi cỏ được gói rất đẹp, không dùng giấy gói ba màu lòe loẹt, tầm thường như kẹo hoa quả rẻ tiền, cũng không gói bằng giấy bóng, chỉ có một lớp giấy bọc màu trắng đơn giản in hình một chú thỏ trắng xinh xắn.

Trên vỏ kẹo còn in ba chữ nhưng cô chưa nhận được hết mặt chữ, chỉ nhìn ra mỗi một chữ “Đại”. Đưa kẹo lên hít một cái, mùi sữa thơm ngọt xộc vào mũi, bóc vỏ ra thấy bên trong còn một lớp giấy rất mỏng, trong suốt, dính chặt lấy chiếc kẹo. Cô bé cố bóc sạch lớp giấy nhưng không được, không nhịn nổi mùi sữa dụ hoặc, chẳng quan tâm nhiều, cô nhét luôn viên kẹo vào miệng. Trước kia cô bé vẫn ăn kẹo như vậy vì vỏ kẹo hoa quả thường dính chặt vào kẹo không bóc ra được, chỉ có cách ngậm vào miệng, chờ giấy tách ra khỏi kẹo rồi nhả vỏ kẹo ra sau. Nhưng lạ là viên kẹo này không cần nhả vỏ, vừa đưa vào miệng là lớp giấy tự tan ra, sau này cô bé mới biết loại giấy này được gọi là giấy gạo nếp, có thể ăn luôn không cần bóc. Lớp giấy gói trong suốt tan mất, vị sữa urom đầy khoang miệng, ngọt ngào đến mức Tần Chiêu Chiêu tưởng chừng có thể nuốt luôn cả lưỡi mình. Ngon quá! Tại sao lại có loại kẹo ngon đến vậy? Đến khi đã ăn gọn cả viên kẹo rồi mà vị sữa vẫn còn lưu mãi trong miệng.

Ăn hết viên kẹo, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận cất vỏ kẹo thật kỹ, tan học là chạy một mạch về nhà, vừa thở hổn hển vừa hỏi mẹ: “Mẹ à, nếu cả hai môn thi giữa kỳ con đều được 100 điểm thì mẹ thưởng cho con nhé![2]”

[2] Cấp tiểu học ở Trung Quốc thi hai môn Ngữ văn và Toán, sử dụng thang điểm 100.

“Được, nếu cả hai môn đều được 100 điểm, muốn thưởng gì cũng được.”

Cô bé liền tức tốc lôi vỏ kẹo cất kỹ ra đưa mẹ: “Con muốn ăn kẹo này, ngon lắm mẹ ạ!”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Vừa nhìn thấy vỏ kẹo, mẹ cô bé thoáng giật mình. “Đây là kẹo sữa Thỏ Trắng[3], con lấy đâu ra thế?”

[3] Nhãn hiệu của hãng sản xuất bánh kẹo Quan Sinh Viên, bắt đầu xuất hiện ở Thượng Hải năm 1943 và sớm nổi tiếng thế giới. Ngày 26/9/2008, loại kẹo phải dừng tiêu thụ do phát hiện hàm lượng hóa chất melamine cao gấp 6 lần mức cho phép trong sản phẩm. Sinh thời, đây là loại đồ ăn nhẹ mà thủ tướng Trung Quốc Chu Ân Lai vô cùng yêu thích.

Tần Chiêu Chiêu lén riu rít như chú chim nhỏ kể lại chuyện nhặt được viên kẹo giữa đường cho mẹ nghe, còn nhấn mạnh lại: “Kẹo này ngon lắm, rất rất

ngon.”

Ngày ấy, kẹo sữa Thỏ Trắng là thứ đồ xa xỉ, người bình thường không nỡ bỏ chừng đó tiền mua loại kẹo ngon như thế làm đồ ăn vặt cho con cái. Tàn mẹ bèn nghĩ cách lừa con gái. “Chiều Chiều à, loại kẹo Thỏ Trắng này chỉ ở Thượng Hải mới có, thành phố mình không ai bán đâu. Hay mẹ mua kẹo xộp cho con nhé, mua nửa cân có được không?”

Nếu là trước kia, được mẹ hứa mua cho nửa cân kẹo xộp hẳn Tàn Chiều Chiều sẽ vui mừng như mở cờ trong lòng. Nhưng giờ đã trót nếm qua kẹo Thỏ Trắng rồi, món kẹo xộp kia không thể thỏa mãn cô bé được nữa. Cô nhóc được phen thất vọng liền bù lu bù loa: “Không đâu, con không cần kẹo xộp. Con muốn ăn kẹo sữa Thỏ Trắng cơ. Tại sao mẹ không phải người Thượng Hải? Sao ông bà ngoại không ở Thượng Hải chứ?”

Cô bé khóc lóc ăn vạ mẹ rất lâu, tới tận khi ba tăng ca trở về. Vừa nghe qua câu chuyện, ba cô liền tức giận trừng mắt: “Ranh con to gan thật, còn muốn mẹ là người Thượng Hải để mua kẹo Thỏ Trắng cơ đấy! Còn không biết điều nữa, đừng trách tao tống cô về quê làm con bác cả, đến lúc ấy kẹo xộp cũng chẳng có mà ăn đâu.”

Nghe đến đây, Tàn Chiều Chiều đành nín khóc. Dẫu cô bé còn nhỏ nhưng cũng thừa hiểu mình may mắn hơn hẳn các con nhà bác cả. Các anh chị họ ai nấy đều hâm mộ cô được sống giữa thành phố, còn được mặc váy có nơ cánh bướm, còn được ăn kẹo xộp nữa, giống như cô vẫn hâm mộ Kiều Mộc vậy. Đã không thể được như Kiều Mộc thì chớ nên chọc tức ba, nếu không sẽ bị đuổi về quê ở với anh chị họ.

Nhiều năm sau, Tàn Chiều Chiều vô tình được được một đoạn trong sách thế này: “Đời người tựa kiếp hoa bay, sinh cùng một cội, nở chung một cành, cánh rơi thêm ngọc cánh sa bờ rào... Sang hèn khác chốn, biết tại nơi nao![4]”

[4] Lấy ý từ Vô thân luận của Phạm Chân.

Gấp sách lại rồi nhưng Tàn Chiều Chiều vẫn vẫn vương mãi nỗi băn khoăn: Tại sao cùng là con người lại có sang có hèn khác nhau?

Đúng thật nhì, tại sao chứ? Vì sao có người may mắn sinh ra giữa gác tia lầu son, lại có người bất hạnh sống trong cảnh bần cùng khốn khó? Rốt cuộc vận mệnh là gì chứ? Giữa mệnh mang hỗn độn, rốt cuộc vận mệnh do ai an bài?

Vô phương giải đáp, câu hỏi về khởi nguyên vận mệnh vẫn là bí ẩn không lời đáp suốt mấy ngàn năm lịch sử của loài người.

Biết chắc rằng ba mẹ sẽ không mua kẹo Thỏ Trắng cho mình, nên từ đó mảnh giấy gói kẹo kia trở thành báu vật của Tàn Chiều Chiều, được cô bé cẩn thận cất ở nơi trang trọng nhất.

Ngày đó, mấy cô nhóc cấp một vẫn thường sưu tầm giấy bọc kẹo rồi mang ra khoe và so với nhau xem ai sưu tầm được nhiều vỏ kẹo đẹp nhất. Vỏ kẹo Thỏ Trắng của Tàn Chiều Chiều vừa đưa ra đã khiến các bạn sững sốt, mang về cho cô bé rất nhiều ánh mắt hâm mộ tột độ.

Có điều, được ngưỡng mộ cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp, người xưa vẫn có câu: “Thất phu vô tội, hoài bích kì tội”, nghĩa là người thường vốn chẳng có tội, mang theo vật quý bên mình thành ra có tội. Vỏ kẹo bảo bối của Tàn Chiều Chiều chẳng may bị lớp trưởng Hạ Cầm để mắt đến. Hạ Cầm muốn dùng vỏ kẹo bóng kính để đổi lấy vỏ kẹo này của Tàn Chiều Chiều đương nhiên Tàn Chiều Chiều không chịu. Vì thế, Hạ Cầm liền lợi dụng quyền lực của lớp trưởng kéo tất cả con gái trong lớp về phe mình, không ai được chơi với Tàn Chiều Chiều nữa.

Trẻ con ngày đó khá lợi hại, cả đám trẻ lớn cùng nhau, chơi chung với nhau, trong quá trình chơi đùa, những đứa có khả năng cá nhân vượt trội sẽ sớm bật lên trở thành người lãnh đạo, là “trùm” của của đám trẻ. Những đứa nhóc này đều dũng cảm, thông minh, sáng dạ, dễ dàng khiến bọn trẻ khác nhất mực nghe theo, nếu không, đồng người lắm ý như vậy vốn dĩ đâu thể chơi chung được với nhau.

Hạ Cầm chính là một đứa trẻ thuộc hàng “trùm” như vậy, con gái trong lớp luôn răm rắp nghe lời cô bé, cô nói không được chơi với ai là tất cả sẽ xúm lại bỏ mặc người đó. Vì chiếc vỏ kẹo này mà Tàn Chiều Chiều bị tất cả con gái trong lớp cô lập. Tan học chẳng còn ai rủ cô nhảy dây, đá cầu, tung bao cát nữa. Cô bé chỉ còn một mình thật buồn, thật tủi thân. Sau ba ngày, rốt cuộc Tàn Chiều Chiều cũng không chịu nổi nữa, đành chủ động mang vỏ kẹo Thỏ Trắng tới đổi cho Hạ Cầm. Đổi lấy năm chiếc vỏ kẹo bóng kính mình không thích, cũng là đổi lấy thiên hạ thái bình.

Cực chẳng đã mất đi vỏ kẹo quý giá khiến Tàn Chiều Chiều bé nhỏ vô cùng khó chịu. Năm ấy còn nhỏ tuổi, cô bé chưa hiểu được thế nào gọi là nhẫn nhịn cho đi những thứ mình yêu quý, chỉ biết rằng cảm giác khi mất đi thứ quý báu là vô cùng, vô cùng khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4

Kỳ hai năm lớp một, nhà trường tổ chức cho các lớp đi dã ngoại mùa xuân. Giáo viên nhắc nhở học sinh chuẩn bị lương khô và mang theo nước uống.

Những cô cậu học trò lớp một lần đầu tiên được tham gia hoạt động tập thể như vậy nên ai nấy đều hào hứng về nhà giục ba mẹ chuẩn bị đồ ăn cho

chuyến dã ngoại. Các cô nhóc, cậu nhóc nhân dịp này tranh thủ “đề đạt nguyện vọng” được ăn những món ngon lành mà bình thường chẳng mấy khi có cơ hội động tới. Tàn Chiêu Chiêu hy vọng mẹ sẽ mua bánh mì hoặc bánh ngọt để cô mang theo.

Ngày ấy đồ ăn lót dạ thường thấy ở vùng Trường Cơ là những món làm từ bột mì, bột gạo như bánh bao, màn thầu, bánh mì hấp... Màn thầu, bánh mì hấp một hào một chiếc, bánh bao đường giá một hào hai, bánh bao thịt bán một hào bảy. Ngoài những món này còn có bánh trứng gà bán theo cân cao cấp hơn một chút, bánh trứng nướng vàng ruộm, mềm mại vừa thơm vừa ngon, Tàn Chiêu Chiêu rất thích, nhưng nhà chẳng mấy khi mua. Thỉnh thoảng có mua nửa cân mẹ cũng chỉ cho cô mỗi lần một, hai chiếc, ăn xong vẫn còn thòm thèm. Vì chẳng bao giờ được ăn đến đã nghiền nên ngày còn nhỏ Tàn Chiêu Chiêu luôn thầm nghĩ: Đợi sau này lớn lên kiếm được tiền, nhất định phải mua thật nhiều bánh trứng gà, ăn đến no căng bụng mới thôi.

Ít lâu sau, bánh mì, bánh ngọt kiểu Tây và bánh bông lan bắt đầu xuất hiện ở khu Trường Cơ. Bánh mì năm hào một chiếc, thoạt nhìn thấy vừa to vừa tròn nhưng không thể no bụng được, ăn rồi cũng chẳng khác chưa ăn là bao. Bánh bông lan phủ kem trắng xóa nhỏ hơn hẳn bánh mì nhưng giá đắt gấp đôi – một đồng một chiếc. Tính toán chi li ra, người lớn chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ chừng đó tiền để mua đồ ăn vặt lấp bụng cho con trẻ, thật là chẳng hợp lý chút nào.

Nhưng bọn trẻ lại rất thích những loại bánh trái này; bánh mì, bánh bông lan thơm thật là thơm! Bọn chúng cũng giống Tàn Chiêu Chiêu, mỗi khi thấy chiếc xe nhỏ bán bánh bông lan đẩy qua là đứng dạt sang một bên hít hà không ngừng. Không được ăn nhưng được ngửi hương thơm ngọt ngào cũng tốt rồi.

Có lần, chị Tiểu Đan mua một chiếc bánh bông lan ăn thử. Anh trai chị Tiểu Đan là anh Tiểu Cương, mười bảy tuổi tốt nghiệp trung học năm ngoái, vừa kịp đợt cuối cùng chính sách thay thế[1] nên được nhận vào học nghề ở nhà máy Trường Cơ thay thế vị trí công tác của mẹ. Tiểu Cương đi làm mỗi tháng có vài chục đồng tiền lương, tuổi còn trẻ nên chi tiêu rất hào phóng, thỉnh thoảng lại cho cô em gái mới học cấp hai một, hai đồng tiêu vặt. Cái thời chỉ cần vài hào đã có thể mua được vô số đồ ăn vặt thì một cô nhóc có vài đồng để tiêu vặt đúng là “tiểu phú ông”. Tàn Chiêu Chiêu cực kỳ hâm mộ chị Tiểu Đan, còn ao ước có được anh trai như anh Tiểu Cương.

[1] Chính sách thay thế: Chính sách được Trung Quốc thực hiện phổ biến vào thập niên 70, 80 thế kỷ XX, nhằm thu xếp ổn định cho các nhân viên già yếu và bố trí việc làm cho thanh niên, theo đó, khi các viên chức già từ chức hoặc về hưu thì con cái của họ được nhận vào biên chế thay vị trí của cha mẹ.

Thấy chị Tiểu Đan mua một miếng bánh bông lan, Tàn Chiêu Chiêu thêm lắm, nhìn không được đành chìa một bàn tay nhỏ xíu hướng về phía chị, năn nỉ với vẻ đáng thương: “Chị Tiểu Đan ơi, cho em ăn cùng được không? Một miếng nhỏ thôi cũng được ạ.”

Bởi vì dễ dàng có tiền nên chị Tiểu Đan cũng không hề nhỏ mọn, bẻ ngay một góc bánh lớn đưa cho Tàn Chiêu Chiêu.

Đây là lần đầu tiên Tàn Chiêu Chiêu được ăn bánh bông lan, cảm thấy ngon hơn hẳn bánh bao, màn thầu hay bánh mì hấp thường ngày, thậm chí cả bánh trứng gà cũng không ngon bằng. Bánh bông lan cũng làm từ bột mì vì sao lại mềm, thơm, ngọt đến vậy? Tàn Chiêu Chiêu rất mong ngày nào cũng được ăn bánh bông lan, không phải ăn bánh bao, màn thầu hay bánh mì hấp nữa. Ngày nào cũng được ăn thì chắc chắn là không được, chỉ cần có thể ăn thêm lần nữa là tốt lắm rồi. Thế nên lần này cô bé tranh thủ “đề đạt yêu cầu” với mẹ, mẹ cũng chiều ý, mua cho cô bé hai chiếc bánh bao và một miếng bánh bông lan nhỏ, cô bé cực kỳ vui vẻ lên đường.

Bữa cơm dã ngoại lần đó của bọn trẻ cũng không khác biệt nhau là mấy, đồ lót dạ quanh quẩn chỉ có những món làm từ bột mì bột gạo như bánh bao, màn thầu, bánh trứng... ăn vặt không có gì khác ngoài kẹo hoa quả, mứt vỏ hồng[2], ô mai bột, các loại hoa quả thông thường... Trẻ con nhà nào cũng lớn lên nhờ mấy thứ này.

[2] Mứt vỏ hồng: loại đồ ăn vặt được chế biến từ các loại mứt táo, thường ở dạng cuộn hoặc dạng phiến mỏng, có màu đỏ tươi rất đẹp. Mứt vỏ hồng có vị chua dịu kèm ngọt thanh, hương thơm đặc biệt, có tác dụng hỗ trợ tiêu hóa, khai vị kiện tì nên được cả trẻ con và người lớn ưa thích.

Nhưng có một cậu bạn lớp 1.2 có mang thêm một món rất lạ. Ba cậu là cán bộ thu mua của nhà máy, thường xuyên được đi công tác, vì thế hay mua đặc sản các vùng về làm quà. Hôm ấy, cậu nhóc mang theo một hộp xoài được đóng gói rất đẹp, nom cậu thật oai phong. Hộp hoa quả này khiến cả lớp 1.2 xao động bởi nó sang hơn hẳn những loại hoa quả đóng trong bình giả thủy tinh được bày bán tại mấy hàng tạp hóa trong nhà máy. Khi ấy, đồ hộp là một thứ xa xỉ phẩm, người bình thường mấy ai dám mua ăn, huống chi đây còn là xoài đóng hộp nữa. Xoài vốn là loài cây sinh trưởng ở vùng nhiệt đới, giữa cái xứ nửa tỉnh nửa quê như Trường Cơ, mấy người đã từng được thấy quả xoài thật ra sao, huống hồ đây chỉ là một đám con nít sáu, bảy tuổi chưa trải sự đời? Đám con trai lớp 1.2 vây lấy cậu nhóc, mồm năm miệng mười tranh giành cãi cọ: “Tà Chí Bình, cho tớ xin một miếng, Tà Chí Bình cho tớ một miếng nhé!”

Tà Chí Bình rất oai phong cất tiếng giữa đám nhóc ồn ào: “Đừng cãi nhau nữa, còn chưa mở hộp mà.”

Nhờ giáo viên mở hộp xoài, Tà Chí Bình khẳng khái mời thầy cô ăn thử trước, giáo viên cũng chẳng khách khí đồng ý ngay. Giáo viên ở trường tiểu học Trường Cơ không mấy người được đào tạo sư phạm chính quy, đa số đều là người nhà của nhân viên nhà máy đã tốt nghiệp cấp hai, cấp ba được nhận vào đứng lớp. Giáo viên không trẻ nhưng trải đời cũng chẳng bao nhiêu, lần đầu có dịp được biết mùi vị trái xoài đóng hộp đương nhiên sẽ chẳng giả vờ khách khí mà từ chối.

Hơn bốn chục năm sống trên đời, lần đầu tiên vị giáo viên biết tới đồ hộp, không khỏi cảm khái: “Trẻ con bây giờ thật sung sướng, còn nhỏ như vậy đã có đồ ngon mà ăn.”

Hộp xoài không đủ để chia cho ngần đó người, Tà Chí Bình đành phải quyết định xem ai may mắn được ăn. Cậu ưu tiên chiếu cố tới những bạn bè chơi thân trong lớp, vô cùng oai phong xướng tên từng người: cho cậu một miếng; cậu... cậu... cả cậu nữa... mỗi người một miếng.

Những đứa nhóc được gọi tên sung sướng vạn phần, người không được mời buồn bã, ỉu xiu. Tàn Chiêu Chiêu đứng một bên từ đầu đến cuối, cô không

học cùng lớp Tà Chí Bình, cũng không thân gì lắm, chắc chắn chẳng có phần, nhưng lại tiếc rẻ không muốn tránh đi.

Mỗi người một miếng, hộp xoài nhanh chóng hết veo, vỏ hộp rỗng được giáo viên trung dụng nốt, nói rằng mang về đựng lá trà. Tàn Chiêu Chiêu nuốt nước miếng tránh sang một bên, bánh bông lan bơ trong miệng không còn ngọt thơm như trước nữa vì bao tâm tư của cô bé đều dành cả vào hộp xoài. Ôi, sao ba cô không phải là cán bộ thu mua vậy? Được như thế cô sẽ có xoài đóng hộp để ăn rồi, tốt biết bao!

Năm lớp hai, cũng vì thèm ăn mà Tàn Chiêu Chiêu lần đầu tiên học nói dối để xin tiền.

Bởi vì đi học thỉnh thoảng cũng có lúc phải mua bút chì, tẩy hay sách vở nên ba mẹ sẽ cho cô bé tiền để tự mua. Vài lần như thế, chẳng thầy nào dạy Tàn Chiêu Chiêu cũng tự nhận ra làm thế nào để từ giờ có thể dối mẹ xin tiền. Ví như mang bút chì giấu đi rồi nói với mẹ là mất bút, phải mua cái mới, tiền mẹ cho sẽ dùng để mua đồ ăn vặt. Từ đó, cô bé thường xuyên “mất” bút, “mất” tẩy” để có tiền đi mua đồ ăn vặt.

Đồ thường mua là ô mai bột, năm xu một gói, bên trong còn kèm một chiếc thìa nhỏ xíu, dùng thìa múc bột ô mai trong túi bỏ vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt dịu dịu lan tỏa trong miệng. Trẻ con ngày đó đứa nào cũng thích ăn loại ô mai này, ngày nào cũng mua vài gói, không hẳn vì nó vừa rẻ vừa ngon mà còn vì trong túi ô mai có một chiếc thìa nhỏ xíu hình dáng không giống nhau. Cũng giống việc gom giấy kẹo để dành, bọn trẻ cũng vô cùng hứng thú với việc sưu tầm những chiếc muỗng nhỏ đủ màu sắc, hình dạng này. Bạn tốt sẽ thường chia sẻ với nhau: “Tớ có hai chiếc thìa hình này, cho cậu một chiếc, chúng mình là bạn tốt nhé!”

Lớp Tàn Chiêu Chiêu có một nam sinh từng vì muốn sưu tầm những chiếc thìa được tạo hình như vũ khí mà to gan trộm lấy hai đồng, mang cả đi mua ô mai bột. Kết quả cậu nhóc bị ba phát hiện, đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, kêu gào thảm thiết. Thê thảm hơn là tất cả chỗ ô mai cậu chưa kịp bóc bị mang trả hết lại cho hàng bán quà vặt. Đúng là ăn đòn vô ích còn chẳng gặp may.

Lúc ấy, đồ đắt nhất trong hàng quà vặt là kẹo sô cô la Mylikes đóng túi màu đỏ rất đẹp, một đồng một túi. Một đồng cơ đấy, có thể mua trăm cục kẹo, hai mươi gói ô mai bột, Tàn Chiêu Chiêu vắt óc cũng chỉ lừa được năm xu một hào, lấy đâu ra cả đồng mua kẹo, chỉ đành tưởng tượng xem nó ngon tới mức nào.

Sau này, có một cô bé bán trên nhà bán đồ ăn vặt mang một gói kẹo Mylikes tới lớp, chia cho mấy bạn thân, Tàn Chiêu Chiêu cũng may mắn được một viên. Viên kẹo đen đen này thoạt nhìn thấy không lớn nhưng vừa bỏ vào miệng lại thấy thật là ngon. Cô bé vừa ăn là thích mê, nhưng ba mẹ sẽ không mua cho cô món kẹo này. Vậy là cô bé quyết định từ giờ trở đi mỗi khi lừa được tiền sẽ không tiêu gì nữa mà để dành, khi nào đủ một đồng mới đi mua hẳn một gói kẹo sô cô la, ăn tới sưng bụng.

Vì thế tần suất “mất” đồ của Tàn Chiêu Chiêu cao đột biến, rốt cuộc mẹ cô bé cũng nghi ngờ mà hỏi: “Sao lại mất đồ nữa? Tháng này mất bút chì mấy lần rồi là sao?”

Rốt cuộc Tàn Chiêu Chiêu cũng chỉ là cô nhóc, bị mẹ hỏi vặn lại liền lúng túng, mặt đỏ bừng, miệng lắp bắp, bộ dạng thấp thỏm không yên. Mẹ cô vừa thấy là hiểu ngay: “Tiền mẹ cho con không mua bút, tẩy mà đi tiêu bậy bạ hết rồi hả?”

Bị mẹ vạch trần, Tàn Chiêu Chiêu không chịu được, khóc òa lên. Trong mắt người lớn, trẻ con mà nói dối lừa tiền là tội lớn, ngay đến mẹ vốn luôn hiền dịu cũng đành mặt tét vào mông cô bé mấy cái rồ đau, đánh xong còn bắt cô bé chép phạt một trăm lần câu “Từ nay về sau con không dám nói dối lừa tiền nữa.”

Cô bé mới học lớp hai, trong câu này còn rất nhiều chữ hoàn toàn xa lạ không biết viết, chỉ đành “y dạng họa hồ lô” chép lại từng nét bắt chước mẫu có sẵn, viết xong một trăm lần cũng mỏi như tay. Quả thật rất đau khổ, còn khổ hơn cả bị đánh.

Sau khi bị mẹ đánh và bắt chép phạt, Tàn Chiêu Chiêu không dám nói dối xin tiền mua đồ ăn vặt nữa. Còn Tàn mẹ dần ý thức được con gái đã lớn rồi, muốn cái này cái khác là chuyện bình thường, nếu nhất định không cho tiền tiêu vặt thì cũng không ổn, sẽ chỉ khiến cô bé tìm mọi cách để có tiền mà thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng bà ước định với con gái, chỉ cần thi được 100 điểm sẽ thưởng cho cô năm xu.

Thưởng vật chất đúng là hiệu quả phi thường, Tàn Chiêu Chiêu vì muốn “kiếm tiền” mà rất chăm chỉ học tập, thường xuyên mang bài thi 100 điểm về xin mẹ thưởng. Thỉnh thoảng, cô nhóc còn thấy chán sao đi học ít bài kiểm tra quá, làm ảnh hưởng tới chuyện “kiếm tiền” của cô. Tích cóp mãi cuối cùng cũng đủ một đồng. Một xu, hai xu, năm xu, một hào, hai hào... Cô nhóc tí mi vuốt phẳng rồi xếp hết một lô tiền giấy tiền xu lớn nhỏ, cảm chắc tiền trong tay rồi hăm hở chạy một mạch tới tiệm tạp hóa của nhà mấy mua kẹo sô cô la Mylikes.

Cô nhóc chạm mặt Kiều Mộc đang đi mua thuốc cho ba ở ngay cửa tiệm. Cậu mặc một chiếc áo sọc màu xanh lính thủy, đôi giày da bóng loáng dưới chân. Toàn thân từ ngọn tóc tới kẽ tay đều sạch bong, khác hẳn với đám con nít ở khu Trường Cơ này. Cả trăm đứa nhỏ nơi này gộp vào cũng không sạch bằng một mình cậu, càng đừng mong có được phong cách sang trọng như Tây của cậu. Mấy dì, mấy cô trong cửa hàng vừa nhác thấy bóng cậu đã tươi cười: “Ài chà, cậu nhóc Thượng Hải đến đây!”

Tàn Chiêu Chiêu và Kiều Mộc bước vào cửa hàng cùng lúc nhưng mấy dì mấy, cô trong tiệm hình như chẳng nhìn thấy cô, bao nhiêu hào hứng, nhiệt tình đều đổ cả lên mình Kiều Mộc. Họ vây lấy cậu nhóc hỏi chuyện, có người còn hào phóng mang kẹo trong quầy ra đúi cho cậu. Nếu là đối lại là Tàn Chiêu Chiêu, cô sẽ chẳng ngại mà nhận lấy nhưng Kiều Mộc chẳng buồn quan tâm, lắc đầu từ chối, chỉ cảm bao thuốc bước đi.

Tàn Chiêu Chiêu tiếc ngẩn tiếc ngơ mấy viên kẹo mà Kiều Mộc không nhận, nếu kẹo ấy cho cô thì tốt biết mấy. Chỉ có điều, các dì sẽ chẳng bao giờ cho cô, Kiều Mộc vừa đi là mấy chiếc kẹo được cất ngay lại trong tủ.

Q.1 - Chương 5

Lên lớp ba, học Ngữ văn bắt đầu có thêm tiết tập làm văn.

Làm văn dành cho học sinh tiểu học không yêu cầu gì cao, nhưng với một đám con nít tám, chín tuổi mà nói cũng chẳng dễ dàng chút nào. Rất nhiều cô cậu học trò không biết viết, vò đầu bứt tai, vất óc cả buổi vẫn chẳng nghĩ ra câu nào nên hồn, cái khó ló cái khôn, chẳng cần ai dạy cũng biết đi chép văn mẫu.

Tần Chiêu Chiêu ngày đó đã thích đọc truyện tranh thiếu nhi, còn cặm vào việc biết mấy trăm chữ để mượn tiểu thuyết chương hồi của ba ngồi xem như thật, mấy cuốn gì mà Tiết Nhân Quý chinh tây, Tiết Đình San chinh đông ngồi xem tới đoạn thú vị liền ha ha cười một mình. Có điều, cô bé cũng chỉ biết đọc chứ không biết viết, mỗi lần tới giờ tập làm văn luôn đau đầu vô cùng, thường chỉ biết ngẩn người cắn bút nhìn cuốn vở trắng mở trước mặt. Cho nên cô bé cũng giống bạn bè xung quanh, còn nhỏ xíu đã biết coi cộp, chép văn mẫu; mỗi lần phải làm tập làm văn là đi tìm những bài gần giống trong sách tập làm văn dành cho học sinh tiểu học rồi chép lại để qua mắt thầy cô.

Nhưng cô nhân vẫn có câu: “Đi đêm lắm có ngày gặp ma”. Lừa thầy gạt cô thành công được vài lần, rốt cuộc cô bé cũng bị lộ. Lần đó có đề văn “Đêm hội”; khi ấy vừa qua Tết Trung thu, giáo viên yêu cầu học sinh trong lớp viết một bài văn tả dịp này. Tần Chiêu Chiêu về nhà mở văn mẫu thấy một bài văn tả đêm hội tương tự liền cắt bút chép theo: “Đêm rằm tháng Giêng...”

Tần Chiêu Chiêu tội nghiệp, tuổi nhỏ căn bản không hiểu rõ những lễ tết tính theo lịch âm rốt cuộc là ngày mấy tháng nào nên sai lộ liễu mà không hề hay biết, cứ như vậy nộp cho cô giáo. Nghĩ cũng biết, giáo viên Ngữ văn đã dùng cả tiết sửa bài Ngữ văn để nghiêm chỉnh phê bình, giáo huấn cô một trận, khiến cô bé nước mắt ngấn dài.

Không lâu sau, nhà trường tổ chức cho tất cả giáo viên và học sinh đi tham quan triển lãm hoa cúc ở công viên. Cô giáo dạy Ngữ Văn yêu cầu học sinh đi tham quan về viết một bài văn tả cây hoa cúc, còn dặn các em mang theo giấy bút cẩn thận ghi chép lại hình dáng, đặc điểm của cây hoa.

Lần trước Tần Chiêu Chiêu chép văn mẫu bị phát hiện đã thành nhân vật cá biệt, bị thầy cô phê bình nghiêm khắc khiến cô bé cảm thấy rất buồn khổ. Học sinh tiểu học rất để ý cách giáo viên đánh giá về mình, lúc nào cũng mong sẽ được giáo viên yêu quý, hoặc chí ít cũng không bị ghét. Lần trước bị cô giáo phê bình như vậy, cô bé rất sợ từ nay sẽ bị các thầy cô ghét nên quyết tâm lấy công chuộc tội. Vì thế, lần này cô bé đặc biệt nghe lời, cô giáo nói gì cô liền ngoan ngoãn làm theo, cố gắng bộc lộ hết ưu điểm trước mặt thầy cô. Hôm đó đi tham quan triển lãm, cô nhớ lời giáo viên dặn dò, mang theo bút sách ngồi trong công viên vừa nhìn vừa viết, cô gắng ghi lại thật rõ ràng hình dáng, màu sắc cây hoa cúc mà mình thích nhất. Về nhà, cô sửa sang, sắp xếp lại những ý đã ghi một chút rồi đặt bút viết ra một bài văn dài hai trang giấy.

Học sinh lớp ba mới tập làm văn có thể viết được một trang giấy đã là dài, lần này Tần Chiêu Chiêu viết những hai trang, chỉ riêng dung lượng này đã đủ khiến giáo viên kinh ngạc một phen. Cẩn thận đọc lại sẽ thấy đây đúng là bài tập cô bé tự viết, tả lại chính xác hình dáng, màu sắc của cây cúc đẹp nhất trong công viên hôm ấy, chừng này là đủ xác định bài văn này không phải đi chép văn mẫu.

Bài văn ngày đó như thế nào tới giờ Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng nhớ rõ. Chỉ nhớ hôm ấy lên lớp, cô giáo vô cùng vui vẻ, dùng cả tiết chữa bài tập làm văn để tuyên dương cô. Với cô bé, vậy cũng như ngã ở đâu đứng lên từ chính nơi đó, trong lòng vô cùng đắc ý, ngực rướn lên thật cao, gương mặt bé nhỏ sáng bừng.

Ngày Quốc tế thiếu nhi năm ấy, Tần Chiêu Chiêu học lớp bốn, Phòng Giáo dục thành phố muốn tổ chức một buổi hội diễn văn nghệ của học sinh tiểu học. Trường dành cho con em nhân viên khu Trường Cơ cũng tham gia một tiết mục tập ca, Tần Chiêu Chiêu vinh dự được chọn vào nhóm đi dự thi. Cô bé cực kì vui vẻ, trước kia, ngày Quốc tế thiếu nhi chỉ được biểu diễn trên bãi tập nhỏ xíu của trường, còn lần này là được đứng trên sân khấu ở hội trường thành phố hẳn hoi.

Nhà trường đặc biệt coi trọng lần biểu diễn này nên quyết định sẽ thống nhất phục trang cho các học sinh tham gia tập ca. Trước kia, mỗi khi nhà trường tổ chức hoạt động gì đều thống nhất học sinh mặc quần áo cùng màu; nam sinh mặc sơ mi trắng quần xanh, nữ sinh là sơ mi trắng kèm váy đỏ, những ai không có quần áo đúng màu phải đi mượn. Nhưng quần áo đi mượn nên kiểu dáng lộ cộ không giống nhau, màu sắc cũng đậm nhạt khác biệt, do đó không thể hoàn toàn đồng nhất được. Vì thế, lần này nhà trường quyết định thu của mỗi học sinh hai mươi đồng để may đồng phục sơ mi trắng cùng váy và quần yếm xanh. Còn giày, tất cả thống nhất cùng đi giày da đen.

Nhà trường đề ra yêu cầu về trang phục, bọn trẻ nghe rồi về nhà máy móc truyền đạt lại cho phụ huynh. Ngày ấy, hai mươi đồng là số tiền không hề nhỏ, một công nhân làm việc ở Trường Cơ lương tháng chỉ chừng một trăm đồng. Ba Tần Chiêu Chiêu vừa nghe con gái nói xong liền nhủ mảy. “Quần áo đắt quá! Còn bắt phải có giày da đen nữa, thế này vừa quần áo vừa đạo cụ cũng bốn chục đồng rồi. Ba không mua đâu, con đừng đi nữa!”

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy òa khóc, nước mắt lã chã. “Không chịu đâu, con muốn đi, con muốn đi mà.”

Cái thườ nhỏ đại ấy bốc đồng ấy, câu cửa miệng của Tần Chiêu Chiêu chính là: “Không chịu đâu, con muốn, con muốn cơ”, đã vậy lần nào cũng khóc văng lên nghe rất khí thế.

Tần ba gay gắt: “Khóc cái gì mà khóc? Ông nội còn đang nằm viện kia kìa, đâu dư tiền mua quần áo, giày dép cho con tung tẩy biểu diễn chứ!”

Ông nội ở quê bị bệnh mấy ngày nay, người già bệnh tật theo bên mình, lần trước các chú các bác đưa ông vào thành phố khám bệnh vì điều kiện thăm khám, điều trị ở thành phố tốt hơn hẳn ở quê. Ba cô là người duy nhất trong cả họ sống ở thành phố, đưa ông nội lên thành phố rồi, đương nhiên mọi chuyện ở đây ba cô phải lo hết. Ông nội nằm viện nửa tháng, chi phí điều trị đều do ba cô chi trả. Bình thường cha già sống ở quê, ông không có cơ hội tận hiếu phụng dưỡng, tất cả đều dồn lên vai các anh em. Tối giờ cha già lên thành phố chữa bệnh, phí điều trị đương nhiên ông không thể thoái thác.

Viện phí không hề rẻ, riêng chuyện này đã khiến ba mẹ Tần Chiêu Chiêu xanh xám mặt mày. Kiểm tiền không dễ, tiêu pha cũng không dám hoang phí. Lương tháng của hai vợ chồng gộp vào chỉ khoảng hai trăm đồng, tạm đủ qua ngày chứ không dư dả gì. Dầu vậy, đối với họ hàng nghèo khó ở quê mà nói, họ là người thành phố, ăn lương nhà nước, là lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, méo mó còn hơn không, vì thế có khó có khổ cũng không cách nào than thở. Hai người chỉ còn cách cẩn thận tí mĩ chi tiêu, bớt được đồng nào thì bớt, tuyệt không hoang phí một xu.

©STE.NT

Tự nhiên bỏ ra hơn bốn chục đồng sắm quần áo, giày dép đắt tiền cho con gái lên hội trường thành phố đứng vài phút hát một bài, khiến Tần ba cảm thấy thật hào nhoáng, hơi hợm, ông không hề muốn bỏ ra số tiền lớn như vậy. Tần mẹ ngồi bên muốn nói gì lại thôi, rốt cuộc cũng không thốt một lời nào.

Thấy cơ hội được biểu diễn giữa hội trường thành phố sắp trôi qua kẽ tay, Tần Chiêu Chiêu đau lòng, một mình ngồi khóc, bỏ cả cơm chiều. Một cô bé con không thể thỏa được nguyện ước nho nhỏ trong lòng, ngoài việc khóc còn có thể làm được gì nữa đây? Nước mắt ứa ra mang theo bao nhiêu uất ức, tủi thân của cô bé, nước mắt cũng là vũ khí khiến cha mẹ mềm lòng. Rốt cuộc Tần mẹ cũng bị nước mắt của cô lung lạc, hôm sau đưa cho cô hai mươi đồng đi nộp tiền quần áo. Có điều giày da thì không đủ tiền mua nên bà sẽ nghĩ cách mượn cho cô một đôi.

Buổi biểu diễn hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu vinh dự được lĩnh xướng, cô bé mặc sơ mi trắng cùng váy yếm xanh lam đứng giữa sân khấu, hai má điểm hai mảng son hồng phớt, càng nhìn càng thấy giống mặt búp bê mịn màng. Một chùm đèn sáng rọi lên cô bé, tất cả người dưới sân khấu đều chăm chú nhìn lên cô. Tần Chiêu Chiêu có chút khản trương, cất tiếng hát:

“Hãy để chúng em khua động mái chèo, con thuyền nhỏ lặn tẩn sóng gợn.

Mặt biển bao la in bóng tòa tháp trắng, bốn bề cây xanh tường đỏ.

Bóng thuyền nhỏ dập dềnh giữa sóng mênh mông, ngẩng cao đầu đón ngọn gió mát lành...”

Ban đầu có chút hồi hộp nên tiếng hát còn phò, nhưng càng hát càng nhẹ nhàng, tiếng hát trẻ thơ trong trẻo, rõ ràng mang theo biết bao thuần khiết ngây thơ vang vọng khắp hội trường, tiếng vỗ tay rào rào vang dội bốn bề.

Ấy là ngày vinh diệu nhất trong những năm tháng học tiểu học của Tần Chiêu Chiêu.

Tiết mục văn nghệ của trường con em nhân viên Trường Cơ được giải nhì toàn đoàn. Giải nhất thuộc về màn múa tập thể của trường tiểu học thực nghiệm, giải nhất cá nhân thuộc về tiết mục độc tấu organ của một học sinh của trường tiểu học thực nghiệm – không ai khác chính là Kiều Mục. Tiếng đàn vừa vang lên như nước chảy mây trôi, thánh thót sinh động, mười ngón tay lướt trên bàn phím đen trắng như bướm bướm múa lượn khiến cả hội trường vỗ tay như sấm.

Giải thưởng được trao ngay sau đó, các “nghệ sĩ nhí” lần lượt được mời lên sân khấu nhận giải. Tần Chiêu Chiêu thay mặt tập thể Trường Cơ lên nhận một bằng khen và một xấp sổ bìa da mềm mại, bên bìa còn in nổi một dòng chữ “Phần thưởng”, sổ này chia cho các thành viên đội hợp xướng mỗi người một cuốn. Giải nhất tập thể mỗi người được một cuốn sổ tay bìa da cứng, giải nhất cá nhân ngoài một cuốn sổ bìa da còn kèm một cây bút máy rất đẹp.

Các “nghệ sĩ nhí” nhận phần thưởng xong liền xếp thành một hàng, chuẩn bị chụp chung ảnh lưu niệm. Kiều Mục cũng cầm giấy khen cùng phần thưởng đứng cạnh Tần Chiêu Chiêu. Tần Chiêu Chiêu rất thích mấy món phần thưởng của Kiều Mục, ánh mắt ngưỡng mộ liên tục hướng về phía cậu. Liếc nhìn bằng khen trên tay Kiều Mục, cô bé chợt phát hiện mình chưa từng gặp chữ “Mục” trong tên của Kiều Mục, trước kia cô bé cứ nghĩ tên cậu là “Mộc” cơ[1].

[1] Chữ “mục” trong tên Kiều Mục mang nghĩa là “kính cẩn, cung kính”, có âm đọc giống với chữ “mộc” tức là “gỗ”. Tần Chiêu Chiêu chưa từng nhìn thấy mặt chữ, chỉ nghe âm đọc nên đơn thuần suy diễn nhầm.

Khi Tần Chiêu Chiêu vào lớp năm, bất kể nam sinh hay nữ sinh cơ hồ đều mê mẩn một bộ phim hoạt hình – Thánh đấu sĩ Saint Seiya.

Tần Chiêu Chiêu cũng không ngoại lệ, cứ chiều tối là cô bé lại canh chừng để xem Saint Seiya trên truyền hình. Đúng sáu giờ tối ti vi sẽ phát một tập phim, gói gọn trong mười lăm phút. Mà phim thường kết đúng vào lúc gay cấn khiến người ta vô cùng háo hức. Hôm sau tới trường, đám con trai sẽ tụ tập lại một chỗ với nhau, bắt chước Pegasus Seiya chồm Thiên Mã, Dragon Shiryu chồm Thiên Long... Còn các cô bé sẽ chụm đầu lại, ríu rít bàn tán xem giữa Athena hay Hilda ai xinh đẹp hơn, hay mình thích ai nhất trong mười hai Thánh đấu sĩ mang áo giáp vàng.

Trong Saint Seiya, mười hai vị Thánh đấu sĩ giáp vàng chỉ là các nhân vật phụ mà thôi. Trước khi chiếu phần có mười hai Thánh đấu sĩ mang áo giáp vàng, đám trẻ con vẫn vô cùng say mê hào hứng với năm nhân vật chính là Pegasus Seiya chồm Thiên Mã, Cygnus Hyoga chồm Thiên Nga, Dragon Shiryu chồm Thiên Long, Andromeda Shun chồm Tiên Nữ; Phoenix Ikki chồm Phượng Hoàng. Nhưng mười hai Thánh đấu sĩ giáp vàng vừa xuất hiện thì không biết bao nhiêu khán giả đổi dạ thay lòng, nhất là các cô bé. Thật ra đây cũng chẳng phải chuyện gì kì lạ, Thánh đấu sĩ hoàng kim quả thật rất quyến rũ. Mu chồm Bạch Dương lịch lãm, tao nhã, Shaka chồm Xử Nữ hoàn mỹ, phiêu dật, Camus chồm Bảo Bình lạnh lùng, cao ngạo nhưng không kém phần ôn nhu, dịu dàng, Saga chồm Song Tử tổng hòa của cả thiện lương và tà ác, ngoài ra còn có Milo tàn bạo chồm Thiên Yết, Shura cuồng ngạo như chính chòm sao Ma Kết, Aldebaran chồm Kim Ngưu khảng khái, cương nghị, Aiolos trung thành của chòm Nhân Mã, cùng Aiolia hiện thân của chòm Sư Tử dũng cảm... Nhân vật không chỉ đẹp để mà còn mỗi người một vẻ, không ai lẫn với ai, sao có thể trách các thiếu nữ không phát cuồng

chứ?

Đến giờ series Saint Seiya đã trở thành anime kinh điển thuộc hàng tuyệt tác của Nhật, mặc dù xét cho kỹ thì cốt truyện cũng đơn giản, không có gì mới mẻ nhưng cảnh phim với những màn chiến đấu hoành tráng, tạo hình nhân vật đẹp đẽ, tinh xảo, nhân vật cá tính sắc nét cùng những tình cảm huyết nhục thân thiết, cảm động khiến câu chuyện luôn có sức hút mãnh liệt. Dẫu hơn hai mươi năm trôi qua nhưng đến giờ nó vẫn hấp dẫn vô số fan hâm mộ.

Ngày ấy, có một vấn đề mà mấy cô bé vẫn thường tụm lại bàn tán: ai xứng đáng là đại diện cho mười hai Thánh đấu sĩ giáp vàng? Đương nhiên được ủng hộ nhất vẫn là Mu chòm Bạch Dương và Shaka chòm Xử Nữ.

Các cô bé cùng công nhận người đẹp trai nhất trong mười hai hoàng kim đấu sĩ là Mu và Shaka, mặc dù Aphrodite chòm Song Ngư mới là người mang danh xưng “Đầu sĩ vàng đẹp trai nhất”, nhưng nhân vật này lại ại diện cho phe ác nên không được hâm mộ nồng nhiệt như Mu và Shaka. Phần lớn con gái trong lớp đều thích Shaka hơn, còn Tần Chiêu Chiêu thì theo phe Mu. Cô bé cực kì thích Thánh đấu sĩ Mu tao nhã của chòm Bạch Dương, thích đến độ có tiền cũng không đi mua đồ ăn vặt mà dùng hết để mua ảnh dán Saint Seiya. Đa số các bạn khác trong lớp cũng giống cô bé.

Hạ Cầm cũng thích Mu, luôn hào hứng sưu tầm ảnh dán có hình Mu, nếu ai mua một tấm poster mới có một hình Mu mà cô nàng chưa có, chắc chắn cô nàng sẽ lấy luôn hình đó, có dán vào sách vở rồi cũng bóc ra. Bởi vì Hạ Cầm là “Nữ vương” trong lớp nên các bạn nữ khác đâu tiếc vẫn phải chiều theo ý cô nàng.

Sau vụ giấy gói kẹo Thỏ Trắng, Tần Chiêu Chiêu đã rút ra được bài học, tuyệt đối không mang ảnh dán Saint Seiya của mình tới lớp, bị thiệt một lần nên khôn ra rất nhiều. Tiền tiêu vặt của cô không nhiều, chẳng mua được bao nhiêu tranh, đã ít mà còn bị người ta lấy mất chẳng phải càng không có gì hay sao?

Ngày đó poster dán tường thường có hai loại, loại nhỏ hai hào một tấm, còn có loại lớn năm hào một tấm. Poster năm hào sẽ to hơn một chút, nhân vật cũng rõ hơn, Tần Chiêu Chiêu thà “trừ khuyết vật lạm[2]”, thà có ít chứ không tiêu bừa, thường tích cho đủ năm hào rồi đi mua một tấm poster lớn, sau đó cẩn thận bóc từng hình một, dán vào trong sổ tay chép bài hát, từ từ thưởng thức.

[2] Nghĩa là: thà ít mà chất lượng tốt còn hơn số lượng nhiều mà chất lượng không tốt.

Một trưa đi học về, Tần Chiêu Chiêu bắt gặp ba cũng vừa tan làm. Ông gọi Chiêu Chiêu lại, đưa tờ tạp chí cũ đang cầm trên tay cho cô bé xem và nói: “Ba có mua cái này cho con.”

Ba mua gì vậy? Tần Chiêu Chiêu không hiểu chuyện gì cứ thế nhìn ba lật từng tờ tạp chí. “Ồ, rõ ràng ba kẹp vào đây mà, sao giờ lại không thấy nhỉ?”

Lật đến tờ thứ ba, cuối cùng cũng thấy một t—poster Saint Seiya nằm giữa cuốn tạp chí. Tần ba lấy ra đưa cho con gái. “À, đi làm về thấy người ta bán cái này bên đường nên tiện tay mua cho con một tấm, sau này con phải ngoan, chịu khó nghe lời nhé!”

Đột nhiên được ba mua ảnh dán cho là điều Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ ngờ tới. Cô bé không biết ba vẫn thường để ý và nhớ như in những gì cô thích nên mới chủ động mua thứ này cho cô. Cứ tưởng tượng một người lớn bốn chục tuổi chen giữa một đám con nít đang vây lấy quán bán ảnh dán bên vệ đường bối bối lục lục là một cảm giác ấm áp, mềm mại lại dâng lên ngập lòng Tần Chiêu Chiêu. Cô bé ra sức gật gù. “Vâng, từ nay con sẽ nghe lời ba mẹ!”

Trước đây, Tần Chiêu Chiêu không thích ba mà chỉ gần gũi với mẹ, bởi vì ba thường không đối xử nhẹ nhàng với cô bé, hờ ra một chút là mắng hoặc đánh. Lúc còn nhỏ, cô không dám phản kháng lại, tới giờ lớn hơn chút, tuy cô không dám cãi lại ba nhưng vẫn thường cáu kỉnh trong lòng, một khi đã không vui về cô bé sẽ làm ngơ coi như không biết ba vừa nói gì. Tấm ảnh dán này đã giúp cô bé nhận ra rằng ba thật sự rất yêu thương mình; một cảm giác mềm mại, dịu dàng xâm chiếm trái tim cô bé, mãi đến sau này cô bé mới biết đây là thứ cảm giác mà người ta vẫn gọi là “cảm động”.

Tần Chiêu Chiêu luyến tiếc không nỡ bóc tấm poster ra dán nên vẫn giữ nguyên như vậy cất đi, mỗi lần nhìn lại thấy ấm áp trong lòng.

Sau khi sưu tầm được vô số ảnh dán hình Mu, Hạ Cầm bỗng phát hiện ra một chuyện vô cùng trọng đại: “Các cậu có thấy cậu nhóc Thượng Hải ở khu “Trung Nam Hải” rất giống Aries Mu trong phim không? Hai người họ còn cùng tên nữa đấy!”[3]

[3] Trong tiếng Trung, tên của Aries Mu trong Saint Seiya được phiên âm thành chữ “Mục” giống với tên của Kiều Mục.

Giống lắm sao? Một đám nữ sinh hiếu kì liền năm lần bảy lượt rủ nhau tìm sang khu “Trung Nam Hải” để ngắm thử Tần Mục. Giờ Kiều Mục đã lớn hơn nên không còn bị mẹ quán thúc nghiêm ngặt như ngày bé nữa, thường được xuống lầu tập đi xe đạp trong sân khu tập thể. Mấy cô nhóc vừa thấy cậu là tán thành “Đúng là giống thật!”

Thật ra, Kiều Mục sao có thể giống với Thánh đấu sĩ Mu của chòm Bạch Dương được chứ? Khi mới xuất hiện trong anime, Mu đã khiến bao người kinh ngạc vì vẻ đẹp của mình; một bóng độc ảnh gọi lên bốn chữ “thần giữa loài người”. Mu chẳng phải thần tiên mà còn cao hơn thế, mái tóc tím biếc tung bay trong gió, cặp mắt lục nhạt sắc lạnh, nốt chu sa điểm giữa trán càng làm tăng thêm khí chất như ngọc. Có là thần tiên giữa nhân giới cũng chẳng được như vậy! Con người hoàn mỹ, tinh tế như thế chỉ tồn tại trong thế giới hoạt hình ảo diệu, giữa nhân gian có được mấy người?

Sở dĩ mấy cô bé này có cảm giác Kiều Mục giống với Mu vì cậu nhã nhặn, sạch bong, tao nhã hệt như Mu vậy. Tần Chiêu Chiêu chen giữa đám người, tranh thủ nhìn trái, nhìn phải ngắm nghía Kiều Mục đứng cách mình không xa, cũng nhận thấy quả là càng nhìn càng giống.

Kiều Mục đang đạp xe trong sân, gần như chẳng có chút cảm giác nào với mấy cô bé đang núp ngoài cổng nhìn mình chỉ trỏ. Cuối cùng Hạ Cầm lớn gan cất tiếng gọi đùa: “Mục, Mục Mục ới, Mục Mục...”

Kiều Mực dừng xe lại, ngơ ngác nhìn mấy cô bé, hiển nhiên cậu không chắc có phải mấy cô bé kia đang gọi mình hay không nên chần chừ không biết có nên đáp lại không. Biểu hiện ngơ ngác của cậu thật rất dễ thương, mấy cô bé thấy vậy không nhịn được cười, Hạ Cẩm càng to gan hơn, vừa cười cười vừa gọi lớn: “Mực Mực ơi, Mực Mực...”

Trên ban công tầng ba, mẹ Kiều Mực là Mực Lan nghe thấy tiếng láo nháo liền đi tới, ánh mắt đảo qua dưới lầu liền lập tức gọi con trai vào nhà. Cậu nhóc nghe lời quay gót vào nhà, Hạ Cẩm mắt húng hờ dãi: “Đi mất rồi, thật chán chết!”

Sau này, các cô cũng có đi qua khu “Trung Nam Hải” vài lần nhưng rất khó có thể thấy Kiều Mực đạp xe dưới lầu, mà nếu có sẽ có cả mẹ cậu ở bên. Có Mực Lan ở đây, Hạ Cẩm gan lớn nhất cũng không dám lơ đãng, chỉ còn biết ngoan ngoãn kéo mấy cô bé còn lại quay đầu chạy lấy người.

Với mấy cô bé này, chàng đầu sĩ Mu mang áo giáp vàng trong ti vi quá xa vời, nhưng ngay cả chàng Mu bằng xương bằng thịt trong hiện thực này, thoát trông gần trong tấc gang nhưng kỳ thực cũng xa tận chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6

Mùa đông năm năm lớp sáu, trời trở lạnh bất thường. Những ngày lạnh lẽo như thế Tần Chiêu Chiêu không muốn đến lớp, chỉ muốn được rúc trong chăn ngủ nướng, vì thế thường giả bộ đau bụng để nghỉ học.

Một hôm, cô bé lại giả bệnh, vừa khoan khoái tỉnh giấc trong chăn ấm thì nghe thấy tiếng mẹ và bác Chu – mẹ chị Tiểu Đan – từ gian ngoài vọng vào.

Là bác Chu hỏi trước: “Chiêu Chiêu nhà cô hôm nay lại nghỉ học à?”

“Vâng, chẳng hiểu sao gần đây con bé đau bụng suốt, chẳng biết có phải giun sán gì không.”

“Lớn thế rồi còn giun sán gì nữa, hay là sắp thành người lớn rồi cũng nên.”

Mẹ cô nghe thế lấp bắp kinh hãi: “Sao nhanh thế được chứ, con bé chưa đầy mười hai, gì mà đã thành người lớn được. Tôi đây phải đến năm mười sáu cơ đấy!”

“Trẻ con giờ có giống ngày xưa đâu. Lúc nhỏ cô ăn gì, giờ xem bọn nhóc này ăn những gì nào, lớn nhanh một tí cũng chẳng có gì lạ.”

Tần Chiêu Chiêu vừa mới tỉnh giấc, mơ mơ màng màng nghe tiếng nói vọng vào, lơ ngơ chẳng hiểu được bao nhiêu, cũng không ề tâm lắm. Hôm sau đi học, vừa đến cổng trường lại gặp cô giáo Lữ chủ nhiệm đang bước trên cầu thang, được cô hỏi thăm: “Tần Chiêu Chiêu, em khỏe rồi chứ?”

Tần Chiêu Chiêu nhớ lại mấy câu nghe trộm được hôm qua, không nghĩ ngợi gì buột miệng: “Thưa cô, mẹ em nói không phải em bị bệnh mà là sắp thành người lớn rồi!”

Trường học ở Trường Cơ được xây dựa lưng vào một sườn núi nhỏ giống như khu tập thể. Qua cổng chính là một dãy bậc thang dài, đi hết bậc thang là tới sân thể dục lớn, đi thêm chục bậc nữa sẽ đến hai dãy phòng học. Bên trái là dãy phòng cho học sinh tiểu học, bên phải là phòng học của sinh viên kỹ thuật thuộc nhà máy.

Lúc cô Lữ hỏi chuyện, cô đã đi được khá khá còn Tần Chiêu Chiêu chỉ vừa bước lên bậc thang, cách xa nên thầy cao giọng trò cũng gần cổ, âm thanh không hề nhỏ.

Lời vừa thoát khỏi miệng, cô Lữ không nhịn được cười, mà mấy sinh viên kỹ thuật mười bảy mười tám vừa nam vừa nữ cũng che miệng cười ran.

Tần Chiêu Chiêu ngơ ngác, không hiểu mình đã nói gì mà chọc mọi người cười đến vậy. Đến tận lúc sau mang vở bài tập lên phòng giáo viên, cô Lữ nhìn thấy cô bé thì lại cười. Không những thế, bảy, tám giáo viên trong phòng cũng nhìn cô bé mà tủm tỉm, rõ ràng đã biết ban nãy cô đã gây ra chuyện tức cười lắm. Có điều cô bé nghĩ nát óc vẫn không hiểu nổi rốt cuộc tại sao câu nói của mình lại khiến mọi người cười như vậy.

Cô Lữ nhận bài của Tần Chiêu Chiêu, mím miệng nhịn cười, dặn dò: “Chiêu Chiêu à, có thành người lớn cũng không cần phải lớn tiếng khoe thế đâu.”

Tần Chiêu Chiêu ù ù cạc cạc gạt đầu, mang một bụng nghi hoặc về kể cho mẹ, mẹ nghe xong dờ khóc dờ cười. “Con bé ngốc này!”

Sao cô lại ngốc? Mẹ cũng chẳng giải thích nốt cho cô, vì thế đây vẫn là niềm nghi hoặc lớn nhất trong lòng Tần Chiêu Chiêu suốt những năm tiểu học[1], đến tận sau này lên cấp hai cô mới dần nhận ra ngày trước mình đã ngốc thế nào.

[1] Ở Trung Quốc, cấp tiểu học là từ lớp một đến lớp sáu.

Kỳ hai năm lớp sáu, sắp đến ngày tốt nghiệp nên học sinh trong lớp thường tặng nhau bưu thiếp lưu niệm. Một bộ bưu thiếp giá vài đồng, với học sinh tiểu học quả là không rẻ. Mà cùng năm ấy, ông bà nội Tần Chiêu Chiêu ở quê lần lượt qua đời, cả nhà hai lần về quê chịu tang tốn không ít tiền. Mấy tháng nay thức ăn trong nhà đều là cái xanh rở tiền, cô cũng chẳng có nhiều tiền tiêu vặt vì thế càng thêm căng thẳng, cô không có nhiều tiền để mua bưu thiếp tặng mọi người.

Nhưng dù cô không tặng người ta, người ta cũng vẫn tặng cho cô, nhận của người mà không đáp lại sao phải phép? Vì vậy, cô bé đành ương ngạnh kiên trì xin mẹ tiền mua bưu thiếp, còn ngập ngừng: “Các bạn cứ mang tặng con, chẳng lẽ con không tặng lại hay sao?”

Mẹ nghe xong, lặng thinh hồi lâu, cô bé đã tưởng không còn chút hy vọng gì nữa rồi lại thấy mẹ rút ra năm đồng. Cô bé vui sướng ngất ngây, cảm số tiền lớn nhất từ xưa tới giờ cùng bạn bè vào thành phố chọn mua bưu thiếp.

Cửa hàng bách hóa tập nập tọa lạc ngay bên ngã tư đường, có một quầy nhỏ chuyên bày bán bưu thiếp, poster, ảnh dán, nơ buộc tóc, đồng hồ điện tử và các loại đồ chơi mà học sinh yêu thích. Cuối tuần, trẻ con tụ tập vây quanh quầy hàng, Tần Chiêu Chiêu và các bạn mạnh ai nấy chen vào trong chọn bưu thiếp.

Trong các loại bưu thiếp, loại in hình nhóm Tiểu Hồ[2] là đắt hàng nhất. Ba chàng trai trẻ này là nhóm nhạc thịnh hành nhất ngày đó, chiếm lĩnh thị trường châu Á với tốc độ chóng mặt, khai mở một thời đại thần tượng hoàn toàn mới, được vô số thanh thiếu niên ưa thích. Tiếng hát của họ đã bầu bạn với Tần Chiêu Chiêu suốt thời tiểu học. Ở trường, bạn bè cô cực kỳ yêu thích bài hát Vườn táo xanh hạnh phúc nổi tiếng của họ, Tần Chiêu Chiêu lại thích Bầu trời rực rỡ, ước mơ rực rỡ hơn; mỗi khi nghe bài hát lại thấy thế giới trước mắt trở nên rực rỡ vô ngần.

[2] Nhóm Tiểu Hồ có tên tiếng Anh là The Little Tigers, gồm ba thành viên: “Phích lịch hồ” Ngô Kỳ Long, “Tiểu soái hồ” Trần Chí Bằng và “Quái quái hồ” Tô Hữu Bằng, là ban nhạc thần tượng nổi tiếng của Đài Loan cuối thập niên 80, đầu thập niên 90.

Trong lớp có bạn mua băng cassette của nhóm Tiểu Hồ, Tần Chiêu Chiêu từng mượn về nghe. Ở nhà không có đài cassette, cô bé phải sang nhà bác Lý hàng xóm nghe nhờ. Cái đài này là báu vật của bác Lý, trẻ con tuyệt đối không được động vào. Bác Lý đích thân mở nhạc rồi ngồi cạnh ở bên, băng chạy hết mặt A thì đổi sang mặt B. Tần Chiêu Chiêu ngồi trên chiếc ghế đẩu cứ thế mê mẩn nghe tới hết cả băng. Băng chạy hết rồi vẫn muốn nghe lại lần nữa nhưng ngại làm phiền thêm, bỗng nhiên bác Lý chủ động bật lại một lần nữa: “Băng này nghe cũng được phết nhỉ!”

Tần Chiêu Chiêu mở cờ trong bụng, hôm đó cứ ngồi miết ở nhà bác Lý nghe băng đến tận khi mẹ gọi về ăn cơm.

Xem xét hết một lượt, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận chọn lấy hai bộ bưu thiếp, một bộ hình nhóm Tiểu Hồ, bộ kia hình Saint Seiya, vừa tròn năm đồng. Thanh toán xong xuôi chợt thấy trong góc quầy bày một bộ bưu thiếp Ông Mỹ Linh. Hoàng Dung mà cô từng yêu thích mấy năm trước đã ngọc nát hương tan[3], nhưng cô vẫn nhớ rõ người diễn viên ấy, cũng nhớ rõ ngày bé đã từng chơi trò hóa trang thành Hoàng Dung. Cẩm bộ bưu thiếp lên ngắm nhìn, đều là những bức hình kinh điển của Ông Mỹ Linh trong Anh hùng xạ điêu – những hình ảnh lưu lại khoảnh khắc đẹp để huy hoàng nhất của cô. Tần Chiêu Chiêu rất muốn mua nhưng không còn tiền.

[3] Ông Mỹ Linh (1959-1985): là một nữ diễn viên người Hồng Kông, cô trở nên nổi tiếng thập niên 1980 với vai diễn tiêu biểu Hoàng Dung trong bộ phim Anh hùng xạ điêu 1983; đời tư của cô gắn liền với nam diễn viên Thang Chấn Nghiệp và kết thúc bằng hơi gas.

Muốn mà không có tiền, biết phải làm sao? Như có ma xui quỷ khiến, Tần Chiêu Chiêu liếc mắt trông sang chủ quầy, thấy ông đang cúi đầu trả tiền thừa cho người khác, hoàn toàn không chú ý tới mình. Cô liền nắm chắc bộ bưu thiếp trong tay, vô thức bước ra ngoài... Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước... Ra tới cửa, cô bé co chân chạy, tim đập thình thịch theo từng bước chân chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực.

©STE.NT

Hôm đó, Tần Chiêu Chiêu chạy một mạch về tận khu Trường Cơ. Ngày ấy người ở khu Trường Cơ vào thành phố thường không đi xe công cộng, một vì không thuận tiện – mỗi lần muốn đi lại phải ra tận đường lớn phía ngoài nhà mấy ngói chờ xe, lại còn phải trả tiền xe nữa, vừa đi vừa về cũng không rẻ. Muốn vào thành phố tốt nhất là đạp xe, nếu không cứ men theo đường nhỏ sẽ tới. Tần Chiêu Chiêu và các bạn cùng đi bộ vào thành phố, cuối cùng một mình cô chạy về trước, mồ hôi chảy ròng ròng trên tay ôm chắc ba bộ bưu thiếp – hai bộ mua, một bộ trộm. Về tới nhà đến nửa ngày mà vẫn chưa hoàn hồn.

Hôm sau tới lớp, các bạn xúm lại hỏi vì sao hôm qua một mình im im trốn về trước? Cô bé liền đỏ mặt dối rằng hôm qua đột nhiên buồn đi vệ sinh, lúc sau quay lại không thấy các bạn đâu nữa liền chạy một mạch về.

Tần Chiêu Chiêu có ba bộ bưu thiếp, mỗi bộ mười cái, đủ để đáp lễ bạn cùng lớp. Mỗi bộ cô bé cố tình giữ lại một tấm mình thích nhất – ảnh chụp chung nhóm Tiểu Hồ, bộ hình Ông Mỹ Linh giữ lại tấm hình Hoàng Dung xinh đẹp nhất, và một tấm hình mười hai thánh đấu sĩ trong Saint Seiya – rồi cất kín trong một hộp bánh bằng sắt. Đây là hộp “nữ trang” chứa tất cả những thứ trân quý nhất của cô.

Hạ Cẩm được tặng nhiều bưu thiếp nhất, đem bày kín cả mặt bàn, cô giáo chủ nhiệm nhìn thấy cũng phải ngạc nhiên: “Nhiều người tặng bưu thiếp cho em thật đấy!”

Cô bé kiêu hãnh tươi cười: “Mọi người đều thích chơi với em nên nhận được nhiều thiếp lắm ạ!”

Nhưng nhận được nhiều bưu thiếp quá cũng không phải chuyện hay ho, nhận rồi phải đáp lễ, nhận càng nhiều càng phải trả nhiều. Cha mẹ Hạ Cẩm chỉ là nhân viên bình thường trong nhà máy, mẹ nghỉ bệnh dài hạn vì sức khỏe yếu; vì thế gia cảnh tầm tầm, cô bé không có nhiều tiền tiêu vặt để mua bưu thiếp. Nghĩ tới chuyện làm thế nào có được chừng đó bưu thiếp để tặng lại bạn bè cũng đủ khiến Tần Chiêu Chiêu phát rầu thay cô.

Kết quả Hạ Cầm cũng xảy ra chuyện vì mấy tấm buru thiếp.

Cũng giống Tần Chiêu Chiêu, Hạ Cầm không đủ tiền mua buru thiếp nên nảy lòng tham trộm ở quầy hàng. Cô nhóc lớn gan, trót lọt ở quầy này, thấy mọi việc thuận lợi càng u mê, không những chẳng bỏ chạy còn sang hàng khác trộm thêm. Kết quả bị chủ quầy bên kia bắt được, ông ta nổi trận lôi đình hung hăng kéo hai cánh tay cô còn nói mấy hôm trước ông ta đã mất trộm một bộ buru thiếp khác, giờ bắt được đưa trẻ hư, không cần thận dạy dỗ sao được chứ?

Lúc này vị chủ quán bên cạnh đã nhận ra bộ buru thiếp trong tay Hạ Cầm chính là thứ vừa không cánh mà bay khỏi tiệm nhà ông ta, hai người lớn xúm lại giáo huấn cô bé. Bọn họ không hề trách mắng, chỉ lấy dây lưng cột cô bé vào thân cây bên đường thị chúng, coi như giết gà dọa khỉ, nhóc con dám to gan ăn trộm hậu quả sẽ thế này.

Người đi đường vây lại thành vòng tròn, vừa xem vừa chỉ trỏ bàn tán, cô bé cúi thấp đầu khóc suốt mướt, gan lớn thường ngày biến mất không tăm tích. Có người ở khu Trường Cơ đi qua nhận ra cô bé, đây chẳng phải con gái bác Hạ phân xưởng năm đấy sao? Chủ quán nghe vậy mừng rỡ: “Các bác nhận ra con ranh này à? Khéo thật, nhờ các bác chuyển lời tới người nhà, bảo họ đến đưa con bé về. Còn nhỏ thế này đã đua đòi trộm cắp, không dạy dỗ nghiêm khắc sao được?”

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, tiếng xấu lan ngàn dặm; người kia mang lời nhảm về, chưa đầy một ngày cả khu Trường Cơ ai cũng biết con gái bác Hạ phân xưởng năm đi trộm đồ trong thành phố bị bắt được, nhà họ Hạ mất mặt vô cùng. Bác Hạ sầm mặt đưa con gái về, khóa trái cửa lại, đánh một trận thừa sống thiếu chết, tiếng khóc thê lương vang vọng mãi.

Không ít người vây quanh cửa nhà họ Hạ xem náo nhiệt, Tần Chiêu Chiêu cũng cùng một đám con nít chạy tới xem. Nghe thấy tiếng Hạ Cầm khóc, cô cũng hết hồn, nhớ hôm trước mình cũng trộm đồ, may không bị bắt, nếu không... Chỉ nghĩ đến đây cũng thấy lạnh sống lưng.

Hạ Cầm chịu đòn của ba xong, tới trường không còn cái thần khí “Tiểu nữ vương” nữa, giờ cô bé chỉ ngồi im cúi đầu, bạn bè cũng không còn ai môn men tới chơi cùng vì ở nhà người lớn vẫn dặn thật kỹ rằng không được chơi với bạn đi trộm đồ. Chẳng ai mong con mình chơi với đứa trẻ mang tiếng, sợ con mình sẽ học theo thói xấu.

Lúc trước, Hạ Cầm thường xuyên kéo bè cô lập bạn cùng lớp như Tần Chiêu Chiêu, đến giờ tới lượt mình bị cô lập. Kỳ thực, Tần Chiêu Chiêu rất cảm thông với cô nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, làm sao có thể đồng cảm với kẻ vì mấy tấm buru thiếp mà đi ăn trộm đây?

Mùa hè năm 1994, Tần Chiêu Chiêu tốt nghiệp tiểu học.

Cô là một trong những học sinh cuối cùng học trong trường dành cho con em nhân viên khu Trường Cơ, sau năm ấy trường đóng cửa. Nguyên nhân do đạo đó chính sách kế hoạch hóa gia đình dần có hiệu quả, tỷ lệ sinh đẻ giảm đi, số trẻ con đến tuổi đi học mỗi năm ít dần, mấy năm liền trường thường xuyên thiếu học sinh. Hơn nữa, đa số giáo viên dạy ở đây không phải người được đào tạo sư phạm bài bản, mới học hết cấp hai, cấp ba, kỹ năng sư phạm rất kém. Cả hai nguyên nhân trên khiến Phòng Giáo dục thành phố quyết định đóng cửa trường, học sinh sẽ chuyển sang các trường tiểu học công lập gần đó.

Hai dãy phòng học từ đó chẳng còn ai dùng tới. Ít lâu sau, cổng chính, cầu thang cũng bị cất xê, trở thành móng cho dãy nhà nhân viên hùn vốn xây. Lúc xây dựng lại, tiếng động cơ gầm rú, thay thế và xóa nhòa hết tiếng ê a đọc sách năm nào.

Ấu thơ theo năm tháng yên ả trôi qua kẽ tay.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7

Sau khi tốt nghiệp trường tiểu học Trường Cơ, Tần Chiêu Chiêu được vào thành phố học.

Vốn không nhất thiết phải vào tận thành phố học vì khu ngoại thành phía đông cũng có trường trung học. Trường này xếp thứ tám toàn thành nên gọi tắt là Bát Trung, rất tiện cho con em các gia đình sống ở ngoại thành đi học. Trường Bát Trung ngay sát nhà máy Trường Cơ, trẻ con trong khu tốt nghiệp tiểu học Trường Cơ thường chuyển sang học luôn ở đây cho tiện đi lại.

Nhưng điểm thi tốt nghiệp của Tần Chiêu Chiêu rất khá, đủ điểm vào trường Nhị trung trong thành phố. Cứ dựa vào thứ tự trong tên gọi là đủ biết đây là trường tốt của thành phố. Giáo viên ở tiểu học Trường Cơ không phải người được đào tạo sư phạm nên trình độ không quá nổi trội, thành tích dạy và học cũng không cao, học sinh tốt nghiệp ra chẳng mấy ai đủ điểm vào Nhất Trung hay Nhị Trung. Thành tích của Tần Chiêu Chiêu lại đủ vào trường Nhị Trung, chẳng lý gì ba mẹ không để cô đi học ở đó.

Hàng xóm nghe thế cũng kháo nhau Tần Chiêu Chiêu học hành rất khá mới có thể thi vào trường Nhị Trung, chỉ cần chăm chỉ học hành nhất định sau này có thể lên Bắc Kinh học đại học.

Trẻ con ở Trường Cơ không mấy đứa học giỏi, phần vì cơ sở vật chất trường lớp nghèo nàn, phần vì đám trẻ con ở đây chẳng khác bầy dê được thả hoang tự lớn, ham chơi hơn ham học. Mà quan trọng hơn, phụ huynh trong những gia đình công nhân bình thường cũng chẳng kỳ vọng nhiều vào chuyện học hành của con cái.

Đa số phụ huynh khá thờ ơ, được chẳng hay chớ với chuyện con cái đi học, chúng còn học được thì nộp học phí cho đi học, không học được nữa thì sớm theo cha mẹ vào nhà máy làm công nhân. “Kháo sơn cật sơn, kháo thủy cật thủy”, sống đâu dựa đấy; đối với các gia đình công nhân, còn chỗ dựa nào lớn hơn là nhà máy này? Hàng năm nội bộ nhà máy cơ khí Trường Thành vẫn tổ chức tuyển công nhân, giải quyết vấn đề việc làm cho một loạt con em công nhân viên chức. Đối với những công nhân sống bám vào nhà máy, cả đời không nhìn xa trông rộng, con cái không thể học tiếp hay thi trượt đại học vào làm trong nhà máy cũng coi như được ôm bát sắt, không phải lo toan một đời. Dân đen chỉ cần ngày ngày yên bình, có cơm ăn áo mặc là đủ thỏa mãn lắm rồi.

Năm Tân Chiêu Chiêu tốt nghiệp tiểu học, chị Tiểu Đan hàng xóm cũng tốt nghiệp trường kĩ thuật của nhà máy, được nhận vào học việc ở phân xưởng năm. Đến giờ, nhà chị có năm khẩu, bố mẹ và ba con đều trở thành công nhân nhà máy. Ở Trường Cơ có rất nhiều gia đình cả nhà đều là công nhân nhà máy như vậy, có nhà còn ba thế hệ cùng từng làm việc trong nhà máy, thật đúng là “ra trận cha con không rời”. Tuy hai năm gần đây, đài ngọc từ nhà máy không còn tốt như trước nhưng có thể nào đây vẫn là doanh nghiệp lớn của nhà nước, công nhân viên chức vẫn tìm mọi cách đưa con cái nhà mình vào làm. Không màng gì cao sang, chỉ mong một chỗ làm ổn định, đáng tin trong nhà máy quốc doanh.

Hai năm trước, chị Tiểu Đan vất vả lắm mới nằm trong số ba mươi học viên được nhận vào trường kĩ thuật của nhà máy, bác Chu liền vui vẻ bày mâm cỗ mời bà con bạn hữu. Bác trai hân hoan. “Vậy là tốt rồi, cuối cùng chuyện công ăn việc làm của con cái cũng giải quyết xong. Nỗi lo canh cánh trong lòng nay cũng trút được rồi.”

Bọn trẻ trong khu tập thể từ nhỏ đã quen những cảnh này nên đều tự ý thức được tương lai: nếu không học hành từ trẻ vẫn có cơ hội vào làm công nhân nhà nước, không cần lo lắng thái quá chuyện tiền đồ sau này, vì thế dĩ nhiên chẳng buồn để tâm chuyện học hành. Rất ít đứa ham học hay quyết tâm gắng sức theo nghiệp đèn sách. Mấy năm trước, con trai bác Lý hàng xóm thi đậu vào một trường đại học ở Bắc Kinh, tuy không vào Thanh Hoa, Bắc Đại danh tiếng lẫy lừng nhưng cũng đủ làm xôn xao cả khu tập thể nghèo. Trước kia trong khu từng có người thi đỗ đại học nhưng không phải trường ở Bắc Kinh, con trai bác Lý là người đầu tiên được đi học đại học ở Bắc Kinh, khiến gia đình rạng danh, nở mày nở mặt.

Nếu Tân Chiêu Chiêu có thể học được, mẹ cô cũng hy vọng con gái mình sẽ là người thứ hai được lên Bắc Kinh học, vì thế bà quyết định bỏ gần tìm xa, đưa con tới đăng ký học ở trường Nhị Trung.

Học ở trường Nhị Trung trong thành phố, hôm nào Tân Chiêu Chiêu cũng lóc cóc chiếc xe đạp khung ngang cũ tới trường. Kiều Mịch chuyển từ trường tiểu học thực nghiệm của thành phố lên trường trung học thực nghiệm, hàng ngày tự mình đạp xe đi học. Từ khu Trường Cơ vào thành phố chỉ có một đường lớn nên hai người vẫn thường chung đường; đi chung mười phút vào tới thành phố sẽ tách ra mỗi người một hướng. Tan học, Tân Chiêu Chiêu thường xuyên gặp Kiều Mịch đạp một chiếc xe đạp mới tinh, bóng loáng lướt như bay trên đường nhựa. Sơ mi trắng vô ngần dưới ánh mặt trời, cậu vẫn luôn luôn thanh nhã, sạch sẽ như thế.

Không hiểu sao, dần dần Tân Chiêu Chiêu bắt đầu chờ mong được vô tình gặp Kiều Mịch hằng ngày. Mỗi lần thấy cậu, cô lại vô thức giữ nguyên tốc độ, giữ nguyên khoảng cách bám theo phía sau. Bánh xe lăn tròn trên con đường ngập nắng vàng tươi, trái tim Tân Chiêu Chiêu cũng rộn ràng trong lồng ngực.

Mười hai tuổi, từ giữa những tháng ngày thơ ấu, chập chững bước sang tuổi thiếu niên, Tân Chiêu Chiêu vẫn không hiểu vì sao mỗi lần gặp Kiều Mịch là tim luôn rộn ràng trong lồng ngực. Cô chỉ mơ hồ nhận ra mình rất thích được gặp Kiều Mịch trên đường. Ngày nào được thấy cậu thì hôm đó tâm trạng rất tốt, vô cùng vui vẻ, tuy rằng cậu chưa từng nói chuyện với cô, thậm chí, cũng chưa từng liếc mắt nhìn cô lấy một lần.

Vào học trung học, có một thời gian Tân Chiêu Chiêu đọc rất nhiều truyện cổ tích, từ Truyện cổ Grim tới Truyện cổ tích Andersen... Con gái luôn thích truyện cổ tích, cô cũng không ngoại lệ, luôn luôn mơ tưởng về thế giới hư ảo, mỹ lệ, thuần khiết trong truyện cổ, còn cả những chàng hoàng tử anh tuấn, cao quý nữa. Hình ảnh hoàng tử đẹp đẽ vẫn mường tượng ra chính là Kiều Mịch.

Tất nhiên sẽ là Kiều Mịch, cũng chỉ có thể là Kiều Mịch mà thôi. Trong cuộc đời ngắn ngủi của Tân Chiêu Chiêu, Kiều Mịch là người cao quý nhất trong số bạn bè cùng trang lứa; trong mắt cô, Kiều Mịch hoàn toàn xứng đáng là hoàng tử.

Kiều Mịch không giống với đám trẻ bình thường. Cậu nhóc Thượng Hải này khác xa lũ con nít trong khu tập thể Trường Cơ. Chẳng ai thấy bóng cậu trong đám con trai mài miết nghịch đất cát, đánh trận giả, lặn ngụp dưới sông hay leo cây bới tổ chim. Hầu hết thời gian cậu chỉ ở trong nhà tập đàn, thỉnh thoảng theo ba mẹ ra ngoài tản bộ, đi lòng vòng trên đường lớn quanh nhà máy.

Mỗi khi ba người nhà Phó giám đốc Kiều ra ngoài, có rất nhiều người lân la tới chào hỏi. Phó giám đốc Kiều cũng khách khí nhắc con trai chào hỏi lại, Kiều Mịch sẽ dùng thứ tiếng phổ thông cực kỳ chuẩn xác chào hết ông, bà, cô, bác một lượt; đây là chuyện có một không hai trong khu tập thể nhà máy.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Ngày ấy, khái niệm phổ cập tiếng phổ thông vẫn còn rất mờ nhạt, nhất là tại một nhà máy quốc doanh nằm ở ngoại thành heo lánh thế này. Đa số công nhân nhà máy đều là dân bản xứ, nói giọng địa phương, con nít lớn lên học theo cha mẹ cũng nói toàn phương ngữ. Thậm chí có lần, giờ Ngủ yên, giáo viên gọi học sinh đứng lên đọc diễn cảm bài khóa, vẫn có học trò đọc bằng giọng địa phương khiến thầy cô dở khóc dở cười. Tiếng phổ thông thường chỉ thấy trên các bản tin truyền thanh, truyền hình hoặc vài trường hợp đặc biệt quan trọng khi các cán bộ lãnh đạo dùng thứ tiếng phổ thông trợ trợ thông báo một vài quyết định quan trọng hay báo cáo với cấp trên. Người bình thường dùng tiếng phổ thông sẽ bị coi là “làm phách”.

Tiếng phổ thông của Kiều Mịch là do mẹ dạy từ nhỏ, phát âm cực kì chính xác, không lẫn chút khẩu âm địa phương nào. Người qua đường nghe cậu bé

nói tiếng phổ thông chính xác như vậy thì không ngót khen ngợi. Ai nấy đều khen cậu nhóc ăn nói đĩnh đạc, sau này nhất định sẽ làm lớn.

Trong số những người khen ngợi Kiều Mộc có cả mẹ Tần Chiêu Chiêu. Lúc ấy Tần Chiêu Chiêu đi cùng mẹ, nghe thấy Kiều Mộc nói tiếng phổ thông thật là hay, cô liền cảm thấy giọng địa phương của mình khó nghe muốn chết. Nghe thấy mẹ giục chào Phó giám đốc Kiều nhưng cô bé vẫn cắn răng nín thinh, đỏ mặt cúi đầu nhất định không hé một lời.

Tuy rằng cúi mặt chẳng thấy được ai nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy rõ ràng Kiều Mộc vừa tò mò nhìn mình. Ánh mắt như chuồn chuồn lướt cánh sen hồng, rất nhanh chuyển sang hướng khác, rất hơi hột nhưng cũng đủ khiến trái tim Tần Chiêu Chiêu rộn lên không ngừng từ khi về nhà tới tận lúc đi ngủ. Năm thế nào cũng không ngủ được, đành dậy bật đèn mở sách Ngữ văn ra xem, cô quyết tâm từ giờ sẽ học nói tiếng phổ thông chuẩn như Kiều Mộc.

Hôm sau, Tần Chiêu Chiêu dậy sớm, ăn sáng rồi đi học.

Ruộng vườn sắc xanh óng ả phủ khắp vùng ngoại thành, mặt trời mới ló dạng rải rắc những tia nắng ấm áp, mây hững hờ trôi, gió dịu dàng thổi, vài cánh chim nhỏ đập cánh bay ngang bầu trời trong veo. Tần Chiêu Chiêu dừng xe ở ngã ba ngoái đầu nhìn lại con đường vừa đi, chờ đến khi thấy bóng Kiều Mộc xa xa mới lại đạp xe tiếp nhưng đi rất chậm.

Kiều Mộc bắt kịp Tần Chiêu Chiêu rất nhanh. Lúc tiếng xe cậu lướt qua, tim cô khua rộn ràng như tiếng trống. Đợi cả một buổi sáng chỉ mong gặp được cậu, muốn mượn cơ rồi dùng tiếng phổ thông đã mất công luyện cả đêm qua để bắt chuyện với cậu. Tuy vấp và chờ được cậu nhưng cô lại không đủ dũng cảm ngẩng đầu nhìn cậu lấy một lần, càng không có dũng khí chủ động bắt chuyện, cô hòng như thể bị vật gì bịt kín, không thốt được lời nào.

Một thoáng ngập ngừng, Kiều Mộc đã đi lướt qua cô, mắt không chớp, hoàn toàn không để ý đến cô, cứ thế đi thẳng.

Sáng sớm, sương mờ chưa tan, trên mí Tần Chiêu Chiêu nước mắt đọng như sương.

Khóc một hồi, cô lại mong mình có thể trở thành nàng Lọ Lem trong truyện cổ tích. Lọ Lem thật may mắn biết bao! Được bà tiên giúp đỡ, có xe ngựa bí đỏ, có giày thủy tinh khiến nàng trở thành cô gái xinh đẹp nhất trong buổi vũ hội, khiến hoàng tử liếc mắt đã chú ý tới nàng.

Ấp ủ tâm nguyện khờ khạo, Tần Chiêu Chiêu cũng bắt chước nhân vật trong cổ tích, vừa ngâm thơ vừa thành kính cầu xin Thượng Đế, mong Người sẽ phái bà tiên tốt bụng tới bên mình. Đáng tiếc, đời thật không phải cổ tích, chẳng có Thượng Đế hay bà tiên nào hết, chẳng những hoàn cảnh không thể thay đổi mà còn tệ hại hơn.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8

Tần Chiêu Chiêu còn nhớ, năm cô học lớp tám cũng là lúc thời kỳ hưng thịnh nhất của nhà máy không còn nữa.

Thập niên 90 của thế kỉ XX, dưới tác động của chính sách Cải cách kinh tế toàn diện, nền kinh tế tập trung kế hoạch chuyển hướng sang nền kinh tế thị trường. Suốt quá trình chuyển đổi, hàng loạt nhà máy, xí nghiệp phá sản, công nhân viên chức thất nghiệp, tạm thời việc, nghỉ không lương. “Công nhân mất việc” và “Nghỉ không lương” đã trở thành những danh từ riêng chỉ có trong thời kỳ này.

Thành phố công nghiệp bé nhỏ nằm trong lòng Giang Tây cũng bị ảnh hưởng của xu thế chung, 90% các nhà máy, xí nghiệp, hầm mỏ bị đình trệ, tạm ngừng sản xuất hoặc sản xuất cầm chừng. Tạm thời việc cũng là chuyện công nhân viên chức các xí nghiệp ở đây không thể trốn tránh, một chuyện khiến người ta đau lòng.

Là nhà máy lớn của nhà nước, nhà máy cơ khí Trường Thành không đến mức phá sản ngay nhưng cũng phải tạm ngừng sản xuất. Công nhân trong xưởng từng tốp, từng tốp bị cho nghỉ không lương. Chẳng những tình giảm biên chế mà bệnh viện, nhà máy, hàng quán thuộc nhà máy cũng dần dần đóng cửa; chi nhánh ngân hàng, bưu điện được rút về thành phố. Mẹ Tần Chiêu Chiêu bị cho nghỉ việc trước, mấy tháng sau phần xưởng của ba cô cũng thông báo ngừng sản xuất.

©STE.NT

Tạm thời việc có thể coi là tin dữ đối với rất nhiều công nhân, nhất là những người đã làm việc trong nhà máy một, hai chục năm. Phải nghỉ việc ở tuổi này một chuyện vô cùng khó xử; người lớn tuổi có thể lo lót xin về hưu non, người trẻ tuổi có thể đi học nghề khác kiếm kế sinh nhai. Nếu còn trẻ, bắt đầu lại từ đầu cũng không đến nỗi khó; chỉ khó với những công nhân chơi vui, không đủ già để đạt đủ tiêu chuẩn xin về hưu, mà cũng không còn trẻ để dễ dàng chuyển qua nghề khác, bắt đầu lại từ đầu. Đã hơn bốn chục tuổi, tuổi này mới đi tìm việc thật nói dễ hơn làm.

Đối với những gia đình cả nhà là công nhân nhà máy như nhà chị Tiểu Đan, chuyện này càng khó chấp nhận bởi đột nhiên cả nhà cùng thất nghiệp. Nhớ lại ngày ấy khó khăn lắm mới dành được suất vào làm trong nhà máy, trong lòng vui mừng nhường nào. Vẫn tưởng rằng vào được một đơn vị nhà nước,

có được một chỗ làm tin cậy, ổn định là có thể yên ổn một đời. Ai ngờ được, nhà máy quốc doanh lớn như vậy cũng có ngày suy sụp? Một khi nhà máy suy tàn, công nhân nào còn an ổn, tổ chim bị phá trứng còn nguyên vẹn được sao?

Con bảo thôi việc không thể tránh khỏi cuối cùng cũng lan tới Trường Cơ, công nhân mất việc ai nấy đều buồn rầu ảm đạm, ánh mắt đờ đẫn không biết nên đi đâu về đâu.

Nửa đời làm việc trong nhà máy, tới giờ cả hai vợ chồng Tần gia đều bị cho tạm nghỉ, trừ một trăm hai mươi đồng phí trợ cấp thôi việc mỗi người mỗi tháng ra, cả nhà không còn nguồn tài chính nào khác. Điều kiện Tần gia vốn đã không tốt, thêm lần này nữa đúng là càng họa vô đơn chí. Ngày ba nghỉ việc, ông ngơ ngẩn ngồi hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác, căn phòng nhỏ uôm mùi khói. Còn mẹ nín lặng nằm trên giường cả ngày.

Tần Chiêu Chiêu biết thời gian này ba mẹ không vui nên đi học về liền một mình lao vào căn bếp nhỏ, giăng co đánh vật với xoong chảo nửa ngày, mồ hôi nhễ nhại mới chạy ra ngoài, nói: “Ba mẹ, ra ăn cơm thôi!”

Đây là lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu tự mình nấu cơm, trước đó cô mới chỉ được mẹ dạy rang cơm, rán trứng mà thôi. Cơm cô nấu ra đương nhiên không ngon lành gì: cơm cháy khét, cái trắng xào quá lửa sém vàng, đậu hũ cháy đen, canh trứng cà chua nhiều muối mặn chát... Thế nhưng vợ chồng Tần gia lại ăn hết sạch, không thừa một miếng.

Tối hôm đó, chờ Tần Chiêu Chiêu ngủ rồi, Tần ba mới thận trọng nói với Tần mẹ: “Từ giờ cuộc sống vất vả hơn, nhưng vì Chiêu Chiêu chúng ta phải nghĩ cách tiếp tục sống cho tốt, mình thấy có phải không?”

Tần mẹ nước mắt nhạt nhòa: “Ừ, chúng ta nhất định phải vượt qua ải này, vì con gái, nhất định phải vượt qua.”

Phân xưởng ngừng sản xuất, ba cùng mấy bác trong nhà máy ra ngoài kiếm việc làm thêm. Chỗ này cần người lắp máy móc thì đi theo nửa tháng, chỗ kia cần người gia công sản phẩm thì qua làm dăm ba ngày, làm xong nhận tiền công luôn. Mẹ nhờ người quen giới thiệu xuống chợ xin một chân trông coi tiệm áo ngủ.

Có khi vài ngày không ai thuê, cả nhà miệng ăn núi lở, mọi người trong nhà khó tránh khỏi tinh thần hoang loạn. Ba liền cùng mấy chú bác tới chợ chuyên buôn bán vật liệu xây dựng phía nam thành phố làm công nhân bốc vác, giúp người ta dỡ hàng. Hàng hóa phần lớn là những rương gạch men nặng trĩu, vác những thứ này vô cùng mất sức, tiền công lại rẻ, dỡ một tấn mới được năm đồng. Bởi vì đây là việc chân tay, chẳng cần kĩ thuật gì phức tạp nên trả công cực kỳ rẻ mạt.

Bình thường, các tiệm vật liệu xây dựng đều chuyển mấy chục tấn hàng bằng xe lửa, sau đó dùng ô tô chở tới thành nam, cuối cùng tìm mấy người bốc vác dỡ hàng xếp vào kho, xong việc trả công mấy trăm đồng cho mọi người chia nhau. Có lần nhận được một mối lớn, cần chuyển sáu mươi tấn gạch lát sàn mà nhóm của Tần ba chỉ có sáu người. Việc thế này ít ra cũng cần tám người, nhưng nhiều người thì ít tiền đi, bọn họ nguyện không kêu thêm người, mỗi người ráng vất vả thêm một chút. Lần đó dỡ hàng suốt soát một ngày, mỗi người được năm mươi đồng mang về. Về nhà, Tần mẹ phát hiện hai vai chồng sưng u nhưng mặt lại vô cùng vui vẻ. “Mình xem, hôm nay làm ăn phát đạt, kiếm được những năm chục đồng này.”

Tần mẹ nắm giá thị trường, vừa nhìn thấy năm mươi đồng, nhắm tính ra biết hôm nay chồng đã khuôn bao nhiêu hàng liền kinh hãi nói: “Lão Tần, hôm nay mình dỡ những chục tấn hàng sao?”

Tần Chiêu Chiêu đang ở trong buồng làm bài tập, nghe tới đây liền kinh ngạc đến rụng rời. Học toán trên lớp được dạy một tấn tương đương một ngàn cân, mười tấn là mười ngàn cân. Ngày hôm nay ba cô vác tận mười ngàn cân hàng. Con số này đối với cô thật khổng lồ, thật không tưởng tượng nổi làm thế nào mà ba có thể dỡ hết chừng đó hàng.

Lại nghe thấy tiếng ba vui vẻ vọng vào: “Thế này có đáng gì, một thùng gạch lát năm chục cân, chỉ khuôn có hai trăm thùng thôi mà.”

Dỡ hai trăm thùng gạch nặng như vậy mới được hai trăm đồng, tính ra tiền công mỗi thùng chỉ hơn một hào. Tần Chiêu Chiêu nhắm tính so sánh tổng lượng công việc với tiền công dỡ mỗi thùng gạch mà hốc mắt đỏ hoe, ba thật vất vả quá!

Tần mẹ nín lặng, hai giọt nước mắt rơi xuống chiếc khăn ẩm chườm trên vai chồng, nháy mắt giọt nước mắt mắt hút dưới lớp khăn, như chưa từng tồn tại.

Gia cảnh nhà Tần Chiêu Chiêu sa sút còn nhà Kiều Mục vẫn như cũ. Tuy tình hình nhà máy xuống dốc, chỉ có thể dùng mấy chữ “cổ náu hơi tàn” mà hình dung nhưng lãnh đạo nhà máy vẫn ổn định, chẳng có gì thay đổi. Nghe nói sắp tới Phó giám đốc Kiều còn được điều tới Cục Cơ khí thành phố.

Kiều Mục lên cấp hai bắt đầu học dương cầm. Ba mẹ cậu không tiếc tiền mua hẳn một cây dương cầm giá hơn một vạn cho con học đàn, tiền này chủ yếu do ông bà ngoại ở Thượng Hải tài trợ. Họ Mục có hai con bị đưa xuống nông thôn, chỉ một đứa về được Thượng Hải, hai ông bà già cả thương con gái tha hương nên càng yêu quý cháu ngoại, không tiếc tiền cho cháu. Rất nhiều người ở Trường Cơ không khỏi tấm tắc: “Nhà tư bản đúng là khác người!”

Hôm mang đàn về, rất nhiều người trong khu tập thể kéo lại xem. Ở Trường Cơ, đa số mọi người chỉ biết món đồ Tây dương sang quý này qua ti vi chứ chưa từng thấy đồ thật, vì thế không thể bỏ lỡ dịp này được. Tần Chiêu Chiêu cũng đi theo mọi người, thấy chiếc đàn thật lớn, mấy người phải khệ nệ mới đưa được nó lên tầng ba. Đàn lên tới nơi, không lâu sau tiếng đàn du dương trong trẻo từ trên lầu vọng xuống.

Ngày nào cũng thế, cứ xế chiều, Tần Chiêu Chiêu tan học về nhà chuẩn bị nấu cơm lại nghe thấy tiếng đàn miên man từ lầu ba bên cạnh truyền sang. Hai đứa trẻ cùng tuổi nhưng hai bàn tay Kiều Mục đang lướt trên phím dương cầm trắng muốt còn tay Tần Chiêu Chiêu khua giữa nồi niêu bát đĩa. Ba mẹ nghỉ việc nhà máy ra ngoài làm thêm đều vất vả, cô ở nhà phải chuẩn bị cơm nước để ba mẹ về là có sẵn đồ ngon lành, nóng sốt.

Trước khi nấu cơm phải đốt than trong lò, nhặt viên than tổ ong đã tàn bỏ đi, thay viên mới vào. Cô dùng kẹp sắt gấp cục than mang ra ngoài, nhưng kẹp

không chắc, viên xỉ than rơi bịch trên nền nhà, vỡ vụn thành vô số mảnh xỉ, bụi bay mù mịt, khói urom đầy căn bếp nhỏ.

Tần Chiêu Chiêu ngẩng ngẩn nửa ngày nhìn xỉ than vương vãi đầy sàn. Cô mong giá mình là nàng Lọ Lem, nếu cô có thể là Lọ Lem... Thế nhưng, lấy đâu ra thế giới cổ tích giữa đời thực?

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9

Học ở Nhị trung, Tần Chiêu Chiêu ngồi cùng bàn với Đàm Hiểu Yên, lâu dần hai người thành bạn tốt, có chuyện gì cũng kể nhau nghe.

Ngày khai giảng, hai người giới thiệu bản thân. Đàm Hiểu Yên vừa nghe đã thích mê tên của Tần Chiêu Chiêu. “Tên nghe hay quá, thật êm tai lại đặc biệt, chả bù cho tên mình, bình thường quá!”

Tên Tần Chiêu Chiêu là do ba đích thân mở từ điển ngâm cứu rồi đặt cho, ba cô không phải người học hành chữ nghĩa nhưng đặt tên cho con gái cũng nhất định phải chọn một cái tên văn vẻ. Mấy cái tên tầm thường kiểu A Linh, A Trân, A Cẩm, A gì đó... ông nhất định không động tới. Ban đầu ba rất ưng cái tên “HF” nghĩa là “ánh ban mai”, nhưng mẹ lại bảo chữ này khó viết quá, không muốn đặt cho con, lúc sau thấy tên “Úc” nghĩa là “đẹp đẽ” cũng được nhưng mẹ vẫn gàn vì chữ này chẳng mấy người biết, đến lúc ấy có tên mà chẳng ai biết đọc thì phải làm sao. Cuối cùng, ba vô tình lật tới trang có hai chữ “Chiêu Chiêu”, có nghĩa là “sáng láng, rõ ràng”, âm đọc lên vang vang, lại dễ viết, ý nghĩa cũng sáng sủa đẹp đẽ; mà mẹ cô cũng khen chữ này hay. Vậy là họ liền đặt tên cho con gái là “Chiêu Chiêu”.

Đàm Hiểu Yên cũng là con một gia đình công nhân giống Tần Chiêu Chiêu, ba mẹ cô công tác ở nhà máy động cơ diesel Hồng Kỳ, thường gọi tắt là Hồng Cơ. Nhà máy và khu tập thể nằm ở ngoại ô phía tây thành phố, cũng là một vùng nửa phố nửa quê. Hai nhà có gia cảnh tương đồng nên gặp nhau nói chuyện đặc biệt ăn ý, hòa hợp. Cái gọi là “nguru tầm nguru, mã tầm mã”, người ra sao thì kết giao cùng kiểu người thế ấy cũng thật có đạo lý, những người có xuất thân, gia cảnh tương đồng thường dễ thành bạn bè với nhau.

Trong lớp, nữ sinh gia cảnh có điều kiện nhất là Chung Na, ba mẹ cô làm việc ở bệnh viện thành phố. Cả nhà ba người sống khá thoải mái trong căn nhà mới ba phòng ngủ, một phòng khách được trang hoàng đẹp đẽ. Chung Na cũng rất nhiệt tình, hiếu khách, thường mời các bạn nữ trong lớp về nhà chơi. Tần Chiêu Chiêu có ghé qua một lần, vừa vào cửa là ngẩn người. Lần đầu tiên cô được thấy ngôi nhà rộng rãi, đẹp đẽ như vậy. Nhà cửa thoáng mát, rộng rãi, sáng sủa; sàn nhà trắng tinh không một hạt bụi; bên cạnh chiếc tivi lớn trong phòng khách còn bày một chiếc máy quay phim hiếm thấy thời ấy. Chung Nam mở băng cho các bạn xem, còn bày hai đĩa bánh kẹo đầy ắp lên bàn trà mời mọi người.

Tuy Chung Na nhiệt tình như vậy nhưng các bạn trong lớp đã tới một lần đều không muốn đến lần thứ hai. Đa số học sinh trong lớp gia cảnh bình thường, mà nhà cô khá giả như vậy, so sánh hai bên không khỏi có chút tủi thân trong lòng.

Đến thăm nhà Chung Na, trông lại nhà mình, tuy giờ nhà cửa đã được sửa sang, coi nói nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy nó thật nhỏ hẹp, âm u.

Hai năm trước, nhà kế bên chuyển khỏi Trường Cơ, Tần ba ở gần được hưởng luôn ngôi nhà bỏ lại có diện tích, bài trí hệt như nhà mình, vì thế nhà Tần Chiêu Chiêu rộng ra gấp đôi. Tần ba lại nổi thông hai phòng trong nhà kia rồi hai vợ chồng ông dọn sang đó ở, căn phòng mười mét vuông cũ giờ thành phòng riêng của Tần Chiêu Chiêu, phòng nhỏ trở thành phòng khách kiêm phòng ăn. Chỗ ở coi như cũng mở rộng ít nhiều. Có điều, nhà trong khu tập thể thật sự quá cũ rồi. Nghe nói đây nhà tập thể này được xây từ thời mới lập nhà máy, đến giờ cũng gần ba chục năm, chẳng những rêu cò xanh rì chân tường mà đến những kê hờ trên mái ngói cũng có cỏ lan. Nhìn nhánh cỏ nảy mầm trong khe ngói hẹp, con người không khỏi cảm khái sức sống tiềm tàng mạnh mẽ của loài cỏ yếu mềm. Nhà đã ba chục tuổi cũ kỹ, gặp mưa là dột tứ tung, thường phải mang chậu ra hứng. Gặp những lúc không ai ở nhà, nước mưa cứ thế dột xuống ướt lênh láng sàn, ướt cả chăn màn; lúc về chỉ biết mang chăn chiếu đi hong cho khô.

Gia cảnh nhà Đàm Hiểu Yên cũng không khá giả hơn, nhà cô nằm trong dãy nhà ngang của khu tập thể Hồng Cơ, mỗi tầng có một hành lang dài nằm giữa hai dãy nhà. Trên hành lang la liệt đủ thứ đồ lặt vặt, ngay chỗ rộng nhất gần chân cầu thang bày chình ình một cỗ quan tài của nhà nào đó. Lúc còn nhỏ, mỗi lần nhìn thấy cái quan tài nằm đó, Đàm Hiểu Yên lại sợ rúm người, không bao giờ dám lên cầu thang một mình. Một dạo như vậy, ngày nào cô cũng úm bà lão nhà kia chết cho mau để người ta mang quan tài đi chôn, không còn án ngữ ở cầu thang mà dọa cô nữa. Thế nhưng ít lâu sau lại có quy định hỏa táng người chết, bà lão nhà ấy chết được đưa đi hỏa táng chỉ còn một nhúm tro cốt, chiếc quan tài chuẩn bị sẵn không được dùng đến, cũng chẳng có chỗ nào mà cất nên cứ để mãi bên cầu thang như thế.

Sau lần tới chơi nhà Chung Na, Đàm Hiểu Yên vô cùng buồn bực. “Sao Chung Na sướng thế nhỉ? Có nhà rõ đẹp! Mình mà đổi được cho cậu ấy thì tốt quá, không phải ra ra vào vào đều chạm mặt cỗ quan tài kia.”

Trong lòng Tần Chiêu Chiêu cũng ao ước như vậy, giống như trước kia cô vẫn ngưỡng mộ ba Kiều Mộc là phó giám đốc, ba Tà Chí Bình là cán bộ thu mua, giờ lại ao ước ba mẹ là bác sĩ như ba mẹ Chung Na, có thể sống sung sướng. Nếu được thế thì thật, cô cũng muốn đánh đổi.

Chỉ là mặc kệ cô ngưỡng mộ, ước ao tới đâu cũng vô dụng, họ vẫn là họ, vĩnh viễn chẳng bao giờ cô có thể thế chỗ họ.

Năm nay nhà máy Hồng Cơ cũng làm ăn thất bát, mẹ Đàm Hiểu Yến phải nghỉ việc. Phụ nữ bốn chục tuổi muốn tìm việc khác chẳng dễ dàng gì, gặp hết tai này nạn kia, cuối cùng đành sắm một chiếc xe ba bánh bán canh ma lạt năng kê bên trường Nhị Trung. Ngoài mấy món canh cay nóng ăn vặt bà còn bán thêm mì nước rất tiện cho học sinh trong trường ăn trưa. Khách hàng của bà cũng chủ yếu là học sinh trường Nhị Trung tranh thủ giờ giải lao ra ngoài ăn uống. Mỗi ngày chẳng kiếm được bao nhiêu nhưng cuối tháng trừ hết chi phí vẫn dư ra chút đỉnh.

Mới đầu Đàm Hải Yến còn xấu hổ chuyện mẹ bán hàng rong cạnh trường, sợ bạn bè biết được sẽ khinh rẻ mình nên mở miệng là thăm than thở, bảo mẹ dọn đi chỗ khác bán hàng.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Cô Đàm bực mình giáo huấn con gái một trận, mắng oang oang như sấm: “Có gì mà xấu hổ? Mẹ có đi ăn trộm, ăn cướp cũng vì chúng mày, có gì mà mất mặt? Huống hồ mẹ đây tay làm hàm nhai, bỏ công bỏ sức ra kiếm tiền thì sao phải xấu hổ? Sợ người ta nói này nói nọ hả? Được thôi! Mẹ không bán hàng nữa! Một tháng được hơn trăm đồng tiền tạm thôi việc, mua gạo nấu cháo loãng cảm hơi cũng không chết đói, bắt quá từ nay đừng hòng nay đòi ăn cái này, mai đòi mua cái kia nữa!”

Đàm Hải Yến lần đầu thấy mẹ giận đến mức ấy, nhất thời nín thinh.

“Dù gì mẹ con trước kia cũng vinh dự đứng trong hàng ngũ giai cấp công nhân, con nghĩ mẹ con muốn ra đường bán hàng rong thế này làm sao? Chẳng qua mẹ cũng hết cách rồi, mà tiền vẫn phải kiếm. Giờ con vẫn còn đi học, sau này còn bao nhiêu việc cần đến tiền. Mẹ con vì cái nhà này mới muối mặt bán hàng nữa, giờ con còn bảo mẹ làm con xấu hổ với bạn bè. Con muốn chọc mẹ tức chết mới hả à?”

Bị mẹ nghiêm khắc giáo huấn một trận, nỗi hổ thẹn xóa mờ chút hư vinh trong lòng Đàm Hiểu Yến. Chẳng những cô không ấu gièm bạn bè chuyện mẹ bán canh ma lạt năng nữa mà còn thường xuyên khoe mẹ mình có quầy bán canh ma lạt trong con hẻm gần trường, rồi mời mọi người qua ăn thử, nếu ngon thì năng lui tới.

Từ ngày mẹ mở tiệm ma lạt năng, Đàm Hiểu Yến thường xuyên kéo Tần Chiêu Chiêu cùng qua ăn mì ma lạt trong nỗi đắt miễn phí. Một, hai lần thì không sao, lâu dần Tần Chiêu Chiêu cũng sinh ngượng. Nhưng cô Đàm là người tinh ý, thường tòm tòm cười, nói: “Chiêu Chiêu à, sau này con cứ cùng Hiểu Yến đến đây ăn trưa, đồ ăn trong trường vừa đắt vừa không ngon mà về nhà lại xa quá. Hiểu Yến vẫn khoe con học giỏi lắm, vẫn thường giúp đỡ nó nhiều. Thôi thì hằng ngày qua đây ăn với đi bát mì coi như thay đi chi bảo Hiểu Yến con nhé!”

Thành tích học tập của Hiểu Yến trên lớp rất bình thường. Thật ra cô là người thông minh, có điều học lệch nghiêm trọng: điểm Ngữ văn rất cao, bài của cô luôn được giáo viên đọc trước lớp làm mẫu nhưng Toán, Lý, Hóa thì lơ mơ, bết bát. Lúc làm bài cùng nhau, Tần Chiêu Chiêu luôn phải giảng giải lại các vấn đề của môn Toán, Lý, Hóa cho cô. Rõ ràng Hiểu Yến thông minh, lanh lợi là vậy, chẳng hiểu sao động vào phương trình bậc hai lại lơ mơ lơ hồ hồ như thế. Kết thúc luôn là ráo hoảnh một câu: “Thôi thôi, không làm nữa, chúng mình nói chuyện phiếm đi!”

Những cuộc tán gẫu của họ thường xoay quanh những mối quan hệ với các bạn nam, Tần Chiêu Chiêu sẽ nói về Kiều Mộc, còn Đàm Hiểu Yến nói về một cậu tên Trịnh Nghị.

Trịnh Nghị học cùng Đàm Hiểu Yến hồi tiểu học, là con trai giáo viên Toán của lớp. Đó là một cậu nhóc trắng nõn, đáng vẻ tuần tú; năm sáu tuổi, vì cao lớn hơn chúng bạn mà cậu được tuyển vào trường Thể dục thể thao của thành phố. Học được vài năm, cha mẹ xót con trai học hành vất vả nên quyết định chuyển cậu về trường học bình thường. Từng học ở trường Thể dục thể thao nên khi chuyển sang trường mới, trong giờ Thể dục cậu chỉ tùy tiện thể hiện một chút là đủ khiến cả lớp được phen sùng sốt.

Đàm Hiểu Yến vẫn nhớ rõ có lần trong tiết Thể dục, Trịnh Nghị biểu diễn nhào lộn một tay trên sân thể dục, lộn liên tục bảy, tám cái, cuối cùng tiếp đất vững vàng chỉ bằng một chân; một loạt động tác linh hoạt, duyên dáng đủ khiến cô bé ngơ ngẩn nhìn mãi không thôi. Từ ấy, hình bóng cậu nam sinh mạnh mẽ đã in sâu trong tâm hồn non nớt của cô bé.

Trịnh Nghị chỉ học cùng cô một học kỳ thi ba cậu chuyển công tác về quê cũ ở Nam Xương, cậu đi theo ba. Ngày cậu chuyển đi, rất nhiều học sinh trong lớp theo trào lưu ngày ấy mua sô-tăng-cậu, Đàm Hiểu Yến cũng cực kì cẩn thận chọn một cuốn. Trịnh Nghị không còn đến trường nữa nên lớp trưởng thay mặt cả lớp thu hết sô, nhờ giáo viên Toán chuyển giúp, nhưng cô chỉ cười khách sáo, nói: “Trịnh Nghị chuyển đi mất rồi, các em mang sô này về dùng đi!”

Cuốn sô ấy không tặng được nhưng Đàm Hiểu Yến cũng không nỡ mang ra dùng mà cẩn thận cất kỹ trong ngăn kéo. Đây là thứ duy nhất có chút liên hệ với Trịnh Nghị mà cô có được.

Sở dĩ Đàm Hiểu Yến có ấn tượng sâu sắc như thế về Trịnh Nghị là do trong số bạn bè cùng trang lứa, cô chưa từng gặp ai đặc biệt như cậu. Cậu học sinh từ trường Thể dục thể thao chuyển tới mang theo một cảm giác mới mẻ, hoàn toàn khác so với những cô cậu học trò ngày ngày ở bên cạnh.

Trịnh Nghị đối với Đàm Hiểu Yến cũng giống như Kiều Mộc đối với Tần Chiêu Chiêu, tựa như một dải cầu vồng rực rỡ len vào giữa những tháng ngày bình dị như thước phim đen trắng của hai cô bé. Một thứ ánh sáng đẹp để khiến họ không thể không yêu thích, ngưỡng mộ.

Nếu nữ sinh họp lại một chỗ sẽ cùng bàn về con trai, thì nam sinh tùm tùm lại với nhau cũng thường bàn về con gái. Con trai rất thích bình bầu thứ tự con gái trong lớp để chọn ra “Tứ đại mỹ nữ”. Chung Na được bầu là hoa khôi của lớp, ngoài chuyện xinh đẹp, gia cảnh khá giả ra, cô còn là nữ sinh ăn mặc thời thượng nhất trong lớp, có rất nhiều quần áo đẹp, cả lớp không ai qua mặt được cô. Đàm Hiểu Yến cũng dành được một suất trong “Tứ đại mỹ nữ”. Thực ra ngũ quan của cô cũng không có gì xuất sắc: mi mỏng, mắt một mí dài và nhỏ, môi mỏng, xếp chung lại không thể thành gương mặt trái xoan chuẩn mực nhưng lại lộ ra một vẻ thanh tú khác thường. Hơn nữa, da cô rất đẹp, trắng hồng và mịn màng.

Tần Chiêu Chiêu không có được nước da hồng hào như vậy, da cô ngăm ngăm đen, tuy này rậm mắt to, bộ dạng cũng không quá khó coi nhưng gặp

lần đầu thường không để lại nhiều ấn tượng. Hơn nữa, cô ăn mặc bình thường, giản dị, tính cách hướng nội, không hay ồn ào, không ưa buôn chuyện nên thường bị coi như “trời vô hình” lúc đứng với các bạn cùng lớp, thuộc loại “văng mợ thì chợ vẫn đông”.

Đàm Hiểu Yến thì hoàn toàn khác, cô xinh đẹp lại hoạt bát nên rất nổi bật, thu hút sự chú ý của mọi người. Năm thứ hai sơ trung thường có nam sinh gửi thư cho cô, trong lớp cũng có mà lớp khác cũng không thiếu. Những nét bút vụng về gửi gắm biết bao lời lẽ thơ ngây nhưng chân thành. Mỗi lần nhận được thư, Hiểu Yến đều đưa Tần Chiêu Chiêu xem cùng, lần nào xem xong trong lòng cô cũng nảy sinh ít nhiều hâm mộ.

Ngày ấy thiếu nữ mười ba, mười bốn đã ít nhiều hiểu thế nào là “yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, con gái là phải xinh đẹp, yêu điệu, nho nhã, dịu dàng mới đáng là đối tượng để theo đuổi. Vì thế, Tần Chiêu Chiêu cũng hiểu vì sao trước giờ mình chẳng bao giờ nhận được thư của ai, hiển nhiên trong mắt đám con trai cô không phải “yêu điệu thực nữ”. Hay nói thẳng ra, cô không xinh đẹp.

Tần Chiêu Chiêu thấy thật đau lòng, tại sao cô không xinh đẹp hơn chứ? Đến cả đám con trai trong lớp còn không buồn để ý tới cô, Kiều Mục sẽ càng không bao giờ thèm để ý tới.

Tần Chiêu Chiêu không chịu được việc mình xấu xí, nên lúc ba mẹ không ở nhà cô thường trốn trong phòng soi gương trang điểm cho mình. Cái gọi là trang điểm cũng chỉ là đem mấy bộ quần áo phối lại với nhau, sau đó chải thử nhiều kiểu tóc khác. Cô chải đủ kiểu từ cột tóc đuôi ngựa, cột trễ, cột lệch tới bện một bím, hai bím... để lựa xem kiểu nào hợp nhất. Chải hết kiểu này tới kiểu khác, cuối cùng cô cảm thấy mình tết hai bím là dễ nhìn nhất.

Từ đó, Tần Chiêu Chiêu thường xuyên tết tóc hai bên đi học. Nhưng đến lớp vẫn chẳng có bạn trai nào viết thư gửi cô; mà trên đường về Kiều Mục thấy cô cũng coi như không, cứ thế lướt qua. Cô cứ như người vô hình, như không khí trong suốt, chẳng để lại vết tích gì.

Tần Chiêu Chiêu chán nản, chán nản vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10

Học kỳ hai năm lớp tám, một buổi chiều đầu hạ đã xảy ra chuyện mà suốt đời Tần Chiêu Chiêu không thể nào quên.

Xế chiều hôm ấy, vừa tan học Tần Chiêu Chiêu liền đạp xe về nhà. Đến ngã tư rẽ từ thành phố về nhà, Tần Chiêu Chiêu lại theo thói quen thường ngày liếc sang ngã đường bên trái – đây là đường Kiều Mục đi học về. Mười lần thì đến chín, cô chỉ nhìn thấy khoảng trống mênh mông. Thế nhưng hôm đó, vừa quay đầu lại cô đã thấy Kiều Mục đang đạp xe về phía này, áo sơ mi nhẹ nhàng bay trong gió, cảnh sắc sinh động như tranh vẽ.

Nháy mắt, tim cô đập rộn rã, nhất thời Tần Chiêu Chiêu quên luôn mình đang đi trên đường lớn. Bỗng nhiên cô nghe một tiếng “rầm” bên tai, rồi chẳng biết chuyện gì vừa xảy ra, bóng đen kéo tới bao trùm trước mắt.

Lúc khôi phục được ý thức, cô cảm thấy rất nhiều gương mặt loang loáng lúc ẩn lúc hiện trước mắt và rất nhiều âm thanh vo ve bên tai. Gương mặt gần nhất đang cúi xuống nhìn cô, ân cần hỏi: “Cậu sao rồi? Có ổn không vậy?”

Âm thanh này là tiếng nói bấy lâu nay vẫn đau đầu trong lòng cô, thứ tiếng phổ thông thật chuẩn, thật êm tai.

Tần Chiêu Chiêu không tin được vào tai mình, gắng hết sức mở to hai mắt nhìn kỹ người trước mặt. Mãi tới khi nhìn rõ rồi mới xác thực người trước mặt là Kiều Mục, đúng là Kiều Mục. Cậu đang ngồi bên cạnh, cúi đầu ân cần nhìn, tay phải còn giữ một chiếc khăn tay đè chặt trên trán cô.

Đôi mắt thanh tú, đẹp đẽ ấy đang ở ngay trước mặt cô. Cô nhìn thấy rõ nốt ruồi nhỏ xíu ở đuôi mày cậu, nhìn rõ cả mảng lông tơ mềm mại phía trên môi. Lần đầu tiên cô được ở gần cậu đến thế.

Hai mắt cô nhất thời rom róm. Giờ đây, cô chẳng mấy may sợ sệt điều gì, trái lại còn cảm thấy tự nhiên gặp tai nạn là một chuyện tốt đẹp, hạnh phúc nhất trên đời. Bởi vì, có bị tai nạn mới được thấy Kiều Mục ngồi bên cạnh, hỏi chuyện, an ủi mình.

Tần Chiêu Chiêu bị một chiếc xe máy va phải, ngã gục trên đất. Người lái xe máy thấy mình đâm người bị thương liền lập tức tăng tốc chạy nhanh như chớp. Kiều Mục đạp xe tới nơi, thấy có tai nạn bất ngờ, lại ngờ ngờ nhận ra cô gái nằm giữa đường kia là người ở Trường Cơ, vì thế lập tức dừng xe, qua xem thế nào. Cô gái ngã xe, đầu đập xuống nền hè xi măng rách một mảng lớn, máu từ đó túa ra. Cậu vội lấy khăn tay bịt chặt miệng vết thương để cầm máu rồi đỡ cô dậy. “Đừng sợ, để mình đưa cậu tới bệnh viện.”

Ngày ấy chưa có 120 để gọi xe cứu thương, cũng may bệnh viện thành phố ở ngay gần đó. Kiều Mục dắt xe của mình và chiếc xe bị đâm hỏng của Tần Chiêu Chiêu vào sát vệ đường rồi khóa lại, sau đó đỡ cô tới bệnh viện. Nhưng hai người không xu dính túi nên bác sĩ nhất định không chịu xử lý vết thương cho Tần Chiêu Chiêu, còn bảo họ gọi người giám hộ đến rồi tính tiếp.

Kiều Mục bèn hỏi tên tuổi Tần Chiêu Chiêu rồi nhờ điện thoại ở bệnh viện gọi về Trường Cơ tìm ba, nhờ ông nhấn giùm ba mẹ Tần Chiêu Chiêu mau tới

bệnh viện. Có điều, ba mẹ Tần Chiêu Chiêu nghỉ việc ở nhà mấy rồi đều ra ngoài làm việc, trong nhà vốn dĩ không còn ai.

Không có người lớn mang tiền tới bệnh viện, bác sĩ lần nữa không chịu khám. Kiều Mục liên tục bịt chặt miệng vết thương nên máu đã ngừng chảy nhưng Tần Chiêu Chiêu lại thấy đau mỗi lúc một đau hơn. Đến lúc không chịu nổi nữa, cô liền cầu khẩn bác sĩ: “Bác à, bác giúp cháu xử lý vết thương trước được không? Lát nữa ba mẹ cháu sẽ mang tiền đến ngay mà!”

Trời ngả về chiều, bệnh viện lại ngắt điện, không í trong phòng cấp cứu âm u, bác sĩ lấy cớ này từ chối: “Không có điện, tôi om om thế này chẳng nhìn thấy gì hết, chờ có điện rồi tính tiếp.”

Bác sĩ không chịu chăm chút, Kiều Mục chỉ biết hết lần này đến lần khác an ủi Tần Chiêu Chiêu: “Cậu đau lắm hả? Có chịu thêm chút nữa, chắc ba mẹ cậu sắp tới rồi.”

Đợi mãi, rốt cuộc cũng thấy một bóng người hốt hải chạy vào bệnh viện; nhưng người này không phải ba mẹ Tần Chiêu Chiêu mà là Phó giám đốc Kiều Vi Hùng. Không tìm thấy ba mẹ Tần Chiêu Chiêu, ông đành phải bảo lái xe đưa mình tới bệnh viện xem sao, ai bảo con trai ông cũng vướng vào việc này chứ!

©STE.NT

Thấy có người lớn mang tiền thuốc men tới, kể cả không có điện bác sĩ cũng nhiệt tình dùng đèn pin xử lý vết thương cho Tần Chiêu Chiêu. Phó giám đốc Kiều thấy vậy, vô cùng tức giận: “Có làm không vậy? Tôi mà không đến thì các anh chị cũng không thèm khám cho cô bé phải không? Đây có phải chỗ chữa bệnh cứu người nữa hay không thế?”

Một vị phó giám đốc quyền cao thường không giận mà vẫn uy, đến khi tức giận khí thế càng bức người. Vị bác sĩ đành nhỏ giọng biện giải: “Đây là quy định của bệnh viện. . .”

Lời còn chưa dứt đã bị Phó giám đốc Kiều mắng át: “Đừng có nói nhảm mấy cái này với tôi. Quy định là thứ chết, người sống sờ sờ mới đáng quý. Gặp cảnh này cứu người quan trọng hơn, chả lẽ mấy anh chị không linh động được ư? Cháu bé còn nhỏ không có tiền không phải đã gọi cho bố mẹ rồi đó sao? Các anh chị khám trước cho cháu thì có mất gì? Còn sợ mấy người làm cha làm mẹ chúng tôi ăn quyết của các anh chị chắc?”

Bác sĩ tự thấy mình đã đuối lý nên không dám cao giọng tranh cãi nữa, chỉ nhanh nhẹn xử lý gọn ghẽ, băng bó cẩn thận vết thương trên trán cho Tần Chiêu Chiêu để mấy người họ mau mau rời đi.

Phó giám đốc Kiều dùng xe riêng của ông chở Tần Chiêu Chiêu bị thương và chiếc xe hỏng của cô về tận nhà. Đây là lần đầu tiên cô bé được đi ô tô nên đặc biệt nhớ kĩ loại xe này tên Santana. Cô bé vô cùng cảm kích, lúc xuống xe còn cảm ơn hai bố con Phó giám đốc Kiều: “Cháu cảm ơn bác Kiều, cảm ơn Kiều Mục!”

Hai chữ “Kiều Mục” này trước kia Tần Chiêu Chiêu đã thầm nhủ không biết bao nhiêu lần, tới giờ mới lần đầu được nói ra miệng. Lời nói ra, hai má cũng nhuộm sắc hồng.

Vợ chồng Tần gia về nhà, biết tin con gái bị tai nạn thì vừa kinh, vừa sợ, tận mắt thấy thương thế không nặng lắm mới thở phào nhẹ nhõm. Nghe con gái kể lại mọi chuyện, hai người vô cùng cảm kích Phó giám đốc Kiều và Kiều Mục. Tần ba nghiêng rằng bỏ tiền mua mấy cân hoa quả ngon mà bình thường bản thân ông cũng chưa từng nếm qua mang sang Kiều gia cảm ơn. Phó giám đốc Kiều nhất định không chịu nhận, còn nói nhà mình không thiếu hoa quả, mong bác Tần cứ mang về bồi dưỡng cho Tần Chiêu Chiêu. Đẩy tới đẩy lui, Tần ba vẫn dứt khoát để bằng được túi hoa quả lại và gửi tiền thuốc men mà Phó giám đốc Kiều đã ứng ra lúc trước.

Tần Chiêu Chiêu phải khâu bảy mũi, nghỉ ngơi hai ngày thì đi học lại.

Vụ tai nạn làm chiếc xe của Tần Chiêu Chiêu hỏng hắc. Xe đã cũ rồi, giờ không thể sửa chữa thêm được nữa, chỉ còn nước bỏ đi. Nhưng điều kiện hiện tại không dư giả gì, lấy đâu ra tiền mua xe mới cho cô, hơn nữa vừa mới tai nạn xong, ba mẹ cũng không an tâm để con gái đi xe một mình.

Bao không đi xe đạp nữa chỉ còn cách đi xe bus. Từ ngoại thành vào thành phố có một tuyến xe bus duy nhất, bến xe là một cái cọc đơn sơ kê bên đường cái; muốn đi xe bus phải đi bộ một đoạn ra khu nhà máy mới có bến xe. Mỗi lượt xe hết năm hào, ngày hai chuyến mất tròn một đồng; mỗi tháng trừ hết ngày nghỉ đi cũng mất hơn hai chục đồng. Tần Chiêu Chiêu nhớ lại ba phải vất vả dỡ năm tấn gạch men mới được hai mươi lăm đồng, nếu giờ đi xe một tháng hết chừng đó tiền thật xót xa, bèn xin ba mẹ để mình đi bộ đi học.

Mẹ cô nói: “Đi học xa như thế thì ngày nào cũng phải dậy sớm. Sẽ vất vả đấy con ạ!”

“Không sao đâu ạ, đi bộ cũng tốt mà, tiện thể rèn luyện sức khỏe, có đáng gì đâu ạ.” Tần Chiêu Chiêu tự nhủ: Đi bộ có khổ thế nào cũng không khổ bằng ba cực nhọc dỡ gạch men. Tự như hiểu được tâm sự của con gái, mẹ cô không nói gì thêm, chỉ dịu dàng vuốt tóc cô.

Từ nhà đến trường mất hơn nửa tiếng đi bộ, trán Tần Chiêu Chiêu vẫn phải băng bó khiến cô nhóc mười bốn tuổi cảm thấy mình thật xấu xí. Trên đường về, cô tiện tay gỡ luôn băng vải ra vì không muốn mọi người nhìn thấy, nhất là không muốn để Kiều Mục trông thấy bộ dạng này của mình.

Bây giờ cô bắt đầu ảo não xót xa: vì sao hôm ấy Kiều Mục lại đưa mình đi bệnh viện? Sống chung khu tập thể bao nhiêu năm có lần nào cậu thêm ghé mắt trông đến mình đâu, sao lại nhầm đúng lúc mình nhếch nhác, thậm chí nhất mà gặp nhau, để cậu ấy thấy mình máu me be bét nằm vật giữa đường? Nghĩ đến đây, thiếu nữ trẻ nhay cảm lại tự tôn cảm thấy đau lòng muốn chết. Cô bèn dốc hết tâm sự vào nhật ký, viết liên tù tì hết một mặt giấy: “Có gì đã để người gặp ta, lại không phải lúc ta đẹp nhất?”

Viết rồi lại viết, rồi lại nhớ tới lúc bị thương có Kiều Mộc ngồi cạnh. Cách nhau gang tấc, gương mặt cậu sát ngay trước mắt, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy hơi thở mềm mại, ấm áp của cậu. Tay cậu trước sau vẫn đặt trên trán cô; tuy rằng còn cách một lớp khăn nhưng đầu ngón tay cơ hồ vẫn lướt qua lớp tóc, chút ấm áp khi đầu ngón tay lướt qua cũng đủ in dấu trong lòng cô.

Nhất thời thấy chuyện giữa đường gặp tai nạn được Kiều Mộc đưa tới bệnh viện là chuyện hạnh phúc nhất nhưng để cậu thấy mình trong cảnh lâm lem máu mẹ lại là chuyện đau khổ nhất trên đời. Chút tình cảm mỏng manh nảy nở trong trái tim thiếu nữ ngây thơ!

Đi bộ đến trường mất thời gian hơn nên Tần Chiêu Chiêu phải đi sớm, rất khó có cơ hội gặp Kiều Mộc trên đường. Giờ đây chỉ còn tiếng đàn của Kiều gia vẫn ngày ngày văng tới bên tai còn Kiều Mộc cũng thỉnh thoảng thấp thoáng trên ban công. Dẫu chỉ là bóng dáng xa xa vừa hiện ra rồi lại biến mất cũng đủ khiến Tần Chiêu Chiêu đêm dài thao thức, một mình nhưng nhớ khôn nguôi.

Những đêm như thế, Tần Chiêu Chiêu nghe như có thứ gì tí tách nảy nở trong lòng mình, giống như mầm cây phá đất chui lên, như hạt giống nảy chồi, như nụ hoa bung nở...

Tâm sự của Tần Chiêu Chiêu, Đàm Hiểu Yên là người hiểu nhất. Ở cái tuổi mười mấy ấy, thiếu niên nam nữ có tâm sự cũng không biết làm thế nào để nói với bố mẹ, chỉ biết chia sẻ với bạn thân. Bởi vì lúc đó họ cũng đủ hiểu biết để nhận ra rằng, người lớn hoàn toàn không thể lý giải được những tình cảm mỏng lung của lứa tuổi này.

Đàm Hiểu Yên lại rất hiểu tâm sự của Tần Chiêu Chiêu. “Xem ra cậu thích cái cậu Kiều Mộc kia rồi, giống như tớ thích Trịnh Nghị ấy. À mà tớ mới viết một phong thư cho Trịnh Nghị, không biết cậu cậu ấy có trả lời không.”

Đàm Hiểu Yên đi học lớp tiểu học, vô tình biết có một bạn nam trong lớp cũ vẫn thư từ qua lại với Trịnh Nghị ở Nam Xương, bèn xin địa chỉ, lấy hết dũng khí viết một phong thư gửi cho cậu. Cô vốn là học sinh giỏi văn nhưng viết bức thư này mãi không xong, sửa đi sửa lại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng chỉ đề vài câu thăm hỏi đơn giản rồi gửi đi. Trong thư cũng chỉ hỏi thăm vài ba câu bình thường tựa như không biết cậu còn nhớ cô bạn tiểu học này không hay có liên lạc gì với bạn bè thời tiểu học hay không. Thư đã gửi được một tuần, ngày nào cô cũng ngóng trông hồi âm.

Thế nhưng, bức thư gửi đi Nam Xương như đá ném biển rộng mãi không thấy trả lời. Đàm Hiểu Yên hoàn toàn thất vọng, không còn dũng khí viết thêm bức thư thứ hai nữa.

“Xem ra cậu ấy quên mình rồi, tình này coi như hết!”

Đàm Hiểu Yên có thể dễ dàng quên đi Trịnh Nghị ở Nam Xương xa cách muôn trùng chứ Tần Chiêu Chiêu không cách nào quên được Kiều Mộc gần trong tấc gang. Tuy chẳng thể ngày ngày được gặp cậu nhưng tiếng đàn dương cầm vẫn quấn quanh không dứt như sợi tơ tình trong suốt âm thầm xiết lấy trái tim thiếu nữ lần đầu rung động. Tần Chiêu Chiêu nghe tiếng đàn mà nhớ nhưng Kiều Mộc, sống buồn ngập lòng, hoang hôn buồn trong đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11

Một ngày Chủ nhật, ba mẹ đã đi làm, chỉ có mình Tần Chiêu Chiêu ở nhà làm bài tập. Đang hí hoáy viết bài thì ngoài trời nổi cơn dông, mưa rào ào ào trút xuống, cô bên nhanh chóng ra ngoài thu hết quần áo đang phơi. Vô tình quay đầu nhìn lại thấy quần áo phơi trên hiên Kiều gia bên kia không có ai cất, chỉ chực bị cuốn theo gió lớn.

Tần Chiêu Chiêu liếc mình xông vào mưa gió, chạy sang Kiều gia gọi người ra thu quần áo, nhưng gọi mãi chẳng thấy ai đáp, rõ ràng cả nhà đi vắng. Cô biết Kiều Mộc phải đi học đàn nên không bao giờ ở nhà vào Chủ nhật, mà xem chừng hôm nay vợ chồng Phó giám đốc Kiều cũng ra ngoài mất rồi. Quần áo phơi trên ban công bị gió giật tung khỏi mắc, phấp phới trong mưa gió rồi rơi khỏi lầu.

Bất chấp mưa to, Tần Chiêu Chiêu chạy một vòng sang khu “Trung Nam Hải” nhặt hết quần áo bị gió cuốn xuống đất mang về nhà mình. Quần áo rơi xuống đất lấm bẩn hết cả, cô bên giặt lại hết một lượt. Riêng chiếc áo sơ mi trắng của Kiều Mộc bị dính bẩn đã được cô giặt đi giặt lại tới ba lần, giặt tới khi cả chiếc áo sạch tinh, trắng bong như tuyết. Sau đó cô mang chiếc áo vào phòng, tìm đập rộn ràng, đồ mất một vầng, lén hôn một lượt khắp chiếc áo sơ mi.

Sau này nghĩ lại, Tần Chiêu Chiêu nhận ra đây là nụ hôn đầu tiên của mình, bởi vì đây là lần đầu tiên cô dùng môi để diễn tả thứ tình cảm mê đắm. Dù chỉ là hôn chiếc áo sơ mi nhưng đây là áo mà người cô thầm thương vẫn mặc. In dấu lên lớp vải bông này cũng chính là khắc dấu lên da thịt người mình thích; như vậy cậu sẽ chẳng bao giờ biết được mình đã từng gián tiếp nhận nụ hôn của cô.

Nụ hôn gián tiếp này mang tới niềm hạnh phúc vô vàn và cảm giác tội lỗi vô bờ cho cô bé mười bốn tuổi như Tần Chiêu Chiêu. Con gái tuổi này đã mơ hồ hiểu được cảm giác đang yêu ra sao nhưng càng hiểu rõ hơn thế nào là không thể yêu. Theo lời thầy cô, ba mẹ thì con gái còn nhỏ mà đã yêu đương là chuyện nhục nhã không thể chấp nhận được. Thế nhưng cô không thể kiềm chế trái tim mình được, chỉ biết âm thầm chịu đựng mâu thuẫn giữa hạnh phúc và tội lỗi ngày giầy vò tâm can. Tâm tư thiếu nữ nhớ nhung luôn giống nhau: tình tình mơ mơ, thoát vui thoát buồn.

Lúc mang quần áo đã giặt sạch sẽ trả lại cho Kiều gia, trong lòng Tần Chiêu Chiêu hốt hoảng, bối rối, chỉ chực quay đầu chạy thẳng về nhà. Cửa vừa mở, Kiều Mục xuất hiện, phút chốc Tần Chiêu Chiêu nín thở. Nổi kinh ngạc hiện rõ trên gương mặt Kiều Mục. “Có chuyện gì vậy Tần Chiêu Chiêu?”

“Không... Không có gì, đây là... quần áo trên hiên nhà cậu. Ban nãy trời mưa... gió cuốn, mình nhặt hộ... giờ trả lại.”

Tần Chiêu Chiêu lắp bắp, chính mình cũng không hiểu cuối cùng làm sao có thể nói hết câu. Kiều Mục không cảm thấy điều gì bất thường ở cô, chỉ nhận quần áo, lịch sự cảm ơn: “Thế à? Cảm ơn cậu nhé!”

Thiếu nữ gia cảnh hàn vi sớm trưởng thành, sớm biết yêu, thiếu niên sống giữa giàu sang vẫn còn ngây thơ, chưa hiểu chuyện đời.

Kiều Mục đón lấy quần áo, bàn tay khẽ lướt qua tay Tần Chiêu Chiêu khiến hai má đã đỏ hồng của cô càng nóng bừng, cứ thế quay đầu chạy thẳng về nhà.

Tối hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu trốn trong phòng, dùng compa khắc một chữ “Mục” lên vách tường. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô lấy một tấm hình Aries Mu dán đè lên tường, che kín chữ “Mục” kia. Chuẩn bị đi ngủ, cô lại đưa tay vuốt ve chữ “Mục” khắc trên tường, sóng buồn lẫn tan trong đáy mắt.

Đầu kỳ hai năm lớp chín, cả nhà Kiều Mục chuyển khỏi khu tập thể Trường Cơ.

Căn nhà ba phòng họ sống được xây đầu những năm 80, thuở ấy cũng thuộc loại nhất nhì cả khu nhưng theo thời gian, tới giữa những năm 90 đã chẳng còn là điều gì đáng nói nữa. Nhà máy đã hai lần góp vốn xây lại nhà cửa, những căn nhà xây lại sau này đều rộng rãi hơn nhiều, ba phòng ngủ một phòng khách. Lãnh đạo nhà máy cũng lần lượt chuyển sang nhà mới nhưng gia đình Phó giám đốc Kiều vẫn “án binh bất động” vì mẹ Kiều Mục đã tính sau này cả nhà sẽ chuyển vào thành phố. Năm nay, Phó giám đốc Kiều được điều sang Cục cơ khí thành phố, không lâu sau cả nhà họ cũng dọn tới quận Tân Thành phía bắc thành phố.

Ngày Kiều gia chuyển đi, Tần Chiêu Chiêu lên lớp ngẩn ngơ, lời giảng trôi tuột không nghe được nửa chữ. Tối tiết Ngủ vắn, giáo viên theo lệ gọi cô đứng lên đọc diễn cảm bài khóa một lượt nhưng cô chỉ đứng như trời trồng, mơ mơ hồ hồ khiến giáo viên ngỡ ngàng: “Chiêu Chiêu, hôm nay em sao vậy?”

Trong lớp, Tần Chiêu Chiêu luôn là học sinh ngoan, vào giờ chăm chú nghe giảng, về nhà chăm chỉ làm bài tập. Mỗi khi đứng lên đọc bài khóa Ngủ vắn đều lưu loát, chuẩn xác, giọng điệu diễn cảm nên rất được lòng giáo viên. Vì thế thấy học trò cung thần sắc khác thường, vào tiết ù ê, không tập trung, giáo viên cũng không khỏi nghi hoặc.

Tần Chiêu Chiêu không đáp lời cô, ảo não cúi đầu không nói không rằng. Đàm Hiểu Yên bên cạnh đành nhanh nhẹn đứng lên đỡ lời: “Thưa cô, hôm nay Chiêu Chiêu không khỏe, để em đọc hộ bạn ấy ạ!”

Tần Chiêu Chiêu lấy cớ bị ốm xin về trước, chầm chậm đi bộ về nhà; tối ngã tư nơi vẫn thường đứng chờ Kiều Mục ngày trước, cô dừng lại. Con đường phía xa, trăm người đi qua nhưng hình bóng người cô thầm thương lại không thấy. Người chuyển đi rồi, từ giờ rất có thể vĩnh viễn chẳng còn cơ hội gặp lại. Nghĩ đến đây hai mắt đã sưng nước.

Qua làn nước nhạt nhòa, chợt thấy một chiếc Santana phóng vụt qua trước mặt. Cả người cô run lên khi thấy khuôn mặt Kiều Mục thoáng hiện sau lớp cửa xe. Lòng cô cuộn lên như sóng triều ào ào vỗ bờ, chỉ muốn chạy tới ngăn chiếc xe lại mà nói cho thiếu niên trong xe biết bấy lâu nay mình vẫn thầm thương trộm nhớ cậu... .

Muốn rất nhiều nhưng vẫn không dám hành động. Cuối cùng cô bé mười bốn tuổi đành nước mắt lưng tròng nhìn chiếc xe mỗi lúc một xa mà nức nở trong lòng: “Kiều Mục à, mình thích cậu!”

Chiếc xe vô tâm chạy xa mãi rồi mất hút trong trời chiều.

Từ ngày Kiều Mục chuyển đi, Tần Chiêu Chiêu bỗng thành người ưa dạo phố. Cuối tuần nào cô cũng đi bộ vào thành phố chơi, đi mãi cuối cùng cũng chỉ đến một nơi – quận Tân Thành phía bắc, cô vẫn luôn mong có thể vô tình gặp Kiều Mục trên đường. Có điều, Tân Thành rộng lớn như vậy, đi mấy ngày còn chưa hết, đường phố bốn bề đông đúc, sao có thể dễ dàng muốn là gặp được người đây?

Lúc ở nhà, cô cũng thường ngẩn người nhìn sang ban công tầng ba ngôi nhà bên kia tường. Nơi ấy vẫn còn người của Kiều gia nhưng không còn tiếng đàn du dương mỗi chiều nữa. Thình thoảng cũng nghe thấy đôi ba tiếng nhạc rời rạc, chói tai vọng lại, tác giả là đứa con gái sáu tuổi của Kiều Diệp, con bé vẫn thường múa may với chiếc đàn organ được cậu để lại cho. Mỗi lần tiếng nhạc vang lên, lòng cô lại phiền muộn.

Thành tích học tập của Tần Chiêu Chiêu đột nhiên tuột dốc, từ đứng đầu lớp rớt xuống thứ hai mươi mấy. Tâm trí cô đã đi theo Kiều Mục từ buổi chiều hôm ấy, giờ đây không phút nào không nhớ nhung cậu.

Giáo viên chủ nhiệm gọi riêng cô ra phê bình chuyện học hành sút kém, cô giáo vô cùng thất vọng, tâm sự: “Tần Chiêu Chiêu, trước giờ em luôn là học sinh giỏi, cô vẫn hy vọng em năm nay em thi vào cấp ba sẽ giành kết quả cao. Năm ngoái cô có một học sinh giành á khoa toàn thành phố, vào thẳng trường trung học thực nghiệm. Năm nay trong lớp cô rất coi trọng em, thế nhưng giờ em làm cô lo quá.”

Trường trung học thực nghiệm? Đôi mắt vô hồn bấy lâu của Tần Chiêu Chiêu đột nhiên sáng bừng. Phải rồi, sao cô lại quên nhỉ, Kiều Mục học ở trường cấp hai thực nghiệm, thành tích của cậu dư sức vào trường cấp ba của Bộ[1]. Nếu cô cũng có thể học ở ngôi trường tốt nhất toàn thành phố này, hẳn sẽ có cơ hội gặp lại Kiều Mục; may mắn có khi còn được học chung lớp cùng nên.

[1] Cácrường cấp ba do trường đại học thành lập.

Tương tượng về tương lai tốt đẹp này khiến Tần Chiêu Chiêu kích động không thôi, đứng thẳng lên nói với cô giáo, cũng là tự dặn chính mình: “Thưa cô, xin cô cứ yên tâm, em nhất định chăm chỉ học tập ạ.”

Tần Chiêu Chiêu bắt đầu dốc sức học đêm học ngày, thành tích trượt dốc được vực dậy nhanh chóng: thi giữa kỳ đã nằm trong top ba của lớp. Cô giáo vui mừng hơn hờ, quả thật đã không nhìn lầm cô học trò này.

Tần Chiêu Chiêu đạt kết quả tốt như vậy khiến ba mẹ vô cùng vui mừng. Tần ba dặn con: “Con gái, cố gắng học hành chăm chỉ, sau này nhất định phải thi đỗ đại học đấy. Ba con không được học hành, cả đời chịu thiệt, làm việc mấy chục năm trời vẫn chỉ là tay công nhân quen. Ngày mới vào nhà máy mà có bằng cấp hai thì ba đã sớm được thăng quan rồi. Nhưng ba chỉ cố học hết cấp một, muốn được cất nhắc cũng chịu.”

Ba Tần Chiêu Chiêu xuất thân ở miền núi, cũng nhờ nhập ngũ mới được phân về thành phố công tác rồi thành người ở đây. Có điều, muốn làm người thành phố cũng chẳng sung sướng gì, trình độ văn hóa thấp nên ban đầu ông bị điều xuống phụ ở bếp ăn chứ không được làm việc liên quan tới kĩ thuật. Con trai quê, công việc cũng không khá, sống ở thành phố rất khó kiếm vợ, mãi tới năm hai mươi chín tuổi ông mới kết hôn với mẹ của Chiêu Chiêu. Tần ba nhanh nhạy nhận ra làm việc ở nhà máy thể này mà không có trình độ kĩ thuật thì không được, vì thế liên tục tự nghiên cứu, cuối cùng ông cũng được điều sang làm công nhân kĩ thuật. Ở nhà máy có một kỹ sư họ Trịnh vẫn thường khen ông là người thông minh sáng dạ, học cái gì giỏi cái ấy, tiếc là ít học, nếu không hẳn cũng có thể thành kĩ sư. Bao nhiêu năm rồi chuyện này vẫn khiến Tần ba thầm tiếc cho bản thân, tới giờ ông chỉ còn biết trông chờ con gái yêu giúp mình thỏa mộng học hành.

Mẹ hỏi muốn thi trường nào, cô liền lập tức trả lời không cần suy nghĩ: “Mẹ, con muốn thi vào trường trung học thực nghiệm.”

Tần ba vỗ mạnh tay hứng khởi: “Được! Con gái ba phải có chí khí thế mới đúng! Đã không thi thì thôi, đã thi thì phải thi trường tốt nhất.”

“Nhưng ba ơi, học phí ở trường trung học thực nghiệm đắt hơn trường bình thường nhiều.”

Trường trọng điểm của thành phố có điều kiện cơ sở vật chất và đội ngũ giáo viên tốt nên học phí không hề rẻ. Tần Chiêu Chiêu muốn thi vào trường cấp ba thực nghiệm nhưng lại thấy vô cùng áy náy với ba mẹ vì sẽ khiến hai người lao tâm khổ tứ lo học phí cho mình.

Tần ba lại cười ha ha. “Học phí đắt một chút có sao? Chiêu Chiêu, chỉ cần con thi đỗ, ba nhất định sẽ lo cho con đi học.”

Nhắc tới tiền nong nhưng ba cô không cau mày lo lắng như trước kia nữa, mắt mẹ cô không khỏi sáng bừng. “Mình à, có phải có hy vọng gì không?”

Ba cô vui mừng gật đầu một cái thật mạnh. “Ừ, tôi với mấy ông bạn có thể nhận thầu được một món, hoàn thành thì mình có tiền sửa lại nhà cửa luôn, sống thoải mái một chút.”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Trong khu tập thể, những người có điều kiện đã mua nhà rồi chuyển vào thành phố, kém hơn chút cũng hùn vốn xây sửa lại nhà cửa hoặc cất thêm lầu mới. Kể cả những người không đủ tiền mua nhà, hoặc đã quen sống nhà trệt không tính lên tầng cũng phải sửa sang, cải tạo lại nhà cũ: lát lại sàn, trát tường hay xây thêm công trình phụ... để cả nhà ở thoải mái hơn.

Vợ chồng Tần gia chưa bao giờ nghĩ đến việc mua nhà. Vợ chồng công nhân bình thường như họ ngoại trừ lương tháng ra chẳng có thêm khoản thu nào khác, nửa đời vất vả thắt lưng buộc bụng mới để ra được hai vạn đồng. Nếu mang cả đi mua nhà rồi, sau này con gái học đại học lấy đâu ra tiền lo cho con? Hơn nữa họ chỉ có một cô con gái sớm muộn cũng đi lấy chồng, mua nhà rồi sau này cũng chẳng để lại cho ai. Rất nhiều gia đình chỉ có một con gái ở Trường Cơ cũng tính toán thế, có con trai bắt buộc phải mua thêm nhà, không thì không cưới được vợ. Ngày đó, người ở đây suy nghĩ đơn giản vậy thôi, cần chỗ ở thì mới mua nhà, không cần thì chẳng mua làm gì. Có tiền nắm chắc trong tay thấy an tâm hơn, mấy chuyện như “mang tiền đi đầu tư” thì họ chưa bao giờ nghe tới chứ đừng nói là nghĩ đến mà làm. Chính vì nghĩ thế mà sau này nhắc tới chuyện mua nhà, hai vợ chồng Tần gia lại hồi không kịp. Nhớ ngày đó mới mở mang khu Tân Thành ở phía bắc thành phố, chỉ cần bỏ ra ba, bốn vạn đồng là mua được ngôi nhà trăm mét vuông. Mười năm sau, giá nhà đất ở đây đã lên đến mười mấy, hai mươi vạn một căn, ba, bốn vạn đồng năm đó đến giờ chẳng mua được gì nữa rồi.

Tần Chiêu Chiêu nghe ba mẹ bàn chuyện sửa nhà, vui mừng quá đổi: “Thật ư? Ba à, nhà mình cũng sửa sang rồi xây thêm công trình phụ ư?”

“Đương nhiên rồi. Chờ ba kiếm được tiền rồi mình tân trang nhà cửa, xây thêm cái nhà vệ sinh nữa. Trước kia mỗi lần đi vệ sinh phải chạy cả chục mét, phiền chết đi được.”

Nhà cửa chật hẹp, âm u cũng có thể nhắm mắt cho qua, có điều giờ cũng lớn rồi, Tần Chiêu Chiêu càng lúc càng mong có nhà vệ sinh riêng trong nhà. Cô không thích nhà vệ sinh công cộng, không phải vì chỗ này lúc nào cũng dơ dáy, hôi hám mà vì mỗi lần có người ra vào là cửa phòng lại mở toang. Đây là nhà vệ sinh công cộng, đương nhiên không thể tránh chuyện người ra người vào. Chuyện tắm rửa là chuyện riêng tư nhất nên lần nào cô cũng phải chui tọt vào trong góc mà ngồi. Đến mùa đông càng miễn bàn, hơi nước mờ mờ vẩn vẩn khắp nơi, chốc chốc lại thấy hiện ra mấy thân người trắng nhợt, béo gầy đủ cả. Các bà, các cô, các mẹ, các thím thân nhiên kì cọ bên vòi nước còn Tần Chiêu Chiêu chỉ dám lui vào một góc nhưng cũng chẳng tránh được những ánh mắt hiếu kì dán lên người: “Ái chà, con nhóc này dậy thì sớm thật, thành thiếu nữ rồi, bắt đầu có ngực rồi kia!” Chẳng hiểu sao, khi nghe thấy vậy, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy xấu hổ vô cùng, xoay người vội vội vàng vàng gọi mấy cái rồi trốn thẳng.

Nhà nghèo, nhà nhỏ Tần Chiêu Chiêu có thể chịu được nhưng đến năm mơ cô cũng mong có thể có cái nhà vệ sinh riêng.

Q.1 - Chương 12

Lúc Tần Chiêu Chiêu bắt đầu xác định đường hướng phấn đấu vào trung học cho mình thì Đàm Hiểu Yên lại buông xuôi kỳ thi này. Cô biết rất rõ với thành tích học tập hiện tại thì có thi cũng không đỗ vì Toán, Lý, Hóa đúng là cực hình. Thi thử giữa kỳ cô chỉ đạt sáu điểm Toán, mẹ cô biết được đã mắng té tát: “Hằng ngày đến trường con học cái gì thế? Thi được có sáu điểm Toán. Đi học vô ích à?”

Hiểu Yên không phục, cãi lại: “Nhưng con học Văn rất tốt mà, chín điểm Văn đây này!”

“Thế thì ích gì? Thi cấp ba có phải thi mỗi Văn đâu. Con học lệch quá!”

Đàm Hiểu Yên học lệch nghiêm trọng, với thành tích hiện tại chắc chắn sẽ rớt cấp ba. Ba mẹ cô bàn nhau học hết cấp hai sẽ cho con gái thi vào trường trung cấp nghề học kế toán, sau này cũng dễ kiếm việc.

Đàm Hiểu Yên không hề muốn học kế toán, động tới số má cô vốn chẳng thông minh gì, giờ còn đi học cái môn cả ngày đau đầu số này số kia thật sự không thể mê nổi. Cô bèn tìm Tần Chiêu Chiêu kể khổ: “Ba mẹ bắt mình học kế toán, bảo là con gái học kế toán là tốt rồi. Sau này dễ tìm việc, còn được ngồi bàn giấy thoải mái. Có điều mình cực kỳ ghét nghề liên quan đến số má!”

“Thế cậu muốn học cái gì?”

“Mình muốn học thiết kế thời trang, thiết kế thật nhiều quần áo đẹp. Cậu nói xem thế có phải tốt hơn không?”

Tần Chiêu Chiêu gật gù đầu, nghe nói hồi đầu thập niên 90, thiết kế thời trang là một ngành rất nổi. Các thành phố nhỏ không có khái niệm này, thường chỉ gọi chung là may vá hay may mặc gì đó, “thiết kế thời trang” nghe có vẻ rất Tây.

“Cậu hiểu chuyện này là tốt rồi! Nói cho cậu biết, giờ ngành này rất là hot nhé! Nhà trường còn hứa hẹn lúc tốt nghiệp sẽ giới thiệu công việc cho học viên, được thực tập trong những công ty thời trang lớn ở Quảng Đông nữa. Mình rất muốn đến Thâm Quyển, nghe nói đặc khu kinh tế ấy được xây dựng rất hoành tráng.”

Lúc nói những lời này, đôi mắt trong veo của Đàm Hiểu Yên tràn ngập hy vọng và ước ao.

Kỳ học cuối cùng của cấp hai, Đàm Hiểu Yên và Tần Chiêu Chiêu mười lăm tuổi chia tay nhau, mỗi người đều lần đầu tiên tự quyết định những chuyện hệ trọng ảnh hưởng tới cả cuộc đời. Hai người đã chọn mục tiêu cho mình, từ đây tự dặn lòng phải nỗ lực hướng tới mục tiêu.

Đang trong thời gian khẩn trương ôn luyện chuẩn bị thi cử, chỉ còn nửa tháng nữa là tới kỳ thi cấp ba thì Tần Chiêu Chiêu trở thành “người lớn”.

Từ năm lớp sáu, các bạn nữ trong lớp đã rục rịch trở thành “người lớn”, năm lớp tám là dịp cao điểm, cơ hồ tiết Thể dục nào cũng có nữ sinh xin phép nghỉ, chẳng cần nêu lý do, chỉ cần nói với giáo viên Thể dục một câu: “Thưa cô, hôm nay em không thể học Thể dục được ạ!” là giáo viên sẽ chẳng hỏi thêm, đồng ý cho nghỉ.

Tần Chiêu Chiêu có muộn nhất trong lớp, các bạn khác đều có thể hợp tình hợp lý xin nghỉ, còn cô thì chẳng được nghỉ buổi nào.

Lớp tám, sau giờ học thể dục giới tính thì đặc điểm của các cô gái tới lúc dậy thì đã trở thành bí mật công khai ai cũng biết. Tần Chiêu Chiêu thấy các bạn trong lớp đều lục tục trở thành “thiếu nữ” hết rồi, chỉ còn mình chẳng thấy có động tĩnh gì thì không khỏi sốt ruột: Mọi người đều có rồi, sao mình chẳng thấy gì? Cái gì kia ơi, người mau đến xem nào!

Đàm Hiểu Yên an ủi cô đừng nên gấp gáp làm gì, thật ra có trễ một chút cũng là chuyện hay bởi vì “cái kia” thực sự vô cùng phiền phức, động chút là đau, phiền chết được.

Con gái trong lớp nhắc tới “cái kia” đều trăm miệng một lời phiền phức, rất rất rất phiền phức, còn Tần Chiêu Chiêu lại ngóng chờ cái “phiền phức” này. Ai cũng gặp, riêng mình không thấy, cảm giác không giống ai, thật không thoải mái.

Giờ thì cô cũng “giống ai” rồi, nguyệt tín lần đầu khoan thai tìm đến. Buổi tối đi ngủ còn rất khỏe, hôm sau tỉnh dậy đã thấy trên giường nhuộm một mảng hồng.

Thế nhưng chuyện này tới thật không đúng lúc. Thi cử ngay trước mắt, phải ôn ngày ôn đêm mà cái đó lại khẳng khẳng tìm tới chọc phá, mà hơn một tuần rồi cũng không chịu hết cho. Con gái lần đầu gặp chuyện đó thường không có quy luật nào hết, có người chỉ thấy một vệt hồng hồng là hết, cũng có người khổ sở chực ngày nửa tháng. Đàm Hiểu Yên là kiểu trước, Tần Chiêu Chiêu khổ khổ lại là kiểu sau: ngày nào cũng phải dùng băng vệ sinh nhưng thất lưng vẫn đau âm ỉ. Sắp đến ngày thi rồi, cứ vậy mà thi thì làm sao mà thi tốt được?

Cuối cùng mẹ cô cũng tìm được một thầy lang để bốc thuốc, uống một lần là tiết luôn cái “phiền phức” kia; mà tiết là tiết hẳn nửa năm luôn. Nhưng đó là

chuyện sau này, giờ không cần nhắc tới.

Trước khi thi cấp ba, Tần Chiêu Chiêu nằm trong top ba của lớp, đến lúc thi lại phát huy phong độ vượt xa mọi người, lọt vào top năm cả trường. Trường của Bộ muốn nhận cô vào lớp chuyên, hai trường khác trong thành phố cũng có ý muốn nhận cô, còn sẵn sàng miễn hoàn toàn học phí ba năm cho cô. Các trường trung học trong thành phố thường có đãi ngộ tốt cho những học sinh xuất sắc như vậy, bởi vì học sinh giỏi là mầm giống đỗ đại học. Một khi có sinh viên đỗ Thanh Hoa, Bắc Đại hay các đại học danh tiếng khác thì cả trường cũng được thơm lây, cho nên các trường trung học luôn giành giật nhau những học sinh đạt kết quả tốt trong kỳ thi vào cấp ba.

Có thể nào Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn đi, chỉ muốn một lòng một dạ vào học ở trường trung học thực nghiệm.

Trường trung học thực nghiệm là trường tốt nhất thành phố, nếu thi không đỗ vẫn có thể học nhưng cần nộp thêm ba vạn phí tài trợ cho trường. Kể cả những học sinh thi vào trường nếu không nằm trong top 200 cũng cần đóng thêm tiền. Những thí sinh xếp hạng sau 200 chia thành hai cấp A, B, cấp A phải nộp thêm một ngàn đồng, cấp B nộp thêm hai ngàn.

©STE.NT

Tần Chiêu Chiêu nằm trong hai trăm thí sinh đỗ đầu nên không cần nộp thêm gì ngoài sáu trăm năm mươi đồng học phí một học kỳ. Hàng xóm lại được một phen tấm tắc khen ngợi cô học hành giỏi giang, còn nói cô đỗ vào trường trung học thực nghiệm giống như nhà đi buôn lãi vạn đồng.

Thấy con gái thi cử đỗ đạt như vậy, còn có trường sẵn sàng miễn toàn bộ học phí, Tần ba không khỏi có ý khác. Trong lòng ông có chút tính toán: Đi học ở trường trung học thực nghiệm mỗi kỳ hết sáu trăm năm chục đồng, ba năm mất ba ngàn chín trăm đồng, còn nếu học trường khác thì tiết kiệm được gần bốn ngàn này. Vì thế ông bèn thuyết phục con gái: “Con xem, thật ra học ở trường nào cũng thế thôi, chỉ cần mình cố gắng học hành thì học ở đâu cũng đỗ đại học được hết, không nhất thiết cứ phải học trường chuyên làm gì.”

Mẹ cô ở ngoài cũng thêm vào: “Phải đó Chiêu Chiêu, cấp hai con cũng chỉ học Nhị Trung thôi, không phải vẫn học giỏi đỗ cao sao? Trường thực nghiệm là top đầu tiếng tăm lẫy lừng, con đi học chưa chắc đã hợp đâu. Hay là đừng vào đó nữa, cứ học ở trường khác cũng được.”

Tần Chiêu Chiêu thấy cha mẹ đối ý, hai mắt nhất thời đỏ hoe. “Ba mẹ đã hứa chỉ cần con thi được vào trường đó sẽ cho con đi học, tới giờ... ba mẹ chẳng giữ lời gì hết.”

Nói rồi, cô chạy thẳng về phòng, đóng cửa khóc hu hu một hồi, bao nhiêu thương tâm và thất vọng theo nước mắt tuôn rơi, đến khi ngẩng mặt thấy chữ “Mục” khắc trên đầu giường, nước mắt càng lăn nhanh hơn. Cô đã nỗ lực biết bao mới có thể thi vào trường trung học thực nghiệm để gặp cậu, vậy mà chỉ vì muốn tiết kiệm chút tiền mà ba mẹ không muốn để cô học ở đó. Lại thêm một lần, cô ngưỡng mộ những người có ba mẹ là giám đốc, là cán bộ quyền cao, là người Thượng Hải, tại sao ba mẹ cô chỉ là công nhân bị mất việc, xuất thân nông dân không quyền không chức chứ? Không công bằng, thế giới này chẳng có chút công bằng nào hết. Vì sao có người sinh ra muốn gì được nấy, lại có người vĩnh viễn chỉ có hai bàn tay trắng như thế?

Mẹ cô đẩy cửa vào phòng, chưa nói lời nào đã thở dài. “Chiêu Chiêu, con cũng nên nghĩ một chút! Chỉ cần con chăm chỉ học hành thì học ở đâu cũng là học thôi. Đầu nhất thiết phải phí tiền vào học ở trường thực nghiệm làm gì? Học phí mấy năm tiết kiệm cũng được vài ngàn đồng, nhà mình muốn kiếm vài ngàn cũng không dễ dàng gì. Lần trước ba con muốn thầu công trình mà có được đâu. Sau này con đi học đại học cũng cần tiền, trong nhà bao nhiêu việc không thể thiếu tiền, bây giờ tiết kiệm được chút nào thì tốt chút đó. Con thấy có phải không?”

Những lý lẽ đó không phải Tần Chiêu Chiêu không hiểu, nhưng có thể nào vẫn khó chấp nhận. Mấy ngày liền cô ủ rũ không nói gì, không thể hoàn thành ước nguyện nên sinh ra gần gũi với cả thế giới.

Người thân quen trong Trường Cơ biết chuyện Tần Chiêu Chiêu đỗ vào trường trung học thực nghiệm mà ba mẹ lại muốn cô học ở Tứ Trung để tiết kiệm tiền thì được dịp bàn tán sôi nổi.

Có người tỏ ý đồng tình: “Ôi trời, trẻ con đã giỏi thì học ở đâu chẳng thế, học ở Tứ Trung mà tiết kiệm được mấy ngàn đồng, tội gì không học?”

Lại có người ra chiều tiếu nuôi. “Trường chuyên có cái hay của trường chuyên chứ, không khí ganh đua học hành rồi thầy cô giáo cũng hơn hẳn các trường bình thường. Con cái đã đỗ được vào đó rồi mà phụ huynh ngại tiền nong không để con học thì thật đáng tiếc. Con cái người ta mất ba vạn đồng tài trợ trường mới chen được chân vào đó, mình lại muốn tiết kiệm bốn ngàn học phí. Thế có phải thiên cận không cơ chứ?”

Ba mẹ Tần Chiêu Chiêu nghe những lời này xong càng thấy khó xử, nhất thời không biết phải làm sao cho đúng. Cuối cùng, ba cô đành tới hỏi ý kiến kỹ sư Trịnh mà ông tôn kính. Kỹ sư Trịnh khuyên: “Con gái đã cố gắng học hành thi cử như vậy, mà lúc trước anh chị cũng hứa với cháu rồi, nên giờ phải đồng ý cho cháu học thôi. Nếu không tôn trọng mong ước của con bé, cứ ép nó phải học ở Tứ Trung, ngộ nhỡ sau này có chuyện xảy ra, nó không đỗ đại học, tới lúc ấy sẽ oán người làm cha làm mẹ cả đời. Chuyện này trọng đại, nhất định không nên chỉ vì bốn ngàn đồng học phí mà tham bát bỏ mâm.”

Rồi nhà kỹ sư Trịnh, Tần ba quyết ý gọi con gái tới trước mặt, nói: “Chiêu Chiêu, khai giảng này ba sẽ đưa con tới trường trung học thực nghiệm báo danh, sau này phải chăm chỉ học hành, nghe không?”

Tần Chiêu Chiêu mấy ngày u ám tới giờ cũng thấy được chút ánh mặt trời rạng rỡ. Cô giải quyết xong chuyện đi học ở trường thực nghiệm thì Đàm Hiểu Yến cũng đã qua màn biện luận với ba mẹ, cuối cùng cũng được quyền tự quyết định chuyện của mình. Giờ cô sẽ không học kế toán mà học chuyên ngành thiết kế thời trang. Hết lớp chín, hai người chia tay, đường ai nấy tiến bước.

Tần Chiêu Chiêu thi đỗ trường thực nghiệm, trong mắt mọi người là đã bước được một bước dài tới tương lai tươi sáng. Đàm Hiểu Yến dài giọng trêu bạn: “Chiêu Chiêu giờ đỗ trường chuyên rồi, coi như ăn chắc một suất vào đại học, sau này ra trường đừng làm ngơ cái cô đi học trung cấp này nhé!”

“Cái này mình nói mới phải, Hiếu Yến sau này thành nhà thiết kế nổi tiếng đừng có quên bạn học cũ này đây.”

Ngày hè năm 97 ấy, ánh nắng vàng tươi rải xuống như mật, hai thiếu nữ mười lăm chân thành ước định với nhau, từ giờ đầu không thể sớm sớm chiều chiều cùng nhau lên lớp nhưng vẫn mãi là bạn tốt – bạn tốt bạn tốt, thân thiết khăng khít, mãi mãi không rời.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13

Hazeline, Olay, bánh bọc lòng đồ trứng, sữa hộp, mỗi ngày một chai nước khoáng... Có một Lăng Minh Mẫn như vậy bên cạnh Kiều Mục khiến Tần Chiêu Chiêu không dám đến gần cậu, mà ngay cả nói chuyện cũng không dám hé răng.

Nếu nói Tần Chiêu Chiêu là nàng Lọ Lem thì Lăng Minh Mẫn chính là công chúa. Cùng là thiếu nữ sinh ra trong những năm đầu thập niên 80, đều là con một thời kỳ kế hoạch hóa gia đình, nhưng hoàn cảnh sinh trưởng của Lăng Minh Mẫn và Tần Chiêu Chiêu lại một trời một vực. So gia cảnh, Lăng Minh Mẫn hơn Tần Chiêu Chiêu nhiều lắm, nói theo ngôn ngữ hiện đại là bỏ xa từ lúc bắt đầu. Gia đình khá giả ảnh hưởng rất nhiều tới quá trình trưởng thành của trẻ con, nhất là về mặt học hành. Muốn giáo dục trẻ nhỏ cho tốt không thể thiếu tiền, thiên tài không đồng nổi mấy đồng học phí cũng chỉ uống công.

Lăng Minh Mẫn cũng giống kiểu Kiều Mục, từ nhỏ đã được cha mẹ cho học thêm các môn nghệ thuật. Cô học múa ba lê, học múa luôn là lựa chọn hàng đầu với con gái, không chỉ giúp thân hình cân đối mà còn bồi dưỡng cảm xúc. Môn múa được xưng tụng là tao nhã, nghệ thuật nhất này đã bồi đắp cho cô khí chất hơn người. Lăng Minh Mẫn xinh đẹp hơn hẳn các bạn trong lớp, được coi là hoa khôi của lớp 10.2, thật giống như một con khổng tước xinh đẹp, kiêu hãnh cao ngạo.

So với Lăng Minh Mẫn, Tần Chiêu Chiêu chỉ là một cô bé Lọ Lem ngồi trong xó bếp. Bình thường nếu không học hành thì cô cũng chỉ biết giúp mẹ việc nhà, cô biết trứng gà bao nhiêu tiền một cân, biết mua thức ăn ở đâu thì rẻ nhất, biết làm thế nào mới nhóm được lửa cho bếp than cháy, biết làm thế nào để giặt sạch những vết dầu mỡ lem trên áo quần... Nhưng cô không biết chơi nhạc cụ nào, cũng không có sở trường nghệ thuật gì.

Các bạn trong lớp ai cũng có sở trường riêng, rất nhiều bạn tài hoa: Kiều Mục biết chơi dương cầm, Lăng Minh Mẫn múa ba lê, Cung Tâm Khiết biết thổi sáo, Tống Hải Húc viết thư pháp rất đẹp, còn Vương Văn Lâm thường vẽ quốc họa... Giữa một lớp học toàn nhân tài, Tần Chiêu Chiêu có cảm giác mình giống như một con vịt xấu xí. Vốn dĩ thứ cô tự hào nhất là thành tích học tập nhưng giữa một trường chuyên học sinh giỏi nhiều như kiến cỏ này, cô cũng chỉ ở mức tầm tầm, chẳng đáng coi vào đâu. Cô im ắng thu mình hơn bao giờ hết, trở thành nữ sinh trầm mặc nhất lớp, lặng lẽ đến mức các bạn trong lớp gần như không nhận thức được sự tồn tại của cô.

Nếu là trước kia, Tần Chiêu Chiêu còn có dũng khí nói với Kiều Mục mình thích cậu thì tới giờ đến nửa điểm dũng khí hé răng cô cũng chẳng còn. Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn ngồi gần cô, hai người thường nói chuyện pém với nhau. Những chuyện họ nói thường xoay quanh việc cậu luyện đàn còn cô tập múa ra sao, lẫn trong câu chuyện có vô số thuật ngữ âm nhạc và múa, có cái Tần Chiêu Chiêu mang máng hiểu, có cái thì cô hoàn toàn không biết là gì.

Tần Chiêu Chiêu càng lúc càng cảm thấy thế giới cô tích tụ tươi đẹp mới huyền ảo làm sao. Nàng lọ lem bao nhiêu năm quanh quẩn trong bếp, đầu có gập bà tiền, được ban quần áo đẹp như thiên tiên để tới vũ hội của hoàng tử chẳng nữa thì gặp hoàng tử rồi nàng có thể nói gì với chàng đây? Nàng chỉ biết nấu nướng giặt giũ, đến học cũng không được học, làm thế nào nàng trò chuyện được với hoàng tử được giáo dục trong nhung lụa? Hai người học có thể có tiếng nói chung sao? Kết thúc câu chuyện cổ tích, nàng Lọ Lem xinh đẹp hạnh phúc trọn đời với hoàng tử. Cái kết ấy mới hư ảo làm sao, đẹp đến không thể có thật.

Mỗi ngày đến lớp, ánh mắt Tần Chiêu Chiêu không có ý hướng về Kiều Mục nhưng khóe mắt vẫn liếc về phía ấy, mỗi khi thấy cậu, trong lòng sẽ vô cùng an định. Nếu không thấy, cô sẽ bỏ cặp ở đó, đi ra ngoài hành lang, vờ ghé mình bên ban công ngắm cảnh, kỳ thực là muốn ngắm tìm bóng dáng quen thuộc kia trên đường dẫn vào lớp. Đến khi thấy cậu, trong lòng cô không giấu nổi vui mừng.

Đứng ngắm từ xa là khoảng cách an toàn nhất. Tần Chiêu Chiêu bí mật ngắm nhìn, còn Kiều Mục từ đầu đến cuối không biết luôn có một ánh mắt thiếu nữ nhất mực dịu dàng quyền uy dõi theo.

Không thể tới gần, không thể nắm bắt càng khiến người ta si mê. Tần Chiêu Chiêu cứ thế mê mẩn thầm thương Kiều Mục bằng trái tim trẻ dại ngây thơ. Một ánh mắt, một nụ cười của cậu cũng đủ để lại dư vị thật lâu trong lòng cô; mỗi lời nói, nhất cử nhất động của cậu đều được cô âm thầm giấu kín tận đáy lòng, để rồi những đêm khuya tĩnh mịch cô lại lần lượt nhớ lại từng việc. Bóng dáng cậu lại càng khắc sâu trong trái tim cô.

Cảm giác thích một người mà không dám nói ra, là chua xót lẫn ngọt ngào, là hạnh phúc lẫn tổn thương, biết rõ cuối cùng không có kết quả nhưng vẫn không thể ngừng mê đắm.

Vì thích, Tần Chiêu Chiêu không kiềm được mong muốn có thể đối xử tốt với Kiều Mục.

Thiếu nữ mười lăm, mười sáu làm thế nào để bày tỏ sự âu yếm với người mình thương? Với Tần Chiêu Chiêu, đối tốt với một người thật ra rất đơn giản, chỉ cần tặng cho người đó những thứ tốt đẹp nhất của mình.

Một hôm, mẹ cô đi làm về, cho cô một quả táo rất đẹp. Vỏ táo đỏ tươi như cánh hồng nhung, màu sắc rất đều, khác hẳn những quả táo nửa đỏ nửa xanh mà cô đã ăn. Cô chưa từng được nếm thử quả táo đẹp đến thế.

“Đây là táo Mỹ nhập khẩu, có người tặng bà chủ một túi, bà ấy cho mẹ một quả. Chiêu Chiêu ăn thử xem.”

Bà chủ tiệm hào phóng cho Tần mẹ trái táo, nhưng bà không nỡ ăn mà cắt đi mang về cho con gái. Tần Chiêu Chiêu cũng tiếc quả táo, ban đêm đặt nó ở đầu giường, ngửi mùi táo thơm nức mà chìm vào giấc ngủ. Hôm sau cô dậy thật sớm, nhét quả táo vào cặp rồi chạy vội đến trường. Thừa dịp cả lớp chưa ai tới, cô lấy quả táo xinh đẹp đã vất vả vượt vạn dặm từ Mỹ tới đặt vào ngăn bàn Kiều Mộc rồi ra khỏi lớp loay hoay quanh một vòng mới mau chóng vào lớp.

Kiều Mộc đã vào lớp, hiển nhiên là vừa tới, đang cất cặp sách nhưng vừa mở ngăn bàn đã thấy một quả táo trong đó, trên mặt không khỏi ít nhiều bất ngờ, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên đỏ mặt, cúi đầu, cố gắng giả vờ như không có gì, cứ thế đi thẳng về chỗ mình nhưng khóe mắt vẫn mãi miết trông về phía Kiều Mộc, tai cũng dong cao, ngóng trông động tĩnh.

Chỉ thấy Kiều Mộc nhẹ nhàng vỗ vỗ Lãng Minh Mẫn ngồi trước, nhỏ giọng hỏi: “Đây là cậu cho mình à?”

Lãng Minh Mẫn ngoái cổ lại, ban đầu có chút sững sốt, sau lại cười cười. “Cái này ở đâu ra?”

Nghe giọng điệu này, Kiều Mộc nhận ra không phải của cô. “Bỏ cặp vào ngăn bàn thì thấy nó, cũng chẳng biết ai để vào.”

Lãng Minh Mẫn mỉm môi cười. “Kiều Mộc, thật không tệ, có người thầm thương lén tặng táo cho cậu nhé! Quả này là táo Mỹ đấy. Không phải là...”

Cô cũng không nói thêm, chỉ cầm sách bài tập của Kiều Mộc lên viết một cái tên rồi đưa cậu xem. Tần Chiêu Chiêu ngồi cạnh không khỏi căng thẳng, có khi nào hai người họ đoán ra cô không?

Có điều, Kiều Mộc nhìn cái tên Lãng Minh Mẫn viết trên vở xong lại đưa mắt về một hướng khác, người ngồi góc đó là một nữ sinh tên Hứa Lệ Viện. Cô gái này rất thích hoa quả, ngày nào cũng mang hoa quả tới lớp ăn, nhà cô rất giàu có nên hoa quả cũng đều là loại rất xa xỉ, mấy món táo, lê bình thường cô chẳng bao giờ động tới.

Vì thế, người đầu tiên Lãng Minh Mẫn nghĩ tới tất nhiên sẽ là Hứa Lệ Viện. Cô có đoán thế cũng phải thôi, chỉ có những người thường xuyên được ăn hoa quả mới sẵn lòng mang những thứ ngon như thế đi tặng. Làm sao cô có thể nghĩ được rằng người tặng trái táo lại là một kẻ chưa từng được nếm qua một quả táo nhập khẩu chứ!

Lãng Minh Mẫn không đoán ra người tặng táo là Tần Chiêu Chiêu khiến cô vừa thấy may mắn cũng thấy có phần tủi thân, mất mát.

Kiều Mộc liếc mắt nhìn sang chỗ Hứa Lệ Viện ngồi im lặng cất quả táo vào ngăn bàn. Giờ ra chơi tiết thứ hai, cả lớp đều xuống sân tập thể dục, đến khi trở lại, Hứa Lệ Viện đến chỗ của mình bỗng “à” một tiếng. “Ai để táo ở chỗ mình thế này?”

Học sinh trong lớp được dịp sôi nổi quay sang chỗ cô, đã thấy trên bàn cô có một quả táo hồng tươi đẹp đẽ. Có nam sinh nghịch ngợm liền đập bàn ầm ĩ. “Êu êu êu, có người thích Hứa Lệ Viện này. Êu êu êu, có người thích Hứa Lệ Viện rồi!”

Chuyện Hứa Lệ Viện thích ăn quả trong lớp không ai không biết, giờ trên bàn cô lại xuất hiện một quả táo, tất nhiên người ta sẽ nghĩ ngay rằng có nam sinh nào đó lén đặt trên bàn tặng cô. Thanh xuân khờ dại, thích một người nhưng ngại ngần không dám nói ra nên thường dùng cách này ngầm biểu lộ tâm ý của mình.

Giữa những tiếng ồn ào của đám con trai, Hứa Lệ Viện thẹn thùng đỏ mặt. Hiển nhiên cô cũng nghĩ đây là quả do người thích mình tặng nhưng Tần Chiêu Chiêu thì biết rõ, người đặt quả táo ở đây là Kiều Mộc. Cậu cố ý đặt quả táo trên bàn để nói cho Hứa Lệ Viện biết mình không cần quả táo cô “tặng”, mong cô từ giờ sẽ không “tặng” thêm gì cho cậu nữa.

Kiều Mộc cũng không biết rằng mình cự tuyệt hóa ra không phải là Hứa Lệ Viện mà là Tần Chiêu Chiêu. Tần Chiêu Chiêu thấy quả táo xuất hiện trên bàn của Hứa Lệ Viện, trong lòng vô cùng xót xa, ảo não. Cô không nỡ ăn quả táo ấy, coi nó như báu vật mà tặng cho cậu, vậy mà cậu lại không cần, rồi còn mang trả nhảm cho người khác nữa.

Hứa Lệ Viện cầm trái táo kia chạy khỏi lớp một lúc, đến khi quay lại chỉ còn tay không, mọi người đều đoán cô đã ném quả táo đi mất rồi. Nhưng Tần Chiêu Chiêu lại có cảm giác cô sẽ không làm vậy, vừa rồi hai má cô đỏ bừng, trông mắt long lanh, rõ ràng là xấu hổ chứ không phải giận dữ, hẳn là cô đang ngất ngây với quả táo “mang lời muốn nói” ấy. Hứa Lệ Viện không biết đây chỉ là hiểu nhầm.

Nhiều năm sau này, trong một lần họp lớp, Tần Chiêu Chiêu không kim lòng được mới hỏi Hứa Lệ Viện về quả táo năm đó. Cấp ba, Hứa Lệ Viện là một cô gái mập mạp, sau này lấy chồng sinh con lại càng đầy đặn, thoáng nhìn là biết đã có chồng con nhưng vừa nhắc tới trái táo đỏ năm đó, trên mặt cô lại bùng lên nụ cười ngọt ngào như thời con gái.

“Đương nhiên mình không ném nó đi rồi, có điều lúc ấy các bạn trong lớp ai cũng cười làm mình ngượng quá, đành mang nó ra ngoài kiếm một chỗ chôn xuống giấu đi. Tan học mới quay lại chỗ đó đào nó lên, mang về nhà cũng không nỡ ăn. Mình cũng mất bao lâu đoán già đoán non xem ai là người đem quả táo tới, nhưng đoán mãi không được. Cuối cùng biết là thật sự không đoán ra người đó mới chịu ăn. Đó là quả táo ngon nhất mà mình từng ăn. Từ đó thành ra mình thích nhất là ăn táo.

Tần Chiêu Chiêu thấy Hứa Lệ Viên tươi cười như vậy, quyết định giấu kín sự thật về quả táo năm đó. Trong ký ức về thời thanh xuân của cô vẫn lưu giữ mãi hình ảnh trái táo đỏ tươi, đẹp đẽ ở tận đáy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14

Sau chuyện quả táo, Tần Chiêu Chiêu càng trở nên trầm mặc, lặng lẽ. Trong lớp, thành tích của cô chỉ tầm tầm, chính kiểu học sinh tầm tầm như vậy là kiểu kém thu hút nhất. Trong một lớp học, kẻ được chú ý nhất nếu không phải học sinh xuất sắc nổi trội như Kiều Mộc, Lăng Minh Mẫn, Cung Tâm Khiết thì chính là những học sinh cá biệt xếp bết bắng như Lâm Sâm, Thôi Viễn Chí.

Thôi Viễn Chí có thành tích học tập tệ hại nhất trong lớp 10.2 còn Lâm Sâm là học sinh cá biệt giỏi gây chuyện nhất. Hai người này học cấp ba chỉ cốt lấy được tấm bằng tốt nghiệp. Ba Lâm Sâm đã sớm lên sẵn kế hoạch cho con trai, tốt nghiệp cấp ba xong nếu không đỗ đại học sẽ sắp xếp cho cậu ta nhập ngũ. Đi bộ đội vài năm, những quân nhân xuất ngũ có hộ khẩu thành phố sẽ được bố trí công việc. Đến lúc đó, dựa vào quan hệ của ba cậu, sẽ có cách cho con vào một cơ quan tốt.

Thật ra, ba Lâm Sâm không phải quan chức gì, chỉ là lái xe cho một vị lãnh đạo trong thị ủy nhưng ông biết đường biết cách lại có quan hệ. Người xưa có câu: “Một người làm quan, cả họ được nhờ”, lãnh đạo thăng quan tiến chức đến tài xế cũng được nhờ. Lâm gia đã có một căn nhà cũ ở phía đông thành phố mới được sửa lại thành một căn nhà hai tầng kiểu Tây, mỗi tầng đều có ba phòng, hai sảnh, bếp và nhà vệ sinh riêng. Nghe nói ba của Lâm Sâm đã tính toán kỹ lưỡng: sau này con trai lấy vợ sẽ ở trên tầng hai, vợ chồng già sẽ ở tầng một, vậy là mang tiếng sống chung nhà nhưng vẫn tách biệt, không ảnh hưởng gì tới nhau.

Lâm ba đúng là người nhìn xa trông rộng! Lâm Sâm học hành không đến đâu cũng chẳng cần lo lắng gì nhiều, tương lai đã có ba túc trí đa mưu trải thảm sẵn rồi, cứ theo đường lớn bằng phẳng mà đi.

Có ba lo lắng hết mọi thứ như vậy, đương nhiên Lâm Sâm không cần phải để tâm đến chuyện học hành. Thành tích học tập bết bát, nghe giảng thì ngủ gục nhưng xuống sân thì nghịch ngợm không ai bằng: bóng chuyền, bóng bàn, bóng đá, cầu lông... cái gì cậu ta cũng thích. Tên cậu ta là Lâm Sâm nhưng rất ít người gọi thẳng tên mà thường gọi bằng biệt danh “Mộc Mộc”. Lúc mới khai giảng, cậu ta ngồi cạnh Thôi Chí Viễn vừa thấy tên cậu ta bèn “a” một tiếng. “Mộc mộc, mộc mộc mộc; năm chữ mộc, tiểu tử này đúng là ngu hành khuyệt mộc!”[1]

[1] Tên của Lâm Sâm trong tiếng Hán là 林森, cả hai chữ do năm chữ “mộc” (cây) ghép lại.

Vì thế, Thôi Viễn Chí hay đùa cợt gọi cậu ta là “Mộc Mộc Mộc Mộc Mộc”, về sau thấy nói vậy dài quá nên cắt xuống chỉ còn “Mộc Mộc”. Dẫu có biệt danh “Mộc Mộc” nhưng Lâm Sâm không “mộc” chút nào[2], trong lớp cậu ta nổi danh là học sinh cá biệt chuyên đi kiếm cớ gây sự. Cơ hồ tất cả những trò đùa cợt, trêu chọc bạn bè trong lớp đều dính tới cậu ta, có thể nói là loại người “không chuyện ác nào không làm, không trò xấu nào không có phần”. Cậu ta thích nhất là trêu chọc các bạn nữ trong lớp, lúc thì dán giấy sau lưng, khi lại dán bã kẹo cao su lên ghế các bạn, thậm chí có lần bỏ rết vào hộp bút của một nữ sinh đeo kính. Cô bé kia hồn nhiên mở hộp lấy bút bị con rết không chút khách khí cắn cho một phát đau điếng khiến cô la toáng lên, đến mấy lớp xung quanh cũng nghe thấy.

[2] “Mộc” vừa có nghĩa là cây cối vừa có ý chỉ những người hiền lành, chất phác.

Giáo viên chủ nhiệm tức giận ghê gớm. “Ai... ai đã làm?”

Cả lớp không ai hé răng nửa lời. Người không biết chẳng cách nào đáp được thầy, mà người biết cũng im hơi không dám nói ra. Học sinh có một điều rất lạ, bất kể bạn học có sai trái thế nào cũng dứt khoát không tố giác với thầy cô giáo, nếu không sẽ bị coi là bán đứng bạn bè.

Lâm Sâm không bị “sa lưới” cũng ngoan ngoãn hơn, nhưng ngoan ngoãn được vài ngày lại ngựa chân ngựa tay không an phận. Thẻ đục giữa giờ sẽ thường xuyên không xuống sân mà kiếm cớ ở lại trong lớp, bạn bè xuống tập thể dục xong đi lên sẽ phát hiện cặp lồng cơm trưa của mình voi mất một ít.

Trường trung học thực nghiệm quản lý khép kín, học sinh đến trường rồi không được phép ra ngoài. Nhà ăn trong trường cũng không đắt lắm, hai bát cơm hết ba hào, một phần rau một đồng, thịt thả thức ăn mặn chỉ khoảng hai ba đồng. Cái chính là đồ ăn ở đây không có gì đặc biệt, không ngon, vì thế học sinh thường mang đồ ăn từ nhà đi rồi mua com nóng trong căng tin trường. Lâm Sâm thường thích ăn vụng đồ ăn mà các bạn mang theo, món nào hợp khẩu vị cậu ta, cậu ta sẽ ăn quá nửa. Các bạn nữ bị “hỏi thăm” sau này chỉ biết nhìn cặp lồng thức ăn voi đi một nửa mà khóc không thành tiếng, biết rõ trong lớp có kẻ ăn vụng mà không có cách nào đề phòng vì ngăn bàn trong lớp không có khóa.

Hộp com của Tần Chiêu Chiêu cũng từng bị Lâm Sâm hỏi thăm. Kỳ thực, đồ ăn cô mang theo cũng chỉ là những món bình thường; người khác mang đồ từ nhà đi vì không nuốt nổi đồ ăn trong căng tin trường còn cô mang com theo là để tiết kiệm tiền ăn. Ở trường một đồng một suất rau nhưng rau cải ở chợ chỉ một hào một cân, ăn ở trường thật không rẻ. Thường đồ ăn của cô chỉ có rau là chính nhưng mỗi ngày mẹ sẽ làm thêm cho cô một quả trứng gà cho đủ chất. Mẹ cô tráng trứng rất khéo, trái trứng tròn xoe, vàng thơm óng ả, lòng đào rất vừa ăn, ngon vô cùng. Từ lúc “hỏi thăm” hộp com của cô,

Lâm Sâm nhớ như in món trứng chiên ngon lành ấy, ba ngày liền cậu ta đều chén sạch quả trứng của cô.

Tần Chiêu Chiêu vô cùng bức bối, cặp lông của cô có mỗi quả trứng là giàu dinh dưỡng nhất để bản thân không bị thiếu chất. Lâm Sâm ăn như thế còn chưa đủ ngon lành sao? Hằng ngày đồ ăn của cậu ta không phải cá thì là thịt, tại sao vẫn cố tình ăn vụng quả trứng của cô chứ?

Bức, bức, bức không thể chịu được mà vẫn phải nhịn không dám nói ra. Tần Chiêu Chiêu vốn trầm mặc ít lời nên không muốn gây sự, hơn nữa cũng không muốn dây vào loại người như Lâm Sâm. Nếu cậu ta chú tâm trêu chọc ai thì người đó rất khó sống với cậu ta.

Đã vậy, Tần Chiêu Chiêu quyết định từ nay sẽ ăn luôn quả trứng trên đường đi học chứ quyết không để nó rơi vào tay người khác, còn Lâm Sâm không xơ mủi được gì nữa, từ giờ sẽ tha cho hộp com của cô. Nhưng hôm nay tập thể dục xong, cô nhận ra chỉ còn hộp com không, đến cả rau cũng bị ăn sạch! Không phải chứ?

Ba ngày liền đồ ăn trong hộp đều không cánh mà bay, Tần Chiêu Chiêu không hiểu nổi tại sao đến rau mà Lâm Sâm cũng không tha. Cầm cặp lông rỗng không, Tần Chiêu Chiêu ngầy ra chỉ chực khóc. Dương Thanh ngồi cùng bàn bày ra bộ mặt “sao cậu có thể ngốc đến thế nhỉ” mà nhắc nhở cô: “Cậu nghĩ Mộc Mộc là đồ đầu gỗ thật chắc? Cậu ta có ngốc đâu, làm sao không đoán được là cậu cố tình không mang trứng đi vì sợ cậu ta ăn mất. Nhưng cậu ta không ăn được thì cậu cũng đừng hòng được ăn, đồ ăn của cậu đều bị cậu ta đồ hết đi đấy. Cây ấy à, từ giờ muốn yên lành, tốt nhất mỗi ngày nên cống nạp cho cậu ta một quả trứng.”

Tần Chiêu Chiêu nhịn nửa ngày mới nuốt được nước mắt, cô miễn cưỡng nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như vậy vẫn chưa được sao? Vì sao Lâm Sâm cứ muốn gây sự với cô?

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Tan học, Tần Chiêu Chiêu liền đến trường trung học nghề tìm Đàm Hiểu Yến. Ở trường trung học thực nghiệm cô không có bạn thân, bao nhiêu uất ức trong lòng chỉ có thể chia sẻ với Đàm Hiểu Yến.

Đàm Hiểu Yến nghe xong, nổi giận đùng đùng. “Thằng nhóc kia cũng khinh người quá, hay cậu đi tố cáo hấn với thầy giáo đi!”

“Vô ích thôi, thầy giáo cũng chỉ mắng vài câu thôi, không thay đổi được gì đâu.”

“Vậy cậu kiểm cái gì chặn ngăn bàn lại rồi lấy khóa mà khóa luôn vào. Thế là hấn không lục được bên trong nữa.”

Cách ấy cũng có mấy bạn trong lớp dùng thử. Thế là Tần Chiêu Chiêu về nhà, lấy có gần đây trong trường nhiều bạn kêu mất đồ này kia, cô xin ba một cái khóa để khóa ngăn bàn lại. Ba Tần Chiêu Chiêu liền chuẩn bị dụng cụ, hôm sau ông cùng con gái đến trường, làm một cái khóa trên học bàn của cô.

Sau khi khóa ngăn bàn lại, Tần Chiêu Chiêu yên ổn được mấy ngày. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, trưa hôm ấy, chuông báo tan giờ vang lên, học sinh trong lớp lục đục lấy hộp com trong ngăn bàn kéo xuống nhà ăn. Tần Chiêu Chiêu cũng lấy cặp lông của mình, nhưng cảm thấy hình như cặp lông nặng hơn bình thường một chút nên vô thức mở nắp ra xem, nhất thời một tiếng thét chói tai vang lên, cặp lông com rơi xuống đất. Một con thần lằn dài bằng bàn tay không biết từ đâu chui ra đang ung dung trong hộp com của cô. Thần lằn vốn là con vật mà nữ sinh sợ hãi.

Trưa hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu không xuống nhà ăn, cô căn bản chẳng còn gì mà ăn. Tự nhiên có con thần lằn trong hộp com, đương nhiên cô biết là do Lâm Sâm làm. Nhưng rốt cuộc cậu ta làm như thế nào? Ngăn bàn đã khóa rồi cũng không cần được cậu ta sao?

Một mình gục mặt trên bàn, Tần Chiêu Chiêu khóc nức nở cả buổi trưa. Giờ đây ngoài khóc lóc ra, cô có thể làm gì khác? Không thể trêu vào học sinh cá biệt kia, mà nếu mách với giáo viên thì sau này cô còn phải chịu đựng cậu ta nhiều nữa.

Mấy nữ sinh trong lớp xúm lại an ủi cô, đều cùng một giọng: “Cậu đừng có chống đối loại người như Mộc Mộc. Càng có không để cậu ta động vào đồ của mình, cậu ta càng có hứng muốn động vào. Cậu việc gì phải khổ sở chuốc một nhọc vào thân như thế?”

Thậm chí đến cả Lăng Minh Mẫn vốn ít nói chuyện cũng xen vào: “Không phải Lâm Sâm chỉ muốn ăn trứng của cậu thôi sao, cứ để cậu ta ăn đi. Nếu không cậu ta ngày ngày gây phiền cho cậu, nhịn sao nổi?”

Kiều Mục ngồi sau Lăng Minh Mẫn dùng ánh mắt tán đồng liếc nhìn Tần Chiêu Chiêu một cái. Tuy không nói ra nhưng rõ ràng ánh mắt đồng tình này đã giúp trái tim rồi bời của Tần Chiêu Chiêu khá hơn rất nhiều.

Cân nhắc lợi hại, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu cũng nén giận mà nhượng bộ, từ giờ không quan tâm Lâm Sâm có lấy trứng chiên trong hộp hay không, cứ thế mỗi ngày “cống nạp” một quả trứng. Vài ngày sau, Lâm Sâm cũng chán, hộp com của cô thoát nạn.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15

Khai giảng được một tháng, nhà trường yêu cầu học sinh lớp mười nộp tiền mua đồng phục thể dục. Một bộ đồng phục hết chín mươi đồng. Tần Chiêu Chiêu về nhà báo cho cha mẹ, hai người cùng lắc đầu. “Đồng phục gì mà đắt vậy? Chín mươi đồng một bộ, đúng là giết người!”

So với giá cả thời đó, chín mươi đồng đúng là quá đắt, bình thường ba mẹ Tần Chiêu Chiêu chỉ mua mấy bộ quần áo giá mười mấy, hai chục đồng là cùng. Nhưng đây là giá nhà trường đưa ra, không thể so kè mặc cả, có đắt cũng phải nộp cho đủ. Tần mẹ trao cho con gái gần một trăm đồng, còn dặn đi dặn lại: “Cầm cẩn thận không rơi nhé!”

Tần Chiêu Chiêu cũng sợ đánh rơi tiền nên cẩn thận bỏ tiền vào trong hộp bút, cất kỹ trong cặp rồi khóa lại cẩn thận, đi một mạch tới trường.

Cô đến lớp tương đối sớm, lúc tới trong lớp có vài người. Lúc vào chỗ ngồi, thoáng thấy ở cửa lớp có một tờ giấy bạc màu lam rớt trên mặt đất, giấy bạc màu lam hình như là... Cô vô thức đến gần xem thật kỹ, hóa ra là một tờ một trăm đồng. Tim đập thình thịch, Tần Chiêu Chiêu ngoái trái nhìn phải một vòng, mấy bạn trong lớp đều đang đọc sách, nói chuyện phiếm hay cắm đầu ăn sáng, không ai để ý đến cô. Cô bèn nhanh chóng nhặt tờ tiền lên rồi trở về chỗ ngồi.

Nhặt được tờ tiền mệnh giá lớn như thế, Tần Chiêu Chiêu vô cùng hoảng hốt. Nhặt được tiền ngay trong lớp, nhất định là của bạn nào đó đánh rơi, có nên trả cho họ không nhỉ? Nói thẳng ra, cô có chút luyến tiếc không muốn trả lại, rõ ràng cô nhặt được chứ không ăn cắp, ai bảo người có tiền không biết giữ? Có biết cô mang tiền đi học cẩn thận thế nào không? Đương nhiên gia cảnh nhà cô và các bạn không giống nhau, nhà học điều kiện tốt hơn nhiều, một trăm đồng chẳng đáng là bao, nhưng với cô, có thêm một trăm đồng này là tiết kiệm nguyên cả khoản phí đồng phục.

Trong lòng không muốn trả nên Tần Chiêu Chiêu có cảm giác giữ tờ tiền trên người như giữ bom. Chột dạ nên trong đầu cô nảy sinh không biết bao nhiêu loại sợ hãi, ví như: bạn học mất tiền làm ầm lên, giáo viên sẽ cho khám người học sinh trong lớp. Nếu khám thấy trên người cô có một trăm đồng này, cô biết giải thích làm sao? Đương nhiên cô sẽ bảo đây là tiền mình mang theo. Nhưng nếu giáo viên hỏi tiền này có đặc điểm gì thì cô biết trả lời thế nào? Chẳng hạn vết rách, vết xước hay số series tiền người mất biết mà cô không biết thì phải làm sao? Mà nếu người mất cũng chẳng nhớ được đặc điểm tờ tiền thì sao? Vậy mọi người sẽ không thể chắc chắn được có phải cô đã lấy trộm hay không.

Tần Chiêu Chiêu bị bao nhiêu giả thiết của mình dọa cho xanh mặt, có thể nào cũng không dám giữ tiền bên mình. Cô chợt nhớ phía sau bàn có một khe hở, bèn gấp tờ tiền lớn lại thành một mảnh dài và nhỏ rồi lùa lúc không ai chú ý nhét vào sau tấm bàn. Sau khi xử lý êm đẹp tờ tiền, sự căng thẳng trong lòng dần lắng xuống, cô lấy lại vẻ mặt bình thường. Tiếp đó, cô âm thầm để ý xem ai là người rơi tiền.

Đầu giờ học, Tần Chiêu Chiêu thấy Lăng Minh Mẫn nói một trăm đồng cô mang tới nộp tiền đồng phục giờ không thấy đâu.

“Sáng nay đến lớp cất cặp sách vẫn còn thấy tiền trong cặp, vừa xuống lầu đi vệ sinh trở lên đã không thấy đâu nữa. Không biết đã làm rơi ở đâu rồi.”

Diệp Thanh ngồi cùng bàn nói: “Có biết cũng chẳng làm được gì! Tiền rơi là có người nhặt ngay, làm sao mà tìm được nữa chứ?”

Kiều Mục không đồng tình. “Nếu rơi trong lớp vẫn có thể tìm được, bạn cùng lớp nhặt được, nếu biết là của cậu thì sẽ trả lại thôi.”

Biết người đánh rơi là Lăng Minh Mẫn, Tần Chiêu Chiêu càng không có ý trả lại. Với Lăng Minh Mẫn, mất một trăm đồng chẳng đáng gì. Hơn nữa, nói thẳng ra Tần Chiêu Chiêu có phần ghen tỵ với Lăng Minh Mẫn; giờ đây nhặt được tiền của cô ấy mà dùng liền cảm thấy có chút sung sướng khó nói nên lời. Nhưng nghe được lời của Kiều Mục, ý định không trả lại tiền trong đầu cô bắt đầu dao động. Cô thầm nghĩ nếu mình mang tiền trả lại cho Lăng Minh Mẫn, Kiều Mục trông thấy nhất định sẽ tặng cô vài ánh mắt khen ngợi.

Suy nghĩ chưa kịp chuyển thành hành động đã nghe Lăng Minh Mẫn nói: “Cứ cho là bạn cùng lớp nhặt được thì cũng phải xem đó là ai đã. Nếu là Diệp Thanh hay Kiều Mục thì nhất định sẽ trả lại cho người mất, nhưng một số người thì không như thế đâu. Dù sao một trăm đồng cũng không phải ít, những người thiện cận, tầm nhìn hạn hẹp nhặt được rồi nhất định bị lòng tham làm cho mờ mắt, không muốn trả lại đâu.”

Lời cuối cùng như cái tát giáng thẳng vào mặt Tần Chiêu Chiêu, cô nén nhịn cắn mạnh môi dưới. Phải rồi, cô thiện cận, tầm nhìn hạn hẹp, nhặt được nhiều tiền nên luyến tiếc muốn giữ lại. Nhưng cô không tin nếu Lăng Minh Mẫn ở vào địa vị của mình thì có thể làm khác.

Tần Chiêu Chiêu then quá hóa giận, một trăm đồng này có thể nào dứt khoát không trả lại cho Lăng Minh Mẫn.

Lăng Minh Mẫn đánh mất tiền, lúc lớp trưởng tới thu tiền đồng phục bèn cười trừ xin lỗi: “Đề mai nhé, hôm nay mình mang một trăm đồng theo nhưng lỡ đánh rơi mất rồi.”

Lâm Sâm đến trễ, vừa thông dong xách cặp qua, nghe xong bèn cười, hỏi: “Này khoa khôi lớp, đánh rơi tiền à? Sao lại bất cẩn thế nhỉ? Có cần mình cho cậu vay tạm không?”

Lăng Minh Mẫn tất nhiên thẳng thắn đồng ý: “Được thế thì tốt, cảm ơn cậu!”

“Nhưng cần tính lãi nhé!”

“Cậu cho vay nặng lãi chắc?”

“Mình không lấy lãi bằng tiền, chỉ cần...”

Lâm Sâm dài giọng, chưa nói hết câu đã cười xấu xa. Mấy nam sinh hàng ngày vẫn cùng cậu ta gây chuyện cười ré lên nói thay: “Chỉ cần cho bọn mình cầm thử bàn tay bé nhỏ, hôn lên cái miệng đáng yêu kia một cái thôi!”

Gương mặt trắng nõn của Lăng Minh Mẫn thoáng đỏ hồng, nghiêng đầu không thèm để ý tới Lâm Sâm nữa. Nhưng sự im lặng của cô khác với sự trầm mặc của Tần Chiêu Chiêu, Tần Chiêu Chiêu âm thầm nén giận mà im lặng còn cô là khinh miệt, không buồn nói thêm nữa.

Kiều Mục cau mày nhìn Lâm Sâm. “Đây là lớp học, cậu nói chuyện chú ý một chút được không?”

Lâm Sâm ra vẻ vô tội. “Minh đã nói gì? Minh đã nói gì đâu nào? Lời đám vô lại kia nói không phải của mình nhé. Mấy cậu kia nghe hoàng tử đương cầm nói gì chưa? Sau này ở trong lớp có nói gì cũng phải chú ý một chút, biết chưa hả?”

Chuyện Lăng Minh Mẫn mất tiền cứ thế kết thúc theo Lâm Sâm. Những giả tưởng khám người, điều tra linh tính mà Tần Chiêu Chiêu nghĩ tới không hề xảy ra, thậm chí Lăng Minh Mẫn còn không báo cho giáo viên chủ nhiệm nữa. Một trăm đồng nhỏ nhoi với Lăng Minh Mẫn không đáng gì, mất thì cũng mất rồi, mai mang tiền đến nộp tiền đồng phục là xong.

Buổi chiều tan học, Tần Chiêu Chiêu cố ý kiểm soát ở lại sau cùng, các bạn đã trực nhật xong rồi cô vẫn còn ngồi bên bàn giả vờ làm bài tập.

“Tần Chiêu Chiêu ở lại sau cùng nhớ khóa cửa nhé!”

“Biết rồi!”

Chờ các bạn trong lớp về hết, Tần Chiêu Chiêu lập tức chạy tới phía kia bảng, chuẩn bị moi một trăm đồng giấu trong khe bảng ra. Lúc nhét tờ tiền vào thấy đơn giản nhưng giờ lấy ra lại khó gấp mấy lần. Cô dùng tay moi mãi không được bèn chạy về bàn, mở hộp bút lấy con dao nhỏ vẫn dùng để gọt bút chì ra, định dùng lưỡi dao mỏng để lấy tờ tiền. Vừa mới cầm dao tới gần bảng đã thấy có người mở tung cửa lớp. Cô giật mình quay lại, thấy Lâm Sâm người đầm mồ hôi đang xông vào.

“A, may quá, chưa khóa cửa. Minh còn chưa lấy cặp.”

Lâm Sâm vọt tới chỗ ngồi, lôi cặp sách từ trong ngăn bàn ra, động tác gấp gáp lại cảm không chắc nên cặp sách rơi xuống, đồ bên trong tung vãi trên mặt đất. Ngoại trừ sách giáo khoa và sách bài tập Ngữ Văn còn có mấy đĩa phim in hình một cô gái mặc bikini đang uốn éo vô cùng gợi cảm.

Lâm Sâm ngồi ở bàn cuối cùng, Tần Chiêu Chiêu lại đứng ở bảng đen cuối lớp, vì thế trong cặp cậu ta rớt ra đồ gì cô đều thấy rõ mồn một. Vừa thấy hình cô gái mặc bikini trên mặt đĩa, cô liền hoảng hồn, không tin nổi mà tròn tròn mắt. Cái này... là phim cấp ba người ta vẫn nói sao? Sao trong cặp cậu ta lại có thứ này?

Lâm Sâm hình như cũng hoảng, vội vàng vơ hết đồ đặc tung vãi trên mặt đất nhét vào cặp rồi ngẩng đầu, hung hãn trừng mắt nhìn Tần Chiêu Chiêu. Cô liền lùi lại hai bước, lí nhí nói: “Tôi... tôi không nhìn thấy gì hết.”

Cô biết lời này khiến Lâm Sâm tương đối hài lòng, cậu ta liền bày ra vẻ mặt không thèm quan tâm. “Cậu có thấy cũng chẳng sao, tôi chỉ sợ có khi nào cậu sẽ đi tố giác tội trạng của tôi với giáo viên không?”

Tần Chiêu Chiêu xua tay. “Không, không đâu.”

Lâm Sâm xách cặp chuẩn bị rời đi, đi được mấy bước lại quay lại, nghi hoặc nói: “Sao bây giờ cậu vẫn ở đây, không về à? Còn cầm dao đứng cạnh bảng làm gì?”

“Không... không có gì, tôi... tôi cũng định về đây.”

Tần Chiêu Chiêu hốt hoảng, cuống cuống chạy về chỗ mình thu dọn đồ đạc, Lâm Sâm bày ra vẻ mặt không buồn quan tâm, cứ thế đẩy cửa ra ngoài. Tần Chiêu Chiêu chậm chậm thu dọn hết đồ đạc vào cặp sách, xác định rõ không còn ai quấy rầy mới lại cầm con dao nhỏ đi đến gần tấm bảng, chặt vật nạy khe hở nhỏ, moi tờ tiền ra. Dao nhỏ sắc bén vô ý cắt phọt tờ tiền, cô bèn mở tờ tiền ra xem. Đang nín thở xem xét cẩn thận thì sau lưng vang lên một tiếng nói: “Tần Chiêu Chiêu, đang làm gì đấy?”

Chấn động này không phải chuyện đùa, Tần Chiêu Chiêu sợ run cầm cập, tờ tiền trên tay rớt xuống. Nó lơ lửng rơi xuống, bị một bàn tay tóm gọn lấy, đó là một bàn tay nam sinh to lớn.

“Tần Chiêu Chiêu, tôi vốn cảm thấy cậu rất kỳ quặc, hóa ra là kỳ quặc thật. Tự nhiên moi từ trong bảng ra một trăm đồng cơ đấy! Tờ tiền này lấy đâu ra? Chắc không phải cái bảng biết đẻ ra tiền đâu nhỉ? Sao cậu giấu tiền vào đấy? À đúng rồi, sáng nay Lăng Minh Mẫn kêu mất tiền. Ái chà, không phải là đã bị cậu trộm mất chứ? Có phải cậu trộm tiền của cậu ấy không?”

Lâm Sâm đã đi rồi còn quay lại, nhặt tờ tiền lên, bày ra bộ dạng như Sherlock Holmes phá án. Mỗi lời của cậu ta khiến Tần Chiêu Chiêu sợ hãi, mặt mũi trắng bệch, chân tay lẩy bẩy, giọng nói cũng run rẩy: “Không... không phải tôi... trộm... Tôi... là tôi... nhặt...”

Lâm Sâm hùng hổ dọa người: “Cậu nói nhặt được là nhặt được chắc? Sao nhặt được lại phải lén lút giấu sau bảng? Nhất định là ăn cắp. Tôi sẽ đi mách thầy giáo, Tần Chiêu Chiêu là đồ ăn cắp. Chính cậu đã lấy tiền của Lăng Minh Mẫn.”

“Không phải... Thật sự không phải mà... Thật đấy... Đúng là tôi nhặt được.” Tần Chiêu Chiêu bị bức bách, sợ hãi bật khóc. Nếu bị gán cho cái tội “ăn cắp” thì từ nay làm sao cô có thể gặp người khác đây!

“Không muốn tôi mách thầy giáo cũng được, có điều cậu phải đáp ứng tôi một chuyện.”

Tần Chiêu Chiêu như được đại xá, hai mắt đầm lệ, liều mạng gật đầu. “Điều kiện gì cũng được, xin cậu đừng tố cáo với thầy giáo.”

Trời đã về chiều, tà dương khuất bóng cuối đường chân trời, ánh chiều nhuộm phòng học một sắc hư ảo mơ hồ. Trong phòng học tối mờ, ánh mắt Lâm Sâm lóe sáng tới rợn người, Tần Chiêu Chiêu nhìn không ra trong mắt cậu ta có ý gì, vô thức hồi hoàng. Lời Lâm Sâm nói ra càng khiến cô luống cuống: “Cậu... để tôi sờ thử... Tôi sẽ không nói gì hết.”

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16

Sáng hôm sau, Tần Chiêu Chiêu không dám đến trường. Tuy vẫn xách cặp ra khỏi nhà như mọi ngày nhưng trước sau cô vẫn không dám bước chân vào trường. Cuối cùng, nước mắt là chữa, cô tới trường tìm Đàm Hiểu Yên.

Lời chưa nói hết, hai mắt cô đã ầng ầng nước, bù lu bù loa lên. Đàm Hiểu Yên tức điên người. “Chiêu Chiêu, cậu sợ cái gì thằng Lâm Sâm kia? Hắn có chứng cứ gì mà bảo cậu đã trộm tiền? Gan cậu nhỏ quá đấy, mới bị hấn dọa một tí mà đã rồi beng lên. Cậu cứ bảo đấy là tiền của cậu xem hắn nói được gì nào?”

Lúc ấy đúng là Tần Chiêu Chiêu bị dọa sợ quá mà rối tinh lên, chỉ biết liều mạng giải thích đây là tiền mình nhặt được, không phải đồ ăn trộm. Thực ra, nếu cô bình tĩnh, hoàn toàn có thể khẳng định đây là tiền của mình, mắt nào của Lâm Sâm thấy cô ăn trộm chứ? Nhưng lúc ấy cô bị dọa cho vỡ mật, hoàn toàn không thể chống chế hay phủ nhận gì, chỉ biết liều mình giải thích đây là tiền mình nhặt được, hoàn toàn không phải ăn trộm. Bởi vì cô bỗng nhớ lại Hạ Cẩm năm ấy... Nếu mang cái tội “kẻ cắp” theo mình thì thật kinh khủng.

“Cậu chẳng việc gì phải sợ hắn hết, cứ yên tâm mà đi học. Nếu hắn tố cáo cậu với giáo viên thật thì cậu chỉ cần trấn tĩnh một chút, yêu cầu đối chất với hắn, bảo hắn mang chứng cứ ra đây.”

“Mình... mình không dám.”

“Sao không dám? Cậu sợ cái quái gì?”

“Mình... mình... Hôm qua mình... đã chém cậu ta một nhát.”

Hai mắt Đàm Hiểu Yên tròn ngược. “Cậu đã chém hắn một nhát á? Không phải cậu rất sợ hắn sao? Sao có gan mà vùng dao chém hắn thế?”

Tần Chiêu Chiêu vốn chẳng to gan mà quay ra chém Lâm Sâm như thế, chỉ tại là tay cậu ta quờ tới trước ngực cô, khiến cô hoảng loạn mà dồn sức đẩy cậu ta một cái tìm đường chạy. Lúc ấy cô quên mất trên tay mình còn có một con dao gọt bút chì, lưỡi dao sắc lẹm rạch một nhát lên cánh tay cậu ta.

Tần Chiêu Chiêu vạn phần thẹn thùng, lời chưa nói hết mà tiếng đã nhỏ dần rồi mất hẳn. Đàm Hiểu Yên nghe xong vừa sợ vừa tức, kinh ngạc qua đi liền buông lời thỏa mạ: “Lâm Sâm đúng là thằng lưu manh mất dạy, chửi trách hắn dọa người như thế, hóa ra vốn dĩ cũng chẳng lương thiện, trong sáng gì. Chiêu Chiêu được lắm, tuy lúc thường cậu nhát gan, yếu đuối nhưng đến lúc quan trọng vẫn rất khá, nếu không thì cậu thảm rồi.”

Đàm Hiểu Yên cổ vũ Tần Chiêu Chiêu cứ dũng cảm tới trường. “Giờ cậu càng không việc gì phải sợ hắn. Nếu hắn tố cáo cậu với giáo viên thì cậu cũng cứ tố cáo hắn giờ trò lưu manh với cậu, bằng chứng là cậu còn rạch cho hắn một nhát kia. Nhưng an tâm đi, mình tin là hắn chẳng dám mách chuyện này đâu, nếu không chính hắn cũng bị liên lụy mà.”

“Có điều, có không mách lại với giáo viên thì cậu ta cũng nhất định không chịu bỏ qua cho mình đâu. Trong lớp cậu ta rất lợi hại, mọi người chẳng ai dám đắc tội với cậu ta. Lần này mình chọc vào cậu ta rồi, từ giờ phải làm sao đây?”

“Chiêu Chiêu, có sợ cũng không giải quyết được vấn đề gì hết. Cậu càng sợ hắn, hắn càng được thể hung hăng làm càn, bắt nạt người hiền lành. Nếu cậu không muốn bị thiên hạ ức hiếp thì tuyệt đối không được yếu đuối, cứ vùng dao chém hắn như hôm qua là được.”

Câu cuối Đàm Hiểu Yên nửa đùa nửa thật càng làm Tần Chiêu Chiêu đau khổ. Cô bèn dùng phép khích tướng: “Nếu không chịu được thì chỉ còn cách chuyển trường thôi. Cậu cam lòng chuyển trường chỉ vì Lâm Sâm thôi sao?”

Tần Chiêu Chiêu lắc đầu ngay mà không cần suy nghĩ, vất vả lắm cô mới vào được trường trung học thực nghiệm này, may mắn được học chung lớp với Kiều Mục, sao có thể chỉ vì Lâm Sâm mà chuyển trường chứ?

Đến chiều, Tần Chiêu Chiêu to gan lớn mật quay lại trường. Giờ trong cặp cô có thêm một con dao gọt hoa quả, là Đàm Hiểu Yên đưa cho cô tiếp thêm

đứng khì. Chính cô cũng tự dặn lòng: “Không phải sợ gì hết, cùng lắm là liều mạng với Lâm Sâm”

Vừa tới cửa lớp, Tần Chiêu Chiêu bắt gặp Kiều Mộc, cậu gật đầu cười với cô. “Chiêu Chiêu đi học rồi à? Sáng nay sao lại nghỉ thế?”

Cậu còn nhận ra sáng nay cô không đến lớp, nhất thời trong lòng Tần Chiêu Chiêu tràn đầy niềm vui không nói nên lời, miệng lấp bắp: “Mình... mình... bạn chút chuyện.”

“Bạn việc à? Lớp trưởng thấy cậu nghỉ học mà không xin phép còn tưởng cậu bị bệnh rồi hỏi trong lớp xem có ai biết nhà cậu ở đâu không. Mình vốn định hết giờ sẽ dẫn mọi người đến nhà thăm cậu, giờ thì không cần rồi.”

“Không cần, không cần đâu. Lần sau nghỉ học mình sẽ nhớ xin phép.”

Tần Chiêu Chiêu thầm than nguy hiểm. Nếu Kiều Mộc đưa mọi người tới nhà cô, thấy phòng ốc sơ sài nhếch nhác như thế, cô làm sao có thể không biết xấu hổ mấp các bạn được chứ?

Xã hội dù có cường điệu rêu rao mấy khẩu hiệu người người không phân biệt giai cấp hay giàu nghèo chưa chắc đã nhục, giàu không chắc đã vinh hay gì đó chẳng nữa thì đối với một đứa trẻ mười mấy tuổi, chỉ cần ý thức được chuyện nhà mình nghèo khó hơn trong khi người khác giàu có thì đều ít nhiều nảy sinh cảm giác tự ti, không muốn để các bạn, nhất là các bạn có gia thế tốt đẹp đến làm khách trong căn nhà nhếch nhác của mình. Không thể gọi đây là ham chuộng hư vinh, chẳng qua chẳng ai muốn đem những mặt không bằng người mà phô ra cho người khác xem.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Vào phòng học, Tần Chiêu Chiêu không có tình nhìn xuống dây cuối nhưng khóe mắt vẫn liếc theo, cảm nhận rất rõ Lâm Sâm vừa ngẩng mặt nhìn mình. Ánh mắt kia giống như mũi dùi chĩa về phía cô, khiến cô vô thức co rúm người.

Một buổi chiều trôi qua trong sóng yên bể lặng, không có chuyện gì phát sinh. Đến tận tiết tự học cuối buổi, bỗng phòng học nhỏ xôn xao, một mảnh giấy nhỏ được chuyền hết bàn này tới bàn khác như đuốc tiếp lửa, xung quanh bàn bệ cũng bắt đầu xì xào bàn tán. Tờ giấy đến tay Lăng Minh Mẫn khiến cô giật mình, quay người đưa Kiều Mộc xem. Vừa nhìn thấy, cậu không khỏi sùng sốt. “Tần Chiêu Chiêu?”

Tần Chiêu Chiêu miễn cưỡng quay đầu lại, thấy ánh mắt Lăng Minh Mẫn đang rơi lên người mình, cô ấy đưa mảnh giấy trên tay cho cô. “Tần Chiêu Chiêu, cậu xem mảnh giấy này đi.”

Tần Chiêu Chiêu nhận lấy mảnh giấy nhỏ, vừa liếc nhìn, bao nhiêu máu đều vọt lên não, mặt đỏ bừng bừng. Trên tờ giấy chỉ có một câu: “Tần Chiêu Chiêu trộm tiền của Lăng Minh Mẫn, đem tiền giấu sau băng đen.”

Ánh mắt mọi người trong lớp đổ dồn về phía Tần Chiêu Chiêu. Cô đón nhận vô số ánh nhìn sắc nhọn của mọi người, trong lòng dâng lên một nỗi niềm đau khổ hỗn loạn. Toàn thân cô rung lên từng đợt, ngay đến mảnh giấy cũng cảm không vững, theo phản xạ cô quay mặt mình về phía Lâm Sâm. Mảnh giấy không ký tên người viết nhưng trong lòng cô biết rõ, người làm chuyện này chỉ có thể là cậu ta. Quả nhiên cậu ta không chịu buông tha cô. Cậu ta không tố giác cô với thầy giáo nhưng cái chiêu dùng một tờ giấy chiêu cáo cho cả lớp biết cô là “kẻ cắp” này còn đáng giận hơn nhiều. Tuy rõ ràng không có chứng cứ gì nhưng mọi người xem qua rồi đều tình nguyện thả tin còn hơn không. Đối với một nữ sinh quý trọng thanh danh thì đây là nỗi nhục nhã vô hạn.

Lâm Sâm đón nhận ánh mắt của cô, trên mặt bày ra một vẻ hung hăng, khoa trương hết như muốn nói “chọc vào tôi sẽ biết lẽ độ”, khóe môi còn treo một nụ cười vạn phần đắc ý. Tất nhiên phải đắc ý rồi, cậu ta đã khiến Tần Chiêu Chiêu nổi giận bưng bưng thế cơ mà. Giờ khắc này lửa giận đã thiêu đốt hết lý trí của cô, uất hận vấy lấy từng tế bào não; hai tay cô run rẩy sờ soạng tìm con dao trong cặp sách. Trong cặp có nhiều thứ mà hai bàn tay cô run lập cập, lục nửa ngày cũng không thấy con dao đâu. Nghẹn thở, cô dốc cặp soát một cái, con dao leng keng trên mặt đất, cúi xuống nhặt con dao tuốt vỏ, cô quay đầu, nghiêng răng hàm hàm tiến về phía Lâm Sâm.

Tới lúc thầy chủ nhiệm biết tin chạy tới thì trong phòng đã tai qua nạn khỏi. Bàn ghế được kê trật tự, gọn ghẽ giờ xô lệch tứ tung hết như vừa có cuồng phong quét qua lớp học. Học sinh trong lớp chia thành hai nhóm, đa số nam sinh vây quanh Lâm Sâm vẫn chưa hoàn hồn còn nữ sinh đang xúm vào Tần Chiêu Chiêu đang khóc mãi không thôi. Trên tấm bảng cuối lớp còn găm một lưỡi dao gọt hoa quả sắc ngọt sáng loáng.

Lớp trưởng xanh mặt báo cáo lại mọi chuyện cho thầy giáo. Sơ lược chuyện mảnh giấy chuyền trong lớp rồi cường điệu đoạn sau: “Đột nhiên Tần Chiêu Chiêu như nổi điên cầm con dao gọt hoa quả đâm nhào về phía Lâm Sâm. Hết nhát này tới nhát khác hướng về phía cậu ta, nhát cuối cùng cầm phập lên mặt bảng, suýt chút nữa đâm trúng Lâm Sâm, may mà cậu ta tránh được. Trúng nhát dao ấy đảm bảo mất mạng. Lúc Tần Chiêu Chiêu đang muốn rút lưỡi dao ra đuổi tiếp thì em, Kiều Mộc và Chu Tử Thông nhanh chóng xông vào giữ chặt, ngăn bạn ấy lại. Sau đó bạn ấy òa khóc, cứ thế khóc tới giờ này, ai dỗ cũng không nín.”

Đây là vụ học sinh đánh nhau náo động cả trường trung học thực nghiệm năm ấy. Nói là đánh nhau thì hơi miễn cưỡng vì từ đầu đến cuối chỉ có Tần Chiêu Chiêu “cầm dao hành hung”, còn Lâm Sâm đã quen thói ngỗ ngược chỉ biết chạy trốn tránh Tần Chiêu Chiêu đang nổi điên. Nhà trường lấy lý do “ác ý vụ không, bắt nạt bạn học” để xử phạt Lâm Sâm, bắt viết bản kiểm điểm ba ngàn chữ, kiểm điểm trên radio để cảnh tỉnh cả trường, còn mời phụ huynh đến nhắc nhở.

Ba Lâm Sâm từ phòng giáo vụ đi ra, tát cho con trai một cái, bức bối trách mắng: “Tiểu tử này quá lắm, học hành dốt nát không nói, ba đây chưa bao giờ bắt mày học hành giỏi giang, nhưng sao đến nhân phẩm của mày cũng không ra đâu vào đâu thế? Nhân phẩm không ra gì thì vứt. Nói thử xem, đến lớp ức hiếp bạn nữ là thứ giỏi giang, hay ho gì hả? Có giỏi sao không đi bắt nạt mấy nam sinh khỏe mạnh ấy!”

Lâm Sâm bị ba giáo huấn một trận, mặt mày xám ngoét, không phản bác nổi nửa lời.

Tần Chiêu Chiêu – Vốn cậu còn tưởng cô gái này rất dễ bắt nạt vì dù sao trước giờ cô cũng luôn tỏ ra nhát gan, yếu đuối. Mà hôm ấy, lúc cậu phát hiện ra chuyện cô giấu tiền nhất được của Lăng Minh Mẫn, cô đã sợ rúm lại như con cừu non, còn xanh mặt đến phát khóc, cứ cầu xin cậu đừng mách giáo viên. Thấy cô bị dọa thành như vậy, đột nhiên trong lòng cậu nảy ra một ý định.

Cuối tuần trước, Lâm Sâm tới nhà chú hai chơi rồi ngồi xem CD cùng đứa em học vừa vào cấp hai. Nhà chú có rất nhiều CD, cậu chọn bừa một đĩa phim đánh bạc, vì vừa xem Vua bài của Châu Tinh Trì xong nên cậu đặc biệt thích thể loại này. Thế nhưng, vừa bật đĩa lên, cả cậu và em họ đều choáng váng. Đầu phim là cảnh gối chăn vô cùng nóng bỏng, một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, môi giao môi, hai tay sột soạt cời đồ, cứ thế cời bằng hết. Đó là lần đầu tiên hai đứa trẻ xem cảnh kích thích như vậy, bốn con mắt đều tròn trũng.

Vừa khéo lúc ấy thím hai đi vào, thấy cảnh trên ti vi lập tức hô toáng lên: “Ôi trời ơi, hai đứa ranh con xem cái gì thế kia? Không được xem, mau tắt đi!”

Cậu và đứa em họ đều đỏ mặt chuẩn mất dạng, chạy một đoạn rồi vẫn còn nghe tiếng thím hai đang mắng chongo: “Ông bừa bãi vừa thôi, có cái đĩa CD cũng không biết cất cho kĩ, để bọn trẻ con trông thấy học theo.”

Từ lúc ra khỏi nhà chú hai, Lâm Sâm cứ vẩn vương mãi về cái CD vừa xem, cậu nhớ kĩ tên phim, tự tìm tới hàng đĩa để thuê. Nhưng hình như bộ phim này không nổi tiếng lắm nên mấy hàng cho thuê băng đĩa đều lác đầu không có. Tìm tới tìm lui cũng không thấy, cậu bèn chọn đại một đĩa CD có vỏ in hình ảnh rất nóng bỏng, hy vọng sẽ lại được thấy những cảnh tương tự.

Trốn ba mẹ xem hết CD nhưng Lâm Sâm thất vọng tràn trề, cô gái mặc bikini kêu gọi, nóng bỏng trên bìa đĩa vốn không dính dáng gì tới nội dung, ôm ấp hôn hít cũng chỉ có một chút, chẳng có gì khiến cậu phải kích động hết. Thật là chán chết!

Cậu bỏ CD đã xem xong vào cặp sách, định mang trả lúc tan học nhưng không ngờ bị Tần Chiêu Chiêu trông thấy. Ban đầu cậu có chút hốt hoảng nhưng thấy bộ dạng biết điều của cô cũng đủ hiểu cô sẽ không dám nói cho ai chuyện này. Có điều, trước khi về cậu thấy ánh mắt cô có phần kỳ quặc nên đã rón rén quay lại nhìn xem. Kết quả cậu phát hiện ra bí mật của cô.

Cô vô cùng sợ hãi, toàn thân run rẩy liệu mạng xin cậu đừng mách với giáo viên. Nhìn cái bộ dạng yếu đuối, khéo nép của cô, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà trong đầu cậu nảy ra một ý tưởng. “Không muốn tôi mách thầy giáo cũng được, có điều cậu phải đáp ứng tôi một chuyện.”

Hôm ấy xem cuốn CD ở nhà chú hai, những phần cơ thể phụ nữ trước kia chưa từng thấy phơi bày trước mắt đã làm chấn động cậu trai mười lăm. Cậu rất muốn tìm hiểu xem thật ra thân thể người khác giới như thế nào, nếu có thể nhìn rồi sờ thử thì không biết có cảm giác gì. Lúc này đây, Tần Chiêu Chiêu như con dê non dâng tới tận miệng, hai mắt đắm lệ run rẩy trước mặt, nếu cậu đưa ra điều kiện đảm bảo cô không dám chối từ.

Tim đập loạn trong ngực, kích động, căng thẳng, kích thích, mong chờ... Cậu hít thật sâu, đánh bạo quờ hai bàn tay ướt đầm mồ hôi về phía cô, định sờ vào ngực cô. Bộ ngực căng tròn của thiếu nữ luôn là thứ hấp dẫn tâm mắt của nam sinh nhất.

Tay còn chưa chạm tới vạt áo, Tần Chiêu Chiêu từ đầu đến cuối vốn ngây ngốc đột nhiên thét lên chói tai, ra sức đẩy cậu. Trong tay cô còn có một con dao sắc lẹm, lưỡi dao không chút khách khí rạch xuống tay phải cậu một nhát. Lưỡi dao sắc bén cứa vào da thịt, đau đớn dấy lên, cậu nhanh chóng cúi đầu xem thương thế, cô lợi dụng cơ hội chạy mất tăm.

“Thịt dê” không thấy đâu, còn lãnh một nhát dao, làm sao Lâm Sâm có thể nuốt trôi con giận này? “Tần Chiêu Chiêu... Tôi sẽ không tha đâu.”

Tối giờ... Lâm Sâm đột nhiên nhận ra, lúc trước kỳ thực nên cứ thế mà quên đi cho xong. Tần Chiêu Chiêu vốn luôn tỏ ra nhút nhát, chịu bắt nạt nhưng... hóa ra lại là con thỏ non có thể cắn người. Cái kiểu cầm dao hung hăng xông vào cậu như vậy rõ ràng là chán sống rồi. Vốn cậu cũng xấu hổ không muốn thừa nhận, nhưng sâu trong đáy lòng lúc ấy đã bị cô dọa cho phát sợ. Nhất là khi cậu vất vả lắm mới né được nhát dao toàn lực của cô, thấy con dao cắm phập vào tấm bảng đen, mồ hôi lạnh tuôn ướt sống lưng cậu. Điên rồi, con bé này điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17

Sau này nhớ lại chuyện đã xảy ra, Tần Chiêu Chiêu có cảm giác khi đó hẳn mình đã hóa điên thật. Lúc lăm lăm con dao trong tay lao về phía Lâm Sâm, trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý niệm: Khinh người quá lắm, lần này tôi liệu mạng với cậu. Cô quên hết mọi chuyện, bất chấp hậu quả; nếu không phải Kiều Mục và cán bộ lớp xông vào cản cô lại, không biết cô còn điên cuồng tới mức nào nữa.

Chính Kiều Mục là người giúp cô tỉnh táo lại, cậu và lớp trưởng thay phiên nhau nắm chặt tay cô, cố gắng an ủi để cô yên lòng: “Tần Chiêu Chiêu, không nên xúc động như vậy, mình tin cậu không phải kẻ cấp mà. Là Lâm Sâm cố tình đổ oan cho cậu thôi.”

Tần Chiêu Chiêu lại òa khóc, nước mắt ướt mặt, nức nở không thành tiếng. Kiều Mục tin tưởng cô, cậu ấy tin tưởng cô, với cô như vậy cũng đủ rồi. Cô không sợ cá thể giới này gọi mình là con nhò ăn trộm, là đồ ăn cắp; chỉ cần cậu không tin, thì bao nhiêu lạnh nhạt, chế giễu của người đời với cô đều

chẳng đáng gì.

Thực tế, không chỉ một mình Kiều Mộc tin tưởng cô, giáo viên chủ nhiệm cũng tin cô. Xưa nay cô vẫn luôn tỏ ra là người thành thật, an phận còn Lâm Sâm vốn nổi tiếng là học sinh cá biệt, chuyên kiếm cớ gây sự. Vì thế trong mắt giáo viên, rõ ràng là Lâm Sâm đang giờ trò, kiếm chuyện để bắt nạt các bạn nữ. Kết quả, Lâm Sâm bị ban giám hiệu nghiêm khắc xử lý, còn cô thì chẳng bị ảnh hưởng gì.

Đến khi Đàm Hiểu Yên nghe được những chuyện xảy ra hôm ấy, cô không khỏi tán thưởng, cứ tấm tắc mãi: “Chiều Chiều, lẽ ra cậu phải sớm tỏ ra lợi hại như thế mới phải. Lần này cậu uy phong chí khí như vậy, từ nay về sau đảm bảo trong lớp không còn ai dám ức hiếp hay bắt nạt cậu nữa.”

Sau vụ đánh lộn ấy, suốt một thời gian dài các bạn trong lớp nhìn Tần Chiêu Chiêu bằng ánh mắt khác lạ, hiển nhiên họ đã phải nhìn nhận lại một cô bé xưa nay vẫn lặng lẽ, trầm mặc này rồi. Dương Thanh nói nhỏ cho cô biết: “Con trai trong lớp giờ đặt cho cậu một biệt danh mới: tiểu vũ trụ!”

Tiểu vũ trụ, là sao? Tần Chiêu Chiêu ngơ ngác. Dương Thanh mỉm cười. “Cậu có xem Saint Seiya không? Trong đó có câu nói kinh điển: “Tiểu vũ trụ bùng nổ đi!” Biệt danh này từ đây mà ra, chỉ có nó mới miêu tả chuẩn xác sự kiên cường bùng phát của cậu.”

Tự nhiên mang thêm cái biệt danh “tiểu vũ trụ” này nhưng quả thật từ đó về sau Tần Chiêu Chiêu không còn bị con trai trong lớp bắt nạt nữa. Giờ Lâm Sâm luôn tránh xa cô ba thước, đi ra đi vào đều vòng một vòng tránh xa bàn cô ngồi, tránh cô như tránh hủi. Con trai trong lớp giễu cợt ta bị cô dọa cho vỡ mật rồi, cậu ta liền phô ra gương mặt như thể vừa gặp hạn lớn. “Tần Chiêu Chiêu mà nổi cơn điên đúng là dọa chết người, người bình thường như tôi không muốn dính vào kẻ điên, còn tránh được tốt nhất là cứ tránh cho xa.”

“Cậu dám bảo cô ấy điên, cẩn thận cô ấy làm cho cái tiểu vũ trụ nhà cậu nổ tung luôn, xem cậu trốn đường nào.”

Những lời trêu chọc của đám con trai ngồi sau lọt vào tai Tần Chiêu Chiêu, cô cũng lơ đi như không nghe thấy. Cô vốn không phải người dễ kích động, chỉ cần người ta không ép quá, cô cũng chẳng đi gây sự với ai làm gì. Mấy lời đùa cợt, mấy câu chuyện phiếm vô thưởng vô phạt như vậy, ai muốn nói bao nhiêu thì cứ nói, cô đều có thể bỏ ngoài tai hết, coi như không biết gì.

Thấm thoát học kỳ một lớp mười cũng kết thúc, gần Tết, trường tổ chức hội diễn văn nghệ đón năm mới, Kiều Mộc tham gia một tiết mục độc tấu dương cầm. Từ tiểu học đến trung học, cậu đã tham gia không biết bao nhiêu những hội diễn thể này; cũng tham gia hết giải này đến giải khác từ cấp thành phố tới cấp tỉnh, mang về hết giải thưởng này đến giải thưởng kia. Trên sân khấu hội diễn văn nghệ của trường năm ấy, cậu mặc một bộ vest màu đen, ánh đèn chói lóa hướng về phía cậu, dẫn theo vô số ánh mắt chăm chú của khán giả toàn trường.

Đây là lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được thấy một nam sinh mặc vest hẳn hoi, nam sinh bình thường tới trường nếu không mặc đồng phục cũng chỉ chọn những bộ đồ thoải mái. Con trai mười mấy tuổi chẳng mấy ai mua vest làm gì, đâu có mua thường chỉ dùng áo vest với quần bò mà thôi. Bộ vest Kiều Mộc mặc mới đúng kiểu trang phục thường thấy trong các hội nghị, âu phục đen, sơ mi trắng và một chiếc nơ bướm đen. Khoác bộ đồ này lên, trông cậu chẳng khác gì những chàng quý tộc trẻ tuổi hào hoa, phong nhã trong các bộ phim Châu Âu.

Nhìn Kiều Mộc anh tuấn vô song trên sân khấu, Tần Chiêu Chiêu ngồi dưới tim đập loạn nhịp. Tiếng đàn tuyệt diệu vãn vương đôi bàn tay cậu, miên man không dứt, rót vào tai cô như tiếng đàn thơ. Từng nốt nhạc thấm sâu vào nơi mềm mại nhất trong đáy lòng cô, lay động tơ lòng, rung động khôn nguôi.

Tiết mục độc tấu của Kiều Mộc kết thúc, dưới khán đài tiếng vỗ tay rộ lên như sấm, Tần Chiêu Chiêu cũng vỗ đến đỏ rát hai bàn tay, cô âm thầm nhớ thật kĩ tên khúc đàn: Lối thì thâm mùa thu.

Ban đầu cô còn hiểu nhầm, vì tiếng Hán thường có chuyện cùng âm khác chữ nên vừa nghe người dẫn chương trình giới thiệu, cô còn tưởng đó là tiết mục Mưa thu tí tách. Sau hội diễn, các bạn nữ trong lớp túm năm tụm ba cùng nhau bàn luận về tiết mục của Kiều Mộc, cô cũng không kìm được nhận xét một câu: “Đàn rất hay, tiếng nhạc vang lên giống như thấy mình đang đứng giữa mệnh mông mưa rơi tí tách, trong lòng êm ái tình khôi.”

Lăng Minh Mẫn sắc bén nhận ra cô chỉ là dân ngoại đạo không hiểu gì, bật cười. “Tần Chiêu Chiêu, cậu làm thế nào mà nghe ra mệnh mông mưa rơi tí tách thế? Vốn dĩ khúc nhạc này đâu có tả cảnh mưa rơi mùa thu. Cậu hiểu sai rồi, bản nhạc là Lối thì thâm mùa thu, thì thâm là nhỏ to trò chuyện ấy, không phải “tí tách mưa rơi” đâu.”

Các bạn nữ trong lớp được dịp cười vang, Tần Chiêu Chiêu thẹn đỏ mặt, hai mắt rơm rớm. Trên lớp, cô âm thầm nín nhịn không khóc nhưng đêm hôm ấy về nhà đã lặng lẽ khóc suốt đêm, là dân ngoại đạo không hiểu nhạc lý nên cô mới bị Lăng Minh Mẫn giễu cợt như thế.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trước kỳ nghỉ đông, thiệp mừng năm mới khắp nơi khắp sân trường. Học sinh trung học thích nhất là tặng nhau thiệp mừng, vì thế mỗi dịp lễ tết các quán nhỏ quanh trường lại thi nhau bày ra vô số thiệp mừng đẹp để để mọi người tự do lựa chọn. Thiệp mừng vô cùng phong phú, loại có nhạc, loại có hình, có thiệp ép hoa khô, cũng có cả thiệp 3D... muôn hình muôn vẻ, nhìn cũng đủ hoa mắt. Nhiều học sinh trong trường mua liền một lúc mười mấy, hai chục tấm.

Ngày ấy, Tần Chiêu Chiêu sợ nhất là những dịp thế này, vì cô không có nhiều tiền để mua thiệp tặng bạn bè. Học sinh trường trung học thực nghiệm phần lớn là con nhà khá giả nên thường chọn những món xinh đẹp, đắt tiền mang tới lớp; với tình hình của cô làm sao có thể “có đi có lại” với họ được chứ?

Đúng lúc cô đang rầu rượi thì Đàm Hiểu Yên tìm tới, tặng cô một xấp thiệp chúc mừng, không phải một, hai tấm mà là cả xấp thiệp hình trái tim vô cùng độc đáo.

“Chiều Chiều, lấy mấy cái thiệp này đi tặng bạn cùng lớp nhé!”

“Cậu lấy đâu ra nhiều thiệp thế?”

“Lớp mình có một cậu nhà mở cửa hàng văn phòng phẩm. Hai hôm trước nhà họ mới nhập một lô thiệp thù Quảng Châu về, mình bảo cậu ta lấy cho mình mấy tấm, ai dè cậu ta mang cho cả đống. Chẳng mất tiền, chia cho cậu một nửa, khỏi phải lo chuyện tiền nong mua thiệp nữa nhé!”

Đàm Hiểu Yến nói xong còn háp háy nhìn Tần Chiêu Chiêu, nháy mắt cười, cô hiểu rõ Hiểu Yến cũng lo lắng cho mình, trong lòng dâng lên một niềm cảm động. Ba năm cấp hai, chẳng ai hiểu tình cảnh khó xử của cô như Đàm Hiểu Yến. Đến giờ tuy không còn học chung nữa nhưng cô ấy vẫn nghĩ tới chỗ khó xử của mình mà cố gắng giúp đỡ. Chuyện như vậy làm sao cô không cảm kích đây?

Xấp thiệp của Đàm Hiểu Yến đã giúp Tần Chiêu Chiêu giải quyết một nỗi lo canh cánh trong lòng. Sau khi cân nhắc tặng thiệp cho các bạn nữ xong, cô cứ nghĩ mãi làm sao để tặng được thiệp cho Kiều Mục.

Ngày đó, không ít nam nữ sinh trong lớp cũng tặng thiệp chúc mừng cho nhau. Thiếu niên ở tuổi này cơ hồ đều có những tình cảm dịu ngọt dành cho bạn khác giới, hầu như ai cũng có một người bạn thân khác giới nào đó, thông thường có thể là bạn cùng bàn hoặc người ngồi trước mặt, sau lưng. Cái gọi là “nhất cự ly” chính là ở chỗ người ở cạnh nhau lâu ngày sẽ dễ thân nhau. Nhưng Tần Chiêu Chiêu cũng không thân thiết gì với bạn nam ngồi sau, đối với nam sinh khác trong lớp còn xa cách hơn, chẳng mấy khi nói chuyện với ai. Nói cách khác, trong lớp ngoài Kiều Mục ra cô chẳng biết tặng thiệp cho bạn nam nào.

Nhưng mà, cô không thể chỉ tặng thiệp cho mỗi Kiều Mục được, như vậy sẽ khiến người ta thấy cô đối xử khác lạ với cậu. Suy đi tính lại, cuối cùng cô quyết định sẽ tặng cho mỗi người trong ban cán sự lớp một tấm; Kiều Mục cũng nằm trong ban cán sự, như vậy sẽ không có gì đặc biệt.

Tối đó Tần Chiêu Chiêu loay hoay ngồi nghĩ xem nên viết gì lên tấm thiệp gửi Kiều Mục, cuối cùng chỉ viết một câu đơn giản: “Kiều Mục, chúc cậu năm mới vui vẻ!”

Muốn nói rất nhiều nhưng không thể và cũng không dám nói, chỉ dám đặt bút viết một lời chúc phúc. Những ẩn tình gửi gắm qua hàng chữ này, người cô thầm thương có thể vĩnh viễn không bao giờ hiểu được.

Hôm sau tới lớp, Tần Chiêu Chiêu bất ngờ nhận ra chỗ ngồi của Kiều Mục trống không. Lãng Minh Mẫn đang nói với lớp trưởng, ông ngoại Kiều Mục đột ngột bị nhồi máu cơ tim, cả nhà họ nhận được tin đã nhanh chóng tới Thượng Hải rồi, chắc cậu không về kịp kỳ thi cuối kỳ này.

Tần Chiêu Chiêu vô cùng thất vọng nhìn xuống tấm thiệp chưa kịp trao trong tay. Nếu có thể gửi thiệp này cho cậu thì tốt quá, có điều cô không biết địa chỉ ở Thượng Hải của cậu. Có thể Lãng Minh Mẫn có địa chỉ, nhưng lấy cớ gì mà hỏi xin được đây?

Kỳ một năm lớp mười kết thúc. Kỳ nghỉ đông mới bắt đầu mà Tần Chiêu Chiêu chỉ mong nó qua thật nhanh, cô tha thiết chờ tới ngày khai giảng để được gặp lại Kiều Mục. Tối lúc đó hẳn là cậu đã quay về rồi.

Ngày đầu tiên của kỳ hai năm lớp mười, Tần Chiêu Chiêu bất ngờ nghe được tin khiến cô vô cùng đau lòng: Kiều Mục sẽ ở lại Thượng Hải học.

Tin từ Lãng Minh Mẫn, trong lớp cũng chỉ có mình cô giữ liên lạc với Kiều Mục.

Lãng Minh Mẫn kể từ khi tốt nghiệp cấp hai, hộ khẩu của Kiều Mục đã chuyển tới nhà ông bà ngoại ở Thượng Hải theo chính sách thanh niên trí thức trở lại thành phố.

Vốn dĩ cậu đã có thể bắt đầu học cấp ba ở Thượng Hải rồi nhưng mẹ cậu không nỡ rời xa con trai, một mặt lại lo những ảnh hưởng xấu đến quá trình trưởng thành nếu để cậu xa cha mẹ đi ăn nhờ ở đậu nơi xa. Tuy rằng ông bà ngoại thương cháu trai nhưng cậu mợ cũng có con gái, làm sao có thể tự nhiên đeo thêm một đứa cháu nữa? Dẫu điều kiện ở tỉnh lẻ kém xa Thượng Hải nhưng ở đây Kiều gia cũng được người ta trân trọng, Kiều Mục cũng nổi trội hơn hẳn bạn bè cùng trang lứa. Giờ mà tới Thượng Hải, chuyện thích nghi lại từ đầu với điều kiện cuộc sống mới là chuyện không hề dễ dàng, một đứa bé xa cha mẹ rất khó tự mình ứng phó. Vì thế, dẫu đã chuyển hộ khẩu của Kiều Mục về Thượng Hải nhưng Mục Lan vẫn kiên quyết để con học tiếp ở đây, đến khi nào thi đại học thì về Thượng Hải cũng được.

Diệp Thanh ngồi cạnh Lãng Minh Mẫn thấy kỳ lạ, hỏi: “Thế giờ sao Kiều Mục lại ở lại Thượng Hải học luôn?”

“Vi lúc nghỉ đông ở Thượng Hải, Kiều Mục thích thú học organ electone^[1], cậu ấy ở lại Thượng Hải chủ yếu là để học đàn. Mẹ cậu ấy làm thủ tục xin nghỉ chờ hưu rồi cũng ở lại Thượng Hải với con trai.”

[1] Loại nhạc cụ điện tử, gồm bàn phím nhiều lớp (hai bộ phím trở lên) và bàn đạp; được trình diễn bởi một người. Đàn electone có thể trình diễn cùng với đàn dây, nhạc cụ hơi làm bằng gỗ và kèn đồng. Một chiếc đàn electone có thể đạt được hiệu quả thay thế cho cả một dàn nhạc với quy mô khoảng hai mươi người.

Tần Chiêu Chiêu trầm ngâm một bên, đóng tai nghe các bạn nói chuyện. Lần đầu tiên cô được nghe cái tên “organ electone”, rốt cuộc đây là loại nhạc cụ gì? Rõ ràng đàn organ bình thường và phổ thông hơn so với dương cầm nhiều, tại sao Kiều Mục đã học dương cầm rồi giờ còn phải học thêm cái organ electone này?

Chuông báo vào lớp vang lên, cả buổi hôm đó Tần Chiêu Chiêu như ngồi trên mây, hồn vía đã bay đi đâu mất cả, trong đầu toàn những suy tư về Kiều Mục. Cậu lưu lại Thượng Hải để học organ electone, đó là loại đàn gì? Vì sao phải tới tận Thượng Hải mới học được? Ở đây không học được sao?

Tan học, Tần Chiêu Chiêu dạo một vòng qua các tiệm bán nhạc cụ trong thành phố hỏi về organ electone. Cô muốn biết đó là nhạc cụ gì mà có thể níu

chân Kiều Mục ở lại Thượng Hải. Nhưng hỏi một lượt không thấy cửa hàng nào bán loại đàn này, một chủ cửa hàng giải thích cho cô: “Organ electone là loại nhạc cụ điện tử có bàn phím rất lớn, kết cấu phức tạp, riêng cây đàn ấy cũng đủ thay thế cho cả một dàn nhạc rồi. Đàn này rất đắt, chỉ những tiệm nhạc cụ ở thành phố lớn mới có sẵn hàng. Ở tỉnh lẻ này không ai dám nhập loại đàn đắt như thế về, năm, bảy năm không bán được, đọng vốn lại đó thì chết.”

Tần Chiêu Chiêu thất vọng trở về. Chẳng trách Kiều Mục vì học đàn mà ở lại Thượng Hải, loại đàn đắt như thế, chốn tỉnh lẻ này không ai bán, cũng chẳng có thầy dạy. Thượng Hải, chỉ có Thượng Hải mới có thể thỏa mãn mơ ước của cậu mà thôi. Thành phố nhỏ bé nơi tỉnh lẻ này sao có thể níu bước chân cậu được?

Kiều Mục đã đi rồi nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn theo thói quen mỗi ngày đến lớp đều liếc nhìn về chỗ cậu ngồi trước kia. Chỗ ngồi trống trải, lòng cô cũng theo đó trống rỗng. Trong đầu cô chỉ thấy toàn bóng dáng cậu, thường vô thức nghĩ và nhưng nhớ cậu. Cậu ở Thượng Hải xa xôi có khỏe không? Cậu có hiểu phương ngữ ở đó không? Đồ ở đó có ăn quen không? Có thích ứng được với thời tiết nơi đó không?...

Kiều Mục tới Thượng Hải, vì thế giờ Thượng Hải là nơi Tần Chiêu Chiêu chú ý nhiều nhất.

Trên báo có đưa tin về Thượng Hải, cô sẽ xem đi xem lại vài lần, đi chợ thấy món đồ mang mác Thượng Hải, nếu giá cả phải chăng cô sẽ không do dự bỏ tiền ra mua, tới mục dự báo thời tiết sau giờ thời sự, cô cũng sẽ chú tâm chờ đón phần tin tức thời tiết ở Thượng Hải...

Nhưng chú ý nhất vẫn là Lăng Minh Mẫn, vì đó là người có tin tức về Kiều Mục. Nếu Kiều Mục có gửi thư về cho cô ấy, đọc thư xong cô ấy và Diệp Thanh sẽ bàn luận mấy câu về tình hình của cậu. Lúc này hai tai của Tần Chiêu Chiêu sẽ cực kỳ nhạy cảm, giống như radar bắt toàn bộ sóng trong những lời bàn luận từ bàn bên truyền ra.

Theo lời hai người kia, Tần Chiêu Chiêu biết ông ngoại của Kiều Mục đã mất, bà ngoại chịu đã kích lớn như vậy nên thân thể yếu đi thấy rõ, cậu mợ vừa phải chăm con nhỏ vừa phải lo cho bà đã già nên Kiều Mục không ở cùng nhà với bà ngoại. Mẹ cậu đã thuê một căn nhà khác, hằng ngày ngoài việc chăm sóc con trai chuyện ăn học, bà cũng thường xuyên về thăm thân mẫu. Ba cậu vẫn ở đây nhưng lúc rảnh sẽ tới Thượng Hải thăm nom hai mẹ con họ.

Tần Chiêu Chiêu dụng tâm nghe không sót lời nào, nhớ kỹ từng chữ. Chỉ cần là chuyện liên quan tới Kiều Mục, có thể nào cô cũng ghi lòng tạc dạ, dứt khoát không quên.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18

Ngày xuân cảnh sắc tươi đẹp, nhà trường thường theo lệ tổ chức một cuộc du xuân cho học sinh, yêu cầu mỗi em đóng mười lăm đồng lệ phí.

Nếu Kiều Mục còn ở đây, hẳn Tần Chiêu Chiêu sẽ hào hứng với buổi đi chơi này lắm. Được ở cùng cậu, đi chung một con đường, đến chung một nơi thì dầu không thể sóng vai cùng bước, chỉ kẻ trước người sau với cô cũng là chuyện vô cùng tốt đẹp rồi. Nhưng cậu không ở đây mà ở tận Thượng Hải cách xa vạn dặm nên cô cũng không hứng thú gì, chỉ bằng tiết kiệm mười lăm đồng còn hơn.

Thế nhưng mẹ lại một mực bắt cô phải đi. “Đi đi chứ, mọi người đi cả sao mình lại không đi? Nhà mình cũng thiếu mười lăm đồng, đừng để người ta xem thường ba mẹ!”

Gần đây gia cảnh nhà cô đã được cải thiện ít nhiều. Nhà máy quốc doanh Trường Cơ dầu vẫn ngắc ngoai nhưng những công nhân may mắn chưa bị cho thôi việc cũng mấy tháng không nhận được lương, trong khi các doanh nghiệp tư nhân gặp thời thế bắt đầu mọc lên như nấm sau mưa, làm ăn phát đạt. Có ông chủ một xưởng cơ khí tư nhân muốn tìm những công nhân lành nghề đã thôi việc của Trường Cơ về làm cho mình, Tần ba và anh em lão hữu gặp được thời cơ ngàn năm có một này bèn kéo nhau tới nương nhờ ông chủ. Tuy nói xưởng tư nhân trả lương đúng hạn hơn nhà máy quốc doanh nhưng cũng chỉ có lương không, mấy thứ như bảo hiểm y tế, bảo hiểm xã hội đều bỏ qua, nhưng Tần ba thấy thế cũng tốt lắm rồi. “Mỗi tháng có thu nhập cố định là tốt rồi, còn hơn đi làm thuê bữa nay lo bữa mai.”

Tần ba cũng nhất trí con gái nên đi chơi cùng các bạn. Thế là cô phải đi. Tuy điều kiện nhà cô kém xa các bạn trong lớp nhưng vẫn cố gắng theo phong trào chung.

Kỳ thực, Tần Chiêu Chiêu không hề có hứng thú với chuyến đi chơi xuân này. Xe khách vui tươi, náo nhiệt vào tới tai cô thành một cái chợ vỡ ồn ào, ầm ĩ. Vừa lên xe, các bạn bắt đầu mang đồ ăn vặt ra mời nhau, tất cả đều là: bánh quy, kẹo, khoai tây chiên, rong biển, sô cô la, thịt bò khô, mực xé sợi... Ăn uống no nê, con trai quay ra rủ nhau chơi tú lơ khơ, nghịch mấy chơi game, con gái nằm nghe nhạc hoặc nói chuyện phiếm. Tần Chiêu Chiêu ngồi ở đây cuối cùng, nhắm mắt vờ như đang ngủ, tưởng chừng là người vô hình giữa tiếng ồn ào trên xe.

Đến nơi, những học sinh tinh thần phấn chấn vội vã chen xuống trước. Tần Chiêu Chiêu cũng theo dòng người, từ từ bước đi, không nhanh không chậm.

Chuyến du xuân lần này, mọi người được đưa đi leo núi ở ngoại ô. Lúc leo núi, không ít nam sinh xun xoe vây quanh nữ sinh mình thích. Những nữ sinh

vốn dĩ xinh đẹp, hấp dẫn đến giờ càng được dịp thể hiện, nhìn qua là nhận ra đâu là quạ đầu công.

Lăng Minh Mẫn vốn là hoa khôi của lớp, chỉ số hấp dẫn vượt xa người thường, khó ai địch nổi, vì thế cô trở thành mục tiêu săn đón của nhiều nam sinh nhất. Đi đường vừa tới chỗ hơi gấp ghe liền có bảy, tám cánh tay chìa ra vèo von: “Để mình kéo cậu! Để mình kéo cậu!”

Cô chỉ mỉm cười, trong vẻ lịch sự, lễ độ ẩn chứa một tia cao ngạo. “Cám ơn, nhưng không cần đâu.”

Lâm Sâm cũng đi theo cô, buông lời cợt nhả: “Hoa khôi à, Kiều Mục đi Thượng Hải mất rồi, cậu ở một mình thế có thấy cô đơn quá không? Tối nay mình mời cậu đi xem phim nhé, xem Titanic, có đi không?”

Cậu ta vừa nói vừa tiện tay rút hay vé xem phim từ trong túi ra, hươu hươu trước mặt Lăng Minh Mẫn.

Mùa xuân năm nay, bộ phim bom tấn Hollywood là Titanic đổ bộ vào phòng vé Trung Quốc, dấy lên một làn sóng hâm mộ ngôi sao điện ảnh. Truyền hình, truyền thanh, báo chí đâu đâu cũng thấy đăng hàng loạt tin bài xoay quanh bộ phim này. Áp phích quảng cáo trưng khắp nơi ngoài rạp chiếu phim, các cửa hàng nhỏ quanh công trường nhập đủ loại hàng hóa, tranh ảnh, poster... in hình đôi diễn viên chính, ngày nào cũng có vô số học sinh túm tụm chọn mua. Trong các cửa hàng cũng bày bán vô số đồ dùng in hình nhân vật chính trong phim, ví như chiếc ba lô in một cảnh kinh điển khi Jack và Rose đang tay đứng trên mũi thuyền của Lăng Minh Mẫn. Khắp đường lớn hẻm nhỏ đâu đâu cũng vang lên giai điệu My heart will go on.

Đây là lần đầu tiên có một bộ phim đủ sức gây ra tiếng vang lớn đến thế. Tất nhiên một đồn mười, mười đồn trăm, cứ thế mà nổi danh như cồn. Đầu đường cuối ngõ đâu đâu cũng thấy người ta bàn luận về bộ phim này, lúc ấy người ta coi việc đã từng xem Titanic là một chuyện hết sức vẻ vang, còn những người chưa từng xem là kẻ lạc hậu, không theo kịp thời đại.

Lăng Minh Mẫn lắc đầu quầy quậy, không buồn để ý đến cậu ta, Diệp Thanh đi cùng cô cười cười. “Mộc Mộc, Minh Mẫn đã xem Titanic rồi.”

“Xem rồi thì xem lại, nghe nói lúc phim được công chiếu ở Thượng Hải, có người đã xem đi xem lại mười bốn lần đấy. Hoa khôi à, cậu từ đầu đến chân đều tỏa ra khí chất nghệ sĩ như thế, ít nhất cũng nên xem hai lần chứ nhỉ?”

“Minh Mẫn có muốn xem lại cũng không đi cùng cậu đâu. Mộc Mộc, tốt nhất cậu nên đi tìm người khác đi.”

Lâm Sâm tình queo đôi mục tiêu. “Diệp Thanh, chẳng hay mình có vinh dự được mời cậu đi cùng hay không?”

Lâm Sâm giờ đã không còn là học sinh cá biệt chỉ biết bắt nạt các bạn nữ trước kia nữa rồi, cậu ta bắt đầu chuyển sang lân la làm quen, lôi kéo các bạn nữ, nhất là những bạn gái xinh đẹp. Chẳng có mục tiêu rõ ràng nào hết, chỉ như ong bướm vờn quanh đóa hoa đẹp.

“Nếu không cho cậu cái hân hạnh này, liệu có con thần lẩn nào nhảy ra từ ngăn bàn của mình không?”

“Tất nhiên là không rồi, làm sao mình nỡ bỏ thần lẩn dọa cô gái xinh đẹp, đáng yêu như cậu chứ?”

Hai má Diệp Thanh ửng hồng. “Minh... mình cũng xem phim này rồi.”

“Xem rồi thì xem lại, nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, là ôn cũ để biết mới.”

Lâm Sâm mãi quán lấy Diệp Thanh nói nhảm, không để ý đường dưới chân, chẳng may vấp phải phiến đá toàn rêu liền trượt chân, lao đảo vài bước mới đứng vững. Người không ngã nhưng hai tấm vé xem phim kẹp trong tay lại bay vù mất, bị gió cuốn về phía sườn dốc trong rừng rậm ven con đường đá.

“Ôi! Không phải chứ, vé của tôi!”

Lâm Sâm đứng bên đường, rướn cổ cố nhìn về phía khu rừng, lo lắng xem có nên đi xuống nhặt vé hay không. Giờ cả đoàn đã leo tới đỉnh dốc rồi, muốn trượt xuống tìm vé thật không dễ dàng: một là sườn dốc đứng, hai là ngoài con đường đá thì khắp nơi cây bụi um tùm nổi thành một khoảng xanh biếc triền miên, trong rừng không có đường mòn, chưa kể còn có thể gặp rắn rết, cũng không biết tấm vé rơi xuống chỗ nào, muốn tìm cũng khó.

Diệp Thanh và các bạn trong lớp trăm miệng một lời nhất quyết cản Lâm Sâm không cho xuống, nếu chẳng may trượt chân hay vô tình gặp rắn rết gì thì thật không tốt. Lâm Sâm cũng đành cho qua, dù sao cũng là vé ba mạng về không mất tiền mua. Mất thì thôi, chẳng việc gì phải mạo hiểm kiếm tìm trong mớ bụi cây.

Đám người Lâm Sâm, Diệp Thanh tiếp tục leo lên đỉnh núi. Tần Chiêu Chiêu ở phía sau bước chậm dần, tùy tiện ngồi xuống một phiến đá, lấy có nghỉ ngơi một chút. Chờ đến khi các bạn đã lục đục vượt qua hết thì bóng cô cũng mất hút. Một mình cô leo xuống con đường dốc trong rừng cây. Cô muốn nhặt hai tấm vé xem phim Lâm Sâm đã bỏ lại.

Từ lâu Tần Chiêu Chiêu đã muốn được đi xem Titanic một lần nhưng ba mươi đồng một vé thật quá đắt. Giá vé xem phim ở đây thường chỉ năm, mười đồng, ba mươi đồng là mức giá trên trời, đắt ra đủ cho cô mua com thịt ở trường nửa tháng.

Tần Chiêu Chiêu đánh bạo vào khoảng rừng rậm, thấy trước mắt là một khoảng xanh rì nhức mắt, bốn bề cây cỏ tốt tươi vây lấy cô như vách tường ngăn. Cô gái nhỏ tựa bông bô công anh mềm yếu bị vô số lá cành sắc nhọn, đâm nhọt đủ sắc bùa vẩy, thoạt nhìn ôn nhu vô hại, thực chất ẩn tàng vô vàn hiểm nguy. Gai nhọn như cây trâm, sượt qua để lại những vết xước rướm máu; lá cành sắc lẹm loạt soạt bên chân, cành cây xuyên qua quần bò đâm vào da thịt đau nhói. Đáng sợ nhất vẫn là vách đá dựng đứng trợ trợ, đất dưới chân rêu phủ xanh rì, vô tình giăng phải rất dễ trượt chân lăn theo đường dốc, không chết cũng trọng thương.

Cô chậm rãi, cẩn thận bước từng bước, tìm kiếm tí mĩ từng góc ngách, cuối cùng cũng tìm thấy hai tấm vé màu hồng nằm lẫn trong một cụm hoa giữa biển lá xanh biếc. Trong lòng cô vô cùng mừng rỡ, đưa tay nhặt hai tấm vé, lần du xuân này cuối cùng lại có thu hoạch ngoài dự liệu.

Kết thúc buổi đi chơi, Tần Chiêu Chiêu không về nhà ngay, cầm hai tấm vé vô tình có được chạy một mạch tới nhà Đàm Hiểu Yên, tính rủ bạn đi cùng. Hiểu Yên không có nhà, chú Đàm nói cô đi chơi với bạn cùng lớp, chắc tới giờ cơm tối mới về. Học sinh ngày đó không có điện thoại di động như bây giờ, người không có nhà thì không cách nào liên lạc được, mà giờ ghi trên vé là sáu rưỡi, đợi tới lúc Hiểu Yên về thì muộn mất rồi.

Lãng phí tấm vé như thế thì thật không đành, Tần Chiêu Chiêu ngẫm nghĩ một lúc rồi dặn: “Chú Đàm, nhờ chứ dặn Hiểu Yên bảy giờ sáng mai tới gặp con ở cầu Nam Phong có việc gấp ạ.”

Trời vừa chạng vạng, Tần Chiêu Chiêu đã tới rạp chiếu phim. Cửa rạp vô cùng náo nhiệt, phòng bán vé bày ra tấm biển “Hết vé” trong khi vẫn còn một hàng dài hy vọng có thể xem phim. Vừa rút tấm vé thừa ra đã có mấy người xúm lại sẵn sàng trả thêm tiền để mua, cuối cùng cô bán lại năm mươi đồng cho một thanh niên đeo kính. Cô cẩn thận nhét tiền vào túi, để dành mai đưa cho Đàm Hiểu Yên để cô ấy mua vé đi xem.

Năm phút trước giờ chiếu, Tần Chiêu Chiêu bán vé xong thì đi vệ sinh rồi tiến vào rạp. Trong rạp đã tắt đèn, chỉ còn một tấm màn trắng lóa mắt phía trên, người xem đông đúc, chỗ ngồi kín người, thậm chí còn rất nhiều người ngồi tràn trên hành lang. Cô chưa từng vào rạp chiếu phim, không biết làm sao để tìm được chỗ nên luống cuống quay trái quay phải một hồi, nhân viên soát vé phải đi vào soi đèn pin dẫn cô về ghế ngồi – chiếc ghế duy nhất còn trống.

Tần Chiêu Chiêu vừa ngồi xuống liền gặp người thanh niên mang kính đã mua lại vé ngồi ngay bên phải, vô thức trông sang trái, cô nhất thời ngây người – không ngờ người ngồi ngay bên trái cô chính là Lâm Sâm. Cậu ta cũng đang kinh ngạc trừng mắt nhìn cô.

Bất ngờ gặp nhau thế này, Tần Chiêu Chiêu sửng người, Lâm Sâm cũng ngây ra đó. Hai người bốn mắt trừng trừng ngó nhau nửa ngày, cậu ta khôi phục tinh thần trước. “Cậu... Sao cậu lại ngồi đây?”

Tần Chiêu Chiêu nhất thời đỏ mặt, ngàn vạn lần cô cũng không nghĩ ra Lâm Sâm còn một vé ngay cạnh hai vé đã đánh mất. Vốn cho rằng chuyện mình nhặt vé là thần không biết quỷ không hay, đến giờ lại gặp cậu ta ngay tại trận. Cậu ta cũng không phải đầu gỗ, hẳn đã đoán được đây là vé cô nhặt được.

Tần Chiêu Chiêu không biết cơ quan ba Lâm Sâm tặng cho ông ba vé, vốn tính cả nhà đi xem. Có điều, hôm nay vị cán bộ ở thành ủy có việc cần xe gấp, ba cậu không đi được, mẹ cậu thấy vậy cũng không muốn đi nữa, Lâm Sâm một mình hưởng ba vé. Vốn cậu định đi chơi xuân với lớp sẽ lôi kéo một nữ sinh xinh đẹp nào đó đi cùng nhưng không cẩn thận làm mất hai vé. Không còn cách nào khác đành tới rạp một mình.

Hai chỗ ngồi sát nhau, Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt cuống quýt bị Lâm Sâm thấy hết, cậu nhất thời tỉnh ngộ: hóa ra cô nhặt được hai tấm vé kia. Không tin được đường dốc thế mà cô dám treo xuồng. “Tiểu vũ trụ” này đúng là lúc nào cũng nằm ngoài dự đoán của cậu.

“Trời ơi, Tần Chiêu Chiêu, gan cậu cũng to nhỉ? Tôi thật ngưỡng mộ cậu đó, lòng ngưỡng mộ của tôi triển miên bất tuyệt như sóng Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông.”

Đương nhiên cô nhận ra cậu ta không phải “ngưỡng mộ” gì mình, hai má đỏ bừng không đáp lại. Bị bắt tại trận như vậy biết nói gì đây, chỉ có gương mặt không kìm được đỏ hồng, hai tai nóng rần rật. Trong lòng cô rất muốn chuồn thẳng nhưng lại tiếc tấm vé. Khó khăn lắm mới có thể vào rạp xem phim, giờ cứ như vậy mà bỏ đi thì thật đáng tiếc. Mà ở lại... cũng thật xấu hổ.

Cô đang do dự xem nên bỏ vé hay ở lại thì màn hình bất ngờ sáng lên, phim đã chiếu, giải vây cho cô. Người trong rạp đều yên lặng, Lâm Sâm cũng không thèm nói tiếp, chỉ nghiêng đầu xem phim, còn cô cũng bất động trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19

Titanic mang tới cảm giác rung động khó tả, lay động sâu sắc tâm hồn Tần Chiêu Chiêu – một thứ cảm giác trước kia và sau này vĩnh viễn không bao giờ gặp lại. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất cô toàn tâm toàn ý xem một bộ phim, rung động từ tận đáy lòng.

Đây đúng là một bộ tuyệt tác điện ảnh có giá trị lịch sử, đến tận bây giờ người ta vẫn gọi đó là kỳ tích trong lịch sử điện ảnh thế giới. Bối cảnh trong phim hoa lệ, hoành tráng, câu chuyện tình đẹp đẽ động lòng người; giữa tai họa, bao nhiêu thiện – ác ẩn giấu trong sâu thẳm mỗi con người cùng nhau hiển lộ, khắc họa toàn thiện toàn mỹ những tình cảm nhân văn sâu sắc, ấm áp. Từ hình ảnh, âm thanh, nhạc nền, phục trang, bối cảnh, đạo cụ cho tới cảnh quay, kịch bản, lời thoại đều vô cùng kinh điển, nhà sản xuất không tiếc tiền đầu tư, đạo diễn tài ba nỗ lực hết mình... Tất cả đã đưa bộ phim lên hàng siêu phẩm, đỉnh cao huy hoàng.

Bộ phim không chỉ khiến người xem rớt nước mắt vì mỗi tình khắc cốt ghi tâm, sinh tử tuyệt luyện của đôi nhân vật chính mà còn bởi những tình tiết cảm động về các nhân vật phụ – những con người bình thường trong cơn hoạn nạn.

Đó là vị thuyền trưởng và thủy thủ đoàn kiên định không bỏ vị trí, thực hiện nhiệm vụ đến phút cuối cùng khi dòng nước dữ ập tới mang theo lời gọi chết chóc; là vị kiến trúc sư kiên quyết đứng trước tượng chúa Jesus, sinh tử cùng con tàu máu thịt; là người thủy thủ trả lại món đồ hồi lộ cho vị quý tộc, kiên quyết nhường những chiếc thuyền cứu nạn cho phụ nữ và trẻ em; là cặp vợ chồng già ôm nhau đón chờ giây phút cuối cùng; là người mẹ trẻ nghèo hèn tự biết mình trốn không thoát nhưng vẫn đủ bình tĩnh dịu dàng ru con hãy ngủ ngoan; là ban nhạc trên tàu say sưa cống hiến tài năng bất kể ngoài kia nước đang gầm rít... Người xem không khỏi xúc động rơi lệ trước những tình tiết giàu tính nhân văn như thế. Dầu nước Đại Tây Dương lạnh lẽo ào ạt vùi sâu con tàu lớn nhất thế giới cũng không thể gột xóa được những tình cảm cao thượng, nhân văn của con người.

Gạt hết những tình tiết cảm động trong phim, suốt ba giờ chiếu, cảnh làm Tần Chiêu Chiêu “sốc” nhất vẫn là cảnh Rose khóa thân. Lúc Jack nói sẽ vẽ lại Rose, cô đã cởi bỏ toàn bộ y phục, phô bày thân thể mềm mại, đầy đặn của mình. Chớp mắt cả rạp kinh ngạc tán thán, một trận xôn xao dấy lên khắp rạp phim tối đen như gió xuân lướt qua cỏ xanh. Ngày ấy, những cảnh quay như thế này không bao giờ được chiếu công khai trên màn ảnh lớn, Cục Điện ảnh luôn kiểm soát rất chặt, phát hiện trong các bộ phim nước ngoài có những cảnh như vậy sẽ “giết không tha”, thật không biết Titanic đã làm thế nào mà qua được ải kiểm duyệt này.

Phản ứng của khán giả bên dưới với cảnh quay khóa thân này vô cùng khác nhau. Đàn ông đương nhiên là kích động, có người cười trộm, lại có người phấn khích huyết sáo vang cả rạp, phụ nữ thì cúi mặt xấu hổ, cha mẹ đưa con cái đi xem cùng liền quờ tay luống cuống che mắt không để con thấy. Ví như một bà mẹ ngồi cùng hàng với Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng che mắt con. “Cái này không cần xem!”

Tần Chiêu Chiêu xấu hổ, cực kỳ xấu hổ, vì cạnh cô còn có một nam sinh cùng lớp. Ngồi cạnh con trai mà xem cảnh Rose khóa thân khiến cô không khỏi có cảm giác ngại ngùng như thể người thiếu áo quần kia là chính mình vậy. Lâm Sâm bên cạnh cũng có vẻ thiếu tự nhiên. Hắn cậu ta rất muốn xem cho kĩ nhưng ngượng vì đang ngồi cạnh cô, ánh mắt lén lút muốn đảo quanh một hồi, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, khảng khái đưa mắt nhìn thẳng màn hình, miệng lầm bầm: “Thường thức cho kĩ đi, nghệ thuật là đây!”

Thật không ngờ đi xem siêu phẩm điện ảnh thần thánh lại có cơ hội được đường hoàng ngắm cảnh mỹ nhân khóa thân thế này. Lúc hai mắt Lâm Sâm dán đầm đìa vào màn hình “thường thức nghệ thuật” thì Tần Chiêu Chiêu như ngồi trên đồng lửa, cô chỉ mong cảnh này mau mau chấm dứt. Nhưng khổ nỗi cảnh họa mỹ nhân khóa thân vừa mới xong thì tới cảnh hai người âu yếm trong xe, thật khiến cô không dám ngẩng mặt nhìn màn ảnh nữa.

Sau khi khán giả nam được một màn thưởng thức nghệ thuật, bộ phim cũng chuyển sang nửa sau bi tráng, từng cảnh từng cảnh lướt qua khiến khán giả nữ liên tục nức nở rơi lệ, cảnh lấy nhiều nước mắt nhất là khi Rose buông tay Jack, xác anh chìm dần xuống đáy Đại Tây Dương thăm thẳm. Tần Chiêu Chiêu suýt rớt nước mắt, đột nhiên thấy tiếng Lâm Sâm vang lên bên tai: “Hồng, làm sao người ta chìm được? Lúc người bất động thì cơ thể phải nổi trên mặt nước chứ? Bao nhiêu xác người lập lòe trên mặt nước thế kia cơ mà, thế mới đúng quy luật vật lý chứ!”

Khoảnh khắc cảm động sâu sắc như vậy, cậu ta buông ra một câu phá hoại không khí như thế, Tần Chiêu Chiêu ngao ngán, dờ khóc dờ cười.

Bộ phim xuất sắc kết thúc, credit bắt đầu chạy trên màn ảnh, đèn trong rạp bùng lên sáng rực. Tần Chiêu Chiêu thấy người thanh niên bên cạnh tháo kính ra lau nước mắt, hẳn anh ta xúc động lắm. Dáng vẻ này hoàn toàn khác xa Lâm Sâm mặt mày căng cứng, cho cậu ta xem một bộ phim nghệ thuật thật hoài của, ngoại trừ “thường thức nghệ thuật” cậu ta còn biết thưởng thức cái gì nữa chứ?

Người thanh niên đeo kính thấy ánh mắt dò xét của Tần Chiêu Chiêu nhìn mình cũng nghiêng đầu sang gật gật. “Bộ phim này cảm động quá!”

“Vâng.”

Đoạn đối thoại ngắn ngủi của họ lọt vào tai Lâm Sâm khiến cậu ta hiểu nhầm, cất tiếng cười giễu cợt. “Tần Chiêu Chiêu, là bạn trai cậu hả? Xem chừng cũng không trẻ, thế mà lại để cậu đi kiểm vé xem phim cho. Chán quá đi!”

Đối với thiếu niên mười lăm, mười sáu, một thanh niên ngoài hai mươi quả thật đã là hơi già rồi. Lời nhận xét của Lâm Sâm cũng truyền tới tai người thanh niên, anh ta lập tức biện minh: “Tôi đâu có quen biết cô bé này, tôi chỉ bỏ năm mươi đồng mua lại vé của cô ấy thôi.”

Tần Chiêu Chiêu muốn cãi cũng không kịp, mặt đỏ tới tận mang tai. Cô mau chóng chen vào dòng người tấp nập, vội vàng vàng vọt ra ngoài, giữa tiếng ồn ào, tiếng Lâm Sâm vẫn vẫn vút theo sau: “Tần Chiêu Chiêu, bán một tấm vé năm chục đồng, cậu cũng có đầu óc kinh tế nhĩ?”

Tần Chiêu Chiêu trốn không thoát, một mực cầm đầu rồi rạp, mặt nóng bừng như lửa đốt, không khỏi xót xa cho bản thân, nếu tới nay không gặp Lâm Sâm thì tốt biết mấy.

Hôm sau đi học, trước hết cô qua cầu Nam Phong đợi Đàm Hiểu Yến, đưa tiền bán vé cho bạn để cô ấy đi mua vé xem một mình.

“Tôi qua đã định rủ cậu cùng đi nhưng cậu không có nhà. Bỏ phí một tấm vé thì tiếc quá nên mình bán lại cho người khác. Giờ có tiền rồi, cậu cứ chọn đại một ngày đi xem nhé!”

Đàm Hiểu Yến vô cùng mừng rỡ. “Chiêu Chiêu tốt với mình quá, đúng lúc mình muốn đi xem phim này. Sớm biết cậu sẽ rủ, hôm qua mình không đi với bạn học nữa. Đi cùng cậu rồi cùng bàn tán hay hơn nhiều.”

Tần Chiêu Chiêu thở dài. Đúng thế thật, nếu hôm qua có Đàm Hiểu Yến đi cùng thì tốt quá, cô sẽ không phải mất mặt với Lâm Sâm như thế.

“Cậu xấu hổ cái gì chứ? Có gì đáng xấu hổ nhĩ? Hai vé kia hẳn bỏ đi thì cậu nhặt được, có phải ăn cắp, ăn trộm gì của hắn đâu. Đồ mình nhặt được, mua hay bán là quyền của mình, liên quan gì tới hắn? Không cần để ý tới hắn làm gì.”

Được Đàm Hiểu Yến động viên, Tần Chiêu Chiêu dũng cảm trấn tĩnh bước vào lớp 10.2, có điều trong lòng vẫn không được thoải mái lắm. Nhất là thấy

cái mặt của Lâm Sâm thì cô càng thiếu tự nhiên. Nhưng cậu ta cũng chẳng buồn để ý tới cô, đang mặt mày hớn hở túm tụm với mấy cậu bạn sau to nhỏ bàn luận gì đó.

Cái mà Lâm Sâm và mấy cậu bạn kia hớn hở bàn luận nhiệt tình là Titanic, cốt yếu đương nhiên không ngoài vấn đề “nghệ thuật”. Kỳ thực cũng không hẳn chỉ biết “thường thức nghệ thuật”, những cảnh bi tráng trong phim cũng khiến nam sinh lớp mười cảm động. Có điều, đối với tâm lý lứa tuổi này, thứ hấp dẫn nhất vẫn là phân cảnh hiếm có khó tìm kia. Xem xong bộ phim này, các nam sinh đều “ngư tâm ngư ngữ, mã tâm mã” trăm miệng một lời nhất mực cảm khái Rose thật đúng là đáng chuẩn, cần cong có cong, cần thon có thon, thật gọi cảm không chịu được.

Thậm chí bọn học còn xúm lại so sánh đáng các bạn nữ phồng phao trong lớp với Rose, cuối cùng cũng nhất trí nhận định Phùng Kỳ có đáng giống Rose nhất.

Trong lớp lúc ấy, Phùng Kỳ đúng là người lớn hơn các bạn khác, mới có mười sáu mà thân hình đã cong một đường chữ S, đúng là “phong nhu phi đồn”, vì thế con trai trong lớp thường xuyên bàn tán về cô, hề nhắc tới là mặt mày hớn hở, tươi rói. Đáng tiếc dung mạo cô lại không mấy xuất sắc, hơn nữa da cũng không mịn màng, trên mặt thường xuyên nổi mụn, nghe nói do có vấn đề về nội tiết thường xuyên phải tiêm thuốc nhưng vẫn không thắm vào đâu. Đám con trai vẫn thường nhìn cô với vẻ ngọc còn có vết mà thở than: “Tiếc cho một cái đáng chuẩn, đúng là tiền tiền quý.”

Thứ Titanic mang tới cho những cậu học sinh thời dậy thì dư thừa tinh lực là một chủ đề bàn tán về Rose gợi cảm, không chỉ thế, bọn học còn học theo Jack trong phim mà rộ lên phong trào nhỏ nước bọt.

Cứ hết giờ học là nam sinh ủa ra xếp thành hàng dài trên hành lang, thi nhau nhổ nước bọt tung tóe, thậm chí còn thi xem ai phun ra xa hơn. Phải công nhận đây là trò thi thú vị đáng ghê tởm nhất trên đời, sân trường ngày nào cũng in dấu vô số hậu quả của các cuộc thi, ngày nào cũng có người bất hạnh vừa bước ra sân thì nhận trúng một bãi nước bọt. Muốn chửi mắng cũng không được, một loạt người trên kia biết được ai làm?

Cho tới một ngày, một bãi nước bọt hồn nhiên “đậu” lên cái đầu hói của một vị trưởng khối, ông nổi giận đùng đùng: “Ai? Là ai đã làm?”

Đương nhiên chẳng ai biết ai đã gây tai họa, một loạt mái đầu lộ nhô trên ban công biến mất, cũng chẳng ai ngu gì mà đứng ra nhận. Vị trưởng khối hằm hằm yêu cầu các giáo viên chủ nhiệm nghiêm khắc quản thúc những hành vi kém văn minh của học sinh mình. Giáo viên chủ nhiệm xuất đồn sát thủ, ai còn nhổ nước bọt mà để bắt gặp được sẽ cho đi cọ nhà vệ sinh một tuần. Nhà vệ sinh trường sạch sẽ thế nào ai lạ gì, đám tiểu quỷ chuyên gây chuyện cân nhắc lợi hại đương nhiên chẳng dại gì mà tiếp tục thi nhổ nước bọt.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20

Nhổ nước bọt bị cấm, đám con trai chuyển sang bắt chước Jack hút thuốc. Vấn việc hút thuốc trong trường học bị ban giám hiệu cấm tiệt, nhưng bọn họ lén lút sau lưng thầy cô nên bình thường rất khó phát hiện.

Một nhóm thiếu niên mười lăm, mười sáu bắt đầu học hút thuốc thấy cũng ngộ. Chưa hút thử bao giờ nhưng rất muốn làm ra vẻ đã già đời, gắng bày ra vẻ mặt mặt mày thương cho hợp với điệu thuốc ngậm trên cái miệng non nớt. Đáng tiếc, những tiếng ho khan luôn phản chủ, vạch rõ bộ mặt giả vờ “già đời” của họ, nhất là khi học cách thở ra vòng tròn thì họ càng dữ, người không biết còn tưởng cả đám đang bị cảm tập thể.

Lâm Sâm không nắm vững kỹ thuật hít khói vào rồi thở ra thành vòng nên thường xuyên bị sặc rồi ho khù khụ. Thôi Chí Viễn thường giễu: “Cậu cứ hút thuốc là ho sù sụ như người bệnh phổi giai đoạn cuối ấy.”

Lâm Sâm không phục, có thời gian lại đốt thuốc luyện môn “trừu yên công[1]”, vì thế ba ngày hai buổi thấy mặt ở mấy tiệm quanh trường mua thuốc. Có hôm sáng sớm Tần Chiêu Chiêu đi mua vở gặp cậu ta nhặt một hộp thuốc nhưng lục mãi trong túi không thấy xu nào. Thấy cô trả tiền cho chủ hàng, cậu ta cọt nhá xáp vào: “Tần Chiêu Chiêu, lần trước cậu lấy vé của tôi bán được năm chục đồng, giờ giúp bạn tiền mua bao thuốc đi!”

[1] Kỹ thuật hút thuốc.

Chuyện vé xem phim cũng từ lâu rồi chưa thấy Lâm Sâm nhắc lại, hẳn đã quên bống rồi. Thật không ngờ tới giờ bỗng nhiên cậu ta lại lôi chuyện cũ ra, Tần Chiêu Chiêu cảnh giác liếc một cái, cẩn trọng đề phòng không biết cậu ta còn muốn giờ trò gì.

“Cậu yên tâm, tôi không có ý gì, cũng không định trêu chọc gì cậu. Chẳng qua hôm nay mua thuốc mà hết tiền thôi. Sáng ra đi học rõ ràng còn nhét mười đồng vào túi mà không biết rơi chỗ nào nữa. Tốt xấu gì cậu cũng đừng về xem phim của tôi kiếm được một khoản, giờ trả tiền giúp tôi có được không?”

Cậu ta tự nhiên sinh sự, Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng ngại, ba phần can đảm nổi lên cãi lý: “Tại sao tôi phải trả tiền cho cậu? Vé cậu đã bỏ đi tôi nhặt được, xem hay bán là việc của tôi, liên quan gì đến cậu? Tôi với cậu chẳng nợ nần gì nhau hết.”

“Được, được, được rồi, cậu với tôi chẳng nợ nần gì nhau hết, là cậu cho tôi vay tám đồng được chưa? Mai tôi trả lại sau!” Nói rồi, không đợi cô có

đồng ý hay không, cậu ta quơ lấy bao thuốc, co căng chạy mất dạng. “Ông chủ, tính tiền cho cô ấy nhé!”

Tần Chiêu Chiêu không kịp túm cậu ta lại, cậu ta đã chạy mất tăm. Hết cách, cô đành mang nốt mười đồng để dành mua phiếu com trong tay trả cho chủ quán.

Lâm Sâm cuồn được gói thuốc, vừa vào lớp đã cao giọng kêu mấy đứa bạn thân trốn ra cuối hành lang hút thuốc. Cậu ta hào phóng, mỗi lần mua thuốc đều thực hiện theo lý tưởng cộng sản chia đều. Cậu ta vẫn chưa học được chiêu thờ ra khói ra đăng mùi, không khói bức tức, hút hết lại ngậm một điếu khác. “Không tin không học được!”

Đến giờ vào lớp, mấy nam sinh kia đã hút xong lục đục kéo nhau vào phòng. Điếu thuốc của Lâm Sâm còn quá nửa, cậu ta dứt khoát phải “luyện hút” thêm vài hơi nữa. Kết quả thật không hay ho chút nào, bị giáo viên chủ nhiệm tóm tại trận.

Học sinh bị bắt vì tội hút thuốc trong trường là chuyện cần nghiêm khắc xử lý. May mà trên người Lâm Sâm không có bao thuốc vì Thôi Viễn Chí đã cầm về phòng. Giáo viên chủ nhiệm đưa cậu ta lên phòng giáo vụ căng hỏi xem thuốc ở đâu ra, có phải tự mua không. Cậu ta liều chết không nhận, nhận vào là tội thêm một bậc.

“Không phải trò mua, vậy là ai đưa trò?” Trong lời giáo viên chủ nhiệm rõ ràng có phần gợi ý, ông vốn định tìm tận gốc, bắt vài nam sinh hư hỏng không tuân thủ nội quy của trường đem ra xử lý, coi như giết một răn trăm.

Lâm Sâm giả vờ ngây ngô. “Không phải ai cho, em nhặt được ạ.”

Giáo viên chủ nhiệm đầu dễ cho qua, nghiêm mặt. “Thuốc nhặt được? Thế làm sao trò châm thuốc được?”

Bật lửa, hộp diêm... mấy thứ đồ liên quan tới chuyện hút thuốc cũng bị nhà trường cấm tiệt, học sinh không được phép mang theo.

Lâm Sâm nín thinh nửa ngày mới nói: “Em... em... Lúc em nhặt được nó đang cháy dở ạ.”

Lâm Sâm sống chết khăng khăng như thế, giống như đảng viên Cộng sản quyết không phản bội, bất chấp những trò tra tấn dã man của ngục tốt Quốc Dân đảng. Chuyện giả đến không thể giả hơn được nữa, thế mà cậu ta nói ra cứ như thật. Thầy chủ nhiệm tức điên, đập bàn quát: “Được, tôi xem trò cũng không nói dối. Giờ trò gọi ngay phụ huynh đến đây, tôi phải báo cho họ biết con trai họ ra đường nhặt thuốc lá rồi.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Ba của Lâm Sâm lại một lần nữa được mời đến trường. Lúc ra khỏi phòng giáo vụ, ông không còn mặt mũi nào nữa, hậm hằm tuyên bố cắt tiền tiêu vặt của con trai một tháng coi như cảnh cáo. “Tao xem mày không có tiền thì mua thuốc bằng cái gì.”

Lâm Sâm phen này thật thảm, không có tiền thật bất tiện mọi bề, chẳng những không thể mua thuốc mà ngoài giờ học cũng không còn là cà thịt nướng, quán game được nữa. Tuy luôn có bạn thân nguyện trả tiền cho cậu nhưng cậu cũng sĩ diện, tiền tiêu của người khác sẽ thấy ngại ngùng, đành phải cắn răng chịu đựng một tháng “nghèo hèn”.

Tần Chiêu Chiêu không biết Lâm Sâm bị ba cắt tiền tiêu vặt một tháng, cô vẫn ngày ngày ngóng trông cậu ta trả tiền. Hôm ấy đã nói hôm qua trả ngay, tới giờ đã vài ngày vẫn chưa thấy tăm hơi khiến cô không khỏi kích động. Tám đồng với cậu ta chỉ đáng một bao thuốc nhưng với cô thật không nhỏ, là tiền com một tháng chứ ít gì. Cho nên, dẫu có ngại ngùng, xấu hổ đến đâu cô vẫn phải đồ mặt tía tai đi tìm cậu ta “đòi nợ”. “Lâm Sâm... Hôm đó... Cậu vay tôi tám đồng... Tới giờ vẫn chưa trả.”

Vừa nhắc tới tiền, Lâm Sâm lại đau đầu. “Không phải tôi không muốn trả cậu, có điều hiện giờ không có tiền mà trả, chờ một thời gian nữa rồi nói tiếp đi.”

“A, phải chờ bao lâu?”

“Một tháng, một tháng đi, tới lúc đó tôi trả cho cậu.”

Những một tháng? Tần Chiêu Chiêu vẫn chờ tiền mua phiếu com, đợi thêm một tháng không phải cô chết đói rồi sao? Lâm Sâm không phải con nhà nghèo, có tám đồng cũng phải khát một tháng là sao? Cô hoài nghi cậu ta đang cố tình chơi mình. Nghĩ như vậy, lời nói có phần tức giận: “Lâm Sâm, có phải cậu lại định gây sự với tôi không?”

“Không có! Thề với trời là tôi không hề có ý định gây sự với cậu. Chẳng qua gần đây tôi hơi bí thôi!”

Đem chuyện ba cắt viện trợ một tháng ra kể lại, hai tay Lâm Sâm thông thụt. “Vốn tám đồng với tôi chẳng là gì, nhưng giờ đến một đồng cũng khó muốn chết, tôi thật sự không có tiền trả cho cậu.”

Tần Chiêu Chiêu chưa từ bỏ. “Không lẽ không còn đồng nào từ tháng trước?”

“Tôi lấy đâu ra tiền thừa? Mẹ tôi còn bảo tôi là đồ có một tiêu hai. Cậu yên tâm, một tháng nữa tôi nhất định trả cho cậu. Tôi không phải loại ăn quyết của người khác.”

“Cái này... Cậu không thể đi vay tạm của ai trả cho tôi à?”

“Trước giờ tôi chưa từng vay tiền của ai, không mở miệng ra vay được. Không phải chỉ có tám đồng thôi sao? Làm gì mà cậu đòi như cháy nhà thế?”

“Đó là tiền mua phiếu com của tôi, đợi một tháng nữa thì tôi chết đói rồi.”

Lâm Sâm ngẩn người, nhất thời nín lặng. Tần Chiêu Chiêu cũng không nói gì, hơi thở đều đều. Đột nhiên cậu ta đưa ra chủ ý: “Nếu vậy tôi đưa cậu phiếu ăn là được chứ gì?”

Tần Chiêu Chiêu sáng mắt, đứng rồi, dù sao tiền của cô cũng chỉ để mua phiếu com, cậu ta không trả tiền trực tiếp thì trả bằng phiếu com cũng thế thôi. Lâm Sâm đếm phiếu đồ ăn đưa cho cô, cô không cần phiếu đồ ăn, chỉ lấy phiếu com. “Tôi không mua đồ ăn của trường, đưa phiếu đồ ăn cho tôi cũng chẳng làm gì.”

Tần Chiêu Chiêu lấy một nửa số phiếu com của Lâm Sâm, như vậy cậu ta không còn đủ phiếu com. Bình thường cậu ta ăn bốn bát, năm bát, có lần sáu bát, bảy bát, tối giờ giảm com đi như vậy rõ ràng là ăn không đủ, về nhà đứng lý hợp tình đòi ba cho thêm tiền mua phiếu com vì ăn không đủ no.

Lâm ba biết thừa trò mèo của con trai. “Còn muốn lừa tao sao, tháng này đã đưa tiền cho mày mua đủ phiếu ăn rồi, giờ còn về đây đòi phiếu com là sao? Ba mày dễ lừa thế à?”

“Ba, đúng là không đủ phiếu ăn thật mà. Nếu ba không tin thì không cần đưa con tiền, ba cứ tới trường m phiếu ăn cho con là được rồi.”

“Mua cho mày thì có ích gì! Đừng tưởng tao không biết, phiếu ăn ở trường cũng coi như tiền được, dù sao cũng là nhà ăn trường thu về. Mày cũng chỉ đổi cách tiêu tiền thôi. Cái trò khôn lỏi của mày lúc nào cũng làm tao muốn đập cho một trận, đập cho đến khi nào thành thật ra một tí.”

Lâm ba dạy con trai xong, quay sang nạt vợ. “Tôi nói thêm lần nữa, mình tuyệt đối không được cho nó tiền. Trừ khi mình muốn dung túng nó học cái xấu, phải biết mẹ hiền thì hại con.”

Lâm ba là kiểu người gia trưởng, trước mặt ông, mẹ Lâm Sâm luôn nhát nhát nghe lời. Hơn nữa, bà cũng không mong con trai học thêm thói hư tật xấu, vì thế nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh của chồng. Lâm Sâm không đòi được tiền thì chớ, còn bị mắng cho một trận, vô cùng áo nảo.

Trưa ăn com ở trường chỉ lưng lửng dạ, đến ba, bốn giờ cậu ta đã bắt đầu đói bụng, đành phải giờ lại trò xấu đi lục ngăn bàn các bạn nữ mang đồ ăn theo. Vớ được cái gì liền bỏ bụng cái đó, bất kể là những thứ bình thường cậu ta chả ham như kẹo bánh, ô mai linh tinh. Có lần cậu ta vô tình kiếm được hai quả trứng trong ngăn bàn một bạn nữ, cái này mới đúng là hợp khẩu vị, vậy là lập tức làm thịt như hổ đói.

Bạn nữ kia về lớp, thấy trứng trong ngăn bàn mình mất hút, cực kỳ sùng sốt. “Ôa, ai lấy trứng của mình vậy?”

Trong lớp không phải không ai thấy Lâm Sâm ăn vụng, nhưng chẳng ai dám hé răng, chỉ len lén cười thầm. Tần Chiêu Chiêu cũng nhìn thấy nhưng cũng coi như không, cho qua. Chuyện không liên quan đến cô, cô chỉ có thể canh cửa mình cẩn thận, không quản nói chuyện của người khác.

Mà Lâm Sâm đứng một bên đã được lợi còn thích khoe mẽ. Thôi Chí Viễn nhẹ giọng hỏi cậu ta lúc ăn trứng có thấy mùi vị gì không, cậu ta bấu môi. “Hai quả trứng kia chẳng ra sao, không biết nấu kiểu gì, ăn vào toàn mùi thuốc bắc.”

Thôi Chí Viễn nghe xong bật cười, hướng về phía bạn gái kia cao giọng: “Tăng Tiệp, hai quả trứng cậu hỏng rồi, người ta hảo tâm xử lý hộ cậu thôi!”

Tăng Tiệp buộc miệng: “Hỏng á? Sao thế được? Trứng hầm đương quy mẹ mình mới làm sáng nay mà!”

Trứng hầm đương quy – mấy tiếng cười khúc khích ban nãy bỗng rộ lên thành tràng cười vang.

Trứng hầm đương quy là món các mẹ thường hay làm cho con gái ăn trong kỳ kinh nguyệt, nghe nói ích khí bổ huyết lại có tác dụng điều kinh. Lâm Sâm lại ăn vụng hai quả trứng hầm đương quy của Tăng Tiệp khiến cả lớp được phen cười bể bụng. Thôi Chí Viễn dẫu cười không thờ nổi vẫn còn cô hỏi: “Mộc Mộc à, có phải mỗi tháng cậu đều có mấy ngày thấy khó chịu đúng không? Nếu không sao lại đi ăn vụng trứng hầm đương quy của con gái người ta thế chứ? Ha ha ha!”

Lâm Sâm được phen mất mặt trầm trọng, thẹn quá hóa giận tuyên bố... từ giờ về sau sẽ không... ăn trứng nữa! Tần Chiêu Chiêu nhớ lại cậu ta đã xoi không biết bao nhiêu trứng chiên của mình rồi mà âm thầm tiếc hận, sao giờ cậu ta mới quyết tâm thế?

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21

Nhật tàn, nguyệt khuyết, ngày lại ngày trôi qua, bất tri bất giác lịch đã giờ đến tháng Sáu.

Giang Tây tháng Sáu mưa dông bão giạt, mưa lớn tầm tã làm nước dâng cuộn cuộn, hồng thủy hoành hành lưu vực sông Trường Giang. Nhiều huyện của Giang Tây bị vây trong con nước lũ, thị trấn Cửu Giang là vùng bị hồng thủy tàn phá nghiêm trọng nhất, cũng là vùng chịu hậu quả nặng nề dai dẳng nhất. Đầu tháng Sáu, đê bao sông Trường Giang khu vực Cửu Giang liên tục đặt trong tình trạng báo động, nguy cấp khôn cùng. Đê quai Trường Giang chờ che cho một vùng mấy trăm vạn dân, hàng trăm vạn mẫu ruộng, các tuyến đường sắt Kinh Cửu[1], Hợp Cửu[2], Võ Cửu[3], cùng quốc lộ 10, 316; một khi vỡ đê, hậu họa không sao kể xiết. Chính phủ ra chỉ thị cho chính quyền địa phương không tiếc công sức, tiền của, phải giữ được đê bao. Bộ đội, các lực lượng vũ trang địa phương và quần chúng nhân dân hợp lực ngày đêm bảo vệ đê, quyết tồn vong cùng con đê huyết mạch.

[1] Tuyến đường sắt nối liền chín tỉnh từ Bắc Kinh tới Cửu Long, Hồng Kông dài hơn 2553km, đoạn qua Giang Tây có đi qua Cửu Giang.

[2] Tuyến đường sắt nối liền ba tỉnh An Huy, Hồ Bắc, Giang Tây dài 320km, bắt đầu từ Hợp Phì (An Huy) kết thúc ở Cửu Giang (Giang Tây).

[3] Tuyến đường sắt 261km bắt đầu từ Võ Xương, Vũ Hán thuộc Hồ Bắc tới Cửu Giang thuộc Giang Tây.

Tôi nào ti vi cũng đưa tin tình hình cứu hộ, tiếp tế cho người dân trong bão lũ và tình hình bảo vệ đê điều. Khắp khu Trường Cơ đâu đâu cũng có nơi đứng ra quyên tiền bạc, vật dụng, áo quần, sách vở cứu trợ. Trường trung học thực nghiệm cũng kêu gọi học sinh quyên tiền giúp đỡ người bị nạn.

Mỗi lần trường học kêu gọi quyên tiền là một lần Tàn Chiêu Chiêu đau đầu. Mặc dù nói tự nguyện quyên góp nhưng trường học sẽ lập danh sách, những lớp quyên nhiều sẽ được tuyên dương trước tập thể và nhận được giấy khen thi đua. Trường học đã có yêu cầu như vậy, giáo viên chủ nhiệm sẽ tự động về lớp triển khai, chẳng ai muốn lớp mình tụt lại sau, vì thế chuyện quyên góp tự nguyện trở thành chuyện bắt buộc.

Lên lớp, giáo viên chủ nhiệm “đề nghị” cả lớp mỗi người quyên góp ít nhất năm đồng, đối với những gia đình có điều kiện thì quyên góp nhiều hơn càng tốt. “Lá lành đùm lá rách là truyền thống tốt đẹp của nhân dân Trung Hoa chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể đánh mất phẩm chất đẹp đẽ này. Các em nhất định phải dồn tình yêu thương cao cả, vĩ đại nhất để hỗ trợ đồng bào trong cơn hoạn nạn.”

Ngày còn học cấp một, cấp hai, trường học có quyên tiền cũng chỉ năm hào, một đồng là cùng, nhiều hay ít tùy tấm lòng; đến giờ giáo viên chủ nhiệm lại đề ra mức tối thiểu năm đồng, hơn nữa nghe giọng điệu của giáo viên giống như là nếu không có năm đồng thì là kẻ thiếu tình thương đồng bào. Không còn cách nào khác, cô đành về nhà xin tiền ba mẹ.

Kiểu quyên góp cứng nhắc của trường khiến mẹ cô vừa nghe đã lắc đầu thở dài, ba cô hờn hển mắng: “Quyên góp cái con khi! Quyên tiền là có lòng nhân ái, quyên càng nhiều thì nhân ái càng nhiều chắc? Nói thế thì người chỉ góp một, hai đồng là loại mặt sắt, máu lạnh vô tình chắc? Người ta chỉ cần có lòng thì năm xu, một hào cũng là nhân ái rồi!”

Đúng vậy, lẽ nào tình yêu thể hiện qua tiền tài hay sao? Quyên bao nhiêu cũng đâu thể chứng minh người đó đạo đức hơn người!

Có điều mắng thì cứ mắng, cuối cùng Tàn ba vẫn phải đưa tiền cho con gái, để cô “tự nguyện” đến trường “quyên góp lòng hảo tâm”, dù sao cũng không thể vì năm đồng mà đắc tội với giáo viên chủ nhiệm.

Cuối tháng Sáu, ngoài việc chuẩn bị thi cuối kỳ, học sinh lớp mười còn phải chuẩn bị lựa chọn phân khoa vào lớp mười một. Thi vào đại học, cao đẳng khối tự nhiên và khối xã hội không giống nhau nên mỗi học sinh đều phải đưa ra một quyết định quan trọng xem mình muốn đi theo khối nào. Lựa chọn này ảnh hưởng tới tiền đồ cả đời của học sinh nên nhà trường đặc biệt mở một cuộc họp phụ huynh để trao đổi về vấn đề này. Giáo viên chủ nhiệm và giáo viên bộ môn lập đi lập lại làm tốt chuyện phân khoa là dẫn đường đúng cho con cái mình sau này.

Mẹ Tàn Chiêu Chiêu tham gia cuộc họp xong, nói với con gái: “Việc này ba mẹ cũng không hiểu rõ nên không quyết định hộ con được. Con cứ tự xem bản thân muốn theo học ngành nào thì đăng ký. Ba mẹ tin tưởng con.”

Tàn Chiêu Chiêu quyết định theo ngành xã hội, tuy cô học tự nhiên không tồi nhưng vẫn thích ngành xã hội hơn. Đàm Hiểu Yên vô cùng ủng hộ quyết định này. “Mấy môn xã hội rất hay, tự nhiên buồn ngủ chết đi được. Nếu không phải vì mấy môn tự nhiên vướng víu thì mình đâu phải học trung cấp nghề thế này, sẽ được học cấp ba với cậu rồi. Thế nên, cậu cứ học xã hội đi, sau này học chung với mình cho tiện!”

Trong lớp, rất nhiều bạn nữ cũng theo ngành xã hội, những học sinh tinh thông nghệ thuật như Lăng Minh Mẫn, Cung Tâm Khiết sau này còn xác định sẽ thi đại học văn khoa hay văn hóa nghệ thuật. Thu thập hết thông tin chọn ngành của các bạn trong lớp, Lâm Sâm yên lặng tổng hợp, cuối cùng kêu ầm trời: “Trời ơi, hình như tất cả tài tử giai nhân đều theo ngành xã hội hết rồi. Tôi đây cũng muốn theo ngành xã hội, nếu học chung với cái đám người không ra người khoa tự nhiên thì chán chết thôi!”

Đám nam sinh không có lòng học hành thì cử cũng nhất trí coi ý kiến của cậu ta là “cao kiến”.

Chuyện phân khoa cứ như vậy mà kết thúc. Tới ngày khai giảng lớp mười một, nhà trường sẽ đưa ra danh sách phân lại lớp.

Giờ học hôm nay, Tàn Chiêu Chiêu nghe thấy Diệp Thanh bàn bên đang hỏi Lăng Minh Mẫn nghỉ hè này có dự định gì chưa, liền thấy cô ấy đáp: “Cũng tính đi Thượng Hải một chuyến.”

“Á, không phải cậu đã đi Thượng Hải hai lần rồi sao, giờ còn muốn đi tiếp? Nói thật xem, có phải cậu tới đó tìm Kiều Mục không?”

Lăng Minh Mẫn không trả lời câu hỏi hài hước của Diệp Thanh nhưng cũng chẳng phủ nhận.

Đột nhiên trong lòng Tàn Chiêu Chiêu dâng lên một nỗi khó chịu nho nhỏ. Thượng Hải, Thượng Hải có Kiều Mục đã xuất hiện vô số lần trong những giấc mơ của cô. Cô cũng muốn được đi Thượng Hải. Muốn xem xem nửa năm không gặp Kiều Mục giờ ra sao? Có khỏe không? Liệu có cao lớn không?

Có điều, cô không thể tới Thượng Hải. Cô không phải Lăng Minh Mẫn mỗi năm hai lần hè đông đi du lịch khắp nơi, được ba mẹ ủng hộ vô điều kiện. Từ nhỏ tới giờ cô còn chưa ra khỏi Giang Tây, nếu không phải có lần phân xưởng của ba cô tổ chức đi du lịch Lư Sơn, được đi theo ba mẹ thì có lẽ giờ cô còn chưa bước ra khỏi cái thành phố nhỏ bé này.

Vì thế, đối với Tần Chiêu Chiêu, Thượng Hải xa xăm như ảo ảnh hư mờ, vẫn ngập tràn quyền rũ như thế nhưng mãi mãi chẳng bao giờ chạm tới được. Cho dù cô có khao khát được tới đó tới mức nào thì nhanh nhất cũng phải hai năm nữa mới có thể tới. Hai năm nữa sẽ thi đại học. Thượng Hải là mục đích duy nhất của cô, giống như trường trung học thực nghiệm từng là mục tiêu cuối cùng của cô.

Bàn bên, Diệp Thanh vẫn chưa buông tha Lăng Minh Mẫn, cô ấy đành bắt đắc dĩ cười khẽ. “Đừng nói nhảm nữa, phải rồi, cậu còn phong bì nào không? Cho mình một cái!”

“Lại viết thư cho Kiều Mộc à? Đây, cho cậu một cái!”

Tần Chiêu Chiêu vô thức liếc qua, thấy Lăng Minh Mẫn nhận phong bì Diệp Thanh đưa, mãi miết viết địa chỉ, trong lòng nhát thời xao động.

Cô vẫn luôn muốn biết địa chỉ thư từ của Kiều Mộc nhưng không sao tìm được, vì thế thường rất tích cực tới văn phòng lấy thư cho lớp, chủ yếu để tìm các thư Kiều Mộc gửi cho Lăng Minh Mẫn hòng tìm địa chỉ của cậu. Có điều, mỗi lần cậu gửi thư đều không ghi địa chỉ, trên phong bì thường chỉ có mấy chữ “thư nội tường[4]”. Nhìn thấy bức thư tro tro không địa chỉ người gửi, cô vô cùng thất vọng, vì thế mỗi lần thấy bức thư in mấy chữ “thư nội tường”, trong lòng cô lại nổi lên một cảm giác xót xa.

[4] Thư không ghi rõ họ tên người gửi trên phong bì.

Giờ Lăng Minh Mẫn viết thư cho Kiều Mộc đương nhiên phải ghi địa chỉ lên phong bì. Nếu cô có thể cầm phong bì lên xem thì tốt quá, cái chính là lấy lý do gì để yêu cầu Lăng Minh Mẫn cho mình xem thư chứ?

Suốt cả tiết học, Tần Chiêu Chiêu đứng ngồi không yên, mắt luôn liếc về phía Lăng Minh Mẫn, thấy cô nàng viết thư xong liền bỏ vào bao, kẹp trong sách Ngữ văn cất vào ngăn bàn. Chuông báo hết tiết, Diệp Thanh gọi Lăng Minh Mẫn đi vệ sinh, hai người vừa ra khỏi lớp, cô liền liếc mắt về chỗ trống không người, phải làm thế nào để xem được phong bì trong ngăn bàn đây? Trong lớp còn nhiều người, bình thường cô đâu có thân thiết gì với Lăng Minh Mẫn, tự nhiên đi qua chỗ của cô ấy là điều không thể.

Đang lẩn tránh không biết xoay xở ra sao thì hành động của mấy nam sinh đang cãi nhau làm cô này ra sáng kiến. Cô đi ra ngoài hành lang đứng một lát rồi lập tức quay vào lớp, khi đi qua bàn của Lăng Minh Mẫn liền giả vờ vấp chân vào bàn, mắt thẳng băng ngã nhào về phía trước, lại thuận thế dùng sức đẩy một cái, đồ trong ngăn bàn vương vãi khắp mặt đất.

Làm rơi đồ trên bàn người khác đương nhiên phải cúi xuống nhặt lên. Ngay lập tức Tần Chiêu Chiêu xoay người nhặt cuốn Ngữ văn lên trước, phong thư kẹp trong sách tựa như hiểu thấu tâm tư của cô mà tự động trượt khỏi cuốn sách rơi xuống. Loáng cái, ánh mắt sắc như camera của cô đã liếc thấy dòng địa chỉ, nhớ thật kỹ.

Mắt vừa nhìn thấy lá thư rơi, chưa kịp nhặt đã thấy bàn tay nhặt bức thư trước mặt cô. Ngẩng mặt trông, hóa ra là Thôi Viễn Chí gây chuyện thành tính, vừa thấy phong thư cậu ta đã ỉ oí: “Người nhận Kiều Mộc, thư nội tường! Cái này nhất định là thư của hoa khôi lớp ta thăm hỏi Kiều Mộc đây mà! Ái chà, còn chưa dán thư này!”

Mấy nam sinh ngang ngược chỉ sợ thiên hạ không loạn ở sau nghe vậy đều xúm tới, ồn ào nửa đùa nửa thật: “Mau mở ra xem thư viết gì?”

Tần Chiêu Chiêu bực bội lớn tiếng nói bọn họ: “Các cậu nên biết một mình tự tiện bóc và đọc trộm thư của người khác là phạm pháp.”

Thôi Chí Viễn giờ phong thư lên, cợt nhả: “Có phải một mình mình tự tiện đâu, ở đây rõ ràng có rất nhiều người, hơn nữa cô ấy không dán thư nên bọn mình đâu phải bóc, cứ thế mở ra đọc thôi mà!”

Tần Chiêu Chiêu không chút nao núng, “Đây không phải chuyện bóc hay không bóc, lén lút xem trộm thư của người khác là phạm pháp, mau trả thư lại cho người ta đi!”

“Chuyện này mắc mớ gì đến cậu nhỉ? Có phải thư của cậu đâu!”

“Đúng là không phải của tôi, nhưng tôi chẳng may làm rơi hết đồ trong ngăn bàn của Lăng Minh Mẫn ra ngoài, nên giờ tôi có trách nhiệm phải nhặt hết những thứ đó lại. Tôi không thể cho cậu xem trộm thư của cô ấy, mau trả đây!”

Tần Chiêu Chiêu vừa nói xong liền xòe tay trước mặt Thôi Chí Viễn, hai mắt trừng lớn, ánh mắt gai góc lợi hại khiến Thôi Chí Viễn phải sùng sốt. Lâm Sâm vốn đang hứng chí bưng bưng bên cạnh đột nhiên quay đầu đi thẳng, vừa đi vừa nói nhỏ: “Tiểu vũ trụ lại muốn bạo phát rồi, nguy hiểm chó lại gần.”

Thấy lời nhắc nhở của cậu ta, Thôi Chí Viễn cũng thức thời trả lại thư cho Tần Chiêu Chiêu. Chuyện cô gái này “lên cơn điên” cậu ta đã thấy rồi, tốt hơn hết là không nên chọc cho tiểu vũ trụ này bùng nổ.

Lâm Sâm và Thôi Chí Viễn một trước một sau lui về chỗ, nhỏ giọng xì xào: “Vừa rồi may có cậu nhắc, nếu không tiểu vũ trụ kia mà nổ tung thì đỡ không nổi.”

“Tôi thấy ánh mắt cô ta phừng phừng như muốn phóng hỏa, gặp cảnh này mà không biết điều rút lệ chỉ sợ sau hối không kịp.”

“Đúng thật, lúc này mắt cô ta trùng trùng lớn thật... A, chắc mắt cô ta to nhất lớp luôn.”

Thôi Viễn Chí nói xong là đổi đề tài, đem “dung mạo” của nữ sinh trong lớp ra bình phẩm một lượt, sau đó đột nhiên phát hiện ra chuyện mới: “Trước giờ không nhận ra, kỳ thực Tần Chiêu Chiêu mắt to mày dày, trông cũng không đến nỗi. Tiếc cái da hơi đen.”

Nhắc tới đen, Lâm Sâm tự nhiên nhớ ra hôm trước có xem một màn hài nói trên ti vi tên Mãi bổ đầu[5], trong đó có một đoạn tả miếng vải màu đen, thế là cậu ta rụt cổ lại, hơi híp mắt, cười xấu xa đứng lên. “Cậu nói xem sao cô ta lại đen như vậy? Sao lại đen như vậy được chứ? Lý Quỷ còn thua, mà Trương Phi có thấy cũng bị dọa chết. Có khi nào cô ta qua đông sơn đốt than củi, sang tây sơn đào than đá không, làm sao có thể đen thấy bà nội thế không biết!”

[5] Bán vải vụn.

Cậu ta nhại lại lời trong hài nói để giễu Tần Chiêu Chiêu đen đúa. Thôi Viễn Chí nghe xong cười ha ha. “Làm gì mà đen đến mức ấy chứ, cậu cay độc nó vừa thôi, cô ấy mà nghe thấy lại điên lên cầm dao đuổi cậu đấy.”

Tần Chiêu Chiêu bỏ ngoài tai những lời bàn tán kia, nhặt hết đồ trả lại cho Lăng Minh Mẫn rồi về bàn mình, lấy giấy bút cẩn thận ghi lại địa chỉ vừa xem trộm được.

Mất bao thời gian, công sức, tâm tư như vậy, cuối cùng cô cũng có được địa chỉ của Kiều Mộc. Có điều, cô có thể viết thư cho cậu không? Đương nhiên là không rồi. Cậu nhất định sẽ ngạc nhiên mà hỏi sao cô có địa chỉ của mình. Làm sao có địa chỉ của cậu, cô có thể nói ra được ư?

Không phải Tần Chiêu Chiêu không biết hành vi của mình là lén lút, mờ ám nhưng cô không cách nào kiểm chế được bản thân. Cô muốn biết tin tức của cậu, muốn biết làm thế nào để liên lạc được với cậu, ít nhất giờ cô cũng biết cậu đang học trường nào ở Thượng Hải. Cô mong mình cũng có chút gì đó dính dáng tới cậu, dù chỉ là một chút xấu cũng tốt, vì thế cô sẽ để ý tới bất kỳ người hay vật gì có liên quan tới cậu; thậm chí cô còn lén nhặt lại cây bút bi cậu để quên lại lớp sau khi rời đi. Một món đồ cũ bình thường lại mang ý nghĩa sâu sắc với cô, cảm giác giống như có được vật báu của cậu; trong những đêm khuya một mình, cô thường đem cây bút ấy ra vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22

Nghỉ hè, Tần Chiêu Chiêu định rủ Đàm Hiểu Yên đi tìm việc làm thêm. Người khiến cô nảy ra ý định kiếm việc làm thêm là ông anh họ Vĩnh Tân từ quê lên thành phố kiếm việc.

Vĩnh Tân là con trai cả của bác Tư ở quê, lớn hơn cô một tuổi, học hành rất khá. Khai giảng năm nay anh ta sẽ vào lớp mười hai, vốn nên dành thời gian rảnh rỗi để ôn luyện học hành thì anh ta lại chạy xuống thành phố kiếm việc làm thêm. Anh ta tính thế vì phải kiếm tiền đóng học phí, trong nhà còn một em trai và một em gái nữa, thu nhập của ba mẹ không đủ cho cả ba đứa đi học. Xuống thành phố, anh ta xin được việc rửa xe ở một tiệm nhỏ, lương tháng hai trăm đồng, được bao ăn ở, ngày làm từ tám giờ sáng tới mười giờ đêm, không có ngày nghỉ.

Vĩnh Tân vào thành phố kiếm việc, bác Tư đặc biệt nhờ người chuyển lời cho Tần mẹ, mong bà có thể chiếu cố tới đứa cháu họ này, dù sao cả nhà cũng chỉ có bà là người thành phố. Tần mẹ đi làm không thể dứt ra được, đành bảo con gái qua xem tình hình anh họ thế nào, sẵn tiện đưa cho anh hai chục đồng. Tuy cả nhà chỉ có mình bà ở thành phố nhưng bà cũng chẳng dư dả bao nhiêu.

Tiệm rửa xe nằm trong một trạm xăng. Lúc Tần Chiêu Chiêu đến, Vĩnh Tân đang cầm vòi nước xả sạch bọt trên một chiếc ô tô. Bãi rửa xe ngoài trời, nắng hè chang chang, nóng nực không chịu nổi nên trên người anh chỉ có độc một cái quần cộc. Da dẻ anh trắng bệch, nứt nẻ, rõ ràng là đã “thần mật” với nước quá lâu.

Tần Chiêu Chiêu đi qua gọi một tiếng “anh họ”, Vĩnh Tân vừa thấy cô liền xấu hổ, nhanh chóng vịn vòi nước, mặc áo vào. Trẻ con nông thôn khi lên thành phố sẽ đặc biệt ngại ngùng, câu nệ, cơ hồ anh ta không bao giờ chủ động trò chuyện, được hỏi câu nào đáp câu ấy, mà lúc nào cũng chỉ có hai chữ.

Hỏi anh ở đây có tốt không? – “Rất tốt”;

Hỏi anh ở đây ăn uống có được không? – “Rất tốt”;

Hỏi anh làm việc có vất vả không? – “Rất tốt”;

Mọi chuyện đều rất tốt.

Thực ra chỗ ngủ của anh ta chỉ là một tấm giường xếp đặt ngay trong tiệm rửa xe, tồi tàn đến không thể tồi tàn hơn, rõ ràng không liên quan gì tới hai chữ “rất tốt”, tuy không biết bữa cơm anh ta được cho ăn gì nhưng chắc chắn có cả thịt, hỏi công việc có nặng nhọc, vất vả hay không, đầu anh ta không nói nhưng cứ trông làn da bị nước ăn nhọt nhọt là biết.

Bọn họ còn chưa kịp nói mấy câu đã bị ông chủ hét to: “Nói chuyện vừa thôi, nhanh nhẹn lên xem nào!”

Tần Chiêu Chiêu không thể không cáo từ, trước khi đi còn đưa hai mươi đồng cho Vinh Tân. Ban đầu anh ta còn đỏ mặt ngượng ngịu không chịu nhận nhưng cô cứ khẳng định: “Đây là của mẹ em cho anh, đừng nào cũng là người nhà, anh ngại cái gì?”

Ra khỏi trạm xăng, Tần Chiêu Chiêu không nhìn được, quay lại nhìn thử đã thấy Vinh Tân cởi áo tiếp tục cầm vòi rửa xe, tấm lưng ngăm đen quay về phía cô. Vầng dương trắng lóa phút chốc bùng lên sáng chói, tựa như rải xuống vô số gai nhọn đâm nhức mắt cô.

Công việc của Vinh Tân thực chất không có gì tốt đẹp, vậy mà anh vẫn luôn miệng: “Tốt, rất tốt.” Con nhà nghèo hình như đều sớm trưởng thành, nếu không sao có câu: “Con nhà nghèo sớm đâm đang việc nhà.”

Rời tiệm rửa xe, Tần Chiêu Chiêu chậm chậm đi về nhà, vừa đi vừa để ý các thông báo tuyển dụng dán trên các ô kính của những cửa hàng dọc hai bên đường. Cô nghĩ, thật ra mình cũng có thể kiếm chút đỉnh bù vào học phí để không phải nhất nhất xin tiền ba mẹ.

Đàm Hiểu Yên không tìm việc cùng Tần Chiêu Chiêu, cô nói: “Mình còn cần đi tìm việc làm thêm ở đâu nữa, phụ cho mẹ mình là đủ rồi.”

Nghỉ hè, học sinh không đến trường, quán ma lát của mẹ cô không thể bày cạnh trường được nữa, chỉ còn nước mỗi tối đẩy xe lên quảng trường trung tâm thành phố bán. Mùa hè, ban đêm có nhiều người đi tản bộ hóng mát nên các quầy hàng bán đồ ăn nhẹ đêm khuya khá đông khách. Mỗi tối mẹ Hiểu Yên bán được rất nhiều ma lát xuyên[1], vừa bán vừa dùng làm hàng, có hôm đông khách tới gần sáng mới dọn dẹp thu quán. Một mình bán hàng quá bận nên bà kêu luôn con gái ra phụ giúp.

[1] Ma lát xuyên hay còn gọi “xuyến xuyến hương” là một món ăn cay nóng, gồm có các xiên thịt loại thịt gà, heo, nầm, rau và gia vị thả vào nước dùng có đinh hương, sa nhân, quế. Đây là món ăn rất phổ biến ở Trung Quốc, có thể coi là một dạng khác của lẩu.

Tối tối Đàm Hiểu Yên giúp mẹ bán quán, tới hết đêm mới dọn hàng, thức đêm nên thường nằm ngủ cả buổi sáng hôm sau, đến chiều lại chuẩn bị hàng cho buổi tối: hết nhặt lại rửa rồi thái nhỏ các loại rau cải, rong biển, củ cải, ngó sen, nầm rom... rồi dùng que nhọn xâu lại thành xiên làm nguyên liệu cho ma lát xuyên. Toàn những việc lật vật nhưng rất phiền phức nên hai mẹ con thường mất cả buổi chiều mới xong, tối đến lại dọn hàng. Ngày ngày cứ thế trôi đi.

Nếu được chọn, đương nhiên Đàm Hiểu Yên không muốn ngày ngày làm cái việc nhặt nhặt rửa rửa, băm băm thái thái như vậy. Được cùng Tần Chiêu Chiêu đi kiếm việc làm thêm hẳn rất thú vị, có điều cô không có quyền lựa chọn, mẹ vất vả cả ngày như vậy cũng vì cái nhà này, vì cô, liệu cô có thể khoanh tay đứng nhìn hay sao?

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Chiêu Chiêu, mình cũng rất muốn đi làm thêm cùng cậu, nhưng hết cách rồi, giờ mình chỉ có thể giúp mẹ bán hàng thôi.”

Tần Chiêu Chiêu không có người bầu bạn, đành một mình chạy đông chạy tây kiếm việc. Tuy rất nhiều cửa hàng dán thông báo tuyển dụng nhưng hỏi đâu cũng thấy không muốn tuyển học sinh làm thêm. Cửa hàng nào cũng muốn tìm nhân viên làm việc lâu dài, làm một, hai tháng rồi bỏ lại phải tuyển nhân viên mới, phiền phức vô cùng.

Tần Chiêu Chiêu không cam tâm, trời nắng chang chang vẫn xuôi ngược trên đường, mặt nửa ngày rớt cuộc trời không phụ lòng người, có một nhà hàng đồng ý nhận học sinh làm nhân viên. Lương thử việc là hai trăm đồng một tháng, ngày tám tiếng, đôi ca hai lần, mỗi tuần được nghỉ một ngày. Công việc này so ra tốt hơn công việc rửa xe của anh Vinh Tân nhiều.

Vị quản lý nhà hàng đã luống tuổi, mập mạp, vui vẻ, ôn tồn. Lúc trao đổi công việc, ông cười chân thành. “Cháu là học sinh chỉ làm một, hai tháng hè. Những chỗ khác thì thử việc cũng không xong nên chỉ có thể trả cho cháu hai trăm đồng thôi, nếu làm nhân viên chính thức, lương căn bản là ba trăm đồng. Cháu có đồng ý không?”

Tần Chiêu Chiêu đã thấy thỏa mãn rồi liền liềm mạng gật đầu. “Vâng, được ạ!”

Lúc chuẩn bị thủ tục nhận việc thì nảy sinh một chút phiền phức, theo quy định, nhân viên mới sẽ phải đặt cọc hai trăm đồng để nhận đồng phục của quán, tới khi thôi việc, trả lại đồng phục sẽ được trả lại tiền đặt cọc. Nhưng trên người Tần Chiêu Chiêu chẳng có đồng nào, cũng không muốn về mượn tiền ba mẹ. Cô hơi hoảng hốt vị quản lý không mang theo tiền có thể dùng thẻ học sinh làm tin hay không? Cô mang thẻ học sinh ra. “Cháu cam đoan lúc nghỉ việc sẽ trả lại quần áo, nếu không bác có thể tới trường tìm cháu.”

Quản lý nhận thẻ học sinh xem một lúc. “Ài chà, học sinh trường trung học thực nghiệm cơ à, xem ra cháu là học sinh ngoan rồi. Được rồi, coi như lần này ngoại lệ, ta giữ thẻ học sinh của cháu làm tin.”

Quản lý bảo người phụ trách nhân viên trong nhà hàng mang đồng phục tới cho Tần Chiêu Chiêu. Đồng phục này trông rất đẹp! Áo quần có phần giống trang phục thời Dân Quốc những năm 30, 40 với áo ngắn vạt chéo cài khuy lệch cùng váy dài xếp nếp; váy dài một sắc đen nhánh phối hợp hài hòa với màu sắc, dáng áo vừa trang nhã vừa cổ điển. Kiểu trang phục này trước kia chỉ thấy trong phim, đến giờ một số nhà hàng, quán ăn cũng bắt đầu dùng làm đồng phục cho nhân viên.

Tần Chiêu Chiêu rất thích bộ đồng phục này, sau khi nhận mạng về nhà liền mặc thử, đứng trước gương ngắm nghía, tự thấy mình như hóa thành thiếu nữ thời Dân quốc, vô cùng thích thú cảm giác mới mẻ chưa từng có này.

Ngắm trái ngắm phải, cô đột nhiên nhớ ra gì đó, bèn xô tung mái tóc được cột gọn gẽ sau gáy tết thành hai bím buông hai bên. Từ ngày vào cấp ba, cô không còn tết tóc hai bên nữa, tuy cá nhân cô thấy kiểu tóc này hợp với mình nhất nhưng một lần đi học, cô bị mấy nữ sinh ăn mặc thời thượng giễu cợt tóc tai giống thôn nữ nhà quê nên từ đó không tết tóc nữa.

Kiểu trang phục này đặc biệt hợp với tóc hai bên, trong gương hiện lên rõ ràng một thiếu nữ Dân quốc xinh xắn. Soi gương xong, Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy bộ dạng hôm nay của mình không tồi, không cảm lòng được, lại nghĩ không biết nếu Kiều Mộc thấy cô thế này có nhìn say đắm không? Mà không cần nhìn say đắm, chỉ cần liếc mắt qua cũng tốt rồi.

Hôm sau, Tần Chiêu Chiêu chính thức đi làm, cô được phân làm ca tối từ hai giờ chiều tới mười giờ đêm. Chải tóc, thay đồ xong vừa kịp giờ chuyển ca, toàn bộ nhân viên hai phần ba là nữ, phần còn lại là nam xếp thành một hàng dài trong phòng ăn chờ chủ quán tới phân công công việc.

Là nhân viên mới, Tần Chiêu Chiêu được chủ quán giới thiệu một lượt với toàn thể nhân viên: “Đây là nhân viên mới, cô bé này là học sinh trường trung học thực nghiệm tới làm thêm hè. Mọi người hãy chiều cổ cô bé một chút nhé!”

Các đồng nghiệp nhiệt liệt vỗ tay, nhân viên nam thậm chí còn huyết sáo vang. Tần Chiêu Chiêu được mọi người hoan nghênh như vậy, cảm thấy trong lòng ấm áp, hai má phơn phớt hồng, không biết nên nói gì mới phải, chỉ biết cúi thật sâu cảm ơn.

Theo lệ, nhân viên mới sẽ bắt đầu thử việc ở phòng trung gian[2], quản lý phòng trung gian là A Tú đưa cô đi một lượt tham quan cả phòng. Phòng trung gian có liên hệ chặt chẽ với nhà bếp, một người mặc trang phục đầu bếp trắng muốt đi qua, liếc mắt thấy Tần Chiêu Chiêu. “Hảo mỹ nhân a!”

[2] Nằm giữa nhà bếp và phòng ăn, là nơi kiểm tra lại lần cuối các món ăn từ bếp trước khi mang lên cho khách đồng thời cũng là nơi tạm thời chứa bát đĩa sau khi dọn bàn.

Nhà hàng chuyên kinh doanh các món ăn Quảng Đông nên đầu bếp đều là người Quảng Đông. Vị đầu bếp dùng tiếng Quảng Đông, Tần Chiêu Chiêu nghe không hiểu, ngơ ngác tròn mắt. A Tú cười cười phiên dịch lại cho cô: “Ông ấy khen em xinh lắm!”

Xinh xắn? Người ta đang nói về cô đó ư? Cô không nghe nhầm đấy chứ? Tần Chiêu Chiêu cơ hồ không tin nổi vào tai mình, xưa giờ cô vẫn tưởng mình vô duyên với hai chữ này. Vậy mà hiện giờ đúng là có người nói cô xinh xắn – Hảo mỹ nhân a! Thật không vậy, có phải ông ta đang giỡn mình hay không?

Tần Chiêu Chiêu không có nổi chút tự tin này, thật ra cô không biết xưa giờ mình nhận định không hề sai. Cô tết tóc hai bên làm tôn lên gương mặt thật sự rất xinh, mà kiểu tóc này cũng hài hòa tuyệt vời với áo lụa xanh vạt chéo và váy xếp đen, lại thêm vẻ ngại ngùng sợ sệt của cô bé lần đầu bước ra đời thật khiến mọi người yêu quý.

Tuổi nhỏ, tâm tư đơn thuần, chất phác lại thêm vẻ ngoài khiến người thấy người thương nên khi làm việc ở nhà hàng, Tần Chiêu Chiêu luôn được cưng chiều. Nhân viên nhà hàng đều còn rất trẻ, tuổi chỉ mười chín, hai mươi, ngay cả chủ quán nhà hàng cũng mới có hai tư, người trẻ thường suy nghĩ đơn thuần, mọi người đều săn sóc Tần Chiêu Chiêu như bạn bè. Đồng nghiệp thường gọi cô là “em gái tóc dài”, ai cũng coi cô như em gái cưng trong nhà.

Tần Chiêu Chiêu quả thật rất may mắn, lần đầu tiên bước chân vào đời đã gặp được những người đồng nghiệp tốt như vậy. Bất kể quản lý, chủ quán hay các nhân viên khác đều quan tâm, chiều cổ đến cô. Mọi người thân mật giúp đỡ khiến cô bắt kịp công việc trong nhà hàng rất nhanh, nửa tháng sau đã chính thức trở thành bồi bàn.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 23

Bồi bàn là người phục vụ chăm sóc thực khách dùng bữa. Khi thực khách ngồi vào bàn, bồi bàn sẽ thực hiện tất cả các công việc từ châm trà, rót nước, dọn bát đĩa, gọi món, bung đồ ăn lên, rót rượu, phục vụ đồ uống, thay món, v.v... Kể cả việc dọn dẹp chén đĩa hỗn độn, thay khăn trải bàn sau khi khách hàng đứng lên thanh toán rồi rời đi cũng do bồi bàn đảm nhiệm.

Công việc nhiều thứ lặt vặt lại đòi hỏi tính cách cẩn thận, tỉ mỉ, hơn nữa một bồi bàn thường phải trông coi, phục vụ vài bàn một lúc nên rất dễ được bên nọ mắt bên kia. Tuy nhiên, Tần Chiêu Chiêu lại làm việc này rất tốt, khi làm việc tai nghe bốn phương, mắt trông tám hướng, phản ứng mau lẹ, tác phong nhanh nhẹn, chu đáo phục vụ bên này nhưng không quên coi sóc bên kia mà thái độ phục vụ cũng tốt, luôn tươi cười, hòa nhã nên khách tới rất hài lòng.

Chủ nhân và quản lý nhà hàng đều rất vừa lòng với cách làm việc của cô. Cuối tháng khi nhận lương, chủ quán phát hết tiền cho mọi người rồi mới tới lượt cô. Chủ quán kéo cô ra một bên, kín đáo đưa cho cô đủ ba trăm và nhẹ giọng nói: “Quản lý nói em làm việc rất tốt, không thua kém các nhân viên cũ vì thế lương vẫn trả đủ cả ba trăm cho em. Đây là ngoại lệ, em đừng nói cho ai biết nhé!”

Bất ngờ có thêm một trăm đồng khiến Tần Chiêu Chiêu vừa mừng vừa sợ, hơn thế còn rất xúc động. Bởi vì, đây không chỉ là thêm một trăm đồng tiền mà còn là minh chứng cấp trên đã công nhận năng lực và giá trị sức lao động của cô. Cô xúc động cảm ơn không ngừng: “Cảm ơn quản lý, cảm ơn chủ quán, cảm ơn mọi người ạ!”

Tháng thứ hai, Tần Chiêu Chiêu được điều lên lầu hai phụ trách phòng riêng và phòng tiệc. Công việc ở đây có phần nhàn nhã hơn so với phục vụ khách dưới sảnh, mỗi người chỉ cần lo một phòng. Bởi bàn ai cũng muốn được lên lầu hai phục vụ các phòng riêng nhưng đây không phải công việc ai cũng có thể đảm nhiệm được. Những nhân viên phục vụ các phòng khách đặt riêng ngoài việc giỏi giang, khéo léo còn cần xinh đẹp, hơn nữa xinh đẹp còn cần hơn cả giỏi giang. Nhà hàng nào cũng vậy, những nhân viên phục vụ phòng riêng đều khá xinh xắn, đẹp đẽ.

Được phục vụ phòng riêng trên lầu hai, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu học ăn vụng đồ ăn giống các đàn chị.

Bài trí tầng hai khác xa tầng một. Trong sảnh lớn tầng một kê hai mươi ba cái bàn theo hình chữ “Tinh[1]”, khách hàng, người phục vụ, chủ quán, quản lý đều nhìn thấy nhau nhưng lầu hai thì khác: lầu hai chia ra mười phòng ăn riêng xếp thành hai hàng, thực khách ngồi trong phòng dùng bữa, nhân viên phục vụ sẽ đứng ngoài cửa không quấy rầy khách, mỗi khi muốn vào phải gõ cửa. Quản lý và chủ quán thường chỉ tập trung quan sát lầu một, thỉnh thoảng mới lên kiểm tra lầu hai. Nói cách khác, trên lầu thường chỉ có vài nhân viên phục vụ với nhau, đúng là vô cùng thoải mái.

[1] Chữ 井.

Có khi phòng trung gian mang một món ăn ngon lên, người phục vụ phòng sẽ đặt đồ ăn trước cửa phòng vì thực khách đã nói không cần mang đồ ăn vào nhanh như vậy. Chờ người của phòng trung gian đi khỏi, ở ngoài này có thể gấp trộm vài miếng bœniêng – đây gọi là ăn vụng.

Trước khi Tần Chiêu Chiêu tới làm việc cho nhà hàng này, ngoài mấy lần được đi ăn cỗ cùng ba mẹ, cô chưa từng được bước chân vào nhà hàng nào. Những người bạn ba mẹ bày cô cũng chỉ tự làm ở nhà, hoặc thỉnh thoảng có người đặt bàn ở nhà hàng nhỏ trong Trường Cơ nhưng đồ ăn đại khái vẫn giống nhau: một bát khâu nhục hầm, một con gà quay, một đĩa gỏi cá... Ớt là thứ gia vị thiết yếu, món nào món nấy đều rải ớt đỏ ớt xanh cay sè; liếc mắt đâu đâu cũng thấy ớt, đồ ăn ở vùng này thường rất cay.

Vào làm ở nhà hàng, Tần Chiêu Chiêu biết thêm rất nhiều món ăn Quảng Đông. Mấy thứ đồ hải sản như tôm hấp kiểu Quảng Đông, tôm hùm, cua chưng cách thủy trước giờ cô còn chưa thấy qua chứ đừng nói đến việc được nếm thử. Mỗi lần khách gọi món cô đều tự hỏi không biết mấy món này hương vị ra sao mà đắt như vậy vẫn có vô số người ăn?

Thấy phục vụ ở lầu hai đều ăn vụng, ban đầu cô còn thấy rất kinh ngạc, không dám bắt chước vì sợ sẽ bị quản lý và chủ quán phát hiện mà thất vọng về mình. Nhưng cuối cùng cô cũng nhận ra, không phải họ không biết mà là cố tình giả câm giả điếc lơ đi thôi.

Có lần khách phòng số bốn gọi một con tôm hùm làm gỏi, đầu nấu cháo. Cháo nấu xong mang lên, phục vụ Điền Hà cất riêng một ít vào một bát nhỏ bỏ trong ngăn kéo bàn trước cửa phòng rồi mới đưa nồi cháo vào phòng. Cô vừa đi vào thì chủ quán đi lên, trong lúc vô ý đã mở ngăn kéo thấy bát cháo kia. Tần Chiêu Chiêu đứng trước cửa phòng ba, hồi hộp tưởng chết, thầm nghĩ phen này nhất định Điền Hà sẽ bị mắng. Ai ngờ chủ quán chỉ cười cười, không nói gì thêm, xoay người xuống lầu.

Điền Hà ra khỏi phòng, Tần Chiêu Chiêu kể lại những chuyện vừa xảy ra, cô chỉ cười cười. “Thế này có là gì! Chỉ có cô nhóc học sinh như em mới ngạc nhiên thôi. Phục vụ, bởi bàn có ai không ăn vụng đồ ăn? Nói cho em biết, trước kia chủ quán cũng từng là phục vụ phòng riêng như chúng ta, ngày đó chỉ ấy cũng ăn vụng như thế này thôi, mà cũng thích món cháo tôm hùm này nhất luôn.”

Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, Tần Chiêu Chiêu cũng học ăn vụng như thế. Đặc biệt là khi được ăn vụng những món mình chưa từng nếm qua, cô rất cuộc cũng biết vị hải sản tươi sống lành như thế nào, quả nhiên ngon lành. Đồ nướng kiểu Quảng Đông cũng rất hợp với khẩu vị cô, nhất là thịt xiên nướng, thật không ngờ thịt heo có thể làm thành món ngon như vậy, thậm chí tới những món rau củ tầm thường như rau cải, bí đao chưng cách thủy, hương vị thơm ngon, thanh thuần. Quá ngon! Thật sự quá ngon! Từ nay về sau mấy chữ sơn hào hải vị đã không còn là khái niệm xa lạ với cô nữa rồi.

Phục vụ ở phòng riêng, Tần Chiêu Chiêu được nếm thử những món mà suốt mười sáu năm sống trên đời cô chưa từng một lần nếm qua. Mặc dù chỉ động đũa ăn vụng nhưng dinh dưỡng hơn hẳn cơm rau dưa cô vẫn thường ăn. Cô mập lên trông thấy, nhưng không phải kiểu béo tròn béo trực, chỉ là cơ thể đầy đặn hơn, đường nét trở nên tròn đầy, như trẻ con mũm mĩm, như cây ngô mới trổ cò. Người mập lên, da dẻ cũng sáng ra một chút, tỏa ra một thứ hào quang nhu thuận riêng có của những thiếu nữ tuổi xuân, càng làm tôn lên dung mạo sáng sủa của cô.

Các dì, các thím ở Trường Cơ từ nhỏ đã quen biết Tần Chiêu Chiêu bắt đầu nói với mẹ cô: “Chiêu Chiêu nhà cô lúc trước còn là nha đầu đen đúa, giờ càng lúc càng ưa nhìn!”

Giữa mùa hoa tuổi mười sáu, Tần Chiêu Chiêu giống như nụ hoa nhỏ từ từ bung nở trong gió xuan dịu ngọt. Giống như một đóa bách hợp nhỏ bé trở bông giữa tháng Ba có thể không rực rỡ, chói lóa át hết cảnh sắc bốn bề nhưng vẫn là một đóa hoa đẹp, lung linh rực rỡ.

Một hôm, có người bao hết phòng tiệc của nhà hàng để bày tiệc mừng. Hai phần ba số nhân viên lầu hai được cất sang phục vụ bữa tiệc, đương nhiên Tần Chiêu Chiêu cũng nằm trong số đó.

Khách khứa lục đục kéo tới, phòng tiệc tung bừng náo nhiệt. Ông già bảy mươi sinh được mấy cô con gái, giờ đây các con gái đưa con cháu tới chúc thọ đáng sinh thành, chỉ riêng một đàn con cháu lớn nhỏ cũng đủ ngồi đầy hai bàn tiệc.

Tần Chiêu Chiêu được chủ quán xếp phụ trách hai bàn toàn trẻ con, cô bung theo một khay đồ uống, lần lượt kiên nhẫn hỏi từng người muốn gì.

“Xin hỏi cậu muốn uống gì?”

“Spite, vâng.”

“Xin hỏi cậu muốn uống gì?”

“Coca, có ngay!”

“Xin hỏi...”

Từng người từng người một, khi hỏi được một nửa thì Tần Chiêu Chiêu bỗng ngẩn người, vì cái kẻ đang ngồi trước mặt cô đây không ai khác chính là Lâm Sâm. Trong phòng tiệc lớn như vậy, bao người nhón nháo nên cô không nhận ra Lâm Sâm cũng trong số đó. Thế nhưng cậu ta đã sớm thấy cô, mặt cũng không tỏ ra kinh ngạc, có điều vừa thấy cô thì khá hăng hái, trên môi treo một nụ cười đầy bốn cột.

Ngay ra một lát, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng lấy lại tinh thần. “Xin hỏi cậu muốn uống gì không?”

Cậu ta dài dòng: “Tôi... nghĩ cái đã!” Cậu ta đứng đĩnh nhìn mấy chai nước lớn trên khay đựng đồ uống, đắn đo tự hỏi, Tần Chiêu Chiêu đành phải bê khay đứng đó, kiên nhẫn chờ đợi. Khay nước rất nặng, cô đã phải gắng sức rất nhiều nhưng Lâm Sâm vẫn nhàn nhai ngồi ngắm nghĩ “cho kĩ”. Tên nhóc này vẫn chưa chừa cái thói thích trêu người.

Làm việc ở nhà hàng một thời gian, Tần Chiêu Chiêu cũng đã hiểu chút lẽ đời, cô sẽ không chịu đứng yên nhìn mặc người ta giễu cợt hay liêu mạng kịch liệt phản ứng theo kiểu ngọc nát đá tan nữa. Cô lịch sự đáp: “Vậy cậu cứ nghĩ đi nhé, nghĩ kĩ rồi hãy gọi tôi!”

Nói rồi cô liền vòng qua cậu ta, hỏi sang người bên cạnh là con trai bác hai của Lâm Sâm. Anh ta cười khi khi. “Gi cũng được, em gái cho tôi cái gì tôi uống cái đó.”

Cẩn thận phục vụ khách đồ uống xong, Tần Chiêu Chiêu xoay người bỏ sang phục vụ một bàn khác, lơ lửng Lâm Sâm. Cậu ta gọi cô hai tiếng, nói muốn uống Coca nhưng cô giả bộ không nghe thấy gì. Dù sao phòng tiệc đông đúc, ồn ào thế này, bị gọi một, hai lần mà không nghe thấy cũng là chuyện bình thường, cô đã có ý quên luôn cậu ta.

Hôm nay là ngày mừng thọ ông nội Lâm Sâm tròn bảy mươi tuổi, cậu ta ngồi chung bàn với các anh em họ tuổi tác xấp xỉ. Con trai tuổi này thường thích bàn tán về con gái, nhất là con gái xinh đẹp. Vừa đặt người xuống ghế nhấp tách trà, ánh mắt họ đã lướt quanh phòng tiệc vài vòng, “xét duyệt” cũng mỗi người mỗi khác: người thích em gái tóc ngắn ngồi góc kia, người lại thấy em gái khuôn mặt tròn trĩnh như trứng hồng bên này dễ coi. Riêng anh Hải Sinh ngồi kế Lâm Sâm lại nhận xét em gái bởi bàn tết tóc hai bên là dễ coi nhất, còn nói cô bé này tỏa ra một nét thanh thuần khác biệt, giống như nước mát trong veo, thuần khiết.

Về phương diện “đẹp”, đám con trai không đồng tình với nhau nhưng với hai chữ “thanh thuần”, tất cả đều nhất trí quá thật Tần Chiêu Chiêu rất xứng. Thiếu nữ mười sáu, nét mặt thơ ngây, mắt biếc trong veo, đúng là vô cùng tinh khôi, thuần khiết.

Lâm Sâm nói với cả đám: “Thật ra cô nàng này học cùng lớp với em.”

Hải Sinh hứng chí bùng bùng, “Bạn cùng lớp cậu hả? Học sinh trường thực nghiệm các cậu sao tự nhiên lại làm phục vụ ở đây?”

“Sao em biết được, có thân thiết gì đâu.”

“Không phải chứ, bạn cùng lớp dễ thương, xinh đẹp thế này mà cũng không nhận ra, cậu vô dụng quá em ạ!”

“Không phải em vô dụng, mà cô nàng này trong lớp cũng chỉ thường thường thôi, thuộc loại có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Con trai cả lớp chả ai để ý đến cô ta. Hơn nữa, cô ta còn bị tâm thần.”

Mấy anh em họ nhất tề kinh hãi lắp bắp: “Gi cơ? Tâm thần á?”

Lâm Sâm bèn thêm mắm dặm muối kể lại chuyện trước kia “Tần Chiêu Chiêu nổi điên” như thế nào cho cả đám nghe, tất nhiên đã lược đi chi tiết quan trọng nhất là kẻ bị cô rượt chính là.

“Tóm lại, cô ả đột nhiên lên cơn, xách dao đuổi theo rồi đâm sém mất mạng con cái người ta. Đúng là giống tâm thần lên cơn, dọa người ta sợ muốn chết!”

Nghĩ đến cảnh “nổi điên” của Tần Chiêu Chiêu, Lâm Sâm ngẫm đi nghĩ lại rồi không dám gọi cô lấy đồ uống nữa, chả dại gì chọc vào cô ả này. Cũng không hiểu sao chẳng thấy Tần Chiêu Chiêu phục vụ ở bàn này nữa, tìm cả phòng tiệc cũng không thấy bóng dáng cô.

Bữa tiệc trôi qua quá nửa, Lâm Sâm ra ngoài đi vệ sinh, chợt thấy cô đang đứng trước cửa phòng ăn riêng nhỏ to trò chuyện với một nhân viên khác, mặt mày tươi rói khác hẳn với vẻ đờ ra như khúc gỗ của cô nữ sinh trầm mặc không lời trên lớp. Cậu ta không kìm được liếc nhìn cô thêm một cái, không thể không thừa nhận giờ cô xinh xắn hơn trước kia rất nhiều, tựa như một bông hoa nhựa hóa thành hoa tươi trong vườn, tỏa hương dịu dàng.

Có điều, thế này vẫn thua xa Lăng Minh Mẫn... Lâm Sâm cảm thấy chính mình đã ngắm bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp rồi, thấy có gì đó không đúng liền thu lại ánh mắt, thẳng tiến tới WC.

Q.1 - Chương 24

Khai giảng lớp mười một cũng chính là lúc phân ban theo ngành học, Tần Chiêu Chiêu học lớp Xã hội 3, gặp được khá khá bạn cùng lớp cũ như Cung Tâm Khiết, Diệp Thanh hay Lâm Sâm.

Ngày phân ban, mọi người đều háng hái tìm kiếm những gương mặt quen thuộc trong lớp. Lúc Lâm Sâm thấy Diệp Thanh thì mừng rỡ không để đâu hết, nhanh chóng tiếp cận, lôi kéo làm thân. “Diệp thanh, cậu cũng học lớp này à? Chúng ta thật có duyên nhỉ?”

Diệp Thanh nhếch môi cười. “Xê ra xê ra, ai thèm có duyên với cậu!”

Chỉ riêng Tần Chiêu Chiêu là không mất trước mắt sau ngõ quanh phòng học. Cô không có quan tâm đặc biệt tới ai trong lớp, không còn Kiều Mục thì học lớp nào với cô cũng giống nhau. Lớp 10.2 ngày trước cô không có bạn bè thân thiết, với mọi người đều lãnh đạm, thân nhiên. Tuy vậy, trong lòng cũng cảm thấy chút mất mát khi không được học cùng Lăng Minh Mẫn nữa, từ giờ không còn được nghe tin tức của Kiều Mục nữa.

Các nam sinh trong lớp mới lại hò nhau bầu hoa khôi mới, không còn Lăng Minh Mẫn, vinh dự này giờ chuyển sang Diệp Thanh. Diệp Thanh trắng trẻo, duyên dáng, mặt mày thanh tú; khi cười hai má lộ hai lúm đồng tiền tròn xoe rất xinh nên con trai rất thích chọc cô cười. Lâm Sâm là tích cực nhất, cứ rảnh rỗi lại tìm tới kể chuyện cười cho cô nghe để đòi lại nụ cười duyên dáng của người đẹp. Ý của Lâm Sâm với Diệp Thanh từ lâu đã rõ ràng kiểu “lòng dạ Tư Mã Chiêu, người đi đường ai cũng biết”.

Lớp mười một, những rối loạn ngày một lớn của tuổi dậy thì kéo xu thế nam nữ sinh yêu sớm lên cao, bùng bùng như lửa đỏ cháy lan đồng cỏ. Dù nhà trường ngàn lần không muốn học sinh sa vào lửa yêu đương nhưng trăm kế vạn kế cũng không sao “đập lửa” được. Con gái làm gì có ai không nhưng nhớ, tơ tưởng chuyện yêu đương? Con trai có ai không mong chung tình? Lớp nào cũng có học sinh yêu sớm, cơ hồ mỗi nam nữ sinh đều thầm thích một người nào đó, chỉ khác là có nói ra hay không mà thôi.

Mà thích ngày đó đa số chỉ gắn kèm với chữ “sắc” – “Sắc” này ý chỉ nhan sắc. Nói chung, nam nữ sinh càng xinh đẹp càng được nhiều người khác giới thích. Cũng chẳng trách được, lòng người có ai không “hào sắc”, những người có dung mạo xinh đẹp đương nhiên sẽ được hoan nghênh hơn. Đám con trai lại càng “hào sắc”, bọn họ chủ yếu theo đuổi những nữ sinh xinh đẹp, những cô gái nhan sắc tầm thường rất khó được họ ưu ái. Nữ sinh thì khác, ngoài những nam sinh có diện mạo đẹp đẽ, nữ sinh còn để ý những nam sinh có thành tích học tập tốt hoặc những người không đẹp trai lắm nhưng thành tích thể dục thể thao “khủng”.

Nam nữ sinh cùng lúc xuân tâm phơi phới khiến lớp học cũng được phen náo nhiệt. Người này đi cùng người kia đẹp đôi, người này nói chuyện với người khác... rất nhanh sau đó đã lại có thêm một cặp mới. Muốn xem hai người có phải một đôi không, chỉ cần lựa dịp chờ giờ ăn hay giờ tự học, liếc mắt tự hiểu. Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tự học đúng là một đôi đang yêu không chệch đi đâu được.

Con cái yêu sớm càng lúc càng nhiều, trở thành nỗi lo khôn nguôi của các bậc phụ huynh. Lúc Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị chuyển vào ký túc xá của trường đã bị mẹ nghiêm túc giáo huấn cho một bài về tác hại của yêu sớm, còn dặn đi dặn lại: “Con bây giờ còn là học sinh, nhiệm vụ quan trọng nhất là học hành, tuyệt đối không được sa đà yêu đương nghe không? Sẽ ảnh hưởng tới chuyện học tập!”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt vỗ về mẹ: “Mẹ an tâm, con sẽ không yêu đương gì đâu.”

Cô sẽ tuyệt đối không yêu đương ai, chỉ âm thầm thương nhớ Kiều Mục ở Thượng Hải mà thôi. Thứ tình yêu say đắm không thể để người khác biết này không những không làm ảnh hưởng tới kết quả học tập của cô mà ngược lại, đó luôn là động lực cổ vũ cô nỗ lực. Cô nhất định phải thi đại học, nhất định phải tới Thượng Hải, phải tới Thượng Hải để gặp được Kiều Mục mà cô vẫn âm thầm nhớ thương.

Nhà trường yêu cầu học sinh lớp mười một tham gia lớp tự học khuya nên không lâu sau ngày khai giảng, Tần Chiêu Chiêu xin vào trọ trong ký túc xá trường. Ban đầu, cô không muốn ở ký túc xá vì thêm việc ắt thêm tiền, sinh thêm một khoản chi phí ngoài ý muốn. Vốn định ngày ngày học xong sẽ đạp xe về nhà nhưng nhà cô ở tận khu ngoại thành phía đông, đường xá xa xôi heo hẻo lánh, đến đèn đường cũng không có, con gái một mình đạp xe đường xa giữa đêm tối như vậy thật nguy hiểm. Ban đầu, ba cô ngày ngày tới đón cô về, nhưng được một thời gian, xưởng ba làm có thêm ca đêm, ông không đi đón cô sau giờ học muộn được nữa. Nghĩ tới nghĩ lui, an toàn vẫn trên hết, tốt nhất là bỏ tiền mua lấy hai chữ bình an. Tần Chiêu Chiêu đi làm hè được sáu trăm tiền lương, mẹ cho thêm hai trăm nữa để đóng học phí và ăn ở.

Ký túc trường điều kiện rất bình thường, tám người một phòng, trái phải bốn chiếc giường tầng, trước sau hai chiếc quạt trần. Mỗi tầng dùng chung một nhà vệ sinh và một phòng chứa nước, tắm rửa thì tới nhà tắm của trường – một đồng một lần, cơm ba bữa trong nhà ăn trường. Tần mẹ đặt tiêu chuẩn một ngày mười đồng, một tuần cho cô năm chục đồng tiền sinh hoạt. Cô cảm thấy trọ ở trường tiêu pha đắt đỏ thật xót ruột nên ngày ngày ăn cơm trường chỉ chọn rau xanh, không chế tiền ăn cả ngày năm đồng, tiết kiệm tối đa.

Bởi vì thường xuyên phải ăn cơm rau đạm bạc nên mỗi lần đi ăn, Tần Chiêu Chiêu luôn cố ý đi muộn một chút, mọi người bắt đầu ăn rồi cô mới đi. Khi đó bao nhiêu thức ăn ngon đều hết rồi, cô có phải mua rau không thì cũng không ngại ngần lắm. Hơn nữa, mọi người ăn xong đều đi hết, tránh được việc bạn bè quen biết bỗng nhiên đi qua thấy cô ăn cơm với toàn rau rế tiền.

Kỳ thực trong lớp, những người toàn ăn rau không chỉ có mình cô. Diệp Thanh cũng thường xuyên ăn rau, cô thích những món rau dưa, đậu đỗ linh tinh; có những lần mua hoa lơ nướng thịt hay sườn hầm khoai tây cô đều nhặt sườn, thịt bỏ đi. “Mình không ăn thịt với sườn.”

Cùng ăn cơm rau nhưng Diệp Thanh có thể thản nhiên cùng ăn với các bạn còn Tần Chiêu Chiêu chỉ có thể trốn vào một góc. Phải biết rằng, một người có thể ăn cơm thịt nhưng lại thích ăn rau và một người không đủ tiền mua thịt chỉ có thể ăn rau là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Đã nếm qua biết bao sơn hào hải vị ở nhà hàng, tới giờ phải ăn những món nhạt nhẽo, vô vị trong nhà ăn trường thật khó chịu, thế mới có câu: “Nghèo được ăn ngon thì dễ, xa hoa quen rồi không chịu nổi nghèo túng”. Tần Chiêu Chiêu vất vả lắm mới điều chỉnh được dạ dày mình về trạng thái cái gì cũng có thể ăn, không soi xét xem phải ăn gì. Có những khi thật sự không thể chịu nổi cách nấu nướng nhạt nhẽo, cô phải cắn răng mua thêm thịt kho tàu là món rẻ nhất trong số đồ ăn mặn rồi đồ ngọt xin thêm một ít nước thịt để trộn vào cơm.

Tắm rửa Tần Chiêu Chiêu cũng không tới nhà tắm của trường, trời mới vào thu vẫn còn khá ẩm, cô liền xách một phích nước nóng vào nhà vệ sinh tắm. Mỗi phòng vệ sinh đều có cửa che tới trên thắt lưng, miễn cưỡng che được tầm mắt bên ngoài.

Con gái trong ký túc xá không chỉ mình cô tắm trong nhà vệ sinh, một số nữ sinh muốn tiết kiệm tiền cũng không tới nhà tắm của trường mà chỉ vào nhà vệ sinh xoay xở liệu cơm gạo lứt tắm rửa qua một chút. Tới nhà tắm của trường mỗi lần chỉ mất một đồng, nhưng ngày nào cũng một đồng, lâu lâu tích tiểu thành đại cũng thật sự tốn kém.

Nữ sinh tắm rửa trong nhà vệ sinh còn nam sinh tùy tiện hơn, thường tắm luôn trong phòng chứa nước, cũng không phải vì tiết kiệm gì mà chỉ vì tiện, ngại chạy tới tận phòng tắm của trường. Họ chỉ xách theo một cái chậu rửa mặt tắm nước lạnh, cạo sạch trơn quần áo, xả xà phòng, cạo rửa qua loa rồi giới nước ào ào một lúc coi như xong. Có những lúc mấy nam sinh cùng tắm chung, đùa giỡn hắt nước tung tóe; một đám “trần truật không vương bận” nhào lên trong phòng chứa nước, đôi khi còn cứ thế chạy ra hành lang.

Ký túc xá của nam nữ sinh trong trường trung học thực nghiệm cảm học sinh khác giới, nữ sinh không được vào ký túc xá nam nên bọn con trai an tâm cạo sạch quần áo. Có lần, một đám bị giáo viên quản lý ký túc xá bắt gặp, bị kiểm điểm một trận, sau đó nhà trường đề thêm một quy định mới: Nam sinh tắm rửa trong phòng chứa nước nhất định phải mặc đồ lót.

Sau khi chuyển vào ký túc xá, mỗi tuần Tần Chiêu Chiêu về nhà một lần: chiều thứ Sáu về, chiều Chủ nhật lại lên trường tham gia tiết tự học. Thời gian gặp Đàm Hiểu Yên không có nhiều nên hai người bắt đầu thư từ qua lại, vẫn theo nếp cũ, thân mật đến mức không chuyện gì không kể cho nhau nghe.

Tần Chiêu Chiêu kể cho Hiểu Yên nghe những chuyện linh tinh vụn vặt khi ở ký túc xá còn thư của Hiểu Yên chứa rất nhiều điều thú vị. Cô kể gần đây có một nam sinh trường ngoài theo đuổi mình ác liệt như thế nào. Đó là một nam sinh rất cao, rất bạo, đánh lộn nổi tiếng ở mấy trường trung học nghề. Cô vẫn một mực xa cách nhưng nam sinh kia vẫn nhiệt tình đeo bám, còn nói không thành bạn gái thì làm em gái cũng được. Trong thư cô còn viết: “Mình sẽ nhận Cao Dương làm anh trai, Chiêu Chiêu, sau này nếu trong trường còn ai bắt nạt cậu, cứ báo với mình, mình sẽ nhờ anh ta trút giận giúp cậu.”

Tần Chiêu Chiêu cô vẫn quả lựu, kiến thức eo hẹp chưa từng nghe qua cái tên Cao Dương này. Có điều, trường nào cũng có một nhóm học sinh tuổi trẻ khí thịnh, động chút là gây sự đánh nhau, có khi chỉ một câu: “Ông đây nhìn mày thật ngứa mắt” cũng thành một lý do để đánh nhau, khiến các giáo viên đau đầu. Về phương diện này, trường trung học thực nghiệm có khá hơn chút, các trường khác, nhất là trường trung học nghề, các nhóm học sinh hư gây sự, đánh hội đồng có khi còn mang theo dao, mã tấu, gậy gộc, hung hăng không thua kém gì series phim truyền hình Người trong gang tấc của Hồng Kông. Nếu Cao Dương có thể nổi danh trong giới “gang hồ trường học”, chắc chắn anh ta cũng không phải loại hiền lành gì.

Có được một chỗ dựa dờ dẩn như vậy đúng là không lo bị ai bắt nạt. Nhưng hiện giờ cũng chẳng có ai bắt nạt cô, trong lớp phân ban cô vẫn là một nữ sinh không thu hút ai. Áo quần giản dị, tính tình trầm ổn, luôn một mình lặng lẽ, lạnh nhạt với mọi chuyện nên không gây sự chú ý với ai, cũng không ai đi tìm cô gây chuyện.

Trong lớp có rất nhiều nữ sinh riu ra riu rít tự thấy bản thân mình xinh đẹp, Tần Chiêu Chiêu rất khó hòa đồng nói chuyện thoải mái với nhóm này. Chuyện của họ đều là quần áo mốt nọ mốt kia, kem dưỡng da nào tốt, mình tình này đang nổi tiếng, bài hát kia đang thịnh hành... Những chủ đề này cô đều không chen miệng vào được, đành im lặng ngồi một bên. Vu Thiên ngồi cạnh cô lại là nữ sinh bắt kịp xu thế nhất, hiện tại đang điên cuồng hâm mộ Tạ Đình Phong. Cũng không biết cô thần thông quảng đại thế nào mà có thể xin được chữ ký thần tượng, trở thành báu vật đem khoe với cả lớp.

Vu Thiên có rất nhiều thứ đáng để khoe khoang. Ba cô trước kia là giám đốc bách hóa của thành phố, sau này chính ông nhận thầu hai quầy chuyên buôn bán quần áo, lãi không ít. Những thứ mới mẻ cô dùng đều đi trước các bạn trong lớp, Tần Chiêu Chiêu ở cạnh cô thật giống như đem thế giới thứ ba xếp cạnh thế giới thứ nhất, khác biệt lộ lộ.

Thế nhưng, Vu Thiên tuy thích khoe khoang nhưng không phải người xấu bụng, ngược lại còn rất hào phóng. Ngày đó các bạn trong lớp hầu hết đều mang theo máy nghe nhạc, chỉ khác nhau nhãn hiệu, giá cả; giờ tự học mọi người thường xuyên trao đổi băng hoặc đĩa CD. Dùng các nhãn hiệu mới đương nhiên là ưu việt hơn, tâm lý ganh đua của nữ sinh ngày thơ không hề thua kém gì người lớn. Vu Thiên thấy Tần Chiêu Chiêu không có máy nghe nhạc nên thường chủ động cho cô mượn dùng. Ban đầu cô không dám dùng, sợ không cẩn thận làm hỏng thì không biết lấy gì mà đền cho Vu Thiên không để tâm. “Không để hỏng thế đâu, mà có hỏng cũng không bắt cậu đền đâu, mình càng có cơ để mua cái mới.”

Nếu cô đã không để ý thì Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng việc gì phải ngại. Đối với những bạn cùng lớp có gia cảnh tốt đẹp này, trong lòng cô luôn có một cảm giác rất phức tạp. Biết rõ rằng mình không thể so sánh với họ, cũng biết chẳng ai được quyền lựa chọn xuất thân, mỗi người đều có số cả nhưng vẫn không thể tránh được chút ghen tị hay hâm mộ. Máy nghe nhạc của Vu Thiên giá sáu trăm đồng, với cô ấy cái đó không đáng gì, không hiểu sao trong lòng Tần Chiêu Chiêu có chút bức bối, khi cảm nghe thường bất chấp cứ thế ấn bừa, dù sao có hỏng cũng không phải đền. Song thứ này thật tốt, cô có phá kiểu gì cũng vẫn chạy tốt.

Sau một hồi ăn loạn, chút bức bối trong lòng cũng tan hết, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy hối hận, tự thấy mình làm vậy thật có lỗi với Vu Thiên. Cô ấy đối xử tốt với mình, mình lại lấy ác ý đáp lại. Cô thầm nhắc nhở bản thân: Tần Chiêu Chiêu, mày thật không ra gì

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25

Vu Thiên thường hào phóng cho Tần Chiêu Chiêu mượn máy nghe nhạc, cô liền tận lực giúp Vu Thiên những việc có thể như canh cho cô nàng đọc trộm tiểu thuyết trong giờ, lúc bị giáo viên gọi lên trả bài sẽ lên ghi đáp án cho cô nàng, hay làm hết mọi việc khi hai người trực nhật chung.

Chiều thứ Sáu hằng tuần sẽ tổng vệ sinh lớp học, bốn tổ thay nhau đảm nhiệm. Hôm nay đến phiên nhóm Tần Chiêu Chiêu, Cung Tâm Khiết, Diệp Thanh, Vu Thiên chung một nhóm lau kính cửa sổ.

Mỗi lần tổng vệ sinh, chuyện học sinh không muốn làm nhất là lau kính cửa sổ vì như vậy rất khó qua mặt. Phòng học rất lớn, trái phải hai bên tổng cộng sáu cửa sổ, phải lau sạch hết các ô kính, nếu không làm cẩn thận nhìn một cái sẽ nhận ra ngay, không thể quấy quá cho qua được. Mỗi tuần sẽ có giáo viên trực ban đi kiểm tra, đánh giá việc vệ sinh cuối tuần, lớp làm tốt sẽ được tuyên dương, lớp làm không tốt sẽ bị phê bình. Nếu bị phê bình, giáo viên chủ nhiệm sẽ phạt tổ ấy làm tiếp đến khi được tuyên dương mới thôi, vì thế chuyện lau kính cửa sổ luôn được giao cho các nữ sinh cẩn thận.

Vu Thiên là người không biết lau kính cho sạch, bình thường ở nhà cô còn chưa một lần phải rửa bát, đến trường tham gia vệ sinh thể này cũng chỉ làm bộ. Tần Chiêu Chiêu thường để cô ở dưới giặt và vắt giẻ lau còn mình leo lên lau cửa sổ. Cô lau sạch đến “không còn hạt bụi”, Diệp Thanh nhìn xong còn bảo sạch sẽ như là không có kính vậy.

“Diệp Thanh, cô ấy lau sạch sẽ như vậy thì mấy cậu cứ nhờ cô ấy làm đi.”

Người nói câu này là Lâm Sâm. Cậu ta không cùng tổ với Tần Chiêu Chiêu, vốn tan học là có thể về rồi, chẳng hiểu sao tới giờ vẫn ở đây, trên tay còn cầm một quả bóng bàn ném vào tường chờ bóng nảy lại để chụp; vừa chụp bóng vừa hi hi ha ha nói chuyện với Diệp Thanh, không nói cũng biết đang chờ cô xong việc cùng về.

Bốn nữ sinh chia nhau lau sáu cửa sổ, Vu Thiên và Tần Chiêu Chiêu lo ba cửa bên phải, Cung Tâm Khiết và Diệp Thanh lau ba cửa bên trái. Hai người họ cũng không phải người quen làm việc, nghe Lâm Sâm nói xong Diệp Thanh liền chạy tới cười dài tìm viện binh. “Tần Chiêu Chiêu, cậu lau kính sạch quá, lau xong qua giúp bọn mình với, dù sao cũng vì vinh dự của lớp thôi mà.”

Tần Chiêu Chiêu không nói gì, lau xong bên này liền qua giúp. Đừng nói mấy chuyện vinh dự của lớp linh tinh, hai người họ mà lau không sạch, lúc giáo viên kiểm tra không đạt nhất định cả tổ phải trực thêm tuần nữa. Mọi người đều ngồi chung một thuyền, tóm lại không có cách nào chỉ lo mỗi thân mình được. Lúc cô vừa trèo lên lau mấy ô kính trên cùng, Diệp Thanh cũng cầm giẻ làm bộ lau lau bên dưới. Trái một đường, phải một đường, vừa lau vài cái chợt nghe tiếng cô kêu: “Ồi, đồng hồ của mình rơi rồi!”

Đồng hồ đeo tay của Diệp Thanh rất đẹp, mặt đồng hồ bằng bạch kim sáng bóng hình một đóa mãn côi, dây đồng hồ như một chiếc vòng ôm lấy cổ tay, ở giữa điểm thêm một đoạn mắt xích hình trái tim sáng loáng, đề chỉnh độ dài ngắn. Chiếc đồng hồ này ai nhìn cũng khen đẹp, nhưng về ngoài xinh đẹp mà không ra sao, vừa mới móc vào cửa sổ một cái đã đứt tung.

Bên dây cửa sổ không có hành lang, trường trung học thực nghiệm có để thừa ra một khối xi măng rộng khoảng ba mươi phân ngay dưới bộ cửa sổ chừng một mét, không biết để làm gì. Đồng hồ của Diệp Thanh rơi trên tấm xi măng này, làm sao lấy đây? Tất nhiên nữ sinh không dám leo khỏi cửa sổ tầng ba rồi đứng chơi vui trên một tấm xi măng rộng ba mươi phân, chỉ có con trai mới dám làm Batman đu tường mà thôi.

Diệp Thanh đánh rơi đồng hồ lo gì không có người đi nhặt hộ, Lâm Sâm phất cái đã nhảy tới, xung phong nhận công việc vất vả. “Đừng vội, đừng vội, để mình xuống nhặt hộ cậu.”

Lâm Sâm nhanh nhẹn phi thân ra khỏi cửa sổ, trong động tác phảng phất chút gì đó khoe khoang, trước mặt con gái cần phải tỏ ra mình là người mạnh mẽ, tiêu sái. Đứng vững trên tấm xi măng rồi cậu ta mới quay người nhặt chiếc đồng hồ, đứng thẳng lên đưa cho Diệp Thanh. Nhận được đồng hồ, Diệp Thanh cười tươi như hoa, hai lúm đồng tiền chúm chím. “Cảm ơn Mộc Mộc, lát mình mời cậu uống Coca.”

“Được đấy, giờ cậu tránh qua một bên đi, để mình trèo vào.”

Diệp Thanh tránh vội sang một bên, Lâm Sâm bắt đầu nhảy vào. Từ trong phòng nhảy ra thì dễ vì có bàn ghế giúp leo lên, từ ngoài nhảy vào thì khó hơn, tấm xi măng nhỏ xíu lại trơn và không có điểm tựa. Nhưng cậu ta đã quen vận động nên thân thủ nhanh nhẹn, hai tay bám chắc cửa sổ, chỉ cần nâng người bật mạnh một cái là có thể quay lại phòng học được. Có điều đúng lúc này, cái tật ưa trêu người của cậu ta lại trỗi dậy; liền làm bộ mất thăng bằng, chân vừa vói lên cửa sổ lại trượt xuống giống như cả người rơi xuống vậy, miệng còn phát ra một tiếng hét thảm thiết: “A!!!!!!!!!!!!!!”

Những nữ sinh đứng trong phòng nhất thời bị dọa xanh mặt, đồng thanh hét lớn. Diệp Thanh đưa tay che mắt, không dám nhìn qua cửa sổ. Tần Chiêu Chiêu đang ngồi xồm lau cửa sổ phản ứng mau lẹ, chìa tay trái giữ chặt cổ tay Lâm Sâm, tay phải bám chặt lấy cạnh cửa.

Lâm Sâm chỉ giả vờ ngã, chân trượt khỏi bệ cửa sổ nhưng tay vẫn bám chặt trên cửa. Lúc nghe tiếng thét inh ỏi từ trong phòng truyền ra, cậu ta đang thích chí định cười ha ha thì cổ tay trái bỗng căng cứng, một cảm giác đùng chạm mềm mại dội tới. Cậu ta theo bản năng nhìn sang bên, thấy một cánh tay mảnh khảnh, tiếp nữa là gương mặt Tần Chiêu Chiêu. Mặt cô căng lên đỏ bừng, răng trắng như tuyết cắn chặt môi dưới, rõ ràng đang dồn hết sức mà kéo cậu ta.

Tần Chiêu Chiêu theo phản xạ đưa tay chụp lấy Lâm Sâm, dùng hết sức siết chặt cổ tay cậu ta. Dù sao một cô gái muốn giữ một cậu con trai bị ngã cũng không phải chuyện dễ dàng; cũng may ngoài cửa sổ còn có tấm xi măng nhỏ để đặt chân, chỉ cần giữ tay không để cậu ta mất thăng bằng ngã ngửa ra sau thì chắc chắn sẽ không rơi khỏi tầng ba.

Có điều, tay vừa siết lấy cổ tay Lâm Sâm thì cô phát hiện ra cậu ta không hề bị rơi. Tuy chân có trượt khỏi cửa nhưng tay vẫn bám chặt ở cửa sổ. Cô không biết là Lâm Sâm đang “giả vờ ngã” để dọa người, còn tưởng trong phút nguy cấp cậu ta đã tự chụp được cửa sổ vì thế nhất thời không dám buông tay. “Cậu đứng vững không?”

Lâm Sâm nhìn tay cô, thấy tay cô đang giữ chặt tay mình, mở miệng mấp máy nhưng không buông được tiếng nào. Cô cũng theo phản xạ nhìn xuống, cuối hè đầu thu, bất kể nữ sinh hay nam sinh vẫn mặc áo ngắn tay, bàn tay cô đang siết chặt cổ tay cậu ta... bất ngờ buông ra, mặt cô đỏ hồng lên, lớn như vảy nhưng cô vẫn chưa từng chạm vào con trai...

Tiếng thét của mấy nữ sinh kéo con trai cả lớp lại, bọn họ ba chân bốn cẳng kéo Lâm Sâm đang bám ngoài cửa sổ lên. Tựa hồ cậu ta cũng sợ hết hồn, đã an toàn chạm đất rồi mà vẫn có chút ngán ngạo, không nói được tiếng nào.

Mấy nam sinh hòa vào hi hi ha ha trêu ghẹo cậu ta.

“Mộc Mộc, Mộc Mộc, hẳn là lúc nãy sợ lắm nhỉ? Đàn ra một đồng rồi này!”

“Tôi nghiệp quá, sợ tới choáng váng luôn rồi. Cũng đúng thôi, ngã một cái là mất luôn tuổi xuân, may mà lúc nguy cấp có người ra tay cứu giúp.”

“Hi hi, người ta anh hùng cứu mỹ nhân, riêng lớp ta thì mỹ nhân cứu anh hùng!”

“Mỹ nhân... Tần Chiêu Chiêu không tính là mỹ nhân, Diệp Thanh mà cứu mới gọi là mỹ nhân cứu anh hùng được. Thế nhưng, Mộc Mộc à, người ta có không phải mỹ nhân thì cũng cứu cậu một mạng. Các anh em, xem xem ơn cứu mạng phải báo đáp thế nào đây?”

Mấy nam sinh cùng nhau cười ngất. “Ơn cứu mạng không gì trả được, chỉ có thể lấy thân báo đáp mà thôi.”

Lâm Sâm tỉnh táo lại, nghe những lời họ nói thì nhất thời đỏ mặt tía tai, cãi ầm lên: “Chà ai cứu được tôi hết! Thật ra chẳng có chuyện gì cả, tôi giả vờ trượt chân ngã để đùa thôi. Dù Tần Chiêu Chiêu không kéo lại thì tôi cũng chẳng ngã xuống.”

Chẳng ai tin lời Lâm Sâm, ở đây ai cũng thấy lúc nguy cấp nhất chính Tần Chiêu Chiêu đã đưa tay kéo Lâm Sâm. Lâm Sâm càng tỏ ra sĩ diện, không muốn thừa nhận được con gái cứu vì sợ mất thể diện, mọi người càng được thể hi hi ha ha trêu đùa cậu ta. Cậu ta tức điên lên nhưng chẳng biết phải làm sao.

Tần Chiêu Chiêu là người duy nhất tin Lâm Sâm. Lúc nghe cậu ta nói chẳng qua đang đùa dọa mọi người cô bỗng thấy thật hối hận. Sao phải chụp lấy tay cậu ta làm gì chứ? Vốn dĩ chỉ là trò đùa của cậu ta mà thôi, cô lại ngây ngốc tin là thật. Thảo nào khi tóm được cậu ta, cô không hề có cảm giác cậu ta đang rơi xuống.

Không nói không rằng, cô xách thùng nước rời phòng học tới phòng chứa nước cuối hành lang. Hứng đầy một thùng nước, cô mài miết giặt giẻ lau, chà thật kĩ. Người ngoài nhìn vào tưởng cô đang giặt giẻ lau, thực chất cô đang chà rửa bàn tay trái... những mong có thể xóa đi ít nhiều thứ cảm giác chạm vào tay con trai.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 26

Sau sự kiện “mỹ nhân cứu anh hùng”, mấy nam sinh nghịch ngợm thường mang chuyện này ra giỡn với Lâm Sâm. Có lúc một nhóm con trai đang tán gẫu trên hành lang, thấy Tần Chiêu Chiêu đi qua là sẽ quay sang cười Lâm Sâm. “Mộc Mộc, ân nhân cứu mạng của cậu đến rồi kìa!”

Lần nào Lâm Sâm cũng đỏ mặt phủ nhận: “Đã nói người ta giả vờ ngã rồi, các cậu còn định bắt tôi nói bao nhiêu lần nữa hả?”

Càng phủ nhận, tiếng cười càng dữ, bạn cùng bàn mới của cậu ta là Chu Minh Vũ cười rử. “Mộc Mộc, nếu lúc ấy là tay Diệp Thanh thì giờ chắc cậu không phủ nhận đâu nhỉ? Sao cậu có thể như thế được? Chỉ vì ngược Tàn Chiêu Chiêu không được xinh đẹp mà gạt phắt ơn cứu mạng của người ta. Coi chừng ra đường bị sét đánh đó.”

Lâm Sâm có nói gì cũng không ai tin, vừa then vừa giận. Nhưng nổi tức tối này biết tìm ai để phát tác đây? Tàn Chiêu Chiêu tốt bụng nên mới ra tay túm lấy cậu, lúc đó mấy nữ sinh khác chỉ biết hét ầm ĩ, chỉ có mình cô quả quyết đưa tay... Bàn tay nhỏ như vậy, mềm mại như vậy, ấm áp như vậy vững vàng tóm chặt cổ tay cậu. Tay vừa chạm tay, nháy mắt như có dòng điện chạy xẹt qua, cả người cậu ngây ngẩn.

Mấy ngày mà cái cảm giác khác thường khi tay cô chạm vào vẫn không hề mất đi, cảm giác như có cái gì vô cùng nóng bỏng đã chạm qua in lại vết dấu. Cậu thường vô thức chạm lại nó, rõ ràng là tay phải tự chạm vào tay trái nhưng trong đầu toàn là cảm giác đặc biệt khi Tàn Chiêu Chiêu siết chặt cổ tay mình. Sao bị con gái chạm vào lại khác tay mình tự chạm thế nhỉ? Không phải tay nào cũng là tay sao? Nghĩ đến đây cậu không khỏi điên đầu.

Hôm nay giờ Ngữ văn, học sinh làm tập làm văn. Lâm Sâm hí hoáy viết qua loa vài chữ cho xong chuyện, đầu óc còn đang bận hao tâm tổn trí để viết thư tình, thậm chí còn mượn vài đoạn trong cuốn trích dẫn những bức thư tình hay nhất. Cậu tiện tay viết nháp thư tình vào vở tập làm văn luôn, định rằng viết xong sẽ xé đi, kiếm một tờ giấy thật đẹp chép lại rồi gửi đi. Kết quả, sau khi hết giờ cậu phóng một mạch lên nhà ăn trưa, rồi quên bém luôn, ăn cơm xong lại cùng Chu Minh Vũ trèo tường ra ngoài chơi game, mê chơi bỏ luôn nửa ngày học. Đến khi tổ trưởng đi thu vở văn, không thấy bóng dáng hai người đâu, lại thấy vở tập làm văn trong ngăn bàn liền thay bọn họ mang đi nộp. Tổ trưởng cũng chỉ có lòng tốt mà thôi.

Vở này nộp lên, tiết tự học buổi tối Lâm Sâm thành tâm điểm.

Giáo viên chủ nhiệm cầm cuốn vở tập làm văn kia, vừa bực vừa buồn cười. “Lâm Sâm à Lâm Sâm, em muốn tôi nên nói em giờ cái gì bây giờ? Tôi bảo em viết văn, em ngược ngoặc ba chữ, nhưng thư tình này thì khác hẳn. Nhất là mấy câu này, có vẻ rất tài hoa nhé!”

Giáo viên chủ nhiệm nâng cuốn vở lên đọc: “Tôi muốn biến tất cả yêu thương dành cho em thành ánh bình minh ấm áp, chỉ mong ánh dương rực rỡ có thể sưởi ấm trái tim em. Tôi muốn gửi hết nỗi nhớ dành cho em tới các vì tinh tú, mong ánh sao lấp lánh có thể rơi vào đáy mắt em. Câu này hay quá, cơ mà Lâm Sâm, đây thật sự là do em viết ra sao?”

Lâm Sâm đỏ mặt không nói tiếng nào, cả lớp nghe xong lên bùm miệng cười.

Giáo viên chủ nhiệm không đợi cậu trả lời, tiếp tục đọc:

“Em biết chăng lòng tôi yêu em sâu đậm?

Tình tôi cuộn cuộn như sóng triều từng phút từng giây

Tôi có thể ngày quên ăn, đêm quên ngủ

Nhưng không thể giây nào ngừng yêu em.”

Đến giờ thì không còn ai bùm miệng khúc khích được nữa, cả lớp òa lên cười rử, nhiều người cười đến nghiêng ngả. Thành thật mà nói, lúc chép lại mấy câu này Lâm Sâm cũng cảm thấy muốn ới nhưng Chu Minh Vũ vẫn cực lực khuyên cậu nên chép lại, còn nói cái gì mà con gái ai cũng công nhận mấy lời này vô cùng cảm động, vì thế cậu mới chịu chép lại. Giờ đây cô giáo đọc lên, chính mình nghe xong còn thấy buồn nôn, giữa tiếng cười ầm ĩ của mọi người cậu cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Giáo viên chủ nhiệm lắc đầu quầy quậy. “Mấy đứa học trò các em, mở miệng là yêu này yêu kia, các em đã hiểu được tình yêu chân chính là gì sao?”

Tình yêu chân chính là gì? Đúng là lúc đó Lâm Sâm không hiểu được, mà phần lớn các cặp đôi thương mến nhau trong trường cũng chẳng hiểu, chỉ đơn giản là tình cảm mơ mơ hồ hồ uơm mầm cùng những biến động giữa năm tháng thanh xuân mà thôi.

Giáo viên không giảng cho họ biết rốt cuộc tình yêu chân chính là gì, đây không phải nội dung thuộc chương trình giảng dạy trên lớp. Cô chỉ vào bức thư chấp nhậ linh tinh kia mà nói: “Tình yêu chân chính, tuyệt đối không phải là chuyện đáng để khoe khoang trong những thứ gọi là thư tình. Yêu thương chân chính tựa như “tiếng âm dương sấm mà tựa vô thanh, bóng hình rộng lớn mà như vô ảnh vô hình, tình rộng mênh mông mà yên tĩnh như không[1]”. Có những khi lời yêu thương treo đầu môi mà chân tình lại không có.”

[1] Nguyên văn: “Đại âm hi thanh, đại tương vô hình, đại ái vô ngôn”, lấy ý chương 41 Đạo đức kinh – Lão Tử.

Scandal thư tình khiến Lâm Sâm được phen mất mặt, đã thế còn nổi danh là nhân vật “yêu sớm” điển hình trong khối, đi trong sân trường thường xuyên có người chỉ trỏ mà khúc khích cười, nói: “Đây chẳng phải đồng chí xui xẻo gửi nhâm thư tình cho cô chủ nhiệm sao?”

Lâm Sâm cũng cảm thấy mình đúng là xui xẻo, xui tận mạng luôn. Mất bao nhiêu công sức mới viết được phong thư, cuối cùng đến giờ ăn cơm lại quên bém không xé nó đi, đến lúc đi chơi thì quên sạch sành sanh không còn nhớ mảy may gì... Kết quả... Kết quả đến giờ mặt mũi không biết để vào đâu, mà Diệp Thanh cũng không thêm để ý tới cậu nữa chứ.

Phong thư của Lâm Sâm rõ ràng là viết gửi Diệp Thanh, tuy cô giáo không chỉ đích danh người nhận thư là ai nhưng học sinh trong lớp đều biết rõ. Bức thư sến súa, buồn nôn đến như thế, chẳng những Lâm Sâm mất mặt mà Diệp Thanh cũng bị biến thành trò cười cho mọi người. Mấy ngày liền, đám học sinh giỏi gây chuyện trong lớp cứ gặp cô là lại lớn tiếng cợt nhả:

“Em biết chẳng lòng tôi yêu em sâu đậm?

Tình tôi cuộn cuộn như sóng triều từng phút từng giây

Tôi có thể ngày quên ăn, đêm quên ngủ

Nhưng không thể giây nào ngừng yêu em”

Mỗi khi họ ngâm nga mấy lời ấy, gương mặt Diệp Thanh lại đỏ bừng rồi chuyển sang trắng bệch, vừa xấu hổ vừa bẽ tắc không biết phải làm sao, chỉ có thể quay sang trừng trừng lườm nguýt Lâm Sâm khiến cậu vốn đã buồn bức càng thêm tức giận. “Mẹ kiếp, tôi đây thích cô nên mới viết thư cho cô, cô còn làm ra bộ nhục nhả vô cùng nữa. Oai lắm ấy! Trường này thiếu gì người xinh đẹp, sau này đừng mơ tôi thích cô nữa!”

Vốn dĩ Lâm Sâm viết thư tình cũng chỉ mong được gần gũi với Diệp Thanh thêm một chút, chẳng ngờ phong thư này lại đảo ngược tình thế, khiến cho hai người hoàn toàn hết cách luận. Sau khi Diệp Thanh không thèm để ý tới Lâm Sâm, cậu cũng quay ra lơ cô luôn, hai người ra ra vào vào coi nhau như người vô hình, chạm mặt cũng như không nhìn thấy nhau.

Thanh thiếu niên ở cái tuổi ấy, nói thích một người thật dễ dàng, mà bảo ghét ai đó cũng thật đơn giản, khoảng cách giữa yêu – ghét có khi chỉ mong manh như tờ giấy.

Diệp Thanh bị Lâm Sâm liệt vào diện “gà kêu, chó sủa rõ đôi nơi, dẫu rằng gần gũi tác gang, suốt đời chẳng màng tới lui[2]” đã đành nhưng các nữ sinh khác trong lớp cũng không gần gũi cậu được nữa. Chu Minh Vũ quay sang hỏi sao gần đây cậu đứng cạnh con gái lại cảm như hén thế? Cậu lạnh mặt “Phát chán bọn họ cứ lủ ra lủ rủ rồi!”

[2] Nguyên văn: “Lân quốc tương vọng. Kê khuyển chỉ thanh tương văn. Dân chí lão tử, bất tương vãng lai”, trích từ Tư khảo – Trị thế trong Đạo đức kinh của Lão Tử, nghĩa là: tuy các nước chư hầu cận kề nhìn thấy nhau, gà kêu chó sủa ở nước này thì nước kia cũng nghe thấy, nhưng người dân cho đến lúc già chết cũng chẳng qua lại thăm nhau. Ý nói biệt lập, không qua lại tương giao với nhau.

“Con gái có riu rít một chút mới dễ thương chứ. Nếu cả ngày im im như hén thì buồn muốn chết. Phải rồi, nếu đã không thích mấy cô riu rít thì còn ân nhân cứu mạng Tần Chiêu Chiêu của cậu kia kìa, đủ im lặng luôn nhé! Cá chắc là cả lớp này không ai lạng lẽ, trầm mặc ít lời bằng cô ấy đâu. Khai giảng bao lâu rồi mà tới giờ cô ấy cũng chẳng buồn nói với mình lấy một câu.”

Vừa nghe thấy tên Tần Chiêu Chiêu, mặt Lâm Sâm càng lạnh, thậm chí còn hét lên: “Đã nói bao nhiêu lần cô ta không phải ân nhân cứu mạng của tôi rồi hả?”

Hét thì cứ hét vậy chứ Lâm Sâm hiểu rõ, cho dù cậu có biện minh cả trăm lần cũng vô dụng, “nỗi oan” này của cậu có nhảy xuống đầu cũng không rửa sạch được. Tất cả cũng do Tần Chiêu Chiêu nhiều chuyện... Cậu vẫn nuôi nỗi oán hận này trong lòng, chỉ có điều mỗi lần tưởng tượng lại, không hiểu sao cổ tay trái lại nóng rực lên, như muốn thăm nhắc nhở cậu điều gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27

Kỳ thi đầu tiên của lớp mười một, thành tích của Tần Chiêu Chiêu xếp thứ mười lăm trong lớp, tiến bộ rất rõ rệt. Giáo viên chủ nhiệm tuyên dương những học sinh có tiến bộ liền nhắc tên cô đầu tiên.

Được giáo viên chủ nhiệm yêu quý, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu lộ diện trên lớp.

Giống ngày học cấp hai, trong giờ Ngữ văn, giáo viên sẽ gọi học sinh đứng lên trả lời câu hỏi hoặc đọc diễn cảm bài khóa. Một hôm giáo viên vô tình gọi tên Tần Chiêu Chiêu, biểu hiện khi đọc diễn cảm của cô khiến cả lớp được phen kinh ngạc. Lúc trước, trong lớp cô chỉ là một nữ sinh trầm mặc ít lời, không hay nói chuyện, ngẫu nhiên tán gẫu với người khác cũng chỉ dăm ba câu lí nhí, không chú tâm lắng nghe sẽ không nhận ra cô đang nói gì. Thật không ngờ khi đứng lên đọc bài lại khác hẳn, hết như hai người khác nhau; giọng đọc rõ ràng, phát âm tròn trịa lại thêm âm sắc trong veo như nước suối, nghe thật êm tai.

Giáo viên chủ nhiệm vừa nghe thấy đã “long nhan đại duyệt”, vui mừng khôn xiết. “Được lắm, Tần Chiêu Chiêu, em đọc diễn cảm rất tốt!”

Sau tiết Ngữ văn này, cơ hồ Tần Chiêu Chiêu đã trở thành người đọc diễn cảm trong mỗi tiết của “ngài Ngữ”. Ít lâu sau, nhà trường tổ chức một cuộc thi ngâm thơ, đọc diễn cảm, giáo viên chủ nhiệm lại “xuống chũ” cho Tần Chiêu Chiêu đại diện lớp Xã hội 3 tham dự cuộc thi.

Xưa nay vốn chỉ là một học sinh bình thường hiếm khi được người khác thừa nhận, được bạn bè ngưỡng mộ nên lần này Tần Chiêu Chiêu vô cùng cảm kích giáo viên chủ nhiệm đã xem trọng mình, nghiêm túc chuẩn bị cho cuộc thi ngâm thơ và đọc diễn cảm. Cô chọn đi chọn lại bài thơ sẽ tham gia cuộc

thì, cuối cùng quyết định chọn bài thơ nổi tiếng ai ai cũng biết của Lâm Huy Nhân mang tên Anh là tháng Tư của nhân gian. Nghe nói bài thơ là tác phẩm nữ sĩ Lâm Huy Nhân viết tặng con trai đầu lòng Lương Tổng Giới nhưng bài thơ còn ẩn giấu nhiều lớp nghĩa và tình cảm sâu xa nên không ít ý kiến cho rằng đây là bài thơ tình tài nữ viết cho Từ Chí Ma.

Tần Chiêu Chiêu tin vào giả thuyết thứ hai hơn. “Anh là tháng Tư của nhân gian”... Mỗi lần đọc bài thơ này, cô thường mường tượng ra gương mặt của Kiều Mục. Trong mắt, trong tim cô, không phải cậu chính là trời tháng Tư của nhân gian sao?

Đàm Hiểu Yên rất hưng phấn khi nghe tin cô sẽ tham dự cuộc thi ngâm thơ của trường. Thứ Bảy, Đàm Hiểu Yên tới tìm cô, còn nói muốn may cho cô một bộ quần áo mới. Học thiết kế thời trang một năm, lại thêm bản thân khéo léo, tới giờ cô đã có thể may được những bộ y phục xinh xắn, duyên dáng rồi.

“Chúng mình đi chợ mua vài mét vải, mình sẽ may cho cậu một bộ váy mới, đảm bảo đẹp và rẻ hơn đi mua. Mình muốn cậu đi thi được nở mày nở mặt.”

Mẹ Tần Chiêu Chiêu cũng ủng hộ, đưa tiền cho con gái đi mua vải. “Chẳng mấy khi được đi dự thi thế này, cũng nên ăn mặc sáng sủa một chút!”

Đạo một lượt các hàng vải ở trung tâm mua sắm, Đàm Hiểu Yên luôn miệng chê đắt quá không mua, hoa hoét quá không cần, mà đơn điệu quá cũng không muốn, cuối cùng cô cũng chọn cho Tần Chiêu Chiêu một khối vải bông màu hồng nhạt chấm bi trắng nhỏ xíu. Sau đó Đàm Hiểu Yên bỏ một ngày cuối tuần may xong một chiếc váy liền kiểu Tây rất đẹp: váy chữ A, dài đến đầu gối, cổ tròn thoải mái. Váy may xong rồi, vải thừa làm thành một sợi dây buộc tóc đồng màu.

Tần Chiêu Chiêu rất thích chiếc váy mới này. “Không ngờ lại đẹp như vậy! Hiểu Yên, cậu thật tuyệt vời!”

Đàm Hiểu Yên đắc ý vênh mặt. “Đương nhiên rồi! Chiêu Chiêu, sau này cậu không phải lo thiếu quần áo đẹp nữa rồi nhé. Chúng mình không mua nổi quần áo xa hoa đắt tiền nhưng vẫn có thể mặc những bộ quần áo xinh đẹp, đúng không? Cứ tin vào mình!”

Đàm Hiểu Yên và Tần Chiêu Chiêu có gia cảnh giống nhau, đều là con cái “nhà nghèo” nên “chưa bén mùi lụa là giàu sang”, từ bé chưa bao giờ được mặc thử những thứ quần áo đẹp. Trước đây, mỗi lần cần quần áo mới, các cô thường được ba mẹ dắt tới tiệm may, tiền công vài đồng một bộ nhưng kiểu dáng cũng chỉ thường thường, không có gì đặc biệt. Vào cấp ba, nữ sinh đã ưa xinh đẹp thích làm dáng không muốn dùng đồ ở tiệm may mà muốn mua đồ may sẵn. Đồ may sẵn đắt hơn nhiều nhưng kiểu dáng cũng đẹp hơn. Thậm chí mua đồ may sẵn các cô cũng chưa từng dám để mắt đến những món đồ có thương hiệu, vẫn biết quần áo vải sợi tổng hợp đẹp hơn nhưng giá cả thì... Đến giờ Đàm Hiểu Yên đã có thể tự may đồ cho bản thân, tuy không thể sang quý như quần áo có thương hiệu ngoài tiệm nhưng cô vẫn có thể sao chép lại kiểu dáng, làm ra những bộ đồ xinh xắn. Cái chính là vải bông rẻ tiền không mềm như vải tổng hợp, nếu không nhất định sẽ rất đẹp.

Đi học, Tần Chiêu Chiêu thường chỉ mặc đi mặc lại hai bộ đồng phục, rất ít khi mặc quần áo của mình. Quần áo của cô không đủ thời thượng, không theo kịp mốt, cũng không đẹp nên không muốn mặc đi học, sợ các bạn cười mình giống con nhà nông dân. Giờ đây, có được chiếc váy đẹp và thời thượng thế này, với cô chẳng khác gì báu vật, cô rất vui nhưng lại tiếc không nỡ đem ra mặc. Thử qua một lần thấy vừa vặn, cô liền cất biên đi, chờ đến ngày đi thi mới bỏ ra mặc.

Cuộc thi ngâm thơ chiều hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu mặc chiếc váy hồng nhạt xinh đẹp, dây buộc tóc cùng màu ôm lấy mái tóc dài xõa vai, yêu kiều đứng trên sân khấu, duyên dáng như đóa sen mùa hạ chớm nở. Vừa hồi hộp vừa ngượng ngùng, cô bắt đầu ngâm nga bài thơ Anh là tháng Tư của nhân gian, giọng đọc chuẩn mực trong veo, mỗi âm mỗi từ đều rõ ràng, tròn trịa:

“Em bảo anh là tháng Tư của nhân gian

Tiếng cười nhen sáng gió xuân – dịu dàng;

Như điệu vũ hòa tan trong nắng sớm.”

Ngoài làn lỉnh xướng năm lớp bốn, đây là lần thứ hai Tần Chiêu Chiêu đứng trước ánh mắt ngóng trông của bao nhiêu người. Ban đầu cô quá hồi hộp, tim đập thình thịch như trống; cố gắng không nhìn xuống khán giả để định thần lại, rồi dồn hết tập trung vào việc ngâm thơ. Vừa ngâm thơ cô vừa vô thức nhớ về Kiều Mục – con người tựa như “tháng Tư[3]” của riêng cô, vì thế mỗi câu mỗi chữ vang lên đều hàm súc biết bao tình ý:

[3] Tháng Tư là thời gian đẹp nhất trong một năm, tiết trời ấm áp, cây cối đâm chồi nảy lộc, chim chóc hót vang tượng trưng cho ước nguyện tốt đẹp, niềm tin, hy vọng. Đối với Tần Chiêu Chiêu, Kiều Mục tựa như “tháng Tư” tươi đẹp, đầy khát khao.

“Anh là làn khói tỏa sáng tháng Tư

Gió hoàng hôn êm ái mon man

Ánh sao khuya vô tình lấp lánh

Hạt mưa rớt khẽ cánh hoa mềm

Dịu dàng, tha thướt, chính là anh.

Anh đến cùng vành hoa tươi thắm

Khờ dại, trang nghiêm, vẫn là anh.

Vàng trắng tròn soi sáng đêm sâu

Ánh tuyết tan một trời vàng óng

Lộc biếc này chồi, là anh đó.

Đóa sen trắng bông bênh lân nước thắm

Đợi chờ bung nở giấc mơ anh

Anh là gốc cây hé mở nụ hoa thắm,

Là cánh én véo von bên hiên nhà...

Anh là tình yêu, hơi ấm, niềm tin

Anh là tháng Tư của nhân gian.[4]”

[4] Dịch từ bản tiếng Trung có tham khảo bản dịch tiếng Anh của Frank Huang Hoàng Tân Cừ.

Ngâm thơ, đọc diễn cảm là một nghệ thuật chuyển tải cảm xúc, người ngâm thơ phải biết truyền tải cái hay, cái đẹp, tinh thần, những thông điệp, nhấn nhá của tác giả tới người nghe thông qua giọng đọc của mình. Người ngâm thơ không những phải giúp người nghe lĩnh hội nội dung mà còn phải cuốn họ theo dòng cảm xúc; muốn vậy người ngâm thơ phải chân thành cảm thụ và thấu hiểu tác phẩm. Tần Chiêu Chiêu đã làm việc này gần như trọn vẹn, khán giả nhiệt liệt vỗ tay trước màn biểu diễn đầy xúc động của cô.

©STE.NT

Lớp Xã hội 3 là vở tay lớn nhất, lâu nhất. Chu Minh Vũ quay sang nói với Lâm Sâm bên cạnh: “Oa! Hôm nay Tần Chiêu Chiêu đúng là ngoài sức tưởng tượng luôn, còn hay hơn cả lúc đọc bài trên lớp. Mà hôm nay cô nàng cũng đẹp nữa nhé, bình thường thấy kém thu hút, không ngờ đến lúc ăn mặc tử tế vào đã hóa thành giai nhân rồi.”

phản đối âm ỉ: “Có gì mà xinh đẹp chứ, chẳng ra sao.”

Lâm Sâm cứ việc luôn miệng phản đối, đã có những nam sinh khác thừa nhận: hôm nay Tần Chiêu Chiêu đúng là “giai nhân”.

Tần Chiêu Chiêu không phụ sự kỳ vọng của giáo viên chủ nhiệm, giành ngay giải nhất cuộc thi ngâm thơ, đọc diễn cảm của trường. Kết quả cuộc thi được in trên giấy đồ dán trên bản tin trường, Tần Chiêu Chiêu cũng được dịp nở mày nở mặt. Từ ngày vào trường trung học thực nghiệm, lòng tự tin của Tần Chiêu Chiêu rốt không phanh, tới nay người gặp việc như ý, tự tin cũng tăng vọt trở lại. Cô không còn trầm mặc, lặng lẽ như trước nữa mà bắt đầu trò chuyện với các bạn. Vài nam sinh rảnh rỗi cũng mon men tới tìm cô tán chuyện, còn nửa đùa nửa thật nói giọng của cô thật là hay, được nói chuyện với cô cũng là một việc đáng hưởng thụ...

Lời này nói ra khiến Tần Chiêu Chiêu có chút ngại ngùng, nhưng trong lòng vẫn rất vui mừng. Vui mừng rồi chạnh lòng nhớ tới Kiều Mục, sở dĩ cô có thể nói tiếng phổ thông lưu loát như vậy cũng vì cậu. Đáng tiếc, người ta ở tận Thượng Hải xa xôi, không thể biết thành tích cô vừa đạt được, cũng không thể nhìn thấy khoảnh khắc cô trở thành “giai nhân” đứng trên sân khấu.

Nhưng cũng có người được chứng kiến khoảnh khắc Tần Chiêu Chiêu trở thành “giai nhân” ngâm thơ mà đem lòng thích cô, ấy là một nam sinh lớp Xã hội 2. Cậu ta hề rảnh rỗi lại chạy sang cửa sổ phòng học lớp Xã hội 3 nghiêng ngó nhìn quanh. Có lần, một đám nam sinh chạy theo đứng ngoài cửa xì xào: “Ài, ai, rốt cuộc là ai thế?”

“Chính là người mặc váy hồng thi ngâm thơ hôm đó, cô ấy không đứng trên bục biểu diễn thôi.”

“Lúc ấy mình đứng ở sau sân khấu, cách xa quá chẳng nhìn rõ. Trông cũng không tồi nhỉ, mắt to quá, giống Tiểu Yến Tử ghê.”

“Ồ đúng rồi, mình cũng bảo cô ấy mắt to giống Tiểu Yến Tử mà. Có điều tính cách thì không giống, nghe bảo cô ấy nhã nhặn, bình thản lắm.”

“Bình thường thì nhã nhặn, bình thản thế thôi, chứ lúc nổi xung lên cũng lợi hại lắm đó. Các cậu còn nhớ chuyện năm ngoái có một nữ sinh bị bạn bắt nạt đã xách dao đuổi theo cậu ta không? Chính là cô ấy đấy!”

“Oa, ra là cô ấy hả? Cô ấy tức lên thì có khác gì Tiểu Yến Tử liều mạng đâu!”

Thời trung học, nếu bạn thích một bạn lớp khác, mọi người trong lớp bạn sẽ thường xuyên tò mò chạy qua xem mặt rồi bình phẩm đủ kiểu về người ta. Ngày đó Hoàn châu cách cách bắt đầu nổi tiếng, cặp mắt to của Tần Chiêu Chiêu liền bị đem ra so với Tiểu Yến Tử.

Nghe người ngoài cửa bình phẩm, đánh giá mình đủ kiểu, Tần Chiêu Chiêu vừa thẹn vừa xấu, mặt đỏ bừng tới tận mang tai.

“Các cậu xem kìa, cô ấy xấu hổ đấy, đỏ hết mặt lên rồi.”

Nữ sinh xấu hổ thẹn thùng càng làm nam sinh hăng hái, một cậu còn cao giọng hát: “Đóa hồng ngượng ngùng âm thầm nở...”

Cả đám lại cười xôn xao ngoài cửa sổ, tới tận khi có tiếng hét vang cắt đứt: “Ồn chết được, lên con cả đám à?”

Lâm Sâm không thể nhịn được nữa, bởi vì... bởi vì đám nam sinh đứng bên cửa sổ kia cứ ha hả không thôi làm ảnh hưởng tới chuyện ngủ của cậu khiến lửa giận bùng lên.

Mấy nam sinh ngoài cửa cũng không vừa, định thần lại là lập tức đáp trả: “Lên con đấy thì sao, ảnh hưởng gì tới cậu à?”

“Muốn lên con thì về lớp ấy, đừng làm âm ở đây ảnh hưởng tới tôi ngủ.”

“Muốn ngủ sao không về nhà mà ngủ, ai bảo cậu nằm ngủ trong lớp? Bị ồn chết cũng đáng đời.”

Chu Minh Vũ lập tức lên tiếng ủng hộ Lâm Sâm: “Ủầy ầy ầy, đây là chỗ của ai thế nhỉ? Đây là phòng học của lớp 3 chúng tôi đấy nhé! Mộc Mộc muốn học hay ngủ thế nào là việc của cậu ấy, mấy học sinh lớp ngoài các cậu chạy sang đây làm loạn cái gì? Còn định quấy rối con gái lớp tôi nữa. Về đi về đi, muốn lên con thì về mà lên con với con gái lớp các cậu ấy!”

Hai bên mạnh miệng lời qua tiếng lại. Nếu không phải chuông vào giờ vang lên đúng lúc, mấy nam sinh kia phải hậm hực về lớp, chỉ sợ từ động khẩu đã chuyển sang động thủ luôn rồi.

Sau trận cãi nhau âm ỉ, Vu Thiển liền vỗ vỗ vai Diệp Thanh ngồi trước, nhỏ giọng: “Minh phát hiện ra từ ngày bị cậu lơ đi, Mộc Mộc xấu tính hẳn.”

“Liên quan gì đến mình chứ!” Diệp Thanh phẩy tay, giọng không quan tâm, nhưng giọng nói vẫn chứa một chút tự đắc.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28

Thứ Sáu nọ, tan việc về nhà, mẹ Tần Chiêu Chiêu đưa cho cô một chiếc đài chạy băng. Đây vốn là đồ con bà chủ tiệm nơi mẹ cô làm việc bỏ đi, bà muốn con gái có đồ để tiện học tiếng Anh nên xin mua lại của bà chủ. Bà chủ rất hào phóng, vừa bán vừa cho còn tặng thêm một bộ băng học tiếng Anh.

Mặc dù máy cũ rồi nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn vô cùng thích thú. Từ ngày thỉnh thoảng mượn được máy nghe nhạc của Vu Thiển, cô càng mong mình cũng có thể có một chiếc mang theo bên cạnh, khi nào cần có thể nghe, không nhất thiết phải chờ Vu Thiển không dùng nữa mới mượn. Đài chạy băng cũng có thể dùng để nghe nhạc, từ nay cô không cẠpɦải mượn máy nghe nhạc của người khác nữa.

Chiếc đài chạy băng cũ này là món đồ “xa xỉ” nhất mà Tần Chiêu Chiêu có. Tuy Vu Thiển thường nói nghe nhạc bằng đài chạy băng không được hay lắm nhưng với Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng sao, dầu không thật tốt nhưng có còn hơn không, cô cũng đủ thỏa mãn rồi.

Ngày ấy, trong trường không ai không thích nghe nhạc. Giờ tự học buổi tối rất nhiều học sinh đeo tai nghe vừa đọc sách, làm bài vừa nghe nhạc. Âm nhạc cũng quan trọng như không khí, thiếu đi giống như thiếu hơi thở, không thể yên tâm học hành. Bạn bè cũng thường xuyên trao đổi cho nhau băng đĩa nghe nhạc.

Thập niên 90 của thế kỷ trước, ngôi sao ca nhạc nổi tiếng nhất Trung Quốc phải kể tới Tứ đại Thiên vương. Người Hồng Kông từng nói vui, Tứ đại Thiên vương hùng bá âm nhạc Hồng Kông suốt thập niên 90. Kỳ thực, không chỉ ở Hồng Kông, ngay trong lục địa cũng không có ca sĩ nào vượt qua được bốn người họ. Từ cụ già sáu, bảy mươi tới em nhỏ bốn, năm tuổi, ai ai cũng có thể kể vanh vách tên của bốn người được mệnh danh Thiên vương. Có thể nói, họ hoàn toàn xứng đáng với tên gọi thần tượng quốc dân; trong đó thanh niên tuổi trẻ nhiệt huyết sôi chính là lực lượng fan hâm mộ cuồng nhiệt nhất.

Cuối thập niên 90, dưới ánh hào quang chói lọi của Tứ đại Thiên vương, lớp thần tượng mới nỗ lực Trường Giang sóng sau xô sóng trước, nổi danh nhất là Tạ Đình Phong. Đẹp trai, thẳng thắn, táo bạo, nổi loạn... Tất cả những thứ đó đưa Tạ Đình Phong trở thành thần tượng của cả một thế hệ thanh thiếu niên.

Vu Thiển thích và thường mua đĩa của Tạ Đình Phong nên khi mượn máy nghe nhạc của Vu Thiển, Tần Chiêu Chiêu nghe nhạc Tạ Đình Phong nhiều nhất. Thật ra cô không thích các bài hát của Tạ Đình Phong, nghe bao nhiêu lần cũng không thấy cảm động, nghe xong lại quên. Bản thân cô thích nhạc của Trương Học Hữu nhất, được mệnh danh là Ca Vương – người có giọng hát hay nhất trong bốn vị Thiên vương – với vô số bài hát kinh điển được bao nhiêu người truyền miệng. Bài hát ưa thích của cô là Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất.

“Dầu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dấu...”

Một ca khúc có thể làm rung động lòng người không chỉ cần giai điệu, ca từ cảm động mà còn do hợp tâm trạng người nghe. Tần Chiêu Chiêu thích bài

hát này vì cảm thấy bài hát cứ như viết cho mình, hát về mình, bài hát sâu lắng in sâu tận đáy lòng cô... Kiều Mộc, đầu cậu rời xa, tình cảm của mình dành cho cậu vẫn không thay đổi, với mình cậu vẫn luôn là người tuyệt vời nhất.

Tần Chiêu Chiêu thích nghe nhạc của Trương Học Hữu nên thường mượn băng của bạn bè trong lớp về nghe. Nhưng mượn của người khác cũng có chỗ phiền phức, hơn nữa băng từ rất mỏng manh, nếu bật đi bật lại quá nhiều rất dễ bị kẹt hỏng. Bị kẹt băng là chuyện làm cô đau đầu nhất, đang nghe bài hát hay mà bị kẹt giữa chừng không nói làm gì, còn phải lo lắng kẹt rồi có dẫn tới hỏng băng hay không, đi mượn đồ của người ta mà làm hỏng thật không hay chút nào. Giờ đã có đài chạy băng rồi, tốt nhất là tự mua một băng Trương Học Hữu về an tâm nghe.

Quanh trường học cũng có quầy bán băng đĩa nhưng tất cả đều là hàng sao lậu lại, giá rất rẻ, chỉ hai, ba đồng, đắt lắm là năm đồng một hộp nhưng chất lượng rất kém, cũng dễ hỏng. Băng có hỏng cũng chẳng sao nhưng rất có thể sẽ làm hỏng luôn cả máy nghe. Vất vả lắm mới có được chiếc máy nghe nhạc nên Tần Chiêu Chiêu không dám tham rẻ mà mua những loại băng đĩa này. Cuối cùng cô hăm hở tới nhà sách Tân Hoa tìm mua băng đĩa chính bản. Nhà sách có nguyên một giá bày toàn album và tuyển tập ca khúc chọn lọc của Trương Học Hữu, nếu có tiền hẳn cô sẽ mua tất cả về nghe; chọn nửa ngày, cuối cùng cô bỏ mười đồng mua một cuốn băng Lửa – Tình – Hoa.

Bỏ mười đồng mua một cuốn băng với Tần Chiêu Chiêu ngày ấy là một sự xa xỉ. Mỗi bữa cô ăn cơm cũng chỉ hết ba hào mà thôi, mười đồng này nếu đổi thành cơm thì không biết cô có thể ăn được bao nhiêu hôm nữa.

Cầm cuốn băng chính bản trong tay, cô cẩn thận bóc lớp vỏ trong suốt bên ngoài, tập lời bài hát đi kèm theo băng còn vương mùi mực mới thơm ngát. Lời bài hát được in cẩn thận, ghi rõ tên bài hát, người sáng tác nhạc, lời, độ dài mỗi bài... Cô liền mau chóng về lớp học ngồi nghe.

Từ giờ tới tiết tự học buổi tối còn xa, những học sinh nội trú tại trường vẫn còn đang ngồi ở trong ký túc xá, học sinh ngoại trú chẳng ai tới sớm như vậy, một mình Tần Chiêu Chiêu ngồi trong phòng học giữa ánh trời chiều. Cô bật băng, không dùng tai nghe mà mở loa ngoài, vận âm lượng lớn nhất. Phòng học trống trải, tiếng nhạc quần quýt, vận vương lay động lòng người. Bật đi bật lại Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất mấy lần, cô bèn vận nhỏ âm lượng, khe khẽ hát theo tiếng nhạc.

“Đầu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dấu...”

Hoa không còn nở rộ, tình trần như biển khơi, nếu em còn nhớ tôi, vì sao một mình ngậm ngùi?”

Mới hát được hai câu, cô chợt nghe tiếng người ồn ào vọng tới: “Oa oa oa, hóa ra Tần Chiêu Chiêu hát hay như vậy à?”

Vừa nghe tiếng đã thấy Chu Minh Vũ thò mặt vào, theo sau là Lâm Sâm. Tần Chiêu Chiêu lập tức đỏ mặt, im lặng. Chu Minh Vũ một mực đòi cô hát tiếp, làm sao cô có thể hát tiếp được chứ, đành kiếm đại một cái cớ rời khỏi lớp, chạy thẳng một mạch.

Chu Minh Vũ lắc đầu không ngừng. “Tần Chiêu Chiêu này lạ thật, bảo hát một bài thôi, làm gì mà chạy thẳng như bị ai dọa giết vậy!”

Lâm Sâm không buồn để lời của cậu ta vào tai, đi tới chỗ mình ngồi phịch xuống, lục mấy nghe nhạc trong túi ra, áp hai tai nghe vào tai. Một lúc sau, đột nhiên cậu buông câu hỏi: “Lúc này cô ấy hát bài gì thế? Nghe nhạc quen quá.”

“Ồ, là... là bài gì của Trương Học Hữu ấy nhỉ...”

Chu Minh Vũ nghĩ mãi chưa ra, chính Lâm Sâm đã tự trả lời: “Biết rồi, Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất của Trương Học Hữu.”

Cuốn băng Trương Học Hữu là báu vật của Tần Chiêu Chiêu, có khi cô cũng cho các bạn mượn nghe nhưng luôn cảm thấy hơi tiếc, chỉ là tiếc cũng không được. Trước kia cô vẫn thường mượn băng của các bạn, giờ sao có thể không đáp lại chứ? Hơn nữa cô cũng chỉ có một cuốn băng, nhiều lắm chỉ có chục bài hát, còn rất nhiều bài hát hay của Trương Học Hữu trong băng của cô không có, muốn nghe chỉ có thể mượn của các bạn mà thôi.

Lúc đó, số học sinh nghe nhạc của Trương Học Hữu bắt đầu ít dần. Tứ đại Thiên vương mặc dù vẫn còn uy danh trong giới giải trí nhưng đã nổi tiếng lâu như vậy rồi, hay bao nhiêu cũng có chút xuống dốc. Lớp thần tượng mới nổi như Tạ Đình Phong, Trần Dịch Tấn, Nhậm Hiền Tề, Trương Tín Triết mang lại cảm giác mới mẻ, rất nhiều học sinh trung học thuận theo xu thế tìm nghe những bài hát của họ. Nhưng vẫn có người không giống thế, Lâm Sâm là một ví dụ, nghe bao nhiêu nhạc các loại, cuối cùng vẫn thấy nhạc Trương Học Hữu là hay nhất. Cậu ta liền bỏ tiền mua một lều tất cả các tuyển tập ca khúc chọn lọc của Trương Học Hữu, hơn nữa còn rất hào phóng cho các bạn cùng sở thích trong lớp mượn băng đĩa về nghe.

Tần Chiêu Chiêu cũng mê nhạc Trương Học Hữu không kém gì Lâm Sâm, cô thích những bài hát của anh, nghe mãi không biết chán. Nhưng cô không bao giờ dám mượn băng của Lâm Sâm, từ trước tới giờ cô luôn cố tránh nam sinh này càng xa càng tốt. Cô muốn tự mua thêm vài băng của Trương Học Hữu nữa nên dốc sức để dành tiền. Cuối tuần về nhà thường bảo mẹ làm một ít thịt xào dưa hay cá khô sao ớt bỏ vào bình mang tới lớp ăn chung với cơm để tiết kiệm tiền thức ăn. Kem đánh răng, xà phòng, bột giặt, cái gì có thể tiết kiệm được cô đều cố gắng tiết kiệm tới đa.

Không hiểu sao chuyện Tần Chiêu Chiêu thích nghe nhạc Trương Học Hữu lọt tới tai cậu nam sinh lớp Xã hội 2, có hôm vừa tới giờ nghỉ giải lao tự học buổi tối, cô đi xuống nhà vệ sinh, giữa đường bị cậu ta chặn lại, khẳng khái muốn cô nhận một cuốn băng tuyển tập ca khúc của Trương Học Hữu.

Tần Chiêu Chiêu thích cuốn băng nhưng lại không ưa nổi cậu nam sinh kia. Hôm đó cậu ta dẫn theo một đám người đứng ngoài cửa sổ to nhỏ bình phẩm về cô không kiêng nể gì khiến cô thấy phản cảm vô cùng. Cô cảm thấy hành động của cậu ta rõ ràng là không tôn trọng mình. Vì thế, bất kể cậu ta có tặng băng đĩa gì cô vẫn nhất quyết cự tuyệt không nhận.

Có điều, có được một người yêu thích muốn tặng quà cho mình cũng là chuyện khiến Tần Chiêu Chiêu có chút tự đắc. Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu... Rốt cuộc, cũng có người muốn “cầu” tới cô.

Trời lạnh dần, gió thu mang thêm ít nhiều hơi lạnh. Một hôm, trời đột nhiên trở gió, không khí lạnh “đột kích” giữa đêm khiến nhiệt độ giảm mạnh. Học sinh ngoại trú đi học đều phải mặc thêm áo len và áo khoác, học sinh nội trú không kịp mang theo áo ấm, giữa trưa xôn xao xin nghỉ về lấy áo. Tần Chiêu Chiêu cũng xin về nhà lấy thêm áo, vừa đi vừa về gặp gió lạnh, đến tối liền ho khan. Cô cũng không để tâm lắm, bình thường vốn không hay bị ốm, chỉ cần không bị sốt cao thì ho vài bữa sẽ tự khỏi.

Nhưng chẳng hiểu sao đợt ho này lại rắc rối như vậy, mấy ngày liền còn vặt vitz chưa chịu khỏi. Cô vẫn kiên trì không muốn chữa, thăm nghĩ ho lâu như thế chắc cũng sắp khỏi rồi. Cô không muốn đi khám vì như vậy mất nhiều tiền, đi bệnh viện mua thuốc rẻ cũng cả chục đồng.

Tiết tự học buổi tối cô không ngừng ho khan, không muốn ảnh hưởng tới các bạn nên mỗi lần ho cô đều che miệng và lâu lâu lại nhấp thêm chút nước làm dịu cổ họng. Uống nhiều nước nên chưa hết giờ cô đã muốn đi vệ sinh, xin phép lớp trưởng rồi ra bằng cửa sau. Vừa ra ngoài, gặp gió lạnh lại ho, vì không còn ở trong lớp nên không sợ ảnh hưởng tới mọi người, cô cúi người ho rũ rượi một trận.

Đang ho, đột nhiên có người đẩy cửa phòng học nhìn ra, léo nhéo: “Tần Chiêu Chiêu ho gì mà ác vậy? Ồm bao lâu thế rồi có mua thuốc uống chưa? Cậu thế này... Thế này không phải muốn lấy bệnh cho cả lớp đấy chứ?”

Lâm Sâm ngồi ở gần cửa sau phòng học, ban nãy cậu ta nghe thấy tiếng ho của cô nên mới lên tiếng. Cậu ta sợ cô lấy bệnh cho cả lớp sao? Cô nhanh chóng che miệng nhìn ho, rảo bước đi về phía nhà vệ sinh. Lúc về lớp, cô cố ý đi vòng lên cửa trước, tránh cho cậu ta bị lây bệnh.

Cuối tuần về nhà, Tần mẹ thấy con gái ho khan liên tục liền hỏi cô có thấy khó chịu ở đâu nữa không. Cô nói không có, không sốt, không đau đầu, chỉ cảm thấy ngứa họng muốn ho, thật ra cô ho chỉ vì ngứa họng mà thôi. Chắc hẳn không có thêm bệnh gì nghiêm trọng, mẹ cô liền mua một ít xuyên bối cùng mấy quả lê làm một ít lê chưng cách thủy cho con ăn, hy vọng phương thuốc dân gian giúp nhuận hầu này có thể chữa khỏi ho. Thông thường, bệnh nhẹ như của Tần Chiêu Chiêu sẽ không đi khám bác sĩ mà chỉ dùng phương thuốc cổ truyền này để chữa trị.

Tần Chiêu Chiêu ở nhà hai ngày, ăn một ít lê chưng với xuyên bối, cảm thấy khá hơn một chút nhưng vừa về trường đã ho trở lại, mà còn ho dữ hơn trước. Nhất là buổi tối, cô ho tới nỗi các bạn trong phòng không ai ngủ được. Cô họng ngứa rất không chịu nổi, chỉ khi gắng sức ho mạnh mới xoa dịu được chút ít, có điều càng ho dữ dội càng khiến cô mệt, thậm chí có khi còn nôn khan liên tục.

Bạn cùng phòng ai nấy sợ hãi, còn nói nếu cứ ho mãi không khéo ho ra máu mất, mà sau một đêm ho không ngừng, cô cũng mệt rũ, chân tay bủn rủn không nhấc thân khỏi giường được. Giáo viên chủ nhiệm nghe các bạn trong ký túc xá báo cáo liền chạy tới xem xét tình hình, hỏi số điện thoại định gọi cho ba mẹ đưa cô đi khám bệnh, chỉ thấy cô yếu đuối lắc đầu. “Nhà em không có điện thoại.”

Trong khu tập thể Tần gia ở chỉ có hai gia đình lắp điện thoại. Đầu tiên là nhà chị Tiểu Đan bỏ ra ba ngàn đồng lắp điện thoại vì chị và hai anh trai sau khi thôi việc ở nhà máy đã xuống phía Nam kiếm việc. Đề tiện liên lạc với gia đình, ba người họ góp tiền lắp một cái điện thoại ở nhà. Kế đến là gia đình bác Lý có con trai học đại học ở Bắc Kinh. Ngày đó ở Trường Cơ, hầu như chẳng có ai muốn bỏ mấy ngàn đồng ra để lắp điện thoại hết.

Không thể liên lạc với phụ huynh, Tần Chiêu Chiêu lại ho tới hết hơi, giáo viên chủ nhiệm không thể bỏ mặc học sinh đành đích thân đưa cô đi khám bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29

Phòng y tế của trường trung học thực nghiệm thực ra chỉ để trang trí. Nếu chỉ bệnh nhẹ, bồi bổ thoa thoa ít thuốc đồ hay kê đơn tiêu độc, hạ sốt thì còn có thể, gặp bệnh nặng một chút, bác sĩ sẽ đề nghị đưa đi viện luôn.

Giáo viên chủ nhiệm đành phải đưa Tần Chiêu Chiêu tới bệnh viện. Cô yếu quá không xuống nổi giường chứ đừng nói có thể tự đi được, giáo viên chủ nhiệm đành bảo cán sự đời sống của lớp là Lưu Giai Tuệ tới lớp gọi mấy bạn nam qua đỡ cô. Giai Tuệ vừa về lớp truyền lại ý của cô giáo, Lâm Sâm liền lấy cớ ngồi trong lớp chán muốn chết, không bằng ra ngoài đi một vòng rồi kéo luôn Chu Minh Vũ cùng đi.

Trong trường không có cáng, họ phải mượn chiếc ghế mây của thầy quản lý ký túc xá để hai bạn nam khiêng Tần Chiêu Chiêu ra taxi. Cô giáo gọi Lưu Giai Tuệ đến bệnh viện cùng nhưng Lâm Sâm cũng chủ động xin đi theo. “Thưa cô, em cũng muốn đi, thím em làm việc ở bệnh viện thành phố, em đi cùng sẽ giúp được ít nhiều.”

Quả có thể, ở Trung Quốc muốn làm gì cũng cần quen biết, đến bệnh viện mà không có người quen có khi mất công mà còn phí tiền, vì thế cô chủ nhiệm đồng ý để Lâm Sâm đi cùng.

Để Lâm Sâm đi cùng đúng là quyết định sáng suốt. Tuy thím cậu ta làm ca đêm, giờ không có ở bệnh viện nhưng vừa vào phòng cấp cứu, Lâm Sâm đã gọi điện cho thím, thím cậu ta nghe rồi chuyển lời nhờ bác sĩ giúp đỡ, vì thế mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi. Bác sĩ cẩn thận xem bệnh cho Tần Chiêu Chiêu rồi chẩn đoán cô bị viêm phế quản nặng. Bác sĩ nói bệnh nhân rõ ràng đã để bệnh kéo dài, cổ họng bị sưng đỏ thế này chắc chắn không phải mới mắc.

“Cô bé này cũng cứng đầu quá, ho lâu ngày thế mà không chịu đi khám, giờ thì bệnh nhẹ hóa nặng, không cẩn thận thành viêm phế quản mãn tính thì khổ. Sau này có bị ốm là phải đi khám ngay nhé, để càng lâu bệnh càng nặng đấy.”

Hóa ra bị viêm phế quản, chẳng trách mãi không khỏi. Viêm phế quản mà không uống thuốc thì chắc chắn chỉ có nặng thêm chứ không thể tự khỏi. Bác sĩ kê một đơn rất nhiều loại thuốc, cả thuốc uống lẫn thuốc tiêm, đã vậy còn tiêm thêm cho cô một mũi đạm, nói là cô ăn uống thiếu chất nên sức đề kháng suy giảm. Một mũi tiêm móng, một mũi tiêm tĩnh mạch, một mũi đạm rồi để cô nằm truyền dịch. Hai bình thuốc nước treo trên một giá cao, nước trong suốt theo dây truyền vào cơ thể. Không biết do thuốc tác dụng nhanh hay do tác dụng tâm lý mà Tần Chiêu Chiêu thấy họng bớt ngứa, người cũng khá hơn nhiều. Ho suốt một đêm, tới giờ hai mí mắt cô trĩu nặng, buồn ngủ vô cùng. Cô giáo ân cần bảo cô cứ ngủ ngon, bao giờ truyền nước xong sẽ đánh thức.

Đến lúc cô mở mắt ra đã gần giữa trưa, giáo viên chủ nhiệm đã về trường từ lâu, chỉ còn Lưu Giai Tuệ và Lâm Sâm ở lại trông chừng, đợi lúc nào tiếp nước xong thì đưa cô về. Tần Chiêu Chiêu không muốn phiền hai người đưa mình về. Tiếp nước, uống thuốc nghỉ ngơi đầu vào đó, cô cảm thấy khá hơn nhiều, có thể tự về một mình. Lưu Giai Tuệ cũng không kháng kháng, nhà cô ở gần bệnh viện, không đưa Tần Chiêu Chiêu về thì có thể về nhà ăn trưa, bớt việc càng mừng. Thế nhưng Lâm Sâm lại có ý thức trách nhiệm rất cao. “Đề cậu tự về á? Thế làm sao được. Đây là nhiệm vụ cô giáo giao cho tôi, tôi không thể không hoàn thành.”

Thứ Tần Chiêu Chiêu không cần nhất bây giờ chính là tinh thần trách nhiệm của Lâm Sâm. Mặc kệ cậu ta nói thế nào, cô cũng không để cậu ta đưa về. Cậu ta cứ khẳng khái như thế, cô sẽ ở lì luôn ở bệnh viện, không đi nữa. Cuối cùng cậu ta cũng nhún vai bỏ cuộc. “Thôi được rồi, cậu không mượn tôi thì thôi, tôi cũng không nhiều chuyện làm gì. Về nhà ăn đấy! À đây, đây có mười đồng cô giáo đưa cho để đi xe về, cậu tự về nhà nhé!”

Lưu Giai Tuệ và Lâm Sâm đi rồi, Tần Chiêu Chiêu mới một mình rời bệnh viện. Cô không gọi taxi mà bắt một chiếc xe ba bánh về Trường Cơ mất ba đồng.

Cô không biết chiếc xe của mình vừa rời cổng bệnh viện thì Lâm Sâm cũng bắt một chiếc xe bên kia đường đi theo.

Hai chiếc xe một trước một sau chậm chậm lách qua những con phố lớn nhỏ, tới cổng phía đông rồi cứ thế đi thẳng. Con đường bằng phẳng bắt đầu uốn lượn men theo các triền núi và cánh đồng. Đi hơn mười lăm phút, Lâm Sâm thấy chiếc xe phía trước rời đường lớn rẽ vào một con đường nhựa nhỏ xíu dẫn tới một khu tập thể. Nhà cửa ở đây phần lớn đều là nhà một tầng, đã vậy còn cũ kỹ, tồi tàn.

Tần Chiêu Chiêu xuống xe, Lâm Sâm cũng xuống, bám theo phía sau cô. Đi hết một dãy thang dài, qua dãy cửa hàng đồ nát tới một con đường nhỏ gập ghềnh rẽ nhánh như tơ nhện, hai bên đường là hàng loạt những ngôi nhà cấp bốn thấp lè tè san sát nhau. Lâm Sâm đi theo mà choáng váng, đầu quay cuồng như lọt vào mê cung. Vừa không để ý đã không thấy bóng dáng Tần Chiêu Chiêu đâu nữa, cậu chạy loạn một lúc giữa những dãy nhà y sì nhau, thiếu chút nữa là không biết đường ra.

Nơi này nhà cửa thoạt nhìn chẳng khác nhau bao nhiêu, thuần một dạng nhà gạch mái ngói, cửa gỗ xanh sơn tróc loang lổ, trước nhà bày một đồng than tổ ong to được che đậy bằng mấy thứ đồ linh tinh để tránh mưa gió. Bây giờ vừa đúng giờ ăn trưa, rất nhiều người đang đứng, ngồi ăn cơm trước cửa, vừa ăn vừa tán gẫu với hàng xóm. Lâm Sâm đi qua, bao nhiêu ánh nhìn bình phẩm không che giấu rơi trên mình cậu, tiếng xì xào bàn tán truyền tới bên tai:

“Con cái nhà ai thế nhỉ, chưa gặp bao giờ.”

“Đúng rồi, tôi cũng chưa gặp bao giờ, chắc không phải người Trường Cơ.”

“Có thể là bạn con cái nhà ai tới chơi thôi!”

©STE.NT

Lâm Sâm không tưởng tượng nổi, người ta có thể nhìn ra ngay cậu lần đầu tiên tới khu này. Xem ra người ở đây đều không lạ gì nhau. Chắc cả vùng này cũng ở đây mấy chục năm đã quen hết mặt nhau rồi nên vừa có người lạ tới là nhận ra ngay.

Hôm nay Lâm Sâm tốn không ít sức lực mới thoát khỏi những dãy nhà như mê cung kia, còn tìm được nhà Tần Chiêu Chiêu nữa. Vòng qua một dãy nhà, cuối cùng cậu cũng thấy bóng dáng Tần Chiêu Chiêu lướt qua. Hóa ra cô ở ngay căn nhà đầu dãy. Cậu không đi tiếp, bị cô phát hiện sẽ chẳng hay ho gì, chỉ đứng lại nhìn ngó xung quanh một chút, dụng tâm nhớ kỹ địa hình nơi này.

Buổi chiều Lâm Sâm quay về trường. Chu Minh Vũ hét chóp lại nháy mắt hỏi vặn sao sáng nay lại biểu hiện ngoan ngoãn thế? Chẳng những nhiệt liệt hưởng ứng lời kêu gọi hỗ trợ bạn Tần Chiêu Chiêu ốm của cán sự đời sống, lại còn chủ động đưa bạn tới bệnh viện nữa chứ! Cậu vẫn trước sau một lý do: “Ngồi trong lớp cũng có làm gì đâu, kiếm cớ đi loanh quanh cho thoáng thôi.”

“Hóa ra là kiếm cớ ra ngoài hóng mát, mình còn tưởng cậu đang định mượn cớ báo đáp “on cứu mạng” của Tần Chiêu Chiêu đấy!”

Cũng như bao lần trước, vừa nghe thấy mấy câu này, Lâm Sâm liền bày ra bộ mặt lạnh lùng. “Tôi chưa từng thừa nhận cô ta có on cứu mạng thì sao phải báo đáp nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu nghỉ dưỡng bệnh ba ngày.

Kỳ thực, hôm ở bệnh viện tiêm thuốc xong, đến tối cô đã không còn ho nữa rồi, những người bình thường ít tiêm hay uống thuốc, tới khi sử dụng thường có tác dụng đặc biệt nhanh. Hôm sau cô không muốn tới bệnh viện tiêm thêm lần nữa, thậm chí cứ uống hết ba ngày thuốc bác sĩ cho là sẽ khỏi nhưng

ba mẹ cô không đồng ý. Lần này chỉ vì coi thường họ háng đơn giản cuối cùng thành viêm phế quản nặng khiến ba mẹ ý thức được từ nay có bệnh nhất định phải đi khám ngay, càng để lâu càng phiền phức. Vốn dĩ muốn tiết kiệm ít tiền mà cuối cùng hóa ra còn mất nhiều gấp bao nhiêu lần; một mũi đạm tiêm đã mất ba mươi đồng, lần này cô giáo đã ứng trước tổng cộng gần một trăm đồng tiền thuốc.

Tần mẹ xót con. “Sao lại thành ra thiếu dinh dưỡng thế này? Có phải ở trường tiết tiền không nữa ăn không?”

Tần ba cũng thêm vào: “Chẳng hiểu ở trường ăn uống thế nào! Giờ con đang tuổi ăn tuổi lớn, ngàn vạn lần không được xử tệ với bản thân, phải ăn uống đủ chất mới lớn được chứ. Con không cần lo nghĩ tiết kiệm tiền ăn uống làm gì, nhà mình cũng đâu có thiếu thốn đến mức ấy.”

Thế là ba mẹ cô quyết định mỗi tháng tăng thêm hai mươi đồng tiền sinh hoạt cho cô, cũng dặn đi dặn lại con gái ở trường tuyệt đối không được ăn uống kham khổ.

Sau lần bị bệnh này, Tần Chiêu Chiêu cũng chột dạ, không dám hà khắc với bản thân nữa. Đúng như ba mẹ cô nói, giờ cô đang tuổi ăn tuổi lớn, nếu tiết chút tiền để thiếu dinh dưỡng thì rất dễ mắc bệnh. Mắc bệnh một lần thì số tiền kham khổ để tích cóp kia cũng không đủ một lần uống thuốc. Như vậy là mất nhiều hơn được.

Lúc đi học trở lại, Tần Chiêu Chiêu ăn trưa cũng không dám ăn cơm không với dưa muối, cá khô mẹ làm hay cơm rau nữa mà mỗi bữa sẽ mua thêm một, hai phần đồ ăn.

Mà mẹ cô giờ cũng không xào các loại dưa cải nữa mà làm một ít đồ ăn ngon như thịt kho tàu, sườn hầm tương hay chân giò ninh nhừ để cô mang đến trường. ... Trời chuyển sang đông, khí lạnh tăng cường, không lo đồ ăn mang theo bị hỏng nên chiều Chủ nhật bà sẽ hầm một nồi xương sườn hay móng giò rồi cho vào bình thủy tinh miệng rộng cho con gái.

Thức ăn mẹ làm rất ngon, nếu đến trường chịu khó dè sẻn cũng đủ cho Tần Chiêu Chiêu ăn mấy bữa, có điều muốn dè sẻn cũng không phải chuyện đơn giản. Ký túc xá và phòng học ở hai hướng ngược nhau, trời sang đông lạnh lẽo, gió hun hút cắt da cắt thịt, Tần Chiêu Chiêu ngại phải băng gió vượt mưa chạy về ký túc xá lấy đồ ăn rồi quay ngược lại nhà ăn nên thường mang luôn hộp đồ ăn xuống lớp, giờ ăn trưa cầm theo. Từ sau khi ăn vụng nhằm trúng hàm đương quy, Lâm Sâm cũng bỏ luôn thói ăn vụng nên cô có thể an tâm xách đồ ăn theo.

Nhưng cô lại quên mất một chuyện, các bạn ăn cơm cùng nhau, có món gì ngon mang từ nhà đi sẽ mời các bạn thân quen mỗi người một miếng, coi như lộc bất tận hưởng. Trước kia cô lặng lẽ một mình, trầm mặc ít lời, thường hay xa cách bạn bè nên không có ai tới hỏi đồ ăn của cô. Giờ khác trước, cô cũng có chút danh tiếng trong lớp, cũng thường xuyên trò chuyện, tán gẫu với bạn bè nên mọi người cũng vui vẻ chạy tới thử đồ ăn của cô, mỗi người một, hai miếng, hộp đồ ăn cũng chẳng còn bao nhiêu.

Nói thật, Tần Chiêu Chiêu cũng tiếc khi mang đồ ăn ngon chia cho các bạn, nhưng càng tiếc càng tỏ ra mình là đồ hẹp hòi. Hơn nữa, mẹ cô nấu ăn rất ngon nên chẳng mấy chốc tiếng lành đã vang cả lớp. Càng về sau càng có nhiều bạn cùng lớp đầu tuần tới tìm cô hỏi đồ ăn: “Lần này cậu lại mang món gì ngon tới thế?”

Mỗi lần mang theo đồ ăn đến trường đều bị người khác ăn quá nửa, Tần Chiêu Chiêu cũng đau lòng. Chỉ vì mẹ cô nấu ngon quá, mỗi lần mang đồ ăn tới căng tin, không những mấy bạn nữ cùng bàn muốn nếm thử mà cả mấy bạn nam ngồi xung quanh cũng thử mỗi người một gắp. Cô chỉ còn biết trơ mắt nhìn đồ ăn trong lọ cứ thế vơi dần, hận không thể làm một miếng hết sạch cho thỏa.

Hôm nay Lâm Sâm tới muộn, Chu Minh Vũ nghỉ, đến giờ ăn không ai đánh thức cậu dậy nên cậu cứ thế đánh một giấc đến quá giờ ăn trưa. Lúc chạy được tới nhà ăn thì bao nhiêu đồ ngon đã bị người ta mua sạch, chỉ còn lơ thơ vài món canh rau luộc nhẽnh. Xưa giờ cậu ăn cơm luôn phải có thịt, ăn cơm không thịt không nuốt nổi, vô cùng bất mãn vì không còn gì ăn. “Đùa đấy à? Đến thịt cũng không còn là sao?”

Cậu vốn định treo tường ra ngoài mua cơm ăn thì lại thấy Tần Chiêu Chiêu ngồi cạnh mấy nữ sinh, còn có hai nam sinh đang vây lấy cô giành đồ ăn. Cậu cũng không buồn nghĩ ngợi nhiều, cứ thế chạy thẳng tới. “Gặp đồ ăn ngon, ai thấy có phần nhé!”

Đồ ăn trong hộp của Tần Chiêu Chiêu cũng không còn bao nhiêu, chắc chắn không đủ cho ba nam sinh chia nhau, Lâm Sâm vừa thấy liền “tiền hạ thủ vi cường” đem trút hết cơm của mình vào hộp. “Thôi, đồ này cho tôi cả, vừa lúc không mua được cái gì ăn đành ăn ké ít thịt kho tàu của Tần Chiêu Chiêu vậy. Hai cậu có đồ ăn rồi thì ăn đi, tranh gì nữa.”

Bị Lâm Sâm phỗng tay trên, hai nam sinh kia đương nhiên phải ý kiến, Vu Thiển cười dài, nói: “Thôi, nhường Mộc Mộc ăn cũng phải rồi. Hôm đó Tần Chiêu Chiêu ốm nặng thế, chính Mộc Mộc đưa bạn ấy đến bệnh viện khám bệnh. Hai người các cậu có công gì hả? Không có thì đừng có ngồi đây oán cậu ta ăn mạnh.”

Hai nam sinh kia im re quay về chỗ, Lâm Sâm tiện thể ngồi luôn xuống cùng mấy bạn nữ, cầm thìa trộn cơm với đồ ăn trong lọ. Đồ ăn nguội, cơm nóng phải trộn với nhau thì mới ăn được. Nhưng bình thủy tinh đựng đồ ăn thì sâu mà thìa trên tay thì ngắn, vói không đến đáy, trộn qua trộn lại mãi không đều.

Các nữ sinh ăn xong đều lục tục kéo nhau rời đi, Tần Chiêu Chiêu cũng muốn về nghỉ nhưng bình thủy tinh của cô còn đang nằm trong tay Lâm Sâm, cô bèn giục: “Trút hết cơm vào cặp lồng của cậu đi để tôi còn rửa bình.”

“Thế cũng được, đợi chút tôi đổ cơm ra.”

Lâm Sâm muốn đổ cơm sang hộp của mình nhưng thịt kho tàu rất nhiều nước thịt, đã nguội sẽ đông lại, dính chặt vào đáy bình, không thể lấy ra được. Thìa cơm của cậu thường chỉ dùng để lấy đồ ăn trong cặp lồng nên rất ngắn, mọi người trong lớp cũng thường dùng loại thìa ngắn như vậy cho tiện, chỉ đến những lúc cấp bách thế này mới thấy thìa ngắn đúng là bất tiện vô cùng.

Tần Chiêu Chiêu mang theo đĩa, cầm một đôi đũa ở nhà đi tiện hơn đi mua thêm thìa rất nhiều, với cô tiết kiệm được đồng nào thì hay đồng đó. Giờ nhìn Lâm Sâm chặt vật lấy mãi không được đồ ăn, cô tự nhiên vươn tay khẽ cầm lấy, dùng đôi đũa dài của mình vét hết com trong bình ra cho cậu.

Tần Chiêu Chiêu đã quen dùng đũa vét thức ăn dính trong bình ra nên làm rất tự nhiên, quên luôn đây là đũa mình vừa dùng, cứ thế lấy com ra cho Lâm Sâm. Hành động vô thức nhưng rất thân mật. Lâm Sâm để ý chi tiết nhỏ này, không hiểu sao lại thấy vui sướng và cảm động. Bữa com hôm đó cậu ăn thấy ngon miệng khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30

Thời gian chảy trôi, thoát cái đã gần đến Tết, thiệp mừng pháp phối ngợp trời.

Tần Chiêu Chiêu lại mang tấm thiệp mừng năm mới muốn gửi Kiều Mục từ năm ngoái ra. Cách biệt năm ròng, cẩn thận cất giữ, thiệp vẫn vẹn nguyên một sắc tình như mới. Cô muốn gửi tấm thiệp này tới Thượng Hải cho Kiều Mục nên phải tỉ mỉ xóa sạch tên viết trên thiệp, tránh để cậu thấy lạ sao cô có được địa chỉ của mình.

Chiêu Chủ nhật trước khi quay lại trường, cô ghé qua bưu điện, đăng ký gửi thư bảo đảm, như vậy không phải thấp thỏm lo tấm thiệp không thể đến tay người nhận. Hẳn là cậu sẽ ngỡ ngàng lắm khi thấy tấm thiệp phương xa lại không hề ký tên, hẳn rồi cậu sẽ đoán, nhưng đoán trăm người cậu cũng chẳng thể đoán ra cô đâu!

Nghĩ tới đây, Tần Chiêu Chiêu thấy ảm áp, an toàn nhưng không giấu nổi cảm giác mất mát, luyến tiếc. Trước sau cậu vẫn không hay biết cô đã thầm thích cậu, tâm ý của cô mãi chỉ như đóa hoa lan nở trong đáy lòng, người xa vĩnh viễn không thấy hương thơm.

Vừa về tới trường đã thấy Vu Thiên thò đầu ra từ một quán nhỏ ven đường, Vu Thiên đang mua thiệp mừng năm mới, nhờ cô chọn cùng; tiện thể cô cũng mua thêm chục tấm thiệp tặng mọi người.

Hai người mang theo xấp thiệp về lớp, lại gặp Lâm Sâm đang chạy như ma đuổi ra ngoài, thiếu chút nữa nhào luôn vào lòng Tần Chiêu Chiêu. Cô may mắn tránh được nhưng vật trên tay lại không có cái phước đó, xấp thiệp rớt tung vãi trên mặt đất. Đã vậy một tấm còn bị Lâm Sâm đạp phải, in lại một dấu giày đen sì.

Tần Chiêu Chiêu chưa kịp phản ứng, Vu Thiên đã bù lu bù loa: “Mộc Mộc, cậu làm cái trò gì thế? Bắn hết thiệp Tần Chiêu Chiêu vừa mua rồi. In nguyên cái dấu chân to đùng thế kia còn mang tặng ai được nữa?”

Lâm Sâm cọt nhả. “Thật không phải, chẳng qua chuyện “cấp bách” quá thôi. Không thì tấm thiệp hồng của Tần Chiêu Chiêu cứ để tặng mình đi, mình không ngại đâu.”

Vu Thiên không nhịn được cười. “Cậu mặt dày quá đấy, người ta chả định tặng cậu, tự dưng bị cậu làm hỏng một cái, giờ còn đòi phần nữa hả?”

“Cái này cũng không đáng bao nhiêu.”

Tần Chiêu Chiêu cúi người nhặt tấm thiệp rơi trên mặt đất. “Thôi bỏ đi, không sao đâu.”

Đúng là Tần Chiêu Chiêu không định tặng thiệp cho Lâm Sâm, lát nữa thử dùng tẩy xóa sạch vết bẩn xem sao. Có điều, dẫu cô đã cố hết sức, chà đi chà lại không biết bao nhiêu lần nhưng vết bẩn trên tấm thiệp vẫn không chịu đi. Chịu thua rồi, tấm thiệp này giờ chẳng dùng được nữa rồi.

Giờ tự học buổi tối, Tần Chiêu Chiêu nghe được một tin vô cùng tốt đẹp, Diệp Thanh nghe Lăng Minh Mẫn kể năm nay Kiều Mục sẽ về đây ăn Tết.

Biết tin, Tần Chiêu Chiêu vừa mừng vừa lo. Kiều Mục đã trở lại, vậy là cô sẽ có cơ hội được gặp cậu. Niềm vui ban đầu trôi qua, cô mới nhớ ra mình không biết nhà cậu ở đâu. Ngày đó nghe người ở Trường Cự nói gia đình cậu chuyển tới khu Tân Thành ở phía bắc thành phố, đến lúc vào học trường thực nghiệm cô cũng chỉ biết thêm nhà cậu ở gần chợ cửa bắc khu Tân Thành mà thôi. Chợ cửa bắc rộng mênh mông, bốn phương tám hướng, biết cậu ở đâu?

Cũng may, cô không biết nhưng trong lớp vẫn có người biết. Diệp Thanh đã từng đến nhà Kiều Mục với Lăng Minh Mẫn nên không xa lạ mấy. Lần này Kiều Mục trở về, cô cũng muốn tới nhà cậu chúc Tết. Trong lớp có mấy bạn nữ trước kia học lớp 10.2, nay thấy Diệp Thanh định tới nhà Kiều Mục thì cũng muốn đi thăm người bạn cũ đã xa cách một năm. Tần Chiêu Chiêu cũng nhanh chóng tham gia cùng nhóm.

Giờ tự học buổi tối ngồi viết thiệp, Tần Chiêu Chiêu cũng vô thức chọn tấm thiệp đẹp nhất tặng cho Diệp Thanh. Cô có ý tặng thiệp cho tất cả các bạn lớp 10.2 đang học cùng, có duyên mới được học cùng nhau hai lớp như vậy, cũng không khác “người nhà” bao nhiêu. Có như vậy cô mới thấy việc mình đến nhà Kiều Mục chúc Tết là một chuyện đường đường chính chính, đơn giản chỉ vì nhớ tới tình nghĩa bạn học cũ mà thôi. Thuận nước dòng thuyền, chiếc

thiệp bản vốn định bỏ đi giờ được sửa sang tặng cho Lâm Sâm.

Lâm Sâm nhận được thiệp, quả nhiên hôm sau cũng đáp lễ rất đàng hoàng. Tấm thiệp ướp hương thơm nức rất đặc biệt: mở ra sẽ thấy hình ảnh lập thể cùng tiếng nhạc du dương. Suốt thời trung học, đây chính là tấm thiệp đẹp nhất mà cô được nhận. Hình đẹp, hương thơm, chỉ tiếc chữ Lâm Sâm không được đẹp như thế, tấm thiệp không thể hoàn hảo.

Từ khi biết tin Kiều Mộc sẽ về quê nghỉ đông, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu sốt sắng chờ mong Tết đến giống ngày còn nhỏ, chỉ là lý do giờ đã khác. Trước kia cô trông ngóng Tết chỉ vì dịp ấy mới được mặc quần áo mới, được ăn ngon. Đối với một đứa trẻ lớn lên cùng những tháng năm nghèo đói của đất nước, Tết là quãng thời gian hạnh phúc, sung sướng nhất trong năm; bình thường thiếu ăn thiếu mặc, chỉ đến Tết mới được sung túc, đủ đầy, được ăn no, mặc đẹp. Ngày ấy, vừa sang tháng Chạp là nhà nhà rục rịch chuẩn bị, các mẹ các thím khéo tay bắt đầu cắt vải may đồ, nhào bột làm bánh; nơi nơi rạo rạo không khí đón chào năm mới. Trẻ con cũng hân hoan, háo hức mỗi dịp xuân về.

Tháng ngày trôi đi. Sau thập niên 90, cuộc sống của người dân được cải thiện rõ rệt nhưng phân hóa giàu nghèo cũng dần mạnh mẽ hơn. Cuộc sống tốt đẹp, người dân đủ ăn đủ mặc không cần phải quần quật cả năm chờ tới ngày Tết mới dám cho phép bản thân tự xa xỉ một chút. Giờ đây chuyện được ăn món ngon, mặc đồ đẹp đã không còn quá xa vời, có thể thỏa mãn bất cứ lúc nào. Cuộc sống như vậy có cái hay, cũng có cái dở. Lúc nào cũng có thể thỏa mãn mong muốn thì sẽ không còn mong muốn thêm nữa, không mong cầu thì đâu cần chờ đợi. Cuộc sống thiếu đi những đợi chờ cháy bỏng, làm sao người ta có thể có được niềm hạnh phúc ngất ngây khi ước nguyện trọn vẹn, khi ngóng trông được bù đắp? Khi con người bắt đầu quen với việc tận hưởng đời sống vật chất phong phú, họ cũng dần quên đi những niềm vui bé nhỏ, giản đơn và mộc mạc.

Năm này trôi đi nhạt nhòa như năm trước, năm trước nữa. Đến giờ, Trường Cơ đã không còn những bà mẹ bận bịu chuẩn bị may áo mới cho con làm đồ ăn vật ngày Tết nữa rồi. Quần áo có thể đi mua đồ may sẵn, các mẹ các dì sẽ không phải đập máy khâu nữa, giả như có muốn làm thì người thân cũng sẽ ngại kiểu dáng quê mùa, không dám mặc. Trẻ con bây giờ cũng không thêm các loại bánh bóng gạo, bánh bột chiên vừng vì chúng không ngon, không đẹp bằng bim bim, bánh gạo ngày nay. Từng là đồ ăn ưa thích của vô số trẻ con tỉnh lẻ, tới giờ bánh bóng gạo, bánh bột chiên vừng đã dần biến mất khỏi thời đại mới, biến mất trong quên lãng của những con người hiện đại.

Có một năm, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên nhớ lại những kỷ ức tươi đẹp thuở ấu thơ, ngày ấy cô chỉ hận tại sao không phải ngày nào cũng là Tết để được ăn bánh bột chiên vừng, vậy là quán theo mẹ đòi làm bánh ăn thử. Có điều, chẳng rõ tại sao giờ đây cô không còn cảm nhận được hương vị ngon lành như năm xưa. Cô từng nghĩ, có phải vì mình đã lớn nên không còn thêm ăn như trước kia?

Dần dần, chuyện ăn Tết cũng không còn là điều Tần Chiêu Chiêu sốt ruột mong đợi, ngóng chờ. Ngoại trừ tiền mừng tuổi, Tết không còn gì có thể khuấy động cảm xúc và niềm chờ mong của cô nữa.

Tuy thế, Tết vẫn là dịp vô cùng trọng đại với gia đình bác Chu, bác Lý hàng xóm. Con cái nhà bác Chu, bác Lý quanh năm ở xa, chỉ đến Tết âm lịch mới có dịp về thăm nhà. Cả năm cha mẹ già thui thui một mình, chỉ đến ngày này cả nhà mới được đầm ấm quây quần, con cái tụ họp, sao có thể không coi trọng?

Ba anh em chị Tiểu Đan đều xuống phía Nam xin việc, ở nhà, bác Chu gái vẫn thường thở than, lo lắng khôn nguôi chuyện con cái ở xa đi lại, ăn uống. Mẹ cô thường an ủi: “Thằng Phong, thằng Cương với Tiểu Đan nhà chị đều chín chắn, vững vàng, sẽ tự biết chăm sóc bản thân thôi. Hơn nữa, giờ Tiểu Phong còn được lên chức quản đốc, lương tháng hai ngàn rưỡi, gấp bao nhiêu lần thời còn vất vả ở Trường Cơ chúng ta. Nhà máy không còn, kỳ thực cũng mở ra không ít lối đi tốt cho đám trẻ.”

“Nói thì nói vậy thôi, chứ cô tính mấy đứa nhỏ xa làng xa nước một mình tha hương kiếm ăn thế kia, bố mẹ nào an tâm cho được? Aiz! Nếu cứ ở Trường Cơ mà vẫn có thể kiếm ra hai ngàn rưỡi thì tốt biết bao. Như giờ, dẫu ra ngoài làm ăn kiếm được không ít tiền nhưng cả nhà mỗi người một phương. Lắm khi tôi cũng ngồi nghĩ cứ như trước kia còn hơn. Ngày Mao Chủ tịch còn, nhà nước chủ trương giai cấp công nhân làm chủ, thời ấy có nghèo có khổ thật nhưng cả nhà được sum vầy. Đặng Tiểu Bình vừa lên nắm quyền, thực hiện cải cách toàn diện kinh tế Trung Quốc, làm cho xường tan đường vỡ, nhà tan đường nhà. Giờ nhà tôi chia tứ xứ, thằng Phong ở tận Trung Sơn, thằng Cương lưu lạc Châu Hải[1], Tiểu Đan xuống Quảng Châu; cả năm mấy anh em mới gặp nhau được một lần, có còn giống cái nhà nữa không? Tất cả cũng tại cải cách với mở cửa!”

[1] Trung Sơn, Châu Hải: các thành phố cấp thị thuộc tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

“Hày! Cái bà Chu này, cải cách cũng có cái tốt của cải cách chứ! Bà xem, giờ đi mua đồ có cần tem phiếu như ngày xưa nữa đâu. Ngày trước muốn sắm được cái ti vi cũng phải khổ sở chạy vạy nhờ cậy khắp nơi, rồi còn phải tự mình vác về nhà, Giờ chỉ cần ra tiệm đưa tiền mặt là có người mang đồ về tận cửa, phục vụ chu đáo. Thế không phải tốt sao?”

Bác Chu gái là người nghiện ti vi, trong khu tập thể này, nhà bác mua ti vi đầu tiên. Lúc đó là năm 1981, không biết nhà bác vất vả nhờ cậy ở đâu mà mua được một chiếc ti vi đen trắng 20 inch, hàng xóm được phen nhón nháo. Tối hôm sau, bao nhiêu người chen chúc ở nhà bác Chu xem ti vi. Nhà bác cũng nhỏ, không chứa được bao nhiêu người, cuối cùng đành chuyển ti vi ra ngoài bật cho mọi người xem chung như phim chiếu bóng ngoài trời. Ngày ấy Tần Chiêu Chiêu còn chưa ra đời, chẳng qua cô hay bám đuôi chị Tiểu Đan đi chơi nên thường được nghe chị khoe đầy kiêu hãnh: “Ngày ấy có mỗi nhà chị có ti vi, buổi tối bao nhiêu người xách ghế to ghế nhỏ tới nhà chị xem nhỏ.”

Những điểm tiến bộ này đương nhiên bác Chu không thể phủ nhận được. “Cái này... Ờ thì nếu chỉ có chỗ tốt này mà không có mấy cái bất lợi kia thì tốt quá rồi!”

Rốt cuộc hai chính sách “Giai cấp công nhân làm chủ” của Mao Trạch Đông và “Cải cách kinh tế toàn diện” của Đặng Tiểu Bình đâu hơn đâu kém? Câu chuyện phiếm của hai người đàn bà tất nhiên không thể rút ra kết luận rõ ràng, chẳng qua rảnh rỗi thì nói mà thôi. Bác Chu gái toàn tâm toàn ý bận bịu chuẩn bị tết nhất, chủ yếu là chuẩn bị đồ ăn. Bọn nhỏ cả năm cả tháng sống xa nhà, mỗi lần về quê ăn Tết giống như kẻ lừng tởm thèm khát hương vị quê hương. Đồ thằng Phong thích, món khoái khẩu của thằng Cương, cả những thứ Tiểu Đan thích nữa... bác đều gắng mua đủ. Bác chỉ mong nhất ngày Tết tám phương mười hướng người người nghỉ ngơi, con cái xa cách đã lâu được đoàn tụ, cùng ăn cho no, cho chán mà thôi.

Tần Chiêu Chiêu ngày ngóng đêm trông tới Tết, kỳ thi cuối kỳ cũng dần đến, bỗng xảy ra một chuyện xôn xao khắp trường. Nhân vật chính là Lăng Minh Mẫn, nguyên nhân là do một nam sinh trường trung học nghề để mắt đến cô.

Học sinh trường trung học nghề vốn không phải học sinh ngoan hiền, tiền đồ tương lai không có gì tươi sáng. Chính họ cũng hiểu chuyện này nên đa số không thiết tha chuyện học hành, những người thật sự chăm chỉ học tập chẳng có bao nhiêu. Trốn học, đánh nhau xảy ra như cơm bữa, nhiều người giống du côn ngoài đường hơn là học sinh trong trường. Không may cho Lăng Minh Mẫn, nam sinh thích cô đúng là một tên du côn. Hai hôm trước, cậu ta tới trường trung học thực nghiệm tìm người, tình cờ gặp Lăng Minh Mẫn, cảm thấy thiếu nữ này thật đẹp. Liên mấy ngày sau, cứ tan học là cậu ta kéo mấy nam sinh khác đứng phục ở cổng trường, vừa thấy Lăng Minh Mẫn là réo gọi ông ổng, còn huýt sáo âm ỉ, thậm chí mặt dày bám riết bắt chuyện với cô.

Loại con trai vô ve đuôi không đi, đập không chết như ruồi bọ này thật sự rất đáng ghét, Lăng Minh Mẫn cảm thấy họ phiền phức nhưng không cách nào đuổi đi được, buồn bực vô hạn. Nam sinh trong lớp cô thấy cảnh ấy bên tự tổ chức hội bảo vệ hoa khôi, chiều hôm qua, một nhóm con trai quyết định hộ tống cô về tận nhà. Kết quả, cả nhóm vừa ra khỏi trường được mấy bước đã đụng độ đám nam sinh trường trung học nghề, hai bên khắc khẩu xô xát, cuối cùng xông vào ẩu đả.

Trận ẩu đả quá lớn khiến công an gần đó phải ra mặt. Đám nam sinh kia đã “trái bao máu lửa” nên lão luyện, vừa thấy mặt công an là co cẳng chuồn thẳng, nhóm nam sinh trường trung học thực nghiệm bị công an bắt về đồn điều tra. Vì trận đánh nhau này mà cả nhóm bị nhà trường phạt nặng, Lăng Minh Mẫn bỗng trở thành “hồng nhan họa thủy”, là chủ đề để mọi người bàn ra tán vào.

Tần Chiêu Chiêu nghe hết chuyện, phản ứng đầu tiên là cảm thấy thật may! May mà Kiều Mộc không còn ở trường trung học thực nghiệm nữa, nếu không, ngày ngày đi đi về về cùng Lăng Minh Mẫn, nhất định cậu cũng bị lôi kéo vào cuộc ẩu đả này. Cho dù cậu không đánh ai, cũng không thể đảm bảo những nam sinh kia không ngứa mắt khi thấy cậu thân thiết với Lăng Minh Mẫn mà quay sang đánh cậu. May mà cậu không ở đây, may mà cậu đã chuyển đi rồi... Cô cứ lầm nhảm mãi như thế, cảm thấy thật may mắn cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 31

Sau kỳ thi cuối kỳ, học sinh được nghỉ đông, Tết cũng đến. Tần Chiêu Chiêu cơ hồ đếm từng giây từng phút chờ tới mừng Bón Tết. Hôm nay nhóm của cô sẽ tới nhà Kiều Mộc chúc Tết.

Mọi người hẹn nhau chín giờ ở ngã tư đường, chưa tới tám giờ cô đã trở dậy, soi gương chăm chút quần áo. Năm ngoái, cô và Đàm Hiểu Yên mua hai mảnh vải kẻ ca rô đen trắng, rồi tìm kiểu mới nhất trên tạp chí may thành hai chiếc áo khoác giống hệt nhau, mặc lên nhìn như hai chị em. Có chiếc áo khoác hợp một này, cô không cần phải lo ra ngoài không có đồ từ tề để mặc, chỉ có kiểu tóc khiến cô đắn đo mất thời gian nhất. Mái tóc dài, chải kiểu này thấy không đúng, kiểu kia vẫn thấy chưa hợp, kiểu nào cũng thấy có gì đó không ổn. Một năm xa cách, cô muốn mình có thể xinh đẹp nhất, hoàn hảo nhất đứng trước mặt Kiều Mộc.

Cô lần lượt thử các kiểu: cột tóc đuôi ngựa, buộc nửa đầu, tết hai bím rồi búi cao... cứ vừa tết xong lại xỏa tung ra. Cô búi tóc không được đẹp như Lăng Minh Mẫn, con gái học ba lê búi tóc vừa tao nhã vừa khí chất.

Đổi đi đổi lại, Tần Chiêu Chiêu vẫn thấy mình tết tóc hai bên là đẹp nhất nhưng lại sợ mọi người nhìn thấy sẽ chê mình quê mùa. Soi gương nửa ngày, cuối cùng cô cũng quyết định để tóc xỏa dài, cài thêm một chiếc bôm màu đỏ, nhìn vừa tự nhiên vừa nhã nhặn. Mặc thêm chiếc áo ca rô đen trắng, thêm khăn quàng và một đôi găng tay đỏ đồng màu; cô cảm thấy rất hài lòng với hình ảnh trong gương. Nhẹ nhàng bước khỏi cửa, cô đến chỗ hẹn đúng giờ chờ mọi người.

Trời rất lạnh, sắc trời u ám như muốn mưa nhưng lòng Tần Chiêu Chiêu lại ấm áp như có nắng tỏa. Ngã tư đường không bóng người quen, cô đến sớm quá, còn nửa tiếng nữa mới chín giờ. Vừa chờ bạn vừa nghe nhạc, tiếng ca Trương Học Hữu dịu dàng rót vào tai cô:

“... Tôi không thể nói trước tương lai, nhưng vẫn âm thầm đợi ngày em trở lại. Trái tim lạnh lẽo tàn tro sẽ ấm lại khi bóng em về. Tất cả đều là mộng đẹp của đời tôi...”

Ca từ tuyệt diệu, từng câu từng chữ như những ngón tay vô hình chạm tới những sợi tơ tình vi diệu trong đáy lòng cô; đầu nghe qua bao nhiêu lần vẫn mãi si mê như lần đầu.

Thời gian âm thầm trôi theo tiếng hát. Chín giờ vẫn chưa thấy bóng dáng các bạn đâu. Tần Chiêu Chiêu cảm thấy hơi kỳ lạ, cũng hơi bất an, tại sao tới giờ này vẫn chưa thấy ai đến? Hay là cô đến muộn, các bạn không đợi được đã đi trước rồi? Cô nhanh chóng so đồng hồ trên tay với đồng hồ ở cửa hàng bên cạnh, không sai, cô không đến muộn, thậm chí còn đến sớm là khác. Vậy sao quá giờ rồi còn chưa thấy ai đến? Vì sao không có ai, không có lấy một người? Chẳng lẽ mọi người không muốn đi cùng? Không lý nào như vậy, đã hẹn với cô rồi chẳng lẽ lại bỏ cô lại? Rõ ràng hôm qua đi chúc Tết nhà Chung Na cùng Đàm Hiểu Yên, cô còn mượn điện thoại gọi tới nhà Diệp Thanh xác định chắc chắn hẹn nhau chín giờ ở ngã tư, rõ ràng không hề nhầm lẫn mà.

Tần Chiêu Chiêu thấp thỏm chờ đợi, cô đứng một mình giữa ngã tư đường, hết ngó trái lại nhìn phải, gắng tìm một gương mặt thân quen. Ánh mắt dò theo những gương mặt xa lạ, đột nhiên một chiếc xe máy chạy tới bên, phanh két một tiếng và dừng lại bên cạnh cô. Người ngồi sau bỏ mũ bảo hiểm gọi cô: “Tần Chiêu Chiêu!”

Rốt cuộc Diệp Thanh tới, Tần Chiêu Chiêu đang sốt ruột chuyển sang mừng rỡ. “Diệp Thanh tới rồi à? Sao mình chờ nửa ngày vẫn không thấy ai, Cung Tâm Khiết và mọi người đâu cả rồi?”

Diệp Thanh vừa mở miệng đã gọi một gáo nước lạnh khiến Tần Chiêu Chiêu đông cứng toàn thân: “Cung Tâm Khiết và mọi người không tới đâu, hôm qua bọn mình đã đến thăm nhà Kiều Mộc rồi.”

Gần trưa, Tần Chiêu Chiêu thất thểu lết về tới nhà.

Mẹ vừa nhìn thấy vẻ mặt khác thường của cô, không nhịn được mà hỏi một câu: “Sao ra ngoài chơi với bạn mà lại ủ rũ thế này hả con?”

Nghe lời mẹ nói, bao nhiêu ảm ức, tủi thân bấy lâu chôn kín trong lòng đều trào lên, Tần Chiêu Chiêu mang tất cả nỗi buồn bức phát tiết lên mẹ. “Con đâu có đi được với các bạn. Vẫn đi hẹn hôm nay cùng đi nhưng các bạn bất ngờ đổi lịch sang chiều qua. Nhà mình không có điện thoại, các bạn không làm sao liên lạc được với con nên đi trước rồi.”

Vừa nói nước mắt cô vừa ào ạt tuôn rơi, khóc đến nghẹn ngào. Cô đã đợi, đợi bao lâu như vậy, trông ngóng nhiều đến thế, rốt cuộc bao nhiêu tâm sức chỉ như công dã tràng. Hy vọng lớn bao nhiêu thì thất vọng càng ê chề bấy nhiêu, lòng cô khó chịu vô cùng.

Biết trách ai bây giờ? Không thể trách Diệp Thanh và các bạn được, Diệp Thanh cũng nói rõ rồi: “Muốn gọi điện tìm cậu nhưng nhà cậu không có điện thoại, trực tiếp đi tìm thì không biết nhà. Cuối cùng không còn cách nào khác, bọn mình đành tự đi trước.”

Mọi người đã muốn báo cho cô rồi, không phải mọi người định bỏ mặc cô. Ai bảo nhà cô không có điện thoại chứ? Các bạn đều nhận được điện thoại báo đổi ngày, chỉ mình cô không biết thông tin, tất cả cũng chỉ vì nhà cô không có điện thoại. Cô quay sang cầu kính với mẹ: “Bao nhiêu bạn khác đều có điện thoại, mỗi nhà mình không có. Các bạn đổi lịch hẹn, không ai liên lạc được với con. Kết quả hôm qua mọi người đi cả rồi, hôm nay mình con đứng trơ giữa đường nửa ngày trời.”

Trước đây Tần Chiêu Chiêu thường cáu gắt với mẹ, lớn lên mới ít dần chuyện này. Không may, lần này cầu kính đúng lúc ba mới đi thăm đồng nghiệp về, nghe tiếng con gái khóc, ông ngạc nhiên vào buổi hỏi: “Chuyện gì mà Tết nhất đã lăn ra khóc thế này?”

Mẹ cô kể lại chuyện cho chồng, ông nghe xong liền thẳng thắn dạy dỗ con gái: “Ba tưởng con càng lớn càng hiểu chuyện chứ, sao có mỗi chuyện vặt như thế mà cũng bủ lu bù loa lên? Các bạn đổi lịch đi chơi, nếu thật có lòng, không liên lạc được với con sẽ tự tìm tới nhà. Vì sao không ai đến?”

Tần Chiêu Chiêu khóc thốn thức, không nói nên lời.

“Các bạn rủ con đi chơi thì sẽ cố gắng tìm cách báo cho con biết chuyện đổi ngày. Không gọi điện được thì tìm đến tận nơi, nhưng không ai đến. Mọi người không muốn tìm hay là không biết đi đâu mà tìm? Chiêu Chiêu, con học ở trường thực nghiệm hơn một năm, chưa thấy con dẫn một đứa bạn học về chơi. Vì sao thế? Có phải vì con ngại nhà mình nghèo làm con mất mặt?”

Tần Chiêu Chiêu gục đầu, tiếng khóc cũng vô thức ngừng bật. Lời của ba không sai, cô chẳng có cách nào biện giải.

“Bình thường con có thêm đứa ai về nhà chơi đâu, nên lúc có chuyện làm gì có ai biết nhà mà đến tìm con. Chuyện này vốn không phải vấn đề có điện thoại hay không có điện thoại. Con thử nghĩ kỹ xem, mấu chốt là tại đâu?”

Dù tất cả những lời ba nói đều có lý nhưng Tần Chiêu Chiêu chung quy vẫn chỉ là một cô bé, dễ gì chịu phục. Tâm nguyện bao lâu không được thỏa đã khó chịu, lại bị ba giáo huấn, vừa thẹn vừa giận, cô liền gằn cổ lên, không chút nghĩ ngợi cãi lại: “Nếu ba của con là giám đốc, mẹ của con là người Thượng Hải thì chẳng sao hết! Như thế nhà này cũng không đến mức không có nổi cái điện thoại hay con phải nung nấu không dám dẫm đất bạn về chơi.”

Bữa cơm trưa nay, người của Tần gia không ai còn lòng dạ ăn uống. Tần ba chau mày, Tần mẹ đau khổ, Tần Chiêu Chiêu im thin thít trốn trong phòng. Ba mẹ chưa gọi cô ra, cô cũng chẳng có mặt mũi nào dám ra ngoài.

Thực ra, lời vừa thốt khỏi miệng cô cũng hối hận vô cùng. Cô không nên nói những lời làm tổn thương ba mẹ như vậy. Dẫu ba cô không phải giám đốc nhà máy, mẹ cô không phải người Thượng Hải nhưng ba mẹ đã có công sinh thành, dưỡng dục cô bao lâu nay. Nhà có nghèo túng vẫn là nhà của cô. Đến chó còn không nở chê chủ nghèo, thế mà cô chê cha mẹ khó, có khác nào không bằng con chó? Huống hồ ba mẹ chịu bao khó nhọc vì cái nhà này, đâu phải cô không biết. Trong tâm thức cô vẫn in đậm hình ảnh ba vất vả dỡ mui tấn gạch men giữa chợ vật liệu. Chuyện đã mấy năm rồi nhưng mỗi lần nghĩ tới lòng cô vẫn bồi ngùi, chua xót vô cùng.

Càng ngắm càng thấy hối hận, càng hối hận lại càng nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết phải làm sao để giải quyết vấn đề phức tạp này. Trốn trong phòng nửa ngày, Tần Chiêu Chiêu quyết định tìm Đàm Hiểu Yến nói chuyện, Hiểu Yến nhất định có thể tìm ra biện pháp giúp cô.

Vừa bước khỏi cửa, đột nhiên nghe tiếng người gọi sau lưng: “Tần Chiêu Chiêu!”

Trông lại hóa ra có hai nam sinh đang tiến tới, Lâm Sâm và Chu Minh Vũ. Chu Minh Vũ có vẻ bất ngờ, tiến lại gần. “Không ngờ gặp cậu ở đây đấy! Nhà cậu ở đây à?”

Tần Chiêu Chiêu gật đầu. “Sao các cậu cũng ở đây?”

“Mộc Mộc bảo đến đây tìm bạn cấp hai, kết quả đến đây rồi mới ngó ra không nhớ nhà người ta ở đâu. Đi lòng vòng mãi vẫn không thấy, tự nhiên lại gặp được cậu. Khéo quá đi!”

“A!” Tần Chiêu Chiêu vô thức liếc Lâm Sâm. “Bạn cậu tên gì, nói xem tôi có biết hay không, nếu biết tôi sẽ tìm giúp cậu.”

Lâm Sâm tỉnh queo. “Thôi bỏ đi, chẳng nào cũng không tìm được, coi như rảnh rồi thì đi lòng vòng vậy. Nhà cậu cũng ở đây à?”

Câu này Chu Minh Vũ đã hỏi một lần, giờ cậu ta lại hỏi. Tần Chiêu Chiêu gật đầu thêm lần nữa. Cô vốn muốn bỏ qua cho xong chuyện nhưng lại nghĩ lại. “Ừ, nhà tôi ở khu này. Đã đến đây rồi hay các cậu vào nhà tôi chơi chút đi.”

“Được đấy!” Lâm Sâm lập tức gật đầu. “Tiện qua chúc Tết hai bác luôn.”

Tần Chiêu Chiêu dắt hai bạn vào nhà, vừa tới cửa liền cao giọng: “Ba ơi, mẹ ơi, bạn cùng lớp con tới chơi!”

Vợ chồng Tần thị ra khỏi phòng, nét mặt như không có gì, ôn hòa đón tiếp hai người bạn đầu tiên con gái đưa về nhà. Hai cậu con trai tới chúc Tết khiến họ có chút kinh ngạc, đến khi nghe hai người nói họ chỉ tình cờ đi ngang qua, vô tình biết nhà Tần Chiêu Chiêu ở đây nên tiện đường ghé vào, hai người mới thả lỏng đôi chút.

Phòng khách nhà Tần Chiêu Chiêu rất nhỏ, căn phòng bảy mét vuông kê vừa một chiếc ghế băng ba chỗ và hai chiếc ghế trúc. Mời hai vị khách ngồi xuống, mẹ cô liền bê ra một khay bánh kẹo. “Nhà cửa chật chội, các cháu đừng chê nhé!”

Hai cậu trai ở trường quen thói ngỗ nghịch, chưa làm chuyện tử tế bao giờ nhưng hôm nay tới nhà bạn nữ làm khách, trước mặt người lớn lại tỏ ra vô cùng hiếu chuyện. Căn nhà nhỏ bé nhưng rất ấm áp; nhà nhỏ cũng có cái hay của nhà nhỏ, mùa đông ở trong nhà cảm giác thật ấm cúng.

“Nhà cháu rất rộng nhưng không được tốt thế này, rộng quá nên thấy rất trống trải, lạnh lẽo; ngày nào cũng bật máy sưởi mà không ấm lên được tí nào. Cháu thà ở cái nhà nhỏ thế này còn hơn.” Lâm Sâm trả lời.

Bạn của con có thể nói ra những câu thế này khiến ba mẹ Tần Chiêu Chiêu rất vui, Tần ba thâm trầm liếc nhìn con gái một cái. Hiểu được ánh mắt ba, cô không khỏi đỏ mặt cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 32

Mấy ngày liền, hôm nào Tần Chiêu Chiêu cũng tới khu gần chợ cửa bắc. Cô hy vọng có thể tình cờ gặp được Kiều Mộc ở đó, giống như khi trước vô tình gặp Lâm Sâm và Chu Minh Vũ ở Trường Cơ. Gặp rồi có thể đường đường chính chính tới nhà cậu chúc Tết, âu cũng là chút lễ nghĩa thường tình.

Người ta vẫn nói gắng sức ắt trời không phụ lòng người, nhưng những lời người ta nói hình như không bao giờ ứng nghiệm với cô. Rõ ràng cô rất cố lòng, bỏ biết bao tâm sức nhưng trời vẫn phụ lòng cô, có thể nào cô cũng không thể gặp được Kiều Mộc. Tết nhất, chợ cửa bắc đông như mắc cửi, người xe qua lại loang lổang trước mặt như nước. Cô nhọc lòng kiếm tìm bóng hình, nét mặt thanh tú vẫn in hằn trong trí nhớ giữa vô số người qua đường xa lạ. Bao nhiêu gương mặt lướt qua nhưng vẫn không thấy, không thể tìm thấy người trong lòng cô... Có sao không thể gặp được người?

Chiều nay, Tần Chiêu Chiêu lại thơ thẩn giữa những con đường gần khu chợ cửa bắc; đi tới đi lui chẳng nhớ nổi mình đã đi bao lâu, chỉ biết bước chân cô đã nặng nề đi hết cả buổi trưa.

Lúc trở về nhà thì trời đổ mưa, cô không mang theo ô; xe khách chỉ chạy tới đường lớn gần Trường Cơ, vừa xuống xe cô liền chạy một mạch về thẳng nhà. Gió mưa vùn vùn ào ào trút xuống, cả người cô ướt sũng. Vừa về tới nhà, mẹ cô đã mắng sao ra ngoài không mang theo ô để giờ ướt lướt thướt thế này, không cẩn thận sẽ bị cảm ho mất thôi! Mẹ vừa trách vừa nhanh chóng mang khăn bông tới cho cô lau người.

Cô ủ rũ nhận chiếc khăn trên tay mẹ, vừa định lau người bỗng nghe tiếng đàn trong vạt, ưu nhã từ “Trung Nam Hải” truyền sang.

Tiếng đàn lưu loát như nước chảy mây trôi, rõ ràng là tiếng của hư không mà lại như vật hữu hình, lòng Tần Chiêu Chiêu rung lên, con run rẩy cứ lan dần, lan dần tới từng mỗi dây thần kinh. Đây... đây nhất định là tiếng đàn của Kiều Mộc, Viên Viên sao có thể đàn hay thế này được chứ? Lẽ nào Kiều Mộc quay về Trường Cơ? Đúng như dự đoán của cô, một giọng của trẻ con lanh lảnh vang lên theo tiếng đàn: “Cậu chơi hay quá!”

Đúng là Kiều Mộc đã trở lại rồi. Những giọt nước mắt mừng vui lẫn theo nước mưa trên mặt, trên cổ âm thầm lăn dài trên má.

Bữa cơm chiều nay Tần Chiêu Chiêu ăn rất nhanh, cơm nước xong liền cầm ô chạy ra ngoài ngay. Cô nói với mẹ muốn đi mua ít đồ nhưng thực chất là kiểm có đi quanh khu “Trung Nam Hải”.

Một chiếc xe hơi đậu trên đường nhỏ gần khu “Trung Nam Hải”, là xe của Phó giám đốc Kiều... À không, giờ phải gọi là xe chuyên dụng của Cục phó Kiều mới đúng. Kiều Vĩ Hùng đã được thăng chức cục phó. Nhận công tác xong, cả nhà ông cùng chuyển về thành phố, từ đó ông rất ít khi quay lại khu Trường Co, chỉ trừ vài lần tới thăm con gái Kiều Diệp mà không có Mục Lan và Kiều Mục đi cùng. Kiều Diệp vốn xa cách mẹ kế, cũng không thân thiết gì với cậu em cùng cha khác mẹ nên mẹ con Mục Lan không hay về thăm con chồng. Vậy mà hôm nay một nhà ba người họ lại tới thăm Kiều Diệp ở Trường Co! Đối với Tần Chiêu Chiêu, đây là chuyện vừa kinh ngạc vừa vui mừng ngoài mong đợi. Cô đoán chắc Cục phó Kiều vẫn lo lắng làm sao để cả nhà sum họp nên đã cố sức thuyết phục vợ đưa cả nhà tới nhà Kiều Diệp dùng cơm.

Ngày đông buốt giá, đêm đen buông mảnh, đèn đường bật sáng, mưa phùn lấp lánh như trăm ngàn sợi chỉ bạc đan cài lấy nhau. Trời rất lạnh, Tần Chiêu Chiêu vội vàng chạy đi, bỏ quên găng tay, bàn tay nắm cán ô giá như băng, không ngừng đưa lên miệng hà chút hơi ấm. Cô thả chịu lạnh đứng chờ, nhất quyết không về nhà lấy thêm găng tay, chỉ sợ mình vừa đi khỏi thì Kiều Mục cũng ra, như vậy chẳng phải sẽ uống công sao?

Tần Chiêu Chiêu đoán Kiều Mục không ở nhà Kiều Diệp lâu, cơm nước xong sẽ nhanh chóng rời đi. Thật không ngờ họ ở lại lâu hơn tưởng tượng, cô đứng đợi, đợi mãi, đến khi hai bàn tay luân phiên cầm ô đã cóng lạnh không còn cảm giác mới thấy một nhà ba người rời khỏi khu “Trung Nam Hải”. Vợ chồng Cục phó Kiều cầm ô đi trước, Kiều Mục theo sau không ô dù, mũ liền áo che kín đầu, hai tay nhét túi quần, tiêu sái bước giữa mịt mờ mưa bay.

Trời tối, đèn đường leo lét, ánh sáng ảm đạm không đủ pha loãng bóng đêm thăm thẳm. Đứng cách xa, Tần Chiêu Chiêu không nhìn rõ mặt Kiều Mục, nhưng bóng dáng cao cao cũng đủ khiến cô thôn thức khôn nguôi, tim đập thình thịch trong lồng ngực, ánh mắt như bị hút lấy, bám chặt lấy bóng dáng phía xa xa. Cô vốn muốn lấy chút can đảm chạy tới, vờ như hai bên tình cờ gặp nhau, lấy cớ trò chuyện vài câu với cậu. Đáng tiếc, vừa kịp nhìn thấy người thì cả nhà họ đã mở cửa vào xe. Xe nổ máy, hai chiếc đèn sau sáng bừng như sao băng xẹt qua mặt đường đêm đen thăm, chiếc xe nhanh chóng xa khỏi tầm mắt Tần Chiêu Chiêu.

Đứng giữa đêm đông mưa lạnh đến cắt da cắt thịt như vậy chỉ để nhìn thấy bóng dáng, thậm chí còn không hề thấy được gương mặt người ta nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy rất mãn nguyện. Nhìn thấy từ xa còn hơn mãi mê tìm kiếm khắp khu chợ cửa bắc mà không biết có thể gặp được hay không. Rốt cuộc cô cũng gặp được Kiều Mục, một Kiều Mục hết như trong tưởng tượng, giống như tán tùng cao lớn, rắn rỏi.

Kỳ nghỉ đông rất ngắn, ngắn như chiều đông thoáng qua trước mắt. Mới đó đã lại sang học kỳ mới.

Sang học kỳ mới, nhà trường đưa ký túc xá mới xây vào sử dụng. Ký túc xá mới có nhà vệ sinh khép kín, đẹp hơn hẳn ký túc xá cũ, từ đây không còn cảnh xếp hàng trước cửa phòng chứa nước hay nhà vệ sinh chờ tới lượt đánh răng, tắm rửa nữa. Tuy chi phí ăn ở cao gấp rưỡi nhưng rất nhiều học sinh tình nguyện bù tiền để được sống thoải mái hơn một chút. Mật ít ruồi nhiều, nhà trường ưu tiên cho các bạn nữ được chuyển sang ký túc xá mới.

Ban đầu, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn bỏ ký túc xá cũ vì ký túc xá mới tốn nhiều tiền hơn, nhưng bên kia có phòng vệ sinh riêng. Không nói tới chuyện khác, chỉ riêng chuyện có phòng vệ sinh khép kín đã đủ khiến cô động lòng rồi. Có nhà vệ sinh riêng, không những chuyện đánh răng, rửa mặt, đi vệ sinh tiện hơn mà cô còn thoát khỏi cảnh xách nước vào nhà vệ sinh công cộng, hi hụi tắm rửa. Chi phí gấp rưỡi cũng rất đáng đồng tiền.

Vợ chồng Tần gia vừa nghe con gái nói ở ký túc xá mới sẽ tốn tiền gấp rưỡi nhưng có phòng vệ sinh riêng liền chi tiền ngay. Nếu điều kiện cho phép, chẳng có bậc làm cha làm mẹ nào lại không đồng ý để con cái được sống thoải mái.

Ngày các bạn nữ chuyển sang ký túc xá mới, giáo viên chủ nhiệm các lớp đều yêu cầu các bạn nam tới giúp. Nam sinh vừa thấy giáo viên yêu cầu đã ầm ĩ ra về rất không tình nguyện, thậm chí còn cần nhắc: “Đây mà gọi là giúp đỡ á, rõ ràng là đang kiểm cữu vạn không công ấy chứ!” nhưng miệng nói cứng, chân đã chạy thẳng sang ký túc xá nữ, có chạy trời chết cũng không nhanh được như thế. Bình thường nam sinh bị cấm vào ký túc xá nữ, hôm nay lệnh này được tạm gỡ bỏ, khắp nơi đâu đâu cũng thấy các bạn nam tay mang tay vác đủ loại hành lý. Khó thể làm việc gì trôi, người không biết nhìn vào còn tưởng họ đang hăng hái tự chuyển chỗ ở. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu là tự chuyển chỗ của mình chưa chắc họ đã có thể hăm hở được như vậy.

Lâm Sâm và Chu Minh Vũ dẫn một nhóm nam sinh kéo vào phòng tám người của Tần Chiêu Chiêu. Các bạn nữ đã dọn dẹp, đóng gói đồ đạc gọn gàng, họ chỉ cần khiêng đi là xong.

Đồ đạc của Tần Chiêu Chiêu đơn giản nhất, một bộ chăn đệm, một túi quần áo, một xô nhỏ đựng mấy thứ đồ dùng vặt như chậu rửa mặt, bàn chải, xà phòng... Hành lý đơn giản như vậy nên cô cũng không muốn phiền ai xách giúp, tự mình dọn cũng được rồi.

Ở trường thực nghiệm đã có một quy tắc bất thành văn: nếu bạn giúp ai đó, người ta sẽ đáp lễ bằng cách mời bạn đi ăn uống. Trong phòng, Thẩm Bình nhiều đồ nhất, ngoài sách vở còn mấy túi quần áo lớn nhỏ, vì thế cô đã chuẩn bị sẵn mấy lon Coca để mời các bạn nam đã mất công mất sức giúp đỡ mình vác đồ.

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy đồ đạc của mình đơn giản nên không muốn nhờ ai hết, tự mình xách hai chuyến là xong, có thể tiết kiệm khoản phí đáp lễ kia. Ai ngờ Lâm Sâm vừa vào phòng liền xách ngay hai trong ba túi đồ của cô đi. Giường của cô sát ngay cửa, đồ đạc dọn dẹp xong chất gọn ở đầu giường, cậu ta vừa vào là tiện tay xách luôn túi chăn và túi quần áo. Cô há miệng mấp mấp gì đó nhưng không buông nổi một câu không cần nhờ cậu giúp. Người ta có lòng tốt, cô có thể tiếc một lon nước mà nở chà đáp hảo tâm của người ta sao? Tần Chiêu Chiêu không biết nói sao, đành xách nốt xô đựng đồ chạy theo cậu ta.

Lâm Sâm xách đồ tới ký túc xá mới hộ cô, cô cũng làm theo lễ tỏ vẻ biết chơi cho “phải phép”. “Cảm ơn Lâm Sâm nhiều, tan học mình mời cậu uống nước nhé!”

Cậu ta cũng theo lễ thường không khách khí. “Được, học xong chờ cậu mời nước tôi.”

Hết giờ học chiều, cánh cổng im ỉm khép cả ngày cuối cùng cũng hé mở, học sinh ủa ra như bầy ong vỡ tổ. Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị mời Lâm Sâm đi uống nước như đã hứa, nhưng hình như cậu ta đã quên bếng chuyện này rồi, tan học là xách cặp mắt hút cùng Chu Minh Vũ.

Tần Chiêu Chiêu đứng nhìn cậu ta đi một mạch, nghĩ đi nghĩ lại cũng không muốn gọi, giữa bao nhiêu bạn bè tự nhiên gọi một nam sinh tất nhiên cô cũng thấy ngượng ngùng. Hơn nữa, quên mất càng tốt, vốn cô cũng chẳng cam tâm tình nguyện mời cậu ta.

Tần Chiêu Chiêu cứ thầm mong Lâm Sâm quên chuyện được cô mời uống nước rồi, ai ngờ vừa com tới xong đã thấy cậu ta chạy tới tìm cô, trên miệng còn dính đồ ăn, rõ ràng là vừa com nước xong đã lao tới trường. Hóa ra, cậu ta tới tìm cô để đòi đồ uống, vừa thấy cô liền “đòi nợ”: “Này Tần Chiêu Chiêu, cậu còn chưa mời tôi uống nước đâu nhé!”

Hết cách, cô đành theo cậu ta tới cửa hàng gần trường, bày ra vẻ hào phóng bảo cậu ta muốn uống gì cứ chọn. Cô đoán cậu ta cũng chỉ mua Coca hay Sprite là cùng, ai ngờ cậu ta còn chơi độc, đồng chưa qua đã đòi uống Coca lạnh. Mấy quán quanh trường chẳng đại gì mà giữa mùa đông ừ lạnh Coca, phí điện đã đánh mà cũng chả ma nào mua.

“Ở đây không có Coca lạnh nhưng siêu thị có. Đến siêu thị mua là được, bây giờ mới đến giờ tự học, còn sớm chán.”

Tần Chiêu Chiêu tròn mắt, mua một lon nước mà phải chạy tới tận siêu thị, có đáng không? Cô không muốn đi, bèn nhỏ tiếng thương lượng với cậu ta: “Hay là... tôi đưa tiền cho cậu tự đi mua nhé?”

Lâm Sâm tròn mắt. “Cậu có muốn mời tôi thật không thể? Không muốn thì cứ nói thẳng ra, chẳng lẽ tôi đây thiếu tiền lon nước hay sao?”

Tần Chiêu Chiêu cứng họng, còn có thể nói gì nữa đây, nói thêm nữa khác nào tự tát vào mặt mình, thừa nhận bản thân không thành ý. Cuối cùng cô đành lết theo cậu ta tới siêu thị, lòng u sầu được chuyển hộ hai túi đồ đúng là lỗ to. Đi cùng con trai ra đường khiến cô cảm thấy thật khó chịu, cô cũng chẳng biết nói gì với cậu ta thành ra càng lúc càng lúng túng.

Cũng may Lâm Sâm vẫn câu được câu chẳng hỏi chuyện cô, từ chuyện ký túc xá mới xây bao lâu mới xong đến chuyện đồ ăn trong căng tin, lúc sau đã quay sang chuyện đề văn của cô chủ nhiệm, huyền thuyến không đâu vào đâu. Cuối cùng là nhắc đến chuyện đầu tóc cô: “Tần Chiêu Chiêu sao lại cắt tóc vậy?”

Đi học lại, bài vở ngập đầu, học hành gấp gáp, Tần Chiêu Chiêu ít có thời gian lo cho mái tóc dài ngang lưng, đành cắn răng cắt bếng đi. Đến giờ thấy Lâm Sâm hỏi, cô bèn thuận miệng đáp: “Cắt ngắn một chút, có gội hay chải cũng nhanh hơn.”

“Kể cũng tiếc, cậu để tóc dài buộc hai bên trông được lắm.”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, lần đầu tiên có con trai khen cô buộc tóc hai bên đẹp. Cô vô thức liếc nhìn Lâm Sâm, đã thấy cậu ta sửa lại: “Có điều, tết tóc thế trông hơi quê, tóc tém như Diệp Thanh vẫn là đẹp nhất!”

Cậu ta sửa lại như vậy, cô cũng chẳng bắt ngờ, dù sao trong mắt cậu ta Diệp Thanh mới là xinh đẹp nhất, cậu ta không chữa lại thế cô mới thấy lạ. Nghe xong cô cũng miễn bình luận, khẽ cười không đáp lời. Siêu thị đã ở ngay trước mặt.

Tần Chiêu Chiêu thường ít tới siêu thị mua đồ, một phần vì đồ bán trong siêu thị đắt hơn đồ bán lẻ bên ngoài, hơn nữa siêu thị trong thành phố đều cỡ vừa hoặc nhỏ, không có camera hay mã vạch chống trộm nên chuyện trộm cắp rất khó lường, đành phải cất cữ người trông coi hàng hóa. Mỗi kệ hàng sẽ có hai nhân viên bên cạnh, khách vào xem hàng bị hai người họ ngó đăm đăm như thể khách có thể hóa thành trộm bất cứ lúc nào. Chuyện này khiến Tần Chiêu Chiêu cực kỳ khó chịu nên càng muốn tránh xa siêu thị.

Lâm Sâm rõ ràng thường xuyên mua đồ ở siêu thị, quen đường vào lấy một lon Coca lạnh trong tủ ướp rồi quay sang hỏi Tần Chiêu Chiêu: “Tôi uống cái này, cậu muốn uống gì không?”

Cô lắc đầu. “Tôi không khát.”

Cầm lon nước trong tay, cô quay lưng định ra quầy thu ngân tính tiền. Lúc qua một kệ bày bánh kẹo, cô đột nhiên liếc thấy một gói kẹo sữa hiệu Thỏ Trắng, nhất thời dừng chân, không do dự cầm một túi theo.

Lâm Sâm ở bên cạnh hỏi: “Cậu thích ăn kẹo sữa à? Kẹo sữa Alpes cũng ngon lắm đấy.”

“Tôi thích kẹo sữa Thỏ Trắng thôi.”

Vừa mang Coca và kẹo đặt lên quầy thu ngân, Tần Chiêu Chiêu còn chưa kịp lấy tiền đã thấy Lâm Sâm rút một tờ mười đồng trong túi đưa cho nhân viên thu ngân.

“A, đã nói tôi mời cậu, sao có thể để cậu trả tiền được chứ!”

“Tự nhiên tôi nhớ ra là nếu để cậu mời tôi thế này thì không phải rất mất mặt sao? Xách hộ cậu hai túi quần áo cũng chẳng có gì to tát. Bỏ đi, tôi là con trai, cứ để tôi mời!”

Tần Chiêu Chiêu nhất quyết không chịu, hai người tranh qua tranh lại nửa ngày trước quầy thu ngân. Tần Chiêu Chiêu muốn nhét tiền lại cho cậu ta, cậu ta lại chặn tay cô lại. Nam nữ sinh tuổi trẻ, chân tay động chạm thì cảm thấy ngượng ngùng, hơn nữa còn bày trò trước bao nhiêu người như vậy thật

không hay ho gì. Cuối cùng cô đành đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33

Lâm Sâm chủ động trả tiền khiến Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ. Cô mời cậu ta đi uống nước, cuối cùng lại thành cậu ta thanh toán hộ tiền kẹo cho cô luôn. Lúc theo cậu ta đến siêu thị, trong đầu cô còn suy tính này kia, hóa ra đi chuyển này cô được lời.

Chuyện này khiến Tần Chiêu Chiêu cảm thấy ngượng, nói thật, Coca cậu ta uống cậu ta trả tiền cũng không có gì lạ nhưng sao còn trả luôn tiền kẹo cho cô? Trả tiền cho cậu ta thì cậu ta không lấy, thế là vừa ra khỏi siêu thị, Tần Chiêu Chiêu liền vội vàng bóc gói kẹo, vợ một nắm lớn đưa cho Lâm Sâm. Kẹo cậu ta mua, không chia cho cậu ta cô cứ thấy áy náy sao đó.

Lâm Sâm xua tay bảo không cần, cậu không ưa đồ ngọt, nhất là loại kẹo sữa vừa ngọt vừa dính thế này. Cậu cảm thấy đàn ông con trai ăn mấy món đồ linh tinh như con gái trông thật thiếu chí khí, không ra dáng nam nhi tí nào.

Cậu ta không nhận, Tần Chiêu Chiêu cũng có chút sốt ruột, có thể nào cũng phải ép cậu ta lấy vài viên mới được.

“Cậu không thích ăn kẹo này à? Thật ra kẹo Thổ Trắng ngon lắm đấy, không tin cứ nếm thử xem.”

Cô lựa cơ nhét luôn một viên kẹo vào tay Lâm Sâm, bắt cậu ta ăn thử. Cậu ta cũng không từ chối nữa, bình thường không thích đồ ngọt nhưng vẫn nhận viên kẹo này. Không chỉ ép ăn, Tần Chiêu Chiêu còn nhét một nắm kẹo to đùng cho cậu ta, kẹo đầy đến căng phồng cả túi áo khoác của Lâm Sâm. Cậu ta tự nhủ: Thôi cũng được, đằng nào chiều nay cũng chưa no cơm, lát đói thì làm viên kẹo vậy.

Chiều nay Lâm Sâm vội vội vàng vàng đến trường. Tan học cậu cũng định ở lại chờ Tần Chiêu Chiêu “mời nước” nhưng Chu Minh Vũ lại quen thói giục cậu về cùng. Nghĩ đi nghĩ lại, đi cùng cậu ta nhất định sẽ bị cậu ta bám theo; không muốn Chu Minh Vũ đi cùng, Lâm Sâm bèn tính cách khác: trước hết cứ về cùng Chu Minh Vũ, về nhà cơm nước thật nhanh. Tối nay mẹ cậu mới kịp xào một đĩa rau, món thịt kho tàu ưa thích của cậu vẫn còn đang ninh trong nồi. Không kịp chờ thịt chín, cậu đành làm tạm bát cơm với rau xào rồi vội vã xách cặp chạy mất.

“Mẹ, con đi học đây!”

“Ăn thế đã xong là sao hả con? Chờ chút, thịt kho sắp nhừ rồi, chờ chút đã nào...”

Mẹ cậu cầm muôi đuổi theo con trai nhưng không gọi kịp, cậu đã leo lên xe chuẩn mất dạng. Không biết làm sao, bà đành giậm chân bình bịch. “Cái thằng này, vừa về đến nhà đã lại chạy đến trường. Không lẽ bị trường bắt mất hồn rồi?”

Lâm Sâm chặn ngay Tần Chiêu Chiêu ở cửa cổng tin, mượn cơ muốn uống Coca ướp lạnh để kéo cô đến siêu thị bằng được, như vậy có thể đi cùng cô một đoạn. Dọc đường cô chẳng nói chẳng rằng, cậu đành phải vất óc kiếm chuyện để nói, toàn những vấn đề linh tinh, cuối cùng cũng hỏi được câu cậu thắc mắc nhất: “Tần Chiêu Chiêu sao lại cắt tóc vậy?”

Hôm nọ đến lớp, phát hiện cô cắt tóc, cậu vẫn tiếc hùi hụi mái tóc dài ấy. Còn nhớ lần mừng thọ ông nội, gặp cô ở nhà hàng, trang phục kiểu Quốc dân cộng thêm mái tóc dài tết hai bím khiến cô trông vô cùng thanh thuần, đáng yêu. Hôm ấy, các anh em họ đều khen cô bé này trong sáng, khả ái, chỉ mình cậu không thấy như thế. Nhưng đến giờ nhớ lại, càng nghĩ càng thấy đáng về khi ấy của cô thật khiến người ta yêu mến. Có điều, nếu đi học cô sẽ không tết tóc hai bên như thế nữa, mái tóc dài chỉ cột lại thành đuôi ngựa rủ xuống sau gáy. Tất nhiên kiểu tóc đó cũng đẹp nhưng cậu vẫn muốn được thấy lại mái tóc tết bím của cô hơn. Ai ngờ, vừa mới đó mà cô đã cắt bết mái tóc dài, lý do là... để gọi với chải đầu dễ hơn.

Tiếc hận khôn nguôi, cậu liền buột miệng: “Kể cũng tiếc, cậu để tóc dài buộc hai bên trông được lắm.”

Vừa mở miệng, cậu nhận thấy lời này có phần đường đột quá, con trai tự nhiên đi khen một cô gái xinh đẹp, chắc chín phần mười sẽ khiến người ta nghi ngờ. Tần Chiêu Chiêu cũng có vẻ ngạc nhiên, ngẩng mặt nhìn cậu. Sợ bị cô phát giác, cậu đành luống cuống lấp liếm: “Có điều, tết tóc thế trông hơi quê, tóc tém như Diệp Thanh vẫn là đẹp nhất!”

Có Diệp Thanh làm bình phong, ánh mắt ngạc nhiên của Tần Chiêu Chiêu dần thoải mái, ôn hòa trở lại. Cậu cũng nhẹ nhõm thờ phào một hồi.

Từ siêu thị về, Lâm Sâm ngồi vào chỗ. Chu Minh Vũ mũi thính như khuyển loáng cái đã nhận ra miệng cậu có mùi sữa thơm ngọt ngào liền giễu: “Ái chà, tối nay cậu ăn cơm với gì thế? Người toàn mùi sữa thế này! Mẹ Mộc, bé con còn bú mẹ đấy à?”

Lâm Sâm lấy mấy viên kẹo sữa trong túi ra đưa cho Chu Minh Vũ, cậu ta lấy làm kỳ quái, hỏi: “Không phải cậu không thích ăn đồ ngọt sao, sao hôm nay lại tha cả đồng kẹo đến thế này?”

Lâm Sâm hơi lưỡng cổng. “Trước không ăn thì giờ ăn, xưa không thích thì nay thích. Tôi đổi khẩu vị không được chắc?”

Không may, Tần Chiêu Chiêu ở bên kia cũng bỏ kẹo ra mời Vu Thiên, Cung Tâm Khiết và Diệp Thanh. Gần đây cô rất muốn được làm thân với Diệp Thanh, Tết năm nay không thể cùng cô ấy và các bạn tới chúc Tết nhà Kiều Mộc thì còn năm sau, năm sau nữa... Tất cả đều trông chờ vào Diệp Thanh, vì vậy tốt nhất giờ nên chu đáo một chút.

Tần Chiêu Chiêu ngồi cách Lâm Sâm mấy hàng, Chu Minh Vũ vô tình thấy cô mang kẹo mời mọi người. Vốn dĩ cậu ta đang buồn bực chả hiểu sao Lâm Sâm đột nhiên... đổi khẩu vị, quay sang thấy Tần Chiêu Chiêu cũng đang ăn kẹo Thỏ Trắng liền nhận ra ngay. “Mộc Mộc, nói thật đi, kẹo này có phải Tần Chiêu Chiêu cho cậu không?”

Lâm Sâm làm ra vẻ không quan tâm. “Ồ đấy, sáng nay giúp chuyển đồ nên được mời kẹo.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Thế thôi.”

Chu Minh Vũ còn lâu mới tin, nếu chỉ có thế sao nãy cậu ta không nói rõ ra cho xong, còn bày đặt giấu giếm, đây rõ ràng là chuyện không bình thường. Nghĩ lại, trưa nay cả đám sang ký túc xá nữ chuyển đồ giúp, cậu ta vừa vào cửa đã không nói không rằng xách đồ của Tần Chiêu Chiêu đi luôn. Lúc ấy cũng không thấy gì lạ, giờ nghĩ lại mới thấy khả nghi. Chu Minh Vũ bèn lần theo mỗi nghi ngờ này rồi cẩn thận duyệt lại một lượt tất cả mọi chuyện trong lớp.

Lần ấy Tần Chiêu Chiêu bị ốm, cô chủ nhiệm vừa bảo cần người đưa bạn tới bệnh viện, Lâm Sâm liền xung phong đi luôn. Chẳng may giẫm lên cái thiệp của cô, cậu ta liền bỏ cả buổi chọn tới chọn lui kiếm ngay cái thiệp đẹp nhất, đắt nhất trong cửa hàng làm quà đáp lễ. Tết nhất còn bảo muốn đến Trường Cơ tìm bạn cấp hai, cuối cùng lòng vòng nửa ngày đến đúng cửa nhà cô... Tất cả những chuyện này, lúc đầu Chu Minh Vũ thấy cũng chẳng có gì lạ, đến giờ nghĩ lại bỗng thấy nghi ngờ quá.

“Này Mộc Mộc, cái gì làm cậu thay đổi khẩu vị thế? Kẹo hay là người đấy? Nói thẳng ra bạn nghe xem nào, có phải cậu để mắt đến Tần Chiêu Chiêu rồi không?”

Một câu ngắn gọn của Chu Minh Vũ cũng đủ khiến Lâm Sâm hơi đỏ mặt.

Thật ra cậu cũng luôn tự hỏi tại sao bấy lâu nay mình cứ chú ý tới Tần Chiêu Chiêu? Trên lớp ngắm nhìn nhất cử nhất động của cô thì không nói làm gì, tại sao nghĩ đông rồi cậu còn chạy tới Trường Cơ để tìm cô? Ngày ngày không thấy, tự nhiên lòng trống rỗng, cảm giác như vừa đánh mất thứ gì vô cùng quan trọng. Hôm đó được vào thăm nhà cô, cậu vô cùng vui mừng, tựa như có đóa hoa xinh đẹp nào đó bùng nở trong lòng – chính xác có thể nói đó là mừng như “mỡ cò trong bụng”.

Tại sao nhỉ? Rốt cuộc là tại sao nhỉ? Vì sao cô có thể trở thành phong vũ biểu cho tâm tình của cậu được nhỉ? Kỳ thực liếc mắt cũng hiểu lý do, chính cậu cũng không phải không biết, chẳng qua cậu quá ngượng ngùng không dám thừa nhận với Tần Chiêu Chiêu hay với chính bản thân mà thôi. Cậu sống chết chối đây đây, ngượng đến đỏ mặt vẫn ngang như cua. “Đừng có nói nhảm! Làm gì có chuyện đó, cứ nói hươu nói vượn!”

Lâm Sâm quyết không nhận nhưng Chu Minh Vũ biết chắc mình không nhầm. Học sinh trung học tuổi trẻ da mặt mỏng, thích mà không dám nhận cũng không phải chuyện gì lạ. Trong trường không ít cặp dám công khai thừa nhận chuyện yêu đương nhưng cũng không thiếu những nam sinh, nữ sinh e dè, xấu hổ giấu giếm, chuyện yêu đương thời thanh xuân tung bùng hay thâm trầm cũng tùy từng người. Chẳng qua chuyện Lâm Sâm cũng phù hợp khiến Chu Minh Vũ thấy có chút quái lạ. “Chả hiểu cậu xấu hổ cái gì mà không dám nhận? Lúc trước có ý với Diệp Thanh không phải cậu hăng hái, khí thế lắm sao, bám người ta như gi, còn ngهنهن ngang như kiêu sọ người ngoài không biết ấy.”

Chính Lâm Sâm cũng chẳng hiểu tại sao vừa nghĩ tới chuyện người khác biết mình có ý với Tần Chiêu Chiêu là lại thấy xấu hổ, tóm lại cứ chối sạch cái đã. Đỏ mặt tía tai, cậu vặc lại: “Đã bảo không phải là không phải, cảm cậu nói lung tung nữa!”

Chu Minh Vũ thấy rõ khuôn mặt đỏ bừng của cậu ta, trong lòng vô cùng sung sướng, nhin không được liền giễu thêm: “Ồ thế không thích thật à? Mình còn tưởng cậu thích cô ấy cơ, đang định bảo là hai người hợp quá đi ấy, nghe tên là thấy có đôi có cặp rồi!”

Vừa nói Chu Minh Vũ vừa liếc sang dò xét phản ứng của Lâm Sâm, thấy hai mắt cậu ta sáng bùng, miệng lập tức hỏi: “Tên mình với Tần Chiêu Chiêu có đôi có cặp là sao?”

Chu Minh Vũ cười rử rượi. “Thì cô ấy là Chiêu Chiêu, cậu là Mộc Mộc, ghép lại thành Chiêu Chiêu Mộc Mộc, đọc y si “triều triều mộ mộ” – sớm sớm tới tới còn gì. Ôi trời, nắm tay đi đến đầu bạc răng long luôn nhé! Thế còn không phải là có đôi có cặp hay sao?”

Hai mắt Lâm Sâm ánh lên vẻ vui sướng nhưng vẫn cố nén xuống, cố tình làm ra vẻ hững hờ. “Thôi thôi thôi! Ai thèm có đôi có cặp với cô ta?”

Chu Minh Vũ nhin cười đến phát ngen, thâm than thẳng bạn thân này của mình cũng giỏi thật, rõ ràng là thích người ta ra mặt mà còn giả miệng sống chết không chịu nhận. Chả hiểu nó bị sao thế nhỉ? Cậu lại bắt đầu động não, đột nhiên nhớ ra năm lớp mười Tần Chiêu Chiêu từng cầm dao rượt Lâm Sâm làm cả trường xôn xao, bản thân cậu ta mất mặt trăm trọng. Có thể vì thế mà giờ Lâm Sâm xấu hổ không dám thừa nhận mình thích chính “kẻ thù cũ” nên sống chết chối đây đây.

Chuyển sang ký túc xá mới, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy mọi chuyện đều tốt. Từng này tuổi, lần đầu tiên cô được dùng phòng vệ sinh khép kín, quả đúng là tiện lợi hơn cả ở nhà. Căn nhà cấp bốn của gia đình Tần Chiêu Chiêu không có nhà vệ sinh riêng, mỗi lần muốn giải quyết phải tới nhà vệ sinh công cộng. Đêm đông mà muốn đi vệ sinh thì đúng là bị kịch. Trước kia ba cô dùng gạch vụn, vôi bột dựng tạm một gian nhỏ trước nhà, lấp thêm cái bồn cầu

coi như nhà vệ sinh tạm; nhìn qua thấy cũng tiện hơn nhưng chuyện dọn cái phòng ấy là một nỗi đau khổ đối với Tần Chiêu Chiêu. Giờ ở ký túc xá có nhà vệ sinh khép kín đủ tiện nghi, cuộc sống thoải mái đã quen, cuối tuần về nhà lại thấy có chút không tự nhiên, mỗi lần đi vệ sinh thật phiền toái.

Nhìn không được cô đành đánh tiếng nhắc ba mẹ: “Ba à, hay là mình sửa sang nhà cửa một chút đi. Ít nhất cũng nên làm cái nhà vệ sinh tử tế, sống cho thoải mái.”

Ba mẹ nghe đề nghị của con gái cũng xiêu lòng. Ngày trước cả nhà đã định sẽ sửa sang lại nhà cửa, chẳng qua còn lẩn cấn chuyện tiền bạc nên cứ trì hoãn mãi. Thật ra cũng không phải không có tiền để sửa, dầu nửa đời túng thiếu, hai người họ vẫn chắt bóp để dành được mấy vạn đồng. Chẳng qua sống tiết kiệm quen rồi, bớt được khoản nào sẽ cố bớt khoản đó, cuối cùng lần lữa mà không dám dùng tiền ấy để sửa nhà. Và lại, giờ cũng nhiều hộ trong khu tập thể sửa sang lại nhà cửa rồi, Tần gia cuối cùng cũng quyết định học theo người ta, sửa lại căn nhà cũ một chút, sống cho thoải mái.

Sửa nhà cũng không tốn thời gian lắm, nửa tháng là căn nhà cũ đã được vôi vè, trang hoàng lại, rực rỡ hẳn lên. Suốt thời gian ấy, ba mẹ dặn Tần Chiêu Chiêu đừng về nhà, về rồi cũng không có chỗ ở vì nhà phải trát lại tường, lát nền mới, đồ đạc chuyển hết ra ngoài, đến ba mẹ cô cũng phải sang nhà hàng xóm ngủ nhờ.

Tần Chiêu Chiêu nhìn một tuần không về, đến tuần thứ hai thì không chịu nổi nữa, đành phải chạy về xem thế nào. Cô nhìn căn nhà sửa gần xong, cơ hồ không nhận ra nơi đó là nhà mình. Biết là chỉ sửa sang lại một chút, lát thêm gạch hoa, vôi vè lại tường nhà... thế cũng đủ khiến căn nhà nhỏ sáng bừng, trông rộng hẳn ra. Tất cả bàn ghế trong nhà được sơn lại thành màu nâu sẫm nhìn như mới. Ba mẹ cũng mua thêm một bộ bàn ghế gỗ và chiếc giường đệm, mẹ cô đùa: “Giờ cũng phải tranh thủ hưởng phúc mới được, không nằm giường gỗ nữa, nằm thử giường đệm cho biết.”

Tần Chiêu Chiêu thích nhà vệ sinh mới nhất! Phòng gạch đỏ mái bằng xây trên nền gian phòng cũ rộng tám, chín mét vuông, nền phủ gạch men trắng tinh, bồn rửa mặt màu lam đặt gần cửa sổ, bệ xí bột đồng màu. Hai sắc trắng – lam kết hợp hài hòa nom rất thích mắt. Trên tường còn gắn bình nóng lạnh, vòi sen chảy ra vô số tia nước trong suốt. Từ giờ cả nhà đã có thể tạm biệt những tháng ngày xách nước lạnh ngồi xôm tắm trong nhà vệ sinh công cộng rồi.

Tần Chiêu Chiêu cực kỳ thích phòng vệ sinh mới này, lưu luyến mãi không chịu ra ngoài. Mẹ cô lại gần, hỏi: “Thế nào? Sửa sang lại thế này ổn chứ?”

“Quá tốt luôn! Mẹ à, từ nay nhà mình sống khỏe rồi!”

“Hôm nay ba con đến cục viễn thông đăng ký lắp điện thoại. Từ nay về sau, trong lớp có hoạt động gì các bạn cũng có thể thông báo hoặc đến thẳng nhà tìm con rồi.”

Tần Chiêu Chiêu nhất thời dờ mắt. Hóa ra ba mẹ quyết định sửa nhà cũng vì chuyện này, đã thế còn lắp thêm điện thoại... Tất cả đều vì chút sĩ diện cho cô. Hai má cô nóng bừng, mặt đỏ tới tận mang tai.

Sửa nhà, Tần ba cẩn thận ghi chép hết mọi khoản thu chi, cuối cùng xem lại hết tổng cộng tám ngàn chín trăm bốn mươi sáu đồng bảy hào. Ông sống đến năm chục tuổi đầu, lần đầu tiên dám tiêu số tiền lớn đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34

Nhà sửa xong, người đầu tiên Tần Chiêu Chiêu mời tới chơi là Đàm Hiểu Yến. Đàm Hiểu Yến cũng thích “nhà mới” này lắm, ngắm hết chỗ này đến chỗ kia, còn tấm tắc khen ngợi chỗ nào cũng đẹp.

“Cậu đừng khen nhà mình đẹp mãi thế, đảm bảo nhà mới của cậu trang hoàng xong sẽ đẹp hơn nhà mình nhiều.”

Năm ngoái nhà Đàm Hiểu Yến đã góp vốn xây nhà vào nhà máy Hồng Cơ, giờ sắp được chuyển sang nhà mới. Đàm Hiểu Yến một mực thuyết phục ba mẹ góp vốn xây nhà vì ở nhà tầng tập thể thật sự rất khó chịu. Chặt chội, chen chúc hay ồn ào đều có thể bỏ qua được chứ cổ quan tài chính inh giữa lối đứng là ngứa mắt không chịu nổi. Cô còn khẳng khái nếu ngày ngày ra ra vào vào thấy cổ quan tài ngự ở đó, sớm muộn gì mình cũng hóa điên mất.

Cuối cùng mẹ cô đành rút ruột bỏ ra bốn vạn đồng góp vào nhà máy để xây nhà mới. Cả ngày vất vả dãi nắng dầm sương, chặt vật với gánh hàng nhỏ, kiếm tiền không dễ dàng nên bỏ tiền ra chỉ lo có gì sơ suất. Mà chủ đầu tư có phần nhập nhèm khi chọn đơn vị thi công, người cung cấp vật liệu... đã vơ vét được không ít tiền hoa hồng. Trong xã hội, những chuyện như vậy không xa lạ gì, nhìn mãi cũng quen mắt; có chức quyền không tranh thủ đến khi hết nhiệm kỳ thì vô dụng, vơ vét kiếm chác được coi là bản lĩnh, tiền đưa tới cửa ai nỡ bỏ qua đây? Vì thế dầu bỏ ra bạc vạn nhưng nhà cửa vẫn gặp đủ chuyện này chuyện kia; thông báo cả toà nhà sẽ trang bị đồng nhất, giá đất chất lượng tầm thường, nhìn qua là biết có giò trò mèo. Nhà đầu tư suốt ngày chần chừ công khai báo cáo chi tiêu, người dân hùn vốn xây nhà bức xúc dọ sẽ tố cáo lên thành phố.

Chủ đầu tư thần nhiên như không. “Hoan nghênh quần chúng giám sát tố cáo, nhưng muốn tố cáo lên thành phố nhất định phải có chứng cứ; không có chứng cứ rõ ràng thì chẳng có thành phố nào thụ lý đâu.”

Lấy đâu ra chứng cứ rõ ràng đây? Cả đám ăn chặn đều là người từng trải, lão luyện, kiếm được khoản béo bở thế này có thể ngu đến độ để người ta nắm được đuôi hay sao? Người dân góp vốn hùng hổ chửi bới đến mấy cũng chẳng làm được gì, đành nuốt hận nhận nhà, tự mình chỉnh trang, sửa chữa.

Có điều, nhà Đàm Hiểu Yến chưa có ý định chỉnh trang, tu sửa ngay. Bao nhiêu vốn liếng đã đổ ra mua nhà hết, giờ không còn tiền chỉnh trang, thứ nữa nghe nói nhà mới xây phải để qua mấy đợt nắng nỏ nhất rồi tu sửa thì tốt hơn. Vì thế, nhà cô giờ vẫn ế vậy, chờ nửa năm nữa mới lắp đặt thiết bị, đến lúc được chuyển vào nhà mới cũng vừa kịp đón năm mới.

Tuy Đàm Hiểu Yến rất muốn được chuyển luôn sang nhà mới nhưng trước mắt chỉ có thể an bài được như vậy. Nhìn chung cô vẫn hài lòng. “Sang năm là thế kỷ XXI, vừa được ở nhà mới vừa đón thế kỷ mới, quá đẹp!”

Đúng thật, năm 1999 – năm cuối cùng của thế kỷ XX, tựa hồ mở cửa lảng tai là có thể nghe được bước chân thời gian, thế kỷ XXI đang đến rất gần rồi. Tần Chiêu Chiêu nhớ lại ngày học tiểu học, giáo viên từng hăm dọa nói thế kỷ XXI là thời đại trình độ khoa học kĩ thuật phát triển vượt bậc, cuộc sống của con người sẽ có những biến chuyển mạnh mẽ, ví như “ngiên nghiêng trời lệch đất”. Thật vậy ư? Lòng cô đã ngập đầy khao khát và chờ mong. . .

Từ ngày nhà lắp điện thoại, Tần Chiêu Chiêu trao đổi số điện thoại với nhiều bạn trong lớp, đầu tiên là Vu Thiến, Cung Tâm Khiết, Diệp Thanh. . . Cuối tuần ở nhà cô vẫn thường nhận được điện thoại của các bạn hỏi bài, chuyện phiếm hay hẹn đi chơi.

Một lần, điện thoại vang lên một giọng nam rành rọt hỏi đây có phải nhà Cung Tâm Khiết hay không? Cô có chút buồn cười thông báo cậu ta gọi lộn số rồi.

“Nhầm số sao? Mình lấy số ở chỗ lớp trưởng, sao lại nhầm được nhỉ? Không phải nhà của Cung Tâm Khiết nhưng giọng cậu quen quá, cũng học cùng lớp à?”

“Tôi là Tần Chiêu Chiêu. . . Cậu là. . . Lâm Sâm sao?”

Bên kia nói nhiều như vậy, Tần Chiêu Chiêu đã nhận ra tiếng của Lâm Sâm. Lớp trưởng có danh sách số điện thoại của các bạn trong lớp phòng khi cần đến. Danh sách ghi theo chỗ ngồi của mọi người, Cung Tâm Khiết ngồi trên cô nên tên cũng xếp trước, có lẽ Lâm Sâm nhất thời không để ý nên ghi nhầm.

“Ừ, là tôi đây, tôi quên bét mất cô giáo tiếng Anh giao bài nào, đang định gọi điện hỏi Cung Tâm Khiết là cán sự Anh ngữ, không ngờ gọi nhầm nhà cậu. Thôi bỏ đi, hỏi cậu luôn cũng được, cậu biết chứ?”

Tất nhiên Tần Chiêu Chiêu biết, cô liền đọc lại một lượt các bài tập được giao cho cậu ta, đọc một câu, cậu ta lặp lại một câu; những chỗ không nghe rõ còn hỏi đi hỏi lại thêm lần nữa, mất một lúc mới xong. Thật không ngờ Lâm Sâm lại cẩn thận đến vậy.

“Thế là hết rồi, còn gì nữa không?”

“Hết rồi, cảm ơn cậu.”

“Không có gì, khỏi cảm ơn.”

Dập máy, Tần Chiêu Chiêu cũng quên bét việc này. Một cuộc gọi nhầm, tiện thì giúp đỡ, không đáng để tâm.

Xuân ấm áp, hoa cỏ từ từ bung nở, lại thêm một lần đi chơi xuân.

Học sinh lớp mười một đặc biệt chú ý dịp đi chơi xuân này. Đây là lần du xuân cuối cùng của thời trung học, sang năm lớp mười hai rồi, đừng mong còn có cơ hội mà du xuân đạp thanh; vì thế mọi người đều thâm nhủ năm nay nhất định phải chơi, chơi cho thật vui vẻ, chơi đến thỏa mới thôi. Năm nay nhà trường tổ chức cũng không tệ, không đi leo núi ở ngoại thành nữa mà đi thăm một khu thắng cảnh hồ đẹp đẽ, náo nhiệt ở thành phố gần đó. Sáng sớm xuất phát, trời không thật đẹp, mưa xuân lác rác không cản được sự nhiệt tình, hứng khởi của mọi người. Tất cả có mặt đúng giờ ở sân thể dục, cả lớp không thiếu một ai.

Bây giờ sáng, mấy chiếc xe du lịch chở đầy học sinh đang vô cùng hăm hở bắt đầu cuộc du xuân. Dọc đường đi, trong xe không ngớt tiếng nói cười vui vẻ; từng tràng cười trong veo như tiếng chuông gió lanh lạnh lọt ra ngoài.

Tất nhiên, năm nay Tần Chiêu Chiêu không còn buồn rầu ngồi một mình ở cuối xe nữa. Bây giờ quan hệ của cô và các bạn đã tốt hơn, dẫu không có tri âm tri kỷ nhưng ngồi chung tán gẫu thì không thành vấn đề. Có điều, chuyến này đi xa, phải ngồi xe lâu, đi được hai tiếng cô cảm thấy mình bị say xe. Mùi xăng nồng nồng cùng mùi da trong xe càng lúc càng khiến người ta buồn nôn, đã cố ăn thật nhiều ô mai và gừng mà vẫn không hết, cuối cùng nhịn không nổi cô đành ghé vào cửa sổ nôn thốc nôn tháo. Trên đường đi, không chỉ có Tần Chiêu Chiêu, rất nhiều nữ sinh cũng bị say xe nôn mửa nhưng cô là nôn ác nhất, lục tục tới bốn lần. Có bạn cùng lớp tốt bụng đưa thuốc chống say cho cô, vừa uống được mười lăm phút là viên thuốc cũng ra ngoài nốt.

Chật vật mãi mới đến nơi, Tần Chiêu Chiêu mặt mày nhợt nhạt lao khỏi xe như chạy nạn; đứng bên hồ hít thở không khí trong lành cảm thấy thoải mái hơn ít nhiều.

Giáo viên dẫn đoàn nhắc nhở mọi người một số vấn đề rồi cho phép vui chơi tự do. Tần Chiêu Chiêu liền đi cùng nhóm Vu Thiến, Cung Tâm Khiết, Diệp Thanh, tùy ý thưởng thức cảnh sắc núi sông tươi đẹp.

Cảnh hồ như tranh vẽ, nước xuân biêng biếc tựa sắc trời, cỏ non mượt mà, trăm hoa đua nở, rực rỡ như sắc xuân ngất ngây, hồng rực một mảnh xuân kiều diễm. Trời có mưa lác rác, mưa xuân là lướt trong gió, một thiên nước biếc thêm khói sóng mênh mang lại càng mông lung mị hoặc.

Mưa xuân như tơ chuối, dính ướt áo mềm. Nữ sinh cẩn trọng bung ô đi trước; nam sinh tùy tiện quá nửa ngai mưa bụi mà mở ô, mưa không lớn, dầm mưa một chút cũng chẳng sao. Cũng có nam sinh đỡ ô cho nữ sinh, dưới tán ô hai người một đôi kẻ vai sóng bước.

Mùa xuân là mùa vạn vật sinh sôi, cũng là mùa xuân tình cùng hoa tranh nhau đua nở. Thời cổ đại, biết bao câu chuyện tài tử giai nhân cũng từ du xuân đập thanh mà ra. Đến thời hiện đại vẫn vậy, mỗi năm du xuân về, trong trường lại có thêm vài đôi tình nhân. Nam nữ sinh trẻ trung cùng nhau du ngoạn thanh sơn lục thủy, “lần thu thủy, nét xuân sơn” mỹ hoặc hơn cả cảnh sắc, mê đắm không uống mà say...

Cung Tâm Khiết đột nhiên phát hiện ra. “Diệp Thanh, cậu xem Mộc Mộc cứ đi theo bọn mình suốt kia.”

Cô vừa nói xong, cả mấy nữ sinh đều vô thức quay lại nhìn, quả nhiên Lâm Sâm và Chu Minh Vũ đang chậm chậm đi đằng sau họ. Hai người không mở ô, mưa bụi li ti như mặt trầm lắng rắc trên người. Chu Minh Vũ núp dưới cái túi quai chéo, Lâm Sâm mặc một chiếc áo khoác màu lục, kéo mũ áo che đầu, hai tay nhét túi quần, nhàn nhả bước theo, đáng vẻ tiêu sái, thờ ơ.

Vu Thiển cười dài. “Hôm nay trông Mộc Mộc cũng phong nhã ghê nhỉ, trước giờ chưa thấy cậu ta mặc cái áo xanh này lần nào, mặc vào trông cũng ra dáng cây ngọc đón gió nhỉ!”

Diệp Thanh “hử” nhẹ một tiếng. “Cậu ta thì cây ngọc đón gió cái nỗi gì, cùng lắm là cây trúc thẳng đuột mà thôi. Chúng mình đi nhanh lên, đừng để ý tới mấy cái đuôi theo sau.”

Kỳ thực Lâm Sâm hôm nay đúng là có chút “cây ngọc đón gió” như Vu Thiển nói. Cậu ta không phải kiểu tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo nhưng mặt mày vuông vắn dạng chữ quốc, thoạt nhìn cũng sáng sủa. Dáng người cao ráo, rắn rỏi, mạnh mẽ, lại thêm chiếc áo khoác màu xanh lục, nhìn cậu ta như một cây bạch dương nhỏ thẳng tắp, sức sống mạnh mẽ. Diệp Thanh ngoài miệng chê người ta như cây trúc gầy nhưng ánh mắt liếc về phía cậu ta lại cất giấu một niềm hoan hỉ mơ hồ.

Các bạn đều rào bước, chỉ riêng Tần Chiêu Chiêu tụt lại, vừa quay lại nhìn, cô không kìm được ngoái lại thêm một lần, rồi lại một lần nữa, trong mắt ẩn chứa suy nghĩ gì đó, đi mãi vẫn chưa đuổi kịp mọi người. Đến tận lúc Vu Thiển ngoái đầu gọi: “Tần Chiêu Chiêu, nhanh lên chút nào!”, cô mới sực tỉnh. “A, đến ngay đây!”

Vừa nhanh chân đuổi theo vừa ngoái đầu trông lại. Bóng dáng tròn mũ bước đi trong làn mưa bụi kia như nam châm hút tầm mắt của cô, cứ nhìn mãi, nhìn mãi.

“Mộc Mộc, Tần Chiêu Chiêu cứ quay lại nhìn cậu kìa!”

Không cần Chu Minh Vũ nhắc, Lâm Sâm cũng biết Tần Chiêu Chiêu đang quay lại nhìn mình. Cô ngoái lại ba lần, nhìn cậu ba lần, mỗi lần ánh mắt ấy lại như cục đá ném xuống đáy lòng cậu làm nước văng khắp nơi, dẫu vậy, ngoài mặt cậu vẫn bình lặng như nước, làm bộ bất vi sở động[1]. “Cô ấy nhìn gì mình chứ? Trên mặt mình dính gì à?”

[1] Không có động tĩnh gì.

Chu Minh Vũ càng lúc càng nhận ra tên tiểu tử này rất có tài giả bộ! Trên đường đi, Tần Chiêu Chiêu say xe nôn thốc nôn tháo, cổ cậu ta cũng nghiêng tương rưng được luôn – nghiêng mãi về phía Tần Chiêu Chiêu đằng sau. Cá một trăm đồng là cậu ta đang chú ý tình hình của cô.

Xuống xe rồi Lâm Sâm mới thở phào một hơi. Sao tự nhiên lại thở phào, người khác không biết, riêng Chu Minh Vũ biết rõ. Mà từ lúc xuống xe Lâm Sâm vẫn cố ý bám phía sau đám Tần Chiêu Chiêu, nhìn qua cũng thấu tâm tư cậu ta cố tình che giấu, thế mà lúc nào cũng sống chết không nhận.

Chu Minh Vũ muốn đùa lại, cố ý hạ giọng, giả vờ thần bí: “Mình cảm thấy cô ấy không phải không có ý với cậu à, thế nên mới nhìn cậu suốt.”

Mắt Lâm Sâm sáng bừng, lời nói có phần kích động: “Cậu bảo cô ấy... có ý... với mình á?”

“Có thể lắm chứ, nếu không thì cô ấy cứ quay lại nhìn cậu làm gì? Đấy, xem kia, lại quay lại rồi!”

Lâm Sâm ngẩng mặt nhìn, chuẩn xác đón nhận ánh mắt Tần Chiêu Chiêu đang từ xa trông lại. Ba lần trước cô quay lại nhìn cậu đều giả vờ không biết, không nhìn thẳng vào mắt cô. Chu Minh Vũ ở đây, cậu không muốn để thằng bạn có thêm cơ để suốt ngày làm nhảm cậu thích Tần Chiêu Chiêu, vì thế phải ra sức thờ ơ với cô.

Giờ đây, bốn mắt nhìn nhau, cậu thẳng thắn đón nhận ánh mắt cô. Tần Chiêu Chiêu có chút ngượng ngùng, hai má đỏ bừng như cánh đào thắm, xấu hổ nhìn cậu cười cười. Ánh mắt ấy, nụ cười ấy... Lòng Lâm Sâm “rần” một tiếng, tưởng như vừa có gì sụp đổ... Ôn nhu, mềm mại vỡ vụn.

Chu Minh Vũ lại có cơ thêm nắm dặm muối: “Đấy cậu xem, cô ấy còn cười với cậu nữa kìa, cười xấu hổ nhé. Thế này không phải có ý với cậu thì là gì? Nếu không có ý thì sao lại nhìn về phía này mà cười?”

Nghe mấy lời này cũng thật xuôi tai, nhớ lại khi nãy Tần Chiêu Chiêu vừa quay lại vừa e lệ, rụt rè mỉm cười, lòng Lâm Sâm ngập tràn vui vẻ như buồm no gió. Đúng thật! Cô chẳng những quay đầu lại nhìn cậu mà còn ngượng ngùng cười với cậu. Cô cười rộ như vậy thật đẹp, sao lại có thể cười đẹp đến vậy được nhỉ? Hơn nữa, hình như cô có ý với cậu thật! Ít ra thì trông có vẻ là như vậy. Chẳng qua giờ cũng chỉ đoán mò, chưa thể nắm chắc, cậu vẫn cố trấn định bản thân: “Cô ấy có ý cũng chẳng liên quan tới mình!”

Chu Minh Vũ phục sát đất. “Mộc Mộc, xem như cậu lợi hại!”

Q.1 - Chương 35

Bộ dạng Lâm Sâm trộm mủ bước trong mưa lay động ký ức của Tần Chiêu Chiêu, gọi cô nhớ tới bóng dáng Kiều Mộc bước đi trong đêm cô đứng chờ bên ngoài “Trung Nam Hải”. Cô cứ thế vô thức trông lại lần nữa, không ngờ lại gặp đúng ánh mắt Lâm Sâm. Cậu ta thẳng thắn nhìn cô, hẳn là đang thấy lạ lắm, rốt cuộc cô nhìn gì cậu ta chứ? Cô nhất thời đỏ mặt, xấu hổ nhếch miệng bày ra một nụ cười vội vã. Với cô, đây chỉ là một lời chào lịch sự, cô vẫn thường chào bạn bè trong lớp như vậy, giữa đường tầm mắt vô tình gặp nhau thì gật đầu mỉm cười một cái. Cô hoàn toàn không hay biết lúc ấy nụ cười ngượng ngùng cùng gương mặt đỏ hồng xấu hổ của mình đã khiến nam sinh kia chần động nhường nào.

Chậm bước theo hồ, cuối cùng cũng đến chỗ chơi.

Trên hồ có rất nhiều trò chơi trên nước: thuyền máy, thuyền đung trên nước hay bè mảng... Thuyền máy hay thuyền đung thì ở công viên thành phố cũng có, đã đi chơi công viên cùng ba mẹ có ai chưa thử những trò này? Chơi nhiều tới giờ gặp lại cũng không thấy còn gì mới mẻ, chẳng thà cứ thử bè trúc phong cách cổ xưa còn hấp dẫn hơn, rất nhiều học sinh xếp hàng chờ được ngồi bè trúc dạo quanh hồ.

Một chiếc bè trúc chở được tối đa tám người, tám chiếc ghế trúc xếp hai hàng dọc theo thân bè. Bốn người Tần Chiêu Chiêu lần lượt leo lên một chiếc bè, xong xuôi phát hiện còn dư một chỗ trống. Chu Minh Vũ và Lâm Sâm xếp hàng ngay sau họ, cứ nghĩ hai người sẽ lên chung một chiếc bè khác, không ngờ Lâm Sâm lại bỏ mặc Chu Minh Vũ, nhảy lên bè trúc chiếm nốt chiếc ghế còn lại.

“Mộc Mộc, đồ trọng sắc khinh bạn!”

Chu Minh Vũ oán hận, Vu Thiển cười cười. “Tần Chiêu Chiêu, cậu đổi chỗ cho Diệp Thanh đi.”

Tần Chiêu Chiêu là người sau cùng của nhóm lên bè, ngồi ở một trong hai chiếc ghế cuối hàng. Lâm Sâm lên cuối, ngồi sóng vai với cô.

Diệp Thanh không muốn hòa theo, mở miệng oán trách: “Đang yên đang lành sao phải đổi chứ? Không đổi!”

Sào trúc chống xuống, bè trúc từ từ rời bờ. Nước xanh mênh mang lẫn lẫn gợn sóng, xa xa núi xanh biêng biếc mờ màng trong mưa bụi. Bè trúc nhẹ nhàng lướt trên mặt hồ. Tới giữa hồ, mưa lớn dần, nước mưa như vô số hạt châu tan vào lòng hồ thăm thẳm sắc thiên thanh, tiếng mưa tí tách như bạch châu rớt khay ngọc.

Tần Chiêu Chiêu mở chiếc ô hoa, tán ô vang lên tiếng mưa tí tách trong veo. Lâm Sâm bên cạnh không có ô che mưa, đành kéo nhanh mũ trùm kín đầu, tóc mái rũ trước trán ngấm mưa ướt đẫm. Bè trúc chật chội, hai người kề sát nhau, trời mưa lớn, cô mang theo ô, cậu không có, gần trong gang tấc không chia ô cho bạn cùng lớp cũng thật khó coi. Tất nhiên phải vậy, cô liền nghiêng tay che luôn cho Lâm Sâm.

Thấy ô che trên đầu, Lâm Sâm nhếch môi cười, ý cười từ trong lòng trào ra. “Cảm ơn Tần Chiêu Chiêu nhé!”

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười không đáp lại, trời mưa lớn, cô chỉ nhấc tay làm phúc, nếu là người khác hẳn cũng làm vậy thôi.

Nhưng Lâm Sâm không nghĩ vậy, cậu nhớ lúc trước Tần Chiêu Chiêu cứ quay lại nhìn mình mãi, còn thẹn thùng mỉm cười, đến giờ cô lại chủ động che mưa cho cậu, rõ ràng cô đối xử với cậu khác hẳn với mọi người. Một ngọn lửa ấm áp bùng lên trong lòng, mưa nặng hạt không dập được lửa ấm trong lòng cậu.

Dạo hết một vòng hồ vẫn “mưa trắng gieo châu nhảy rộn thuyền”, lên bờ Tần Chiêu Chiêu không tiện cho Lâm Sâm che ô cùng được nữa. Nam nữ sinh che chung ô quá nửa là người yêu, cô không muốn gây hiểu nhầm như thế, đành có ý tốt cho Lâm Sâm mượn ô, còn mình đi chung với Vu Thiển. Vu Thiển cầu nhau cô không nên cho Lâm Sâm mượn ô mới phải, cứ để cậu ta dầm mưa theo sau. Đến khi cậu ta toàn thân ướt đẫm, biết đâu Diệp Thanh sẽ mềm lòng, làm hòa, không thờ ơ với cậu ta nữa.

“Đây vốn là cơ hội tốt nhất cho Lâm Sâm thể hiện. Cậu có ý tốt khiến cậu ấy không kiên định ý chí, uống công ông trời cho trận mưa đẹp như thế.”

Tần Chiêu Chiêu buồn cười, cảm thấy Vu Thiển hơi lạm phim truyền hình mất rồi. Trong phim, mỗi khi nam chính muốn xin lỗi nữ chính là y như rằng trời sẽ mưa. Nam chính phải đứng chờ thật lâu trong màn mưa mới có thể khiến nữ chính động lòng, bỏ hết hiềm khích xưa, đôi lấy một cái ôm thật chặt. Thực ra những cảnh như vậy xem một, hai lần còn thấy tương đối cảm động, xem nữa chỉ thấy sến đến buồn nôn. Nhớ có lần cô và Đàm Hiểu Yên xem ti vi có một đoạn tương tự, có điều nam chính trong phim không phải dầm mưa mà đứng trước cửa nhà nữ chính giữa trời tuyết, đứng từ lúc tuyết mới rơi đến tận khi tuyết ngập gối. Khi ấy Đàm Hiểu Yên còn cười. “Này, đã sửa thành tuyết rồi đấy. Mưa rồi, tuyết rồi, lần tới biên kịch muốn làm mới chắc phải để nam chính đứng giữa cơn mưa đá nhỉ!”

Lần này đi chơi thời tiết không đẹp, mưa liên miên lúc lớn lúc nhỏ, rất nhiều người cảm thấy mất hứng, riêng Lâm Sâm chỉ muốn hét lên khen ông trời một

phen. Mưa được lắm, mưa hay lắm, mưa càng to càng tốt, trời không mưa lớn sao Tàn Chiêu Chiêu cho cậu mượn ô chứ?

Tàn Chiêu Chiêu lại nôn suốt dọc đường về, đối với người bị say, ngồi xe đúng là cực hình. Xe dừng ở cổng trường, mọi người xuống xe tự về. Tàn Chiêu Chiêu nôn xong, toàn thân mệt rũ, không định về nhà mà vào ký túc xá nghỉ ngơi. Nhặt nhanh đồ đạc chuẩn bị xuống, không thấy ô đâu mới nhớ ra ô còn đang trong tay Lâm Sâm.

Ngẩng đầu tìm người, đã thấy Lâm Sâm cầm ô đi tới. “Tàn Chiêu Chiêu, giờ về nhà à?”

“Không, về ký túc xá thôi.”

“Vậy tôi đưa cậu về ký túc xá rồi cậu cho tôi mượn ô về nhà được không?”

Tàn Chiêu Chiêu ngăn người, nhìn mưa như trút ngoài cửa xe, cậu ta tay không về nhà thật không tiện. Ngày mưa xe bus hay taxi đều khó kiếm, đảm mưa đợi thêm nửa ngày rất dễ bị cảm.

“Vậy... cũng được.”

Lâm Sâm miễn cưỡng đưa Tàn Chiêu Chiêu về ký túc xá. Trăm ngàn giọt mưa tí tách rớt quanh tán ô hoa, chỉ riêng khoảng không bé nhỏ dưới tán ô khô ráo, hai người bất đắc dĩ phải đi sát nhau.

Tàn Chiêu Chiêu lần đầu ở gần con trai như vậy, trong lòng có chút không thoải mái, chỉ muốn rào bước đi nhanh về ký túc xá. Lâm Sâm vẫn đi chậm chạp, còn bảo cô đừng đi nhanh, đường toàn vũng nước đi nhanh sẽ bắn giày và quần áo.

Cậu ta cao hơn cô một cái đầu, cầm ô ở bên trái cô, mỗi khi cậu ta quay sang nói chuyện, cô lại thấy hơi thở ấm nồng phả bên tai. Tai trái như bị lửa nóng thiêu đốt, theo bản năng cô dịch bước, muốn đứng xa một chút.

Lâm Sâm ghé lại gần, nghiêng ô che cho cô. “Tàn Chiêu Chiêu, cậu say ghê thật đấy! Lúc đi nôn bốn lần, về cũng bốn lần...”

Tàn Chiêu Chiêu không còn dạ nào lắng nghe nữa, cô cảm thấy đi chung một ô với nam sinh vừa xấu hổ vừa khó chịu, chẳng bằng cứ thế đội mưa chạy về còn hơn. Lòng chán nản, thật may có một nữ sinh đang về ký túc xá một mình, dù không phải bạn cùng lớp thân quen nhưng cô cũng không muốn nghĩ nhiều như thế.

“Cậu không cần đi cùng tôi nữa đâu, tôi đi cùng bạn nữ kia được rồi.”

Lời chưa dứt, Tàn Chiêu Chiêu chạy khỏi chiếc ô hoa, chạy tới bên nữ sinh đi một mình kia, đi nhờ về ký túc xá. Cùng sống ở ký túc xá, dầu bình thường không thân thiết thì ngẩng đầu cúi mặt cũng thấy nhau, bạn nữ kia cũng không hẹp hòi gì với cô.

Được đi chung một ô với Tàn Chiêu Chiêu, Lâm Sâm cảm thấy hôm nay mưa quá dịu dàng. Mưa xuân rả rích như đóa hoa tinh tế, từng cánh, từng cánh trong suốt, êm dịu rụng rơi; hàng cây bên đường được tắm mưa lộ ra sắc xanh như ngọc bích. Cậu vốn không thích trời mưa, đến nay lần đầu tiên cảm thấy hóa ra mưa cũng nên thơ và lãng mạn biết mấy.

Tàn Chiêu Chiêu cúi đầu ở bên, bóng dáng nhỏ nhắn, thấp hơn cậu cả một cái đầu; cúi mặt xuống thấy ngay mái tóc. Tóc cô không đen nhánh mà hoe hoe vàng, một sắc nâu trầm như hạt dẻ trĩu nặng đầu cành thu. Tóc suôn mềm buộc sau gáy, vài sợi hỗn loạn trên trán, theo gió phất phơ. Tóc lay động tỏa ra hương thơm dịu dàng như mùi hoa cỏ lẫn trong gió xuân mê người.

Tim không tự chủ được đập rộn ràng, Lâm Sâm cứ nghĩ mãi vẫn không biết có phải tóc con gái đều thơm như vậy hay không? Hương thơm lay động tâm hồn, thậm chí cậu còn bị kích thích đến độ muốn vùi mặt vào mái tóc ấy mà hít hà.

Nhưng có thể nào cậu cũng không dám vội vàng, cậu đã vội vàng trước mặt Tàn Chiêu Chiêu một lần rồi. Nhớ tới năm lớp mười, phát hiện Tàn Chiêu Chiêu nhặt được tiền đem giấu rồi như bị ma ám mà đưa ra cái “điều kiện” đó, cậu chỉ hận thời gian không thể quay ngược để mình có thể sửa sai. Mà không, quay lại một lần không đủ, phải thêm một lần nữa lúc xem Titanic, ngày đó ngồi bên cạnh một nữ sinh mà cậu có thể thoải mái “thường thức nghệ thuật” như vậy, vì cậu vốn không coi cô ra gì, không để ý cô có ấn tượng thế nào về mình, kết quả... Đến giờ muốn xóa đi những ấn tượng ấy có phải giống mất bò mới lo làm chuồng hay không? Cũng có thể thế, tuy lúc trước cô luôn giữ thái độ lịch sự nhưng vẫn xa cách với cậu song thái độ của cô hôm nay rõ ràng đã có biến chuyển.

Thế là Lâm Sâm quyết định mất bò mới lo làm chuồng, trước hết tỏ vẻ quan tâm. “Tàn Chiêu Chiêu, cậu say ghê thật đấy! Lúc đi nôn bốn lần, về cũng bốn lần...”

Tàn Chiêu Chiêu không đáp lại cậu, còn đột nhiên bỏ cậu lại mà đi cùng nữ sinh kia. Một mình cầm ô đứng nhìn cô xa dần, cậu giậm chân chán nản vô ngần.

Lâm Sâm xoay người một mình rời đi, vườn trường vẫn vườn trường ấy, cơn mưa vẫn cơn mưa này, nhưng cậu chẳng còn thấy nên thơ với lãng mạn ở đâu nữa. Dưới ô đã thiếu một người, tựa như thế giới muôn màu bỗng chốc chỉ còn hai sắc trắng – đen đơn điệu, thật buồn tẻ và vô vị.

Q.1 - Chương 36

Sau chuyến du xuân, Tần Chiêu Chiêu gặp phải một chuyện vô cùng phiền phức.

Chẳng hiểu sao bạn bè trong lớp đồn nhau cô thích Lâm Sâm. Lời đồn cũng có căn cứ lắm, nào là đi du xuân lần đó cô cứ thỉnh thoảng lại quay lại nhìn trộm cậu ta, còn xấu hổ bên lên cười, rồi chủ động cho cậu ta che ô cùng, rồi cho mượn ô... Lời đồn có căn cứ như thế, nếu Tần Chiêu Chiêu không phải Tần Chiêu Chiêu, chỉ sợ nghe xong cũng tin là thật, rằng cái cô Tần Chiêu Chiêu nọ đúng là thích cậu Lâm Sâm kia.

... Nhưng, Tần Chiêu Chiêu làm sao có thể thích Lâm Sâm được? Trong lòng cô rõ nhất điều này.

Tần Chiêu Chiêu đau đầu với lời đồn này, cũng không cách nào chối cãi. Dẫu cô đã đỏ mặt phủ nhận nhưng càng phủ nhận người khác nhìn vào càng nghĩ cô đang giấu đầu hở đuôi. Đến Vu Thiên cũng tin là thật, còn bảo cũng khó trách lần đó đi chơi cô chủ động cho Lâm Sâm mượn ô, hóa ra thấy người ta dầm mưa thì đau lòng, sợ người ta về sẽ cảm lạnh mà ốm. Cũng khó trách cô lại thích Trương Học Hữu đến thế, cũng vì Lâm Sâm thích nghe. Cậu ta mê Trương Học Hữu nhất lớp, bao nhiêu đĩa của Trương Học Hữu đều mua cả, cô đúng là yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Tần Chiêu Chiêu dờ khóc dờ cười, cô thích nghe Trương Học Hữu có khi còn trước cả Lâm Sâm. Chẳng qua cậu ta có cả tuyển tập Trương Học Hữu nên mọi người mới nghĩ cậu ta cực kỳ thích nhạc của anh ấy, rồi tưởng là cô học theo cậu ta.

Vu Thiên bảo Tần Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm đúng là tự chuốc khổ vào mình. “Không phải cậu không biết Lâm Sâm thích Diệp Thanh, cậu thích cậu ta cũng được gì đâu.”

Tần Chiêu Chiêu chỉ hận không thể moi tìm ra cho cô kiểm chứng, “Mình không thích Lâm Sâm thật mà!”

Cô còn ngây ngốc đi giải thích với Diệp Thanh, Diệp Thanh cười tinh quái. “Cậu thích cậu ta hay không đâu liên quan gì đến mình.”

Tự nhiên trong lớp xuất hiện một đôi “nhân vật chính”, cả lớp được dịp hứng chí mang họ ra trêu đùa. Thẻ dực giữa giờ xong, không biết ai viết hai câu từ nổi tiếng nhất của Tần Quán đời Tống trên bảng:

“Lưỡng tình nhược thị trường cửu thi

Tần trích tại CHIÊU CHIÊU MỘC MỘC[1]”

[1] Nghĩa là: “Hai tình ví phỏng mãi lâu dài/ Ai khác ngoài Chiêu Chiêu Mộc Mộc.” Chơi chữ, nhại lại hai câu thơ: “Lưỡng tình nhược thị trường cửu thi/ Hựu khởi tại triều triều mộ mộ” (Hai tình ví phỏng mãi lâu dài/ Đầu cứ phải mai mai tới tới – Nguyễn Xuân Tảo dịch) trong Thước kẻ tiên của Tần Quán. Trong tiếng Trung, “chiêu chiêu mộc mộc” đồng âm với “triều triều mộ mộ” tức là “sớm tối bên nhau”.

Đã vậy, hai chữ Chiêu Chiêu Mộc Mộc còn được in đậm gạch chân, ai nhìn vào cũng không nhịn được cười, chữ Hán cùng âm khác chữ tráo được tới vậy cũng thật là khéo quá đi. Tần Chiêu Chiêu tập thể dực xong liền đi vệ sinh, vào lớp cũng gần tới giờ học, không để ý chữ trên bảng. Vào chỗ ngồi rồi mới thấy có gì không ổn, bạn bè chung quanh cứ quay sang ngoảnh mình, cô có chút không hiểu. Vu Thiên bên cạnh liền nhắc cô nhìn lên bảng, đến lúc ấy mặt cô đỏ bừng như tằm lụa hồng.

Chuông vào lớp vang lên, bạn trực nhật liền xóa sạch bảng. Giáo viên vào lớp, Tần Chiêu Chiêu trong lớp thất thần, nhớ lại bốn chữ trên bảng mà đỏ mặt, tim đập rộn rã, không kim được âm thầm nhắc mãi: Chiêu Chiêu... Mộc Mộc, Chiêu Chiêu... Mộc Mộc, Chiêu Chiêu... Mộc Mộc...[2]

[2] Chơi chữ: “mộc” (tên Kiều Mộc) đồng âm với “mộc” (cây) và “mộ” (buổi tối).

Sao trước kia cô chưa bao giờ nhận ra tên mình và tên Kiều Mộc lại có thể ghép lại thành một cụm nghe êm tai như vậy nhỉ? Cô tăng lờ cái gì mà “Chiêu Chiêu Mộc Mộc” kia, cô chẳng liên quan gì tới biệt danh của Lâm Sâm hết.

Vẫn có câu, ngày nghĩ cái gì đêm mơ cái đó. Hôm sau rời giường các bạn cùng phòng khúc khích cười cô. “Tần Chiêu Chiêu, tối qua cậu cứ lăm bằm Chiêu Chiêu Mộc Mộc, Chiêu Chiêu Mộc Mộc suốt, thế mà còn kêu không hề thích Mộc Mộc nữa cơ.”

Lại còn nói mơ nữa, Tần Chiêu Chiêu lập tức đỏ mặt, cũng may chỉ nói mấy chữ kia thôi, không lộ thêm điều gì khác. Có điều, thêm chuyện này thì càng có thêm “chứng cứ” để người ta nghĩ cô thích Lâm Sâm... Rõ ràng chính miệng cô nói mơ như thế, muốn cãi cũng chẳng biết cãi đường nào.

Chuyện Tần Chiêu Chiêu nằm mơ nói “Chiêu Chiêu Mộc Mộc” được mấy nữ sinh truyền lại, Lâm Sâm mừng ra mặt.

“Thế nào, đã bảo cô ấy có ý với cậu còn gì. Mình mới thử một cái là ra ngay, có điều cô nàng này cũng rần quá, rõ ràng trong mơ gọi tên cậu, thế mà vẫn cố sống cố chết chối bay chối biến.”

Cái kẻ phao tin đồn “Tần Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm” không ai khác ngoài Chu Minh Vũ, không phải cậu ta rảnh rỗi kiếm chuyện phá phách, chẳng qua nam nữ sinh tuổi này đặc biệt thích những chuyện mơ hồ, thường dựa vào chút “manh mối” để suy diễn xem ai thích ai, sau đó bắt đầu lấy cớ ấy trêu

chọc. Thật đúng là có thể đem hai người không liên quan gì nhau ghép thành một đôi.

Chu Minh Vũ nhìn ra Lâm Sâm thích Tần Chiêu Chiêu. Dẫu cậu ta sống chết không chịu nhận nhưng vừa nghe chuyện có thể Tần Chiêu Chiêu cũng thích mình là hai mắt sáng rỡ như kim cương lấp lánh. Ngẫm đi ngẫm lại, cũng thấy buồn đi chơi hôm ấy rõ ràng Tần Chiêu Chiêu cũng có ý với Lâm Sâm, Chu Minh Vũ quyết định lợi dụng điểm ấy, ra tay giúp bạn thân một phen. Lâm Sâm đã ngượng không muốn thừa nhận mình thích Tần Chiêu Chiêu thì để Tần Chiêu Chiêu thích cậu ta, thế là có thừa thể diện rồi chứ gì?

Tin đồn “Chiêu Chiêu Mộc Mộc” của Chu Minh Vũ mang lại hiệu quả bất ngờ, giờ trong lớp ai nhắc tới Tần Chiêu Chiêu và Lâm Sâm cũng cười vang mà gọi “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”, ghép họ thành một đôi rất có triển vọng. Nhưng Chu Minh Vũ không ngờ được, Tần Chiêu Chiêu cũng cứng đầu hệt như Lâm Sâm, rành rành trong mơ gọi tên người mà tình dậy vẫn liều chết không nhận; đã thế cô còn không buồn nói chuyện với Lâm Sâm, cứ thấy người là tránh mắt; giữa đường gặp nhau là giả vờ không nhìn thấy, rào bước đi thẳng, thậm chí không thèm liếc mắt lấy một lần.

Chu Minh Vũ cảm thấy hai người này đúng là xứng đôi vừa lứa, đến chết vẫn không nhận. Nhìn Lâm Sâm vui vui buồn buồn, cậu không khỏi thích chí khích逗: “Mộc Mộc, cô ấy không nhận cũng chẳng sao nhĩ, đằng nào cậu cũng có thích cô ấy đâu.”

Lâm Sâm cảm nín, đau khổ như người cảm ngấm phải hoàng liên đắng, muốn nói cũng không nói được.

Tần Chiêu Chiêu trước sau chỉ có một cách xử lý: im lặng. Mọi người bảo cô thích Lâm Sâm, để chứng minh mình không liên quan tới cậu ta, cô quyết định không nói chuyện với cậu ta, cũng không qua lại dây dưa với cậu ta. Nếu cô cứ ngó lơ cậu ta, sớm muộn gì mọi người cũng tin cô không thích.

Không dây dưa với Lâm Sâm cũng chẳng có gì khó, trước kia cô chẳng qua lại mấy với cậu ta, lớp mười thì càng không nói, bị cậu ta bắt nạt còn suýt xách dao liều mạng với nhau, sau đó lúc nào cũng căng ra để phòng nhau. Lên lớp mười một thì có khá hơn, giống như bạn bè cùng lớp; trong lòng đã rõ như vậy nên giờ có gặp nhau cũng chẳng gật đầu chào, cứ thế đi thẳng như không quen biết.

Tần Chiêu Chiêu không chỉ tránh Lâm Sâm, đồ gì liên quan tới cậu ta cô đều tránh cho bằng sạch. Giờ tự học mượn băng đĩa của ai cũng phải hỏi rõ xem chủ nhân là ai mới mượn, tránh để mọi người có cớ nghĩ vơ vớ cô mượn chuyện để tiếp cận cậu ta. Cô thật sự không muốn về thêm chuyện nữa.

Cô cẩn thận như vậy, Lâm Sâm cũng tựa như chẳng có quan hệ gì với cô. Mỗi lần gặp cô, cậu ta đều làm mặt lạnh, ra vẻ không muốn nhìn thấy cô. Cô tự nghĩ cũng hiểu được, người ta xôn xao “Chiêu Chiêu Mộc Mộc” với cô cũng chẳng sao, nhưng với Lâm Sâm lại có ảnh hưởng lớn. Cậu ta luôn muốn gần gũi Diệp Thanh, giờ các bạn cứ đồn đại ghép đôi cậu ta với cô, rõ ràng Diệp Thanh nhất định sẽ đổi, càng không để ý đến cậu ta nữa. Nhất định giờ cậu ta đang căm tức, cực kỳ căm tức.

Tần Chiêu Chiêu đột nhiên cảm thấy áy náy, thấy mình đúng là không tốt, lúc đi chơi đang yên đang lành tự nhiên lại quay đầu ngó Lâm Sâm làm gì không biết, đã thế còn cho cậu ta mượn ô nữa chứ! Đúng như Vu Thiên nói, rõ ràng là phá hoại cơ hội tốt của cậu ta với Diệp Thanh, còn tự đẩy mình vào cảnh xấu hổ, bực bội này. Thật tình, càng nghĩ càng thấy hối hận, biết thế chẳng làm gì.

Sau khi cẩn thận quyết định, Tần Chiêu Chiêu thề từ giờ không tùy tiện chăm chăm nhìn con trai nữa, cũng không tùy tiện gật đầu chào hỏi hay mỉm cười với con trai, càng không đưa cái gì cho ai để tránh hiểu nhầm không cần thiết.

Có điều, hiểu lầm đã có thì không dễ xóa bỏ.

Nam sinh lớp Xã hội 2 tên Tiêu Kiếm đầu bị cô cự tuyệt vẫn có ý theo đuổi. Muốn sang phòng lớp Xã hội 3 nhất định phải đi qua lớp cậu ta, đã vậy cậu ta còn ngồi ngay bên cửa sổ, mỗi lần Tần Chiêu Chiêu đi qua cậu ta sẽ hướng ánh mắt nóng bỏng dõi theo cô như tiền hoa. Dần dà, con trai lớp cậu ta thấy cô là àm ỉ: “Tiêu Kiếm...”, sau đó thì nháy mắt ra hiệu, cùng nhau rống lên: “Cô bé hàng xóm sắp đi qua chỗ cậu đây!”

Tin tức Tần Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm cuối cùng cũng lọt tới tai Tiêu Kiếm, chẳng biết ai đã thêm mắm dặm muối kể cho cậu ta nghe, rằng cô gái cậu ta thích giờ đang thích người khác.

Đương nhiên Tiêu Kiếm không vui, tuy trước kia Tần Chiêu Chiêu vẫn cự tuyệt cậu ta nhưng tốt xấu gì cô cũng không có bạn trai, không ở gần con trai; ít nhiều cậu ta cũng được an ủi. Tới giờ nghe tin cô thích Lâm Sâm, đến nằm mơ cũng gọi tên hần, bình giám chưa này làm sao có thể nuốt trọn đây?

Với đa số nam sinh, tiếng chuông báo tan học buổi sáng giống như tiếng hô xung trận đầy phấn khích, giục họ lao như bay về phía nhà ăn của trường. Bởi vì đi muộn đến trễ sẽ phải xếp hàng chờ tới lượt mình, mà hàng ngũ dài như rồng rắn uốn lượn, đi sớm xếp hàng bớt khổ, có thể thoải mái chọn đồ ăn. Con trai thiếu kiên nhẫn tất nhiên sẽ chăm chăm tranh lên trước để xếp đầu.

Trưa nay cũng vậy, nam sinh vừa nghe giáo viên báo hết giờ là phóng ra khỏi lớp, Chu Minh Vũ và Lâm Sâm ý vào vị trí thuận lợi, luồn cửa sau chạy ra đầu tiên.

Tần Chiêu Chiêu không thích kiểu hùng hục chạy xuống nhà ăn như quý đối ấy, không đến sớm được thì cứ từ từ mà đến, cẩn thận thu dọn hết đồ đạc, sách vở trên bàn rồi mới cùng Vu Thiên đi ăn. Vừa xuống tới lầu hai đã thấy giáo viên chủ nhiệm mặt mày xanh lét áp tải hai nam sinh mặt mũi bầm dập lên lầu, một là Lâm Sâm, người kia là Tiêu Kiếm. Giữa hành lang kẻ lên người xuống, chạm mặt nhau, cả hai người họ không hện mà gập cùng bình tĩnh liếc cô một cái.

Tần Chiêu Chiêu đón nhận ánh nhìn của hai người, trong lòng có chút hốt hoảng, trực giác nói cho cô biết hai người này vừa xảy ra chuyện liên quan tới cô. Rốt cuộc đã có chuyện gì?

Chu Minh Vũ kể cho cô nghe chuyện xảy ra, lúc Lâm Sâm chạy khỏi hành lang cô vô ý làm rơi hộp cơm của hai nam sinh đi trước, một trong hai người đó là Tiêu Kiếm. Cậu ta lập tức xin lỗi, một người đã im lặng, chẳng hiểu sao Tiêu Kiếm mặt mũi xám ngoét hầy đồ luôn hộp cơm trong tay Lâm Sâm,

dùng đúng kiểu “gậy ông đập lưng ông” chơi lại Lâm Sâm. Đến nước ấy Lâm Sâm làm sao mà nhịn được, hai bên lời qua tiếng lại rồi xông vào đánh nhau. Người ngoài xúm lại xem, quây thành một vòng, đúng lúc ấy thì giáo viên đi qua. Cô lớn tiếng khiển trách cả hai, giờ còn lời hai đứa lên văn phòng giảng cho một trận. Nói chung thì trưa nay hai người họ đừng mong được miếng cơm nóng, cô giáo mà chưa giảng đủ một tiếng “chính trị, kỷ luật” thì còn chưa thôi.

Chu Minh Vũ xuống nhà ăn mua trước một phở ăn ngon lành cho Lâm Sâm, trước khi đi còn đặc biệt quán lấy Tàn Chiêu Chiêu i ôi: “Tàn Chiêu Chiêu, lần này Mịch Mịch chịu nạn là do cậu đó!”

Chẳng may đánh rơi hộp cơm của người khác, người ta có thể hiểu, chẳng qua Tiêu Kiềm cố tình kiếm cớ để động thủ trút giận mà thôi, có ngốc mới không nhìn ra nguyên nhân. Mấy nam sinh cùng lớp Tiêu Kiềm ngồi gần Tàn Chiêu Chiêu cố tình lớn tiếng: “Ái chà, giận dữ xông pha biên ải vì hồng nhan[3] cơ đấy!”

[3] Nguyên văn: “Trùng quan nhất nộ vì hồng nhan”, bắt nguồn từ câu chuyện Ngô Tam Quế vì mỹ nhân Trần Viên Viên bị Lưu Tông Mẫn bắt mất mà quay sang đầu hàng Đa Nhĩ Cổn, đem giảng sơn Đại Minh dâng cho Mãn Thanh.

Tàn Chiêu Chiêu cảm thấy có lỗi với Lâm Sâm, cũng tại cô mà Tiêu Kiềm mới vì chút chuyện ấy kiếm cớ gây sự với cậu. Nếu không vì cô, hẳn cậu cũng không gặp thứ “tai bay vạ gió” này.

Mà giáo viên chặn được cuộc đánh nhau nhưng cái “tai bay vạ gió” này không dứt theo. Lúc đánh nhau, Tiêu Kiềm không chiếm được thế thượng phong, đầu có đấm cho Lâm Sâm được một quả thì cũng lãnh trọn vẹn hai cái tát của cậu ta. Có câu đánh người không làm bể mặt, vuốt mặt cũng phải nề mũi, đằng này một nam sinh tuổi trẻ khí thịnh bị tát hai cái, còn gì nhục nhã hơn, Tiêu Kiềm thế phải đáp trả cả vốn lẫn lời.

Lớp mười một mới phân khối học nên lớp Tiêu Kiềm cũng có học sinh của lớp 10.2 cũ, người này đương nhiên không thể bỏ qua chuyện này, tin tức nhanh chóng truyền sang lớp Xã hội 3. Nghe nói Tiêu Kiềm có một ông anh họ bằng tuổi hùng cứ ở trường Thất Trung, cả trường Thất Trung không ai địch nổi người này; Tiêu Kiềm định đi tìm anh họ, nhờ anh ta mang vài người tới giúp cậu ta hả giận. Tan học sẽ chặn Lâm Sâm ở ngoài trường, cẩn thận dạy dỗ một chút.

Chu Minh Vũ can Lâm Sâm tránh voi chẳng xấu mặt nào, tan học cứ tránh đi là hơn, nhưng Lâm Sâm bỏ ngoài tai. Thanh niên mười bảy, mười tám tuổi, thể diện quan trọng hơn hết thảy, giờ mà trốn chui trốn lủi thì còn gì mặt mặt hơn. Cậu ta chẳng những không trốn, còn lôi một con dao bấm ra cắm phập lên mặt bàn, hùng hổ nói: “Muốn dạy dỗ thằng này á, thằng này cũng liều mạng với bọn nó, xem cuối cùng ai dạy dỗ ai!”

Tàn Chiêu Chiêu hết hồn, ánh mặt trời rực rỡ bên song cửa vào tới mắt cô thành cuồng phong bão tố. Cô đã từng mất hết lý trí liều mạng một lần nên hiểu rõ dao kiếm không có mắt, lúc nóng giận, chẳng may Lâm Sâm làm liều đâm phải ai thì cái hậu quả cô gây ra nhất định rất nghiêm trọng. Không được, bất kể ra sao cô cũng không thể để họ làm lớn chuyện thêm nữa.

Tàn Chiêu Chiêu định chạy qua tìm Tiêu Kiềm thuyết phục cậu ta đừng tìm người đánh Lâm Sâm nhưng Tiêu Kiềm không ở lớp, đã đi Thất Trung tìm anh họ rồi. Chuyện đã đến nước này không còn cần nói nữa, cô chỉ còn cách về tìm Lâm Sâm, cùng Chu Minh Vũ khuyên cậu ta về nhà trước. Có điều, Lâm Sâm nhất định không chịu chùn bước, cô càng khuyên thì cậu ta càng khăng khăng có chết cũng không làm rùa đen rút cổ.

Tàn Chiêu Chiêu không hiểu, lời khuyên của cô chỉ làm cậu hăng máu hơn mà thôi. Làm sao cậu có thể tỏ ra khiếp đảm trước mặt người mình thích được? Cậu thà liều mạng lấy một cân mười, đầu rơi máu chảy cũng quyết không lùi bước chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37

Tình huống nguy ngập, Tàn Chiêu Chiêu đột nhiên nhớ ra Đàm Hiểu Yến có một người anh kết nghĩa là Cao Dương. Cô đã gặp anh ta vài lần. Có lần, cô và Đàm Hiểu Yến đi chơi, Cao Dương cũng đi cùng. Cao Dương có gương mặt khỏe mạnh, từ nét mặt đến thân thể đều cường tráng, rắn rỏi như thép nung. Anh ta đối xử rất tốt với Đàm Hiểu Yến, luôn dùng danh nghĩa anh trai mà quan tâm, ưu ái cô. Thái độ của Đàm Hiểu Yến với Cao Dương trước sau vẫn lung lờ; cô vẫn thường thầm thì với Tàn Chiêu Chiêu rằng mình không thích con trai thô lỗ, cục mịch như Cao Dương.

Tàn Chiêu Chiêu mỉm cười thấu hiểu, cô biết kiểu con trai mà Đàm Hiểu Yến thích. Thời tiểu học, Hiểu Yến thích cậu bạn trắng trẻo, tuấn tú ở trường Thể dục thể thao, ấn tượng từ thuở học trò ngây ngô ảnh hưởng tới cách nhìn và cách lựa chọn, đánh giá người khác giới của cô sau này.

Buổi chiều, Tàn Chiêu Chiêu xin phép nghỉ học rồi chạy tới trường tìm Đàm Hiểu Yến, kể rõ đầu đuôi mọi chuyện rồi nhờ tìm Cao Dương ra mặt giúp ngăn chặn đánh nhau lại.

Tàn Chiêu Chiêu tìm Đàm Hiểu Yến quả không sai, Hiểu Yến vừa có lời, Cao Dương liền đồng ý ngay. “Thủ lĩnh trường Thất Trung là Tiêu Bản phải không? Hiểu Yến, em an tâm, bạn của em cũng là bạn của anh, mà bạn của bạn em cũng là bạn anh, anh tuyệt đối không cho phép Tiêu Bản động tới một sợi tóc của cậu bạn kia.”

Được Cao Dương đồng ý giúp, Tần Chiêu Chiêu an tâm trở về.

Tan học chiều, Lâm Sâm lấy hết can đảm chuẩn bị một phen ác chiến, Chu Minh Vũ bình thường thân thiết với cậu cũng không khoanh tay đứng nhìn, “đây là bạn bè phải sẵn sàng giúp bạn không tiếc mạng”. Hai người cẩn thận chuẩn bị đánh nhau, thế nhưng suốt dọc đường về, cả hai lại bình an vô sự, không thấy bóng dáng Tiêu Kiềm và ông anh họ “thủ lĩnh trường Thất Trung” đâu.

Lâm Sâm cảm thấy kỳ lạ, Tiêu Kiềm đã thể độc như thế, chẳng lý gì lại bỏ qua như vậy, chẳng lẽ hôm nay cậu ta không tìm được anh họ nên đổi sang mai mới ra tay?

Chu Minh Vũ lại nghĩ khác, không chừng đám Tiêu Kiềm chờ tới lúc đi học buổi tối mới ra tay. Giờ ấy nhập nhoạng tối tăm, bọn họ muốn đánh thế nào thì đánh, chẳng sợ có người thấy mà cản.

Cũng có thể như vậy lắm, Lâm Sâm nghiêng răng. Com chiều xong, Lâm Sâm lên xuống bếp lấy một con dao cắt vào cặp rồi mới tới trường, cậu hạ quyết tâm nếu Tiêu Kiềm không chịu để cậu yên, cậu cũng không cho hắn sống từ tế.

Lúc đi qua lớp Xã hội 2, Lâm Sâm đặc biệt nhìn vào trong lớp, thấy Tiêu Kiềm mặt mày rầu rĩ đang nhỏ to gì đó với mấy nam sinh xung quanh, nhìn bộ dạng ủ rũ kia thật giống con gà choai mới thua chọi. Thấy cậu đi qua, Tiêu Kiềm bức bối trừng mắt liếc một cái, ánh mắt phẫn nộ mang theo chút bất đắc dĩ.

Lâm Sâm mơ hồ nhận ra tình hình có chút thay đổi nhưng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cũng may, vừa vào hành lang đã thấy Chu Minh Vũ hớn hơ báo tin mừng: “Mộc Mộc, thiên hạ thái bình, trời yên bể lặng, trăm sự đại cát rồi, từ giờ không còn ai dám tới gây sự với cậu nữa đâu.”

Tiếng của cậu rất to, đám Tiêu Kiềm chỉ cách một bức vách đương nhiên nghe không thiếu một chữ. Tiêu Kiềm “hừ” một tiếng. “Oai gớm nhỉ? Có bản lĩnh thì đừng núp vậy con gái!”

Lâm Sâm chẳng hiểu gì hết, Chu Minh Vũ không chịu kém, bật lại ngay: “Giờ thì đừng lôi anh họ ra đây. Đàn ông con trai có bản lĩnh thì một chọi một xem nào! Hừ, không ăn được nhọ lại chê nhọ xanh, cái thứ cậu có mơ cũng chẳng được Tần Chiêu Chiêu che chở nhé, cô ấy bảo vệ Mộc Mộc đấy, tức chết chưa?”

Đoạn đối thoại của hai người khiến Lâm Sâm ngơ vờ. Tần Chiêu Chiêu che chở cho cậu... Làm thế nào cô có thể che chở cho cậu được? Mặc Tiêu Kiềm vừa tức vừa hận, Lâm Sâm lôi Chu Minh Vũ về lớp hỏi cho ra lẽ.

“Sự tình mình cũng không rõ, chỉ biết chiều nay Tiêu Kiềm hỗn hển về trường, gặp ai cũng bảo cậu là đồ hèn chỉ biết núp vậy con gái. Cậu ta đã nhờ anh họ tới dạy cho cậu một trận, tự nhiên Cao Dương... cái lão Cao Dương đánh nhau có tiếng ở trường trung học nghề ấy... Cao Dương chặn ở ngay cổng Thất Trung bảo cậu là bạn của Tần Chiêu Chiêu – em gái kết nghĩa của anh ta. Tiêu Bán kiêng mặt anh ta, không dám gây sự nên tên tiểu tử cậu mới thoát nạn. Thật không ngờ Tần Chiêu Chiêu lại là cao nhân thâm tàng bất lộ, có một ông anh hoành tráng thế.”

Lâm Sâm cũng bất ngờ, Tần Chiêu Chiêu lấy đâu ra anh kết nghĩa như Cao Dương? Bình thường chưa bao giờ thấy nhắc tới, lúc cần kíp lại gọi anh kết nghĩa tới giải vây, thảo nào chiều nay xin nghỉ học đi đâu mất. Tuy Tiêu Kiềm bẻ con trai để con gái che chở cho thì thật hèn nhưng Lâm Sâm vốn sĩ diện cao lại thấy... chẳng sao cả. Nói theo cách của Chu Minh Vũ: Tiêu Kiềm có muốn cũng không được, cô ấy chỉ một lòng bảo vệ cậu mà thôi... Lâm Sâm mát lòng hả dạ.

Tiêu Kiềm oang oang tìm người đến xử Lâm Sâm, cuối cùng không thấy người đâu, muốn tự giải vây cho mình khỏi thế nói không giữ lời, thùng rỗng kêu to, đành đi đâu, gặp ai cũng tổ chuyện “cáo mượn oai hùm”: trong trường, Lâm Sâm ngang ngược là nhờ có Tần Chiêu Chiêu chống lưng. Lần này Tần Chiêu Chiêu không nhờ anh kết nghĩa ra mặt, chắc chắn Lâm Sâm như đòn rồi.

Đúng là buổi chiều Tần Chiêu Chiêu có đi tìm Cao Dương nhờ dẹp yên chuyện thật, nhưng từ lúc về tới giờ cô nín thinh, tránh gây thêm rắc rối, thật không ngờ Tiêu Kiềm lại bù lu bù loa lên, khiến rất nhiều bạn bè trong lớp nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

Cung Tâm Khiết có vẻ sốc. “Không ngờ Tần Chiêu Chiêu chơi với cả những người như Cao Dương đấy!”

Cao Dương lười học, ham đánh đấm, khác hẳn con ngoan trò giỏi như Cung Tâm Khiết; giống như con giun dưới đất, son ca trên trời, cô làm sao mà hiểu được kiểu người như anh ta.

Diệp Thanh cười cười. “Tần Chiêu Chiêu, xem ra cậu thích Lâm Sâm thật nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt, cố sức phân bua: “Thật ra... mình chỉ không muốn... cậu ta bị người ta đánh vì mình thôi.”

Suốt giờ tự học, Vu Thiên thích thú gặng hỏi làm sao cô lại quen Cao Dương, sao lại nhận anh ta làm anh kết nghĩa... Cô giải thích thực ra em gái kết nghĩa của Cao Dương là bạn thân hồi cấp hai của mình, lần này gặp chuyện cô đành nhờ bạn mời anh ta ra mặt giúp thôi, cô không quen thân gì Cao Dương.

Lâm Sâm nghe được lời giải thích của cô lại càng hả dạ. Nếu thân với Cao Dương thì đây là chuyện mượn nước dong thuyền bình thường, có điều cô ấy không thân với Cao Dương mà vẫn chủ động đi nhờ cậy hắn. Cô ấy đối với mình thật là... tốt! Trước kia cô ấy sống chết không chịu thừa nhận thích cậu, cứ gặp là tránh như tránh tà khiến cậu cũng phải giữ kẽ, tránh mất thể diện. Lần này, cậu quyết định không cần giữ sĩ diện làm gì.

Sau tiết một, Tần Chiêu Chiêu đi vệ sinh, bị Lâm Sâm chặn đường lên lớp. “Tần Chiêu Chiêu, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Tần Chiêu Chiêu vẫn tránh Lâm Sâm nhưng hôm nay cô cần giải quyết mọi chuyện cho rõ, bèn gật đầu. Lối vào nhà vệ sinh nhỏ hẹp, đông người, nếu bị người khác trông thấy lại lăm chuyện; cô theo Lâm Sâm tới sân thể dục.

Sân thể dục rộng nhưng tối om, không bóng đèn, trăng sao rải rắc ánh sáng bạc mỏng manh khuấy tan đêm đen. Bốn bề cảnh vật mơ hồ, bóng cây lay động, bóng người bước sóng đôi... Tần Chiêu Chiêu đột ngột khựng lại, chỉ có người yêu mới rủ nhau tới sân thể dục lúc nghỉ giữa giờ học tối.

Cô không đi tiếp, hỏi ngay: “Lâm Sâm, có chuyện gì thì nói luôn đi.”

“Cũng không có gì to tát, chẳng qua chuyện hôm nay tôi với Tiêu Kiếm đánh nhau... Cảm ơn cậu đã nhờ Cao Dương tới giúp tôi.”

“Đừng cảm ơn tôi, dù sao chuyện này cũng do tôi mà ra, đương nhiên tôi không thể đứng nhìn người ta đánh cậu được.”

“Tần Chiêu Chiêu, cậu tốt với tôi quá!”

Lời Lâm Sâm mới dịu dàng làm sao, thứ dịu dàng chưa từng thấy ở cậu học sinh tùy tiện, thích tranh cường hảo thắng này. Tần Chiêu Chiêu kinh hãi, nghe giọng điệu biết ngay cậu ta tưởng cô thích mình nên mới tìm đủ cách để bảo vệ cậu ta như vậy. Nhưng có phải thế đâu! Cô cuống cuống lắp bắp giải thích: “Tôi... thật ra...”

Cô chưa nói xong đã bị Lâm Sâm ngắt lời: “Cậu không cần nói, tôi biết, Tần Chiêu Chiêu...” Cậu ngập ngừng như chần chừ gì đó, cuối cùng dứt khoát nhìn thẳng cô, hai mắt lấp lánh, giọng run run, nói một lèo: “... thật ra tôi cũng thích cậu!”

Tần Chiêu Chiêu ngây người.

Hôm sau, Tần Chiêu Chiêu phát hiện có người lên bỏ một gói kẹo sữa Thỏ Trắng vào ngăn bàn mình. Ài? Bất giác liếc mắt sang thấy Lâm Sâm đang nháy mắt cười cười, hai má cô đỏ bừng.

Chuyện Lâm Sâm nói tới qua làm Tần Chiêu Chiêu bất ngờ. Cô không hiểu nổi, rõ ràng cậu ta thích Diệp Thanh cơ mà! Quay sang thích cô từ bao giờ vậy? Nếu không phải Lâm Sâm chính miệng nói ra thì sống chết cô cũng không tin, chắc chắn người ta nghe nhầm rồi.

Nhưng Lâm Sâm đã nhìn thẳng vào mắt cô mà nhấn từng tiếng đầy ngại ngùng, rằng: “Tần Chiêu Chiêu, thật ra tôi cũng thích cậu!”

Một câu nhỏ nhẹ như vậy mà nghe ra lại thấy nặng nề tựa lời vàng đá, nhất thời khiến cô chấn động.

Cô ngây ra nửa ngày trời, đến tận khi ánh đèn pin đầu đó hắt tới mặt, nghe tiếng cười khúc khích vang lên vẫn chưa hoàn hồn. Sân thể dục vốn là chốn hẹn hò giữa giờ tự học của các đôi tình nhân nên thường có một đám nam sinh nghịch ngợm mang đèn pin tới bày trò: đầu tiên mò ra sân thật sớm, thấy có bóng đôi nào đi qua thì nhảy ra rồi đèn pin làm người ta xấu hổ rồi cười ha ha.

Ánh sáng gọi cô bừng tỉnh. Bối rối, cô cầm đầu chạy, không biết làm sao, chỉ ném lại một câu: “Cậu đừng nói giỡn!”

Cô chỉ có thể giải thích như vậy, cũng nguyên ý tin cậu ta đang đùa với mình, nhưng trong đáy lòng cô biết cậu ta không hề đùa. Thiếu nữ nhay cảm lại trưởng thành sớm như cô đương nhiên có thể nhận ra lời con trai ngập ngừng thổ lộ với mình là thật hay giả. Chẳng qua, cô không muốn chấp nhận sự thật mà thôi.

Trốn khỏi sân thể dục, Tần Chiêu Chiêu không quay lại lớp, nhờ một bạn học xin phép nghỉ rồi chạy về ngôi ngơ ngẩn một mình trong ký túc xá. Mặt cô cứ đỏ mãi, lòng rối tung như cỏ dại lan tràn, càng nghĩ càng thấy không thể tin được chuyện ở sân thể dục, thậm chí còn hoài nghi không biết mình có nghe nhầm hay hiểu nhầm ý Lâm Sâm không.

Nhưng giờ đây, gói kẹo sữa Thỏ Trắng yên lặng nằm trong ngăn bàn đã chứng minh cô hoàn toàn không nghe nhầm. Lâm Sâm đã nhận cậu ta thích cô. Gói kẹo cậu ta lên bỏ vào ngăn bàn có giống quả táo cô đặt trong ngăn bàn Kiều Mục ngày trước, đều bày tỏ tấm lòng... tôi thích cậu.

Học sinh trung học thích ai sẽ tặng quà cho người đó. Tim đập thình thịch mỗi khi tặng một món ăn ngon hoặc đồ chơi đẹp, nếu đối phương đồng ý nhận cũng có nghĩa là họ cũng thích mình. Cho nên Tần Chiêu Chiêu nhất định không thể nhận gói kẹo này, nhận kẹo khác nào thừa nhận mình cũng có ý với cậu ta. Thể dục giữa giờ, Tần Chiêu Chiêu cố ý nán lại sau cùng, thừa dịp không có ai lên trả lại gói kẹo cho Lâm Sâm.

“Sao cậu lại không nhận?”

Âm thanh vang lên khiến Tần Chiêu Chiêu sửng người, ngẩng đầu thấy Lâm Sâm phóng ào vào lớp. Cô luống cuống. “Tôi... tôi không nhận cái này được.”

“Sao lại không được? Sợ tôi đùa với cậu chắc? Tôi thề tôi thật lòng, không thật lòng tôi là rùa đen rụt cổ!”

Tần Chiêu Chiêu không biết nói sao, mặt đỏ bừng nghẹn lời: “Chính là... Không phải cậu thích Diệp Thanh sao?”

Lâm Sâm không cần nghĩ ngợi. “Đó là chuyện trước kia, giờ tôi thích cậu. Tôi thích cậu, cậu cũng thích tôi, sao lại không nhận kẹo của tôi?”

Giọng điệu chắc nịch thế kia, rõ ràng là hiểu lầm chồng chất hiểu lầm rồi. Cô lập lại: “Lâm Sâm, kỳ thực... tôi không hề... thích cậu, người ta nói nhầm đấy, cậu đừng có tin!”

“Tôi biết cậu ngượng mới không dám nhận, thật ra lúc đầu tôi cũng thế. Còn nhớ lúc cậu tóm tay tôi trên cửa sổ không? Lúc ấy tôi đã... tôi đã... Tôi không nói cậu cũng hiểu đúng không? Nhưng mà tôi không dám nói, vì trước giờ tôi với cậu không thân lắm, cậu cũng không có ấn tượng tốt với tôi, tôi sợ cậu biết sẽ cười nhạo tôi, tôi sẽ rất mất mặt. Thật không ngờ cậu cũng thầm thích tôi, còn đối xử rất tốt với tôi nữa. Tàn Chiêu Chiêu, sau này tôi nhất định sẽ đối tốt với cậu như thế.”

Tàn Chiêu Chiêu văng óc, cái hiểu lầm chết tiệt này phải giải quyết làm sao đây? Lâm Sâm tin chắc như thế, cô nói thế nào cậu ta cũng nghĩ do cô ngượng.

Cậu ta nhất định dúm túi kẹo cho cô, cô không nhận, hai người đẩy đưa qua lại mãi.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38

Tàn Chiêu Chiêu chưa xử lý xong gói kẹo với Lâm Sâm thì cửa lớp bị người ngoài nện hai cái, tiếng con trai khanh khách vang lên. Chu Minh Vũ vừa cười vừa nói: “Ái chà! Ngọt ngào quá nhỉ! Mộc Mộc, tặng kẹo mỗi Tàn Chiêu Chiêu không được đâu. Hai người có lòng thì mời bọn này ăn mấy viên kẹo mừng chứ nhỉ?”

Thời ấy, trường thực nghiệm rộ lên phong trào “kẹo mừng”. Trong lớp có một đôi yêu nhau, nhất định bạn bè sẽ xúm vào đòi... ăn “kẹo mừng”.

Tàn Chiêu Chiêu đỏ mặt, không ngờ Chu Minh Vũ còn dẫn một đám người núp bên ngoài nghe lén. Cô bối rối vứt trả gói kẹo cho Lâm Sâm rồi chạy khỏi lớp. Lâm Sâm bị bạn bè trêu cũng đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nhưng vui nhiều hơn giận, vung tay hào phóng: “Được, mời cả lớp ăn kẹo.”

Cậu ta ra tay cũng thật hào phóng. Giữa giờ treo tường ra ngoài, mua liền năm cân kẹo Thỏ Trắng xách về lớp, chia cho mỗi bàn một gói, mọi người đều có phần. Kẹo sữa ngọt ngào, bạn bè ai nấy hớn hơ, chỉ riêng Diệp Thanh nhất quyết không động tới.

Vu Thiến vừa ăn vừa bày ra bộ mặt không thể tin nổi nói với Tàn Chiêu Chiêu: “Minh cứ tưởng cậu tương tự đơn phương, ai ngờ Lâm Sâm cũng thích cậu. Giờ thì hiểu vì sao hôm trước đi chơi, cậu ta cứ tò tò theo bọn mình rồi. Lúc đầu cứ tưởng cậu ta theo đuôi Diệp Thanh, hóa ra cậu ta theo cậu.”

Lời chưa dứt, Diệp Thanh nặng nhọc gập sách. Về bọc bọc lộ liễu của cô làm Tàn Chiêu Chiêu thót tim.

Trước kia, cả lớp đồn Tàn Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm với Diệp Thanh cũng chẳng sao, nhưng giờ chính Lâm Sâm xác nhận mình cũng thích Tàn Chiêu Chiêu, cô không còn phản ứng như trước được nữa. Tàn Chiêu Chiêu thích Lâm Sâm là một chuyện, cậu ta thích cô lại là chuyện khác. Người đang thích mình đột nhiên quay sang thích nữ sinh khác, đương nhiên Diệp Thanh không vui về gì.

Tàn Chiêu Chiêu không ngờ mọi chuyện thành ra thế này, mời kẹo mừng có khác nào “chiếu cáo thiên hạ” từ nay cô và Lâm Sâm chính thức tay nắm tay? Cô đã giải thích bao nhiêu lần cho cả lớp và Lâm Sâm rồi, thế mà họ nhất định cho rằng cô ngượng không dám nhận, giờ thật muốn khóc. Làm thế nào để mọi người hiểu cô không thích Lâm Sâm bây giờ?

Cả lớp hoan hỉ ăn kẹo mừng, một đám con trai vây lấy Lâm Sâm trêu ghẹo, cậu ta cũng vui vẻ ra mặt, chỉ có “nữ chính” Tàn Chiêu Chiêu mặt mũi đỏ bừng chạy khỏi lớp, chạy thẳng lên phòng bộ môn.

Lúc giáo viên chủ nhiệm lên lớp, rất nhiều người không nhận ra, nhất là đám nam sinh đang túm tụm ồn ào quanh Lâm Sâm.

“Mộc Mộc, chúc cậu và Tàn Chiêu Chiêu từ nay sớm sớm tối tối, ân ân ái ái!”

“Trai tài gái sắc, kẻ vai sát cánh nhé!”

“Trăm năm hảo hợp, đầu bạc răng long nhé!”

Giữa tiếng ồn ào chúc tụng, Chu Minh Vũ cười bẽn lẽn mới thốt ra một câu: “Sớm sinh quý tử, ba năm hai đứa!”

Tám chữ chọc cả lớp cười nghiêng ngả, giáo viên chủ nhiệm trầm mặt quát vang: “Lâm Sâm, cậu ra đây ngay!”

Như lửa đỏ bị hắt nước, cả lớp đang ồn ào bỗng lặng ngắt, nhìn Lâm Sâm theo giáo viên chủ nhiệm lên phòng bộ môn. Có người khẽ than: “Thôi xong, Mộc Mộc lần này xúi quẩy, bị cô bắt tại trận. Mà sao cô biết tin nhanh thế nhỉ?”

Tàn Chiêu Chiêu tuyệt vọng cùng cực, thử hết cách cuối cùng chạy tới tìm cô giáo, nước mắt rùng rùng kể với cô chuyện cả lớp đồn đại, chuyện Lâm Sâm hiểu lầm, chuyện cả lớp được mời “kẹo mừng”.

“Cô à, em thật không có ý đó. Giờ em chỉ muốn chăm chỉ học tập, sau này thi vào một trường đại học tốt. Lâm Sâm hiểu nhầm, em giải thích sao cũng không được, lại còn mời cả lớp “ăn kẹo” nữa. Đến giờ, cả lớp ai cũng tưởng em thân với cậu ấy lắm. Cô à, cô giúp em giải thích với cậu ấy đi!”

Tần Chiêu Chiêu tin cô giáo chủ nhiệm vốn rất yêu quý mình, ban đầu cô giáo giải quyết mọi chuyện thật sự rất tốt. Cô gọi Lâm Sâm lên phòng bộ môn nói chuyện, giảng giải cho cậu ta yêu sớm không tốt thế nào, còn cường điệu lên rằng học sinh đi học đừng phân tâm chuyện yêu đương.

Ban đầu Lâm Sâm còn chịu nghe. Giáo viên tự nhiên tìm cậu, hẳn cô đã biết chuyện cậu với Tần Chiêu Chiêu rồi, nhất định chuyện mời kẹo rằm rộ quá dễ cô nghe được phong thanh mới lôi cậu lên giáo huấn thế này. Nhà trường xưa giờ chỉ muốn nhờ cô tận gốc, triệt luôn cái chuyện học sinh yêu sớm, có thể nào cũng phải nhờ, nhờ cho bằng sạch để tránh “lửa đồng thiêu cháy vẫn còn, gió xuân thổi tới cỏ non lại trời”. Cậu cảm thấy mình là đàn ông con trai, nhất định phải chịu trách nhiệm, không thể để giáo viên làm liên lụy tới cả Tần Chiêu Chiêu được, nhất định gánh một mình: “Thưa cô, chuyện này không liên quan tới Tần Chiêu Chiêu, là em theo đuổi bạn ấy.”

Cô giáo thuận thế dẫn dắt vào vấn đề trọng tâm, thành khẩn khuyên giải cậu, rằng nếu cậu thật tình thích ai, nhất định phải biết nghĩ cho người, đừng có đẩy người ta vào cảnh bị vây khốn như thế.

Lâm Sâm ù ù cạc cạc. “Thưa cô, cô bảo sao ạ? Em vây khốn ai cơ?”

Cô giáo nói rành rọt: “Thì Tần Chiêu Chiêu chứ ai, sao em lại ép bạn như thế? Có biết bạn khó xử thế nào không? Bạn vừa mới khóc lóc chạy tới tìm cô, còn nói em hiểu lầm bạn ấy, nhờ cô giải thích rõ cho em!”

Lâm Sâm như ăn một gậy vào đầu, cả người choáng váng, nửa ngày mới mở miệng: “Hiểu lầm... cái... cái gì cơ?”

Cô chủ nhiệm kể lại những lời Tần Chiêu Chiêu nói. Cậu nghe xong liền phản ứng kịch liệt. “Ý bạn ấy là em đang quấy rối bạn ấy?”

Thái độ kịch liệt của cậu khiến cô chủ nhiệm có vài phần không vui. “Không phải sao? Vừa rồi em cũng nói là em theo đuổi bạn ấy. Cách em theo đuổi gây phiền toái cho bạn ấy. Lâm Sâm, em giờ vẫn còn đi học, đã không chịu học hành tử tế còn suốt ngày lo yêu đương hết người này đến người kia. Trước viết thư cho Diệp Thanh, giờ lại theo đuổi Tần Chiêu Chiêu. Em mới mấy tuổi đầu...”

“Đủ rồi, mẹ kiếp, cô nói xong chưa?” Lâm Sâm tức giận ngắt lời cô, gân trán nổi lên xanh lè, lý trí bị lửa giận nhấn chìm. Đừng nói chỉ có giáo viên chủ nhiệm, dẫu có trước mặt Diêm Vương cậu cũng không ngại chửi.

Cô chủ nhiệm không ngờ có lúc bị học sinh chửi thẳng như thế, mặt tái mét. “Cậu... cậu có cái thái độ gì đây hả?”

Chuyện bé xé ra to, cô chủ nhiệm nổi giận đùng đùng, mời ngay phụ huynh của Lâm Sâm tới trường, đầu đón tường thuật lại hết tội trạng của cậu: học hành lười biếng, lên lớp chỉ lẩn ra ngủ; rất thích gây sự đánh lộn, hai hôm trước mới đánh nhau với bạn lớp khác; không biết trên dưới gì hết, giáo viên khổ tâm muốn dạy bảo cho nên người thì quát lại giáo viên; đã thế còn dờ dằng yêu đương khiến bạn cùng lớp khốn khổ, Diệp Thanh lờ đi đã đành, giờ đến Tần Chiêu Chiêu cũng tránh cậu. Cuối cùng, cô kết luận chắc như đinh đóng cột: “Phải quản! Gia đình nhất định phải hợp tác chặt chẽ với nhà trường để quản học sinh đến nơi đến chốn. Lâm Sâm cứ thế này thì tương lai thành cái gì?”

Nghe giáo viên chủ nhiệm kể tội con, ba Lâm Sâm cũng tranh thủ dùng thước đo giá trị của bản thân đánh giá lại một lượt. Không chăm chỉ học hành thì rõ rồi, thằng bé này không có tố chất học hành, mà ông cũng chẳng trông cậy nó sách vở, khoa cử thành tài. Thích gây sự đánh lộn cũng chẳng phải cái gì to tát, thanh niên trai tráng tính lực dồi dào như pháo lên đạn, động vào là bạo phát là chuyện thường, tuổi này mà không thích đánh lộn mới có vẻ thiếu chính trực. Nhưng không biết kính trên nhường dưới thì không ổn, học sinh đi học trọng thầy là chuyện đương nhiên, thằng nhãi này sao dám quát vào mặt giáo viên chứ? Quá tệ! Mà yêu đương cũng không được, tí tuổi đầu đã đòi có người yêu, muốn kiếm cũng phải tuân tự, nó gấp cái gì không biết!

Lâm ba xách con trai về dạy dỗ một trận, còn nhấn mạnh rắn dạy, quở trách cậu không biết trên dưới, yêu đương nhăng nhít. Ông chẳng giảng mấy chuyện đạo to búa lớn, cứ trực tiếp thông tục: “Sao mày dám quát vào mặt giáo viên hả? Giáo viên là người mày thích là mắng được chắc? Thầy cô giáo vất vả truyền đạt kiến thức cho chúng bay, thẳng ranh vất mùi chưa sạch như mày dám mở miệng mắng người ta, thật quá tệ! Mày bao nhiêu tuổi đã đòi kiếm người yêu? Sốt ruột quá rồi à? Ở thời cứ lui tạm vạ bước mà nói đi, coi như mày nhin không được muốn kiếm người yêu thì cũng phải tìm đứa nào nó ưng mày chứ! Giờ thì hay rồi, con gái người ta không đồng ý, mày lại tự tiện đi chia kẹo mừng làm người ta sợ quá phải tìm giáo viên tố cáo. Mày nói xem thế là cái khi gì... Nay thằng kia, tao còn chưa nói xong, mày định đi đâu?”

Đáp lại ông chỉ có tiếng sập cửa rầm rầm, Lâm Sâm chui vào phòng ngủ không thèm thò mặt ra. Lâm ba tức giận đập mạnh cửa. “Thằng ranh, người không lớn mà tự ái to nhì!”

Lâm Sâm trở thành chủ đề chính trong giờ tự học hôm ấy. Cậu không về lớp học tiếp nhưng giáo viên chủ nhiệm cũng được phen lớn tiếng phê bình cậu trước cả lớp.

Cả lớp sững người, chẳng ai ngờ màn mời “kẹo mừng” của Lâm Sâm và Tần Chiêu Chiêu lại thành ra thế này. Tần Chiêu Chiêu không nhận thích Lâm Sâm thì chớ, còn chạy tới mách lẻo với giáo viên chủ nhiệm.

Vu Thiên nén giận, khó hiểu hỏi: “Tần Chiêu Chiêu, sao cậu có thể mách chuyện này với cô giáo được nhỉ? Cứ cho là cậu không thích Mộc Mộc cũng đâu cần nói với giáo viên thế, không phải hại chết người ta rồi sao?”

Lúc chạy tới tìm giáo viên chủ nhiệm, Tần Chiêu Chiêu không nghĩ được nhiều đến thế, chỉ mong cô giáo có thể giải oan cho mình, không ngờ Lâm Sâm lại nổi giận thất thố với cô giáo. Chuyện ra nông nổi này, cô có hối cũng muộn, muốn sửa sai cũng khó.

Chuyện này khiến nhiều bạn trong lớp bất bình thay Lâm Sâm, bao nhiêu người xúm vào trách Tần Chiêu Chiêu, lẽ ra cô không nên kể chuyện này với giáo viên. Ngày đi học, những người tố cáo lên giáo viên những chuyện không nên nói thường bị cả lớp khinh bỉ, huống hồ đây còn là chuyện yêu đương vô cùng nhạy cảm. Giáo viên vừa đi khỏi, Chu Minh Vũ và mấy nam sinh thân thiết với Lâm Sâm liền không khách khí chạy ra trò cô. “Tần Chiêu Chiêu, cậu có ý gì đây? Trước kia rõ ràng cậu liếc mắt đưa tình với Mộc Mộc của bọn này, đến trong mơ còn gọi tên người ta. Cậu ấy thành thật nói thích cậu, cậu lại bày đặt chối rồi tố với cô giáo. Cậu thật quá quái!”

“Phải đấy, cả lớp ai cũng biết cậu thích cậu ấy trước, đến giờ lại thành ra cậu ấy bức bách cậu. Ai bức bách ai? Cậu đừng có giương mắt bịa chuyện!”

Tần Chiêu Chiêu bị mắng, hai mắt đầm lệ, không giải thích được câu nào, chỉ biết cúi đầu chịu trận.

Hôm sau, Lâm Sâm mặt mũi cứng đờ lên lớp. Tần Chiêu Chiêu vừa thấy bóng cậu liền cúi mặt không dám nhìn, nhưng cậu lại đi thẳng về phía cô, đứng trước mặt, cúi người nhìn chăm chăm vào mắt cô. “Tần Chiêu Chiêu, tôi làm phiền cậu sao?”

Tần Chiêu Chiêu rút người lại, bối rối lo âu. “Đúng vậy... Thật xin lỗi! Thật ra... Không phải tôi có ý...”

Lâm Sâm nổi giận đùng đùng ngắt lời: “Cô giáo cũng quy cho tôi cái tội quấy rối cậu rồi, tôi đây cũng không mang tiếng không đâu. Tần Chiêu Chiêu, cứ chờ đấy, từ giờ tôi sẽ thường xuyên gây rối, làm phiền cậu.”

Tần Chiêu Chiêu lại bắt đầu những tháng ngày khổ sở trong lớp Xã hội 3. Đồ đạc của cô thường xuyên không cánh mà bay, động chút là sách vở, cặp lồng biến mất rồi ít lâu sau bất ngờ xuất hiện trở lại, nhưng không còn thứ gì lành lặn: sách giáo khoa bị ngâm trong mực, bút bi gãy đôi, cặp lồng nhôm bị vứt méo mó, có hôm còn đựng nguyên một bãi phân chó khiến cô phải bỏ đi mua hộp mới. Hộp cơm nhựa vừa mua xong lại biến mất, lúc thấy lại nắp đã bị cào xước tứ tung...

Cô biết rõ chỉ có thể là Lâm Sâm gây chuyện. Cô khiến giáo viên chủ nhiệm quy cho cậu ta tội “gây rối”, cậu ta không trả thù làm sao nuốt trôi con giận này? Cái chính là cô nghĩ mãi không hiểu, tại sao rõ ràng đã khóa bàn học lại mà cậu ta vẫn ra tay được?

Cô không biết vấn đề chính là ở hai mảnh khóa của mình. Chiếc khóa rề tiền của cô không phải hàng tốt, dùng một chiếc chìa khóa tương tự cũng mở được. Chỉ cần Lâm Sâm thích, cậu ta có thể mở bàn học của cô lấy đồ như ở chỗ không người.

Đàm Hiểu Yên nghe xong chuyện, nói thẳng: “Hắn lại gây sự với cậu hả? Lần này đúng là cậu tự tìm phiền phức rồi, để mình bảo Cao Dương qua dạy cho hắn một bài học.”

Tần Chiêu Chiêu cuống quýt ngăn: “Đừng, đừng làm thế, dù sao chuyện này cũng từ mình mà ra. Mình không trách cậu ta, cứ để cậu ta hả giận đi.”

Ai bảo cô nhất thời hồ đồ kể cho giáo viên chuyện nhạy cảm như thế khiến cậu ta uất hận, có trút lên cô cũng chẳng sai.

Bản thân cảm thấy có lỗi với Lâm Sâm nên Tần Chiêu Chiêu nhún nhường, mặc kệ cậu ta giờ trò gì cũng cần rằng nhịn. Cô hy vọng có thể nhẫn nhịn tới khi trời yên bể lặng, Lâm Sâm hết giận.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 39

Sáng nay, Tần Chiêu Chiêu phát hiện đài chạy băng của mình biến mất.

Đài chạy băng là vật bất ly thân của cô, giờ nghi bỏ ra ngâm nga chút nhạc, bình thường xuống nhà ăn hay về ký túc xá vẫn mang theo. Sau tiết Ngữ văn sáng nay, giáo viên chủ nhiệm gọi cô lên văn phòng hỏi xem gần đây Lâm Sâm còn tiếp tục “quấy rối” nữa hay không. Cô ra sức lắc đầu, không dám kể gì thêm với cô giáo.

Từ văn phòng trở về, phát hiện đài chạy băng trong ngăn bàn đã mất tích không dấu vết, cô vô thức quay sang phía Lâm Sâm đang đứng đưa máy nghe nhạc, tiếng mở rất lớn, giọng ca ngọt ngào của Trương Học Hữu vang lên: “Một ngàn lý do để thương tâm, một ngàn lý do để thương tâm...”

Hình như cậu ta cũng cảm thấy ánh mắt cô đang hướng về mình, ngẩng đầu quay sang nhìn cô. Mi mắt khẽ nhú, khóe miệng cong lên, nụ cười như có như không.

Cô lẳng lặng quay đầu tránh ánh mắt cậu ta. Cô biết rõ Lâm Sâm lấy đài chạy băng của mình nhưng không có bằng chứng, chẳng cách nào tìm người đòi đồ được. Mà giờ càng không thể đi thưa với cô giáo, nếu lại mách cô Lâm Sâm “trộm” đồ của mình, từ nay về sau cô càng khó sống với cậu ta. Thực ra, Lâm Sâm không cần cái đài chạy băng cũ rích của cô, sớm muộn sẽ trả lại thôi, chẳng qua khi ấy đài chạy băng chắc đã thành nắm sắt vụn rồi.

Hết giờ nghỉ trưa, Tần Chiêu Chiêu lên lớp học chiều, phát hiện đài chạy băng của mình nằm ngay ngắn trong ngăn bàn, không sút mẻ gì; có điều cô bật

thế nào cũng không chạy, đèn báo không sáng, không có phản ứng gì, chiếc đài chạy băng đường như tê liệt.

Vu Thiên cảm lên, nhìn ngắm bằng con mắt nhà nghề. “Bị ném xuống nước rồi!”

Lời nói ra, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy như chính mình vừa bị ném xuống một ao nước đá, hơi lạnh quán lấy thân thể từ đầu tới chân. Đây là món đồ đắt tiền duy nhất của cô, đầu cũ vẫn là báu vật đối với cô. Cô òa khóc, nước mắt đua nhau chảy, tay áo ướt đầm vẫn không lau hết nước mắt vương trên má.

Chuông vào lớp vang lên, giáo viên vừa đến đã nghe thấy Tần Chiêu Chiêu thổn thức không thành tiếng liền hỏi cô làm sao, cô nghẹn ngào nửa ngày mới trả lời: “Em... em không được khỏe.”

Lấy cớ bị ốm, Tần Chiêu Chiêu xin phép về nhà nghỉ. Cô đau đớn quá, tủi thân quá, chỉ mong tìm một chỗ không người khóc thật to cho hả. Lựa chọn đầu tiên đương nhiên là về nhà, cho dù là ai mỗi khi gặp chuyện đau lòng đều nghĩ ngay tới chuyện được về nhà, nhà vĩnh viễn là nơi trú ẩn an toàn nhất, tránh khỏi mọi gió mưa cuộc đời. Trên đường về, cô cố ý mang chiếc đài chạy băng tới tiệm nhờ kiểm tra xem có thể sửa lại được hay không. Chủ tiệm kiểm tra xong, lắc đầu, nói chiếc máy này cũng chẳng đáng bao nhiêu, mất tiền sửa thả mua cái mới còn hơn.

Mang chiếc đài chạy băng không khác mớ sắt vụn về nhà, Tần Chiêu Chiêu nằm một mình trên giường khóc nửa ngày, nước mắt thấm ướt một mảng gối. Tần mẹ đi làm về, thấy con gái ở nhà, hai mắt sưng mọng, bà vô cùng kinh ngạc hỏi: “Làm sao thế con?”

Biết chuyện đài chạy băng hỏng, bà an ủi con gái: “Thôi cái máy cũ, hỏng cũng hỏng rồi. Đừng buồn nữa, lát mẹ cho tiền mua cái mới nhé!”

Người làm mẹ cứ ngỡ những lời này có thể làm con gái bớt đau lòng nhưng Tần Chiêu Chiêu không cười nổi. Làm sao cô dám mua đồ mới nữa, chi sự mua bao nhiêu cũng trở thành đồng nát trong tay Lâm Sâm mà thôi.

“Mẹ ơi, con muốn chuyển lớp. Mẹ nói chuyện với cô giáo giúp con được không?”

“Đang yên đang lành tự nhiên lại đòi đổi lớp? Không phải cô giáo chủ nhiệm giờ rất quý con sao?”

Tần Chiêu Chiêu không có cách nào giải thích rõ ràng cho mẹ, đành không thể nói lý, giậm chân uốn người khóc ầm ĩ. “Con muốn chuyển lớp, mẹ không cho con chuyển thì con không đi học nữa.”

Tần Chiêu Chiêu nói được là làm được, tối đó cô dứt khoát không quay lại trường tự học buổi tối, hôm sau cũng không chịu đến trường. Tần mẹ hét cách, sáng xin nghỉ nửa ngày, đặc biệt đến trường tìm giáo viên chủ nhiệm bàn chuyện con gái kháng kháng xin đổi lớp. Cô sống chết không đi cùng mẹ, chỉ nhún đi nhún lại: “Có thể nào con cũng phải chuyển lớp, chuyển lớp con mới đi học tiếp.”

Tần mẹ từ trường về, hỏi con gái có phải đòi chuyển lớp vì trong lớp có bạn trai bày tỏ tình cảm nhưng không được chấp nhận nên giờ đi đâu làm gì cũng kiếm có bắt nạt cô hay không? Cô ngậm miệng, nhất quyết không nói năng gì.

“Con không nói mẹ cũng biết, cô giáo đã kể cho mẹ nghe rồi. Con cũng thật là, nó bắt nạt con thì mách cô giáo thôi.”

Tần Chiêu Chiêu không cãi, mẹ cô suy nghĩ thật đơn giản. Mẹ nghĩ cô vẫn còn là học sinh tiểu học hay sao mà động tí bạn bè cãi nhau là chạy tới mách cô giáo, có những lúc không mách cô giáo còn tốt hơn.

“Cô chủ nhiệm đã gọi cậu kia lên văn phòng, gay gắt phê bình rồi, nó cũng hứa từ nay sẽ không bắt nạt con nữa, còn nói sẽ mua lại cái đài chạy băng khác đền cho con, giờ con cứ an tâm đi học đi.”

Tần Chiêu Chiêu nghe xong mà thấy bức, cô trông cậy vào mẹ, hy vọng bà có thể giúp cô được chuyển lớp, bà lại mách để giáo viên chủ nhiệm gọi Lâm Sâm lên phê bình, giờ còn bảo cô tin lời hứa của Lâm Sâm mà đi học. Cô có thể an tâm đi học lại sao? Lần này không biết Lâm Sâm sẽ dùng cách gì để chinh cô. Nước mắt ào ạt tuôn, cô bức mình hơn giận. “Mọi người làm sao vậy? Con có bảo là Lâm Sâm bắt nạt con à? Mọi người thích thì cứ đi phê bình cậu ta! Con không đi học nữa, con nói rồi, không được chuyển lớp con nhất quyết không đi học.”

Tần Chiêu Chiêu cố chấp, mẹ khuyên thế nào cô vẫn kháng kháng không chịu đi học nữa. Chiều nay không đi học, tối không đến trường, kết quả, bảy giờ tối giáo viên chủ nhiệm và Lâm Sâm đến nhà tìm cô.

Lâm Sâm dẫn cô chủ nhiệm tới, cậu tìm nửa ngày mới ra nhà cô. Không phải cậu không nhớ đường, chẳng qua Tần gia đã sửa sang lại nhà cửa. Mấy cánh cửa xanh sơn tróc loang lổ đã được thay mới, tường gạch đỏ rêu phong được thay bằng tường xi măng quét vôi trắng. Cậu đi đi lại lại mãi, không dám chắc đây có phải ngôi nhà trong trí nhớ hay không. Cuối cùng, tìm đi tìm lại cũng chỉ có chỗ này là đúng nhất, gõ cửa hỏi, quả nhiên là đúng.

Lâm Sâm ngoan ngoãn đứng trước mặt giáo viên chủ nhiệm và ba mẹ Tần Chiêu Chiêu, bảo nhận lỗi cậu ta nhận lỗi, bảo xin lỗi cũng răm rắp làm theo, đã vậy còn mang theo một chiếc đài chạy băng mới tinh tới đền cho Tần Chiêu Chiêu, so ra còn cao cấp hơn cái của cô. Cô không cần! Cô có cảm giác cậu ta chỉ đang giả vờ ôn hòa, thuận hậu để bọc đường cho viên thuốc độc mà thôi.

Cô giáo muốn cô nhận đồ liền bảo: “Bạn ấy làm hỏng đồ của em thì bạn ấy phải đền, đây là chuyện bình thường, có gì đâu mà ngại.”

“Nhưng đồ của em không tốt thế này.”

Mẹ cô cảm lên xem “A, đúng thật, cái này đắt hơn nhiều, không thể nhận thứ tốt thế này được.”

Lâm Sâm rất thành khẩn. “Đi à, trước kia con hay bắt nạt Tần Chiêu Chiêu, đã làm hỏng rất nhiều đồ của bạn ấy. Giờ con quyết tâm nhận lỗi nên mới mua đồ này bồi thường. Mọi người nhận đi mà, con cũng mua mất rồi.”

Cô chủ nhiệm đệm theo: “Phải rồi, phải rồi, mua rồi mọi người cũng nên nhận, thằng bé muốn đền mà.”

Vợ chồng Tần thị thay mặt con gái nhận chiếc đài chạy băng, còn áy náy nói đã bồi thường rồi, coi như chuyện này đã được giải quyết êm đẹp. Giáo viên chủ nhiệm và Lâm Sâm cáo từ ra về, trước lúc đi cô còn cẩn thận dặn Tần Chiêu Chiêu hôm sau nhất định phải đi học.

Tần Chiêu Chiêu rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cô vẫn muốn chuyển lớp, biết đâu bộ dạng thành khẩn hôm nay của Lâm Sâm chỉ để diễn cho cô giáo và ba mẹ cô xem thì sao. Có thể ngày mai đi học sẽ còn những màn trả thù kinh khủng hơn đang chờ đón. Cô cũng không thể trốn học đòi đòi lớp mãi được, như thế thật không hay.

Về phòng, Tần Chiêu Chiêu ngồi xuống bàn học, ngẩn người nhìn cái đài chạy băng trong tay, cảm giác như thể đang cầm một củ khoai nóng. Càng nghĩ cô càng cảm thấy không nên nhận vật này, lẽ ra phải khẳng khái đòi đòi lớp mới đúng. Chẳng hiểu lúc đó ý chí của cô bỏ đi đường nào.

Đang dần vật hồi hận, cô nghe tiếng gõ khê bên cửa sổ.

Cửa sổ của Tần gia là loại cửa kiểu cũ, chia thành hai tầng, tầng trên có hai cánh cửa sổ, mỗi cánh có ba tấm kính, phần dưới là một cánh cửa kính nhỏ. Bình thường cửa sổ lớn thường mở rộng cho thoáng còn cửa nhỏ sẽ đóng kín, khung cửa có thêm chấn song sắt chống trộm nên để ngỏ cửa cũng không sao. Cửa sổ mở cả ngày, bàn học kê bên cạnh, có rèm che để tránh ruồi muỗi. Cửa sổ nhỏ đóng suốt nên không cần thêm rèm.

Lúc này, một trong hai tấm kính cửa phát ra âm thanh, giống như có ai đó đang gõ gõ, tiếng gõ đều đều như vó ngựa lộc cộc. Âm thanh rất nhẹ, chỉ có người đang ở trong phòng như Tần Chiêu Chiêu mới có thể nghe thấy. Cô ngẩn người, phía sau nhà chỉ có một dải đất cao hơn hai thước thường trồng rau, bên kia là một dãy nhà khác. Ngoài cửa sổ chỉ có một con đường nhỏ, ngoài cổng thoát nước và một ít cỏ dại thì chẳng có ai. Sao đột nhiên lại có người gõ cửa sổ phòng cô?

Cánh cửa sổ đục mờ, Tần Chiêu Chiêu không thấy ai đứng bên ngoài. Cô đành bực bội đứng lên, kéo rèm cửa nhìn xem ai ở ngoài. Ngoài cửa là một bóng dáng cao gầy, trắng rất sáng chiếu trên mặt người đó, cô liếc mắt liền nhận ra Lâm Sâm.

... Sao cậu ta còn chưa đi?

... Sao cậu ta lại đứng ngoài cửa sổ phòng cô?

... Cậu ta muốn gì?

Tần Chiêu Chiêu tròn mắt, suýt chút nữa kêu ầm lên. Lâm Sâm nhanh chóng đặt ngón trỏ lên miệng, ý bảo cô im lặng. Một tay bịt miệng mình, cuối cùng cô cũng nén được tiếng kêu kinh hãi. Khẽ liếc mắt, thoáng nhìn thấy cái đài chạy băng trên bàn, cô chợt nhận ra chắc cậu ta tới đòi lại cái này.

Cô nhanh chóng cầm chiếc đài chạy băng trên bàn đưa qua cửa sổ và nhỏ giọng giải thích đầy sợ sệt: “Trả cho cậu, tôi không đòi cậu bồi thường. Đây không phải là ý của tôi, cậu cầm lại đi.”

Lâm Sâm không nhận, cậu cúi người ghé vào khung cửa nhỏ, cách một lớp lưới sắt cũng nhỏ tiếng: “Nhận đi, tôi tình nguyện bồi thường cho cậu, không phải cô chủ nhiệm ép đâu.”

Ngừng một chút, cậu lại nói tiếp: “Tần Chiêu Chiêu, tôi thề từ nay không bắt nạt cậu nữa, nếu còn làm thế tôi là con rùa đen rụt cổ. Tôi nói được là làm được. Cậu cũng đừng chuyển lớp, mai đi học đi.”

Tần Chiêu Chiêu không ngờ cậu ta đến chỉ để nhấn mạnh chuyện này, nhất thời sững sốt. Mà lời cậu ta còn rất thành thật khiến cô không tự chủ nhớ lại lời cậu ta khi nói thích mình: tôi thề tôi thật lòng, không thật lòng tôi là con rùa đen rụt cổ.

Lâm Sâm tức giận, gầy ra đả trò với Tần Chiêu Chiêu. Cậu cảm thấy cô đã tặng cho mình một quả lừa và một nỗi nhục lớn không gì tưởng nổi. Sao cô ấy có thể chạy tới tìm giáo viên để tố cáo cậu, còn nói mình không thích cậu nhưng cậu hiểu nhầm khiến cô bị quần bách?

Cậu thật sự bị chọc cho tức điên, chỉ có mình cậu đơn phương nguyện ý thôi sao? Trước giờ cô chưa từng thích cậu? Vậy cô giải thích thế nào về những hành động, cử chỉ của cô trong buổi đi chơi hôm ấy? Về chuyện nửa đêm nằm ngủ cô gọi tên “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”? Về chuyện cô chạy đi tìm người giải vây cho cậu lúc cậu bị dọa đánh? Cô chỉ thản nhiên thốt ra hai chữ “hiểu nhầm”, có thứ hiểu nhầm lặp đi lặp lại chừng đó lần sao?

Nhưng cô vẫn khẳng khái đó là chuyện hiểu nhầm, còn tới tìm giáo viên nhờ giải oan cho mình. Cô thật sự không thích cậu sao? Nếu thế sao còn để cậu này sinh thứ cảm giác như vậy? Để cậu gặp thứ ảo giác này rồi ngây ngốc hạnh phúc, ngây ngốc đi bày tỏ, thô lộ với cô, ngây ngốc chạy tới siêu thị mua loại kẹo cô thích bỏ vào ngăn bàn cho cô, rồi lại ngây ngốc mời cả lớp ăn “kẹo mừng”. Kết quả... Tất cả hành động của cậu trở thành “làm phiền, vây khốn”, giáo viên chủ nhiệm còn thẳng thừng nói cậu đang quấy rối cô.

Cậu không thể không hận Tần Chiêu Chiêu: tôi quấy rối cậu sao? Được, từ giờ tôi sẽ ngày ngày quấy rối cậu.

Bao nhiêu bực tức, phần hận trong lòng nhất định phải có cách phát tiết. Cậu bắt đầu tìm cách chinh cô, dùng hết những thủ đoạn ác độc nhất, chỉ cần là đồ của cô, qua tay cậu nhất định sẽ không thể nguyên vẹn mà “trả ngọc về Triệu” được nữa.

Cậu cố ý phá hỏng bao nhiêu đồ vật của cô, cô vẫn im lặng không trách giáo viên, cứ thế nhẫn nại. Cậu biết sức chịu đựng của cô cũng chỉ có hạn,

giống như năm lớp mười cô chịu không nổi nữa đã xách dao đuổi theo đâm cậu. Cứ cho bây giờ cô không còn sức bật trả như vậy nữa nhưng cô vẫn còn Cao Dương làm chỗ dựa. Chu Minh Vũ vẫn nói cậu đừng làm gì quá đáng, tuy cô đáng giận nhưng cô quen Cao Dương nên không thiếu chỗ dựa, nếu quả thực khiến cô bức tức thì chính bản thân cậu cũng không yên.

Nhưng cậu chẳng mấy may sợ hãi, chính xác thì giờ cậu không quan tâm chuyện gì xảy ra hay phải đánh đổi bằng giá nào vì nuốt không trôi nỗi hận này. Cô xiên cậu một nhát như vậy, cậu nhất định phải hung hăng đáp trả, xả giận. Nếu chỉ vì thế mà bản khoản nén giận, cậu cảm thấy thật nhục nhã cho một thằng đàn ông thân cao bảy thước.

Đài chạy băng của cô bị ném vào xô nước giặt giẻ lau bồn thiu sau trường, ngâm nước cả buổi, sau bữa trưa cậu mới vớt nó lên, lau khô, trả lại cho cô rồi ngồi đó phẫn khích chờ mong phản ứng của cô. Cậu biết đây là báu vật của cô.

Nhất định cô sẽ òa khóc. Cậu đã phá của cô không biết bao nhiêu thứ, cô chưa từng khóc nhưng chiếc đài chạy băng này thì khác. Hẳn là cô đau lòng lắm. Cô òa khóc nức nở thật lâu, đến tận giờ học vẫn còn rầm rứt khóc. Giáo viên vào lớp nhận ra cô không bình thường, liền hỏi có chuyện gì. Chu Minh Vũ hồi hộp, có khi nào lần này cô sẽ khai hết mọi chuyện rồi Lâm Sâm lại bị lôi lên dạy cho một trận hay không? Vậy mà, cô lại nghẹn ngào nửa ngày mới nói mình không khỏe.

Cô thu dọn hết đồ đạc xin về nghỉ, vừa đi vừa lau nước mắt. Lần trả thù này thành công mỹ mãn nhưng cậu không hề cảm thấy mình đã xả được giận, ngược lại trong lòng rối bời. Cậu mơ hồ cảm thấy hình như mình đã hơi quá tay mất rồi. Cậu biết rõ gia cảnh nhà cô không được tốt, cậu chậm tám đồng tiền ăn cũng đủ khiến cô túng quẫn phải đồ mọt tới đòi, nhà cô cậu cũng tới rồi – nhà cấp bốn sơ sài chật chội, cái đài chạy băng cũ mà cô còn quý như báu vật.

Dương Hoành Chí cùng lớp dùng chiếc máy CD cả ngàn đồng cũng chẳng đợi máy hỏng, chỉ cần chán một chút là bỏ, hôm sau sẽ được mẹ mua cho cái mới xịn hơn, còn cô chỉ vì chiếc máy nghe nhạc cũ hỏng mà khóc lóc thương tâm tới nhường ấy.

“Mộc Mộc, Tần Chiêu Chiêu bị cậu chọc cho tức khóc rồi. Cậu cẩn thận, cô ấy xin phép nghỉ đi tìm Cao Dương tới đánh cho cậu một trận đấy!”

Lâm Sâm chẳng ngại cái giả thiết của Chu Minh Vũ. Tần Chiêu Chiêu tuy uất ức khóc rung rức nhưng vẫn nhất quyết chịu đựng như trước, nếu không tố cáo với giáo viên, hẳn cô cũng không đi tìm Cao Dương. Nhưng Chu Minh Vũ không cho cậu lạc quan như vậy.

“Kiểu suy nghĩ của con gái đôi khi làm người khác không thể nắm bắt được, nhất là cái cô Tần Chiêu Chiêu này. Lúc trước biểu hiện của cô ấy khiến cả lớp tin cô ấy thích cậu, kết quả thế nào? Cô ấy chạy tới tố với cô chủ nhiệm cậu đơn phương thích cô ấy. Thật chẳng hiểu nổi suy nghĩ của cô ấy!”

Nghe nói vậy, Lâm Sâm cũng cảm thấy không chắc, nếu cô ấy tìm Cao Dương tới thật, cậu cũng chẳng còn cách nào khác, chẳng qua cũng chỉ bị ăn đòn một trận thôi. Lần này đúng là cậu hơi quá tay thật.

Nhưng Tần Chiêu Chiêu không gọi “cứu viện” đến, không cô giáo, cũng không có Cao Dương nào hết. Cô phản ứng theo cách cậu không ngờ nổi: chạy về nhà khóc lóc xin mẹ cho chuyển lớp, nếu không cô không đi học nữa.

Nghe cô giáo chủ nhiệm nói Tần Chiêu Chiêu muốn xin chuyển lớp, Lâm Sâm đờ người... Cô muốn chuyển lớp. Xem ra cô thật sự sợ cậu quá rồi, sợ đến mức không dám học chung lớp với cậu nữa, chỉ muốn tránh xa cậu bình an.

Cái chính là trăm lần, ngàn lần cậu không muốn cô chuyển lớp. Không có lý do, chỉ không muốn như vậy. Vì vậy, khi bị cô giáo phê bình, cậu nhận hết, thái độ rất biết lỗi, thừa nhận suốt thời gian qua cậu luôn tìm cơ bắt nạt bạn, thừa nhận mình làm hỏng đài chạy băng của bạn, hết tự kiểm điểm bản thân còn xin lỗi và cam đoan từ nay sẽ không bắt nạt, ức hiếp bạn bè nữa, thậm chí sẵn sàng bồi thường một chiếc đài chạy băng tốt hơn.

Lời kiểm điểm của cậu cuối cùng cũng khiến cô giáo chủ nhiệm và mẹ Tần Chiêu Chiêu an lòng, mẹ cô nói sẽ về nhà thuyết phục con gái đi học chiều. Nhưng chiều vẫn không thấy Tần Chiêu Chiêu đâu, mẹ cô lại gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm nói cô khẳng khái đòi đổi lớp cho bằng được.

Lâm Sâm đoán Tần Chiêu Chiêu không tin lời hứa của cậu, bèn chủ động tới tìm cô giáo chủ nhiệm nói mình tình nguyện tới Tần gia để giải thích với Tần Chiêu Chiêu. Tới nhà giải thích rõ ràng nhưng cậu vẫn thấy ánh mắt Tần Chiêu Chiêu chứa chút ngờ vực, hình như cô vẫn không tin lời giải thích trước mặt giáo viên và ba mẹ của cậu, có thể cô nghĩ cậu bị cô giáo lôi tới đây chứ không tình nguyện. Cho nên cậu kiểm soát quay lại, quanh quẩn sau nhà tìm cửa sổ phòng cô. Cậu đã từng tới nhà cô chúc Tết, biết sơ qua cấu trúc nhà và vị trí phòng cô. Cách một lớp rèm che, cậu ghé tai lắng nghe động tĩnh, tới khi biết chắc chỉ có mình cô trong phòng mới nhẹ nhàng gõ cửa, chuẩn bị cho cô... một viên thuốc an thần nữa.

“Tôi sẽ từ nay không bắt nạt cậu nữa, nếu còn làm thế tôi là con rùa đen rụt cổ.”

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 40

Tần Chiêu Chiêu trở lại lớp Xã hội 3 tiếp tục học.

Ân oán giữa cô và Lâm Sâm vừa như đã được giải lại vừa như vĩnh viễn không thể xóa bỏ. Cô một mực không chịu nói chuyện với cậu, gắng sức đi vòng thật xa tránh đụng mặt. Tối hôm đó cậu đi rồi còn cố ý quay lại, quanh quẩn sau nhà tìm cô cam đoan thề thốt, lý do miệng nói không biết nhưng lòng thừa hiểu. Dầu cậu hận bị cô tố cáo trước mặt giáo viên nên tìm cách trả thù nhưng rõ ràng trong lòng cậu vẫn thích cô, không muốn cô chuyển lớp.

Đàm Hiểu Yên nghe cô kể những chuyện đã xảy ra cũng nói: “Xem ra Lâm Sâm thực sự thích cậu đấy. Tuy lúc trước hắn cố tình làm mấy trò càn quấy, đáng giận nhưng vừa nghe nói cậu muốn chuyển lớp là quýnh lên, thậm chí còn sẵn sàng ném hết thẻ điện đi để giữ cậu lại.”

Tần Chiêu Chiêu mặt mày ủ ê. “Hiểu Yên đừng nói nữa, làm mình lo muốn chết. Cậu ta thích mình đến mấy cũng vô dụng, mình không thích cậu ta đâu.”

“Mình biết trong lòng cậu chỉ có Kiều Mục. Nhưng có tin tức gì của cậu ấy ở Thượng Hải không?”

Vừa nhắc tới đây, Tần Chiêu Chiêu liền nản lòng, cô hầu như không có tin tức gì của Kiều Mục, chỉ thỉnh thoảng nghe được một chút từ Diệp Thanh. Có lúc nghe được tin Lăng Minh Mẫn cũng tới đó, tự nhiên trong lòng thấy tủi thân. Cô biết cậu học đàn organ electone rất vất vả, lên lớp mười một vì muốn toàn tâm học đàn nên cậu xin nghỉ học văn hóa một năm, dồn hết thời gian, tâm sức vào luyện đàn. Bởi vì cậu học organ electone muộn hơn mọi người, không nỗ lực, khổ công như vậy thì chỉ sợ không thể theo kịp mọi người trong một năm.

“Chiêu Chiêu, người cậu thích ở tận Thượng Hải xa xôi, muốn gặp cũng không gặp được, người cậu không thích lại ngày ngày chạm mặt. Nếu như Lâm Sâm và Kiều Mục có thể đổi chỗ cho nhau thì tốt biết mấy!”

Đúng thế thật, nếu hai người họ có thể đổi chỗ cho nhau như lời Đàm Hiểu Yên thì thật tốt. Đáng tiếc đây là chuyện viễn vông. Cũng may học kỳ này sắp hết, Tần Chiêu Chiêu hy vọng sớm nghỉ hè, tránh phải khó xử mỗi khi chạm mặt Lâm Sâm.

Nghỉ hè lớp mười một, trời cũng ấm dần lên. Nghỉ hè xong là tới lớp mười hai chuẩn bị thi đại học. Vì sắp vào lớp mười hai nên vợ chồng Tần thị phản đối Tần Chiêu Chiêu đi làm thêm mùa hè, muốn cô dùng hai tháng này ở nhà cẩn thận ôn lại bài vở.

Tần Chiêu Chiêu cũng không dám coi thường, mục tiêu duy nhất của cô là năm sau thi vào đại học ở Thượng Hải. Muốn thi vào đại học ở Thượng Hải cũng không dễ dàng vì các trường luôn có chính sách bảo hộ học sinh bản địa, học sinh tỉnh ngoài cần thật sự giỏi, điểm cao hơn điểm đầu vào mới mong có cơ hội. Vì thế, hè này cô ít ra ngoài, ngày ngày đều ở trong phòng riêng tự giác học tập.

Một ngày tháng Tám, bác Tư ở quê dắt theo Vinh Tân lên thăm Tần gia, còn mang theo một bao hạt dẻ và hai con gà thả vườn nhà tự nuôi. Tần Chiêu Chiêu không hiểu sao bác lại mang theo quà cáp lên thăm mà bác cũng dứt khoát không chịu nói với cô, chỉ bảo có chuyện quan trọng muốn gặp mẹ. Cô nhanh chóng đạp xe vào thành phố báo mẹ xin phép về.

Tần mẹ về rồi, bác Tư mới ngưng ngưng nói nguyên nhân tới thăm lần này, chủ yếu là muốn vay tiền.

Vinh Tân thật không thua kém ai, đã thi đỗ vào một trường đại học ở Vũ Hán, giấy báo trúng tuyển đã chuyển về nhà cùng với giấy báo học phí. Học phí kỳ một cùng với tiền học quân sự, tiền ăn ở, tiền sử dụng điện thoại, ti vi, tiền đặt cọc... đủ loại phí cần nộp là năm ngàn.

Tần Chiêu Chiêu cầm giấy báo trúng tuyển và giấy báo học phí của Vinh Tân lên xem, tờ giấy báo trúng tuyển khiến cô vô cùng ngưỡng mộ nhưng tờ giấy báo học phí còn khiến cô giật mình hơn. Một học kỳ hết tận năm ngàn đồng, bốn năm tám học kỳ không phải mất đứt bốn vạn đồng hay sao? Nuôi sinh viên đại học thật không dễ dàng chút nào!

Bác Tư sàu mụn: “Nhà lấy đâu ra chừng ấy tiền! Anh cả, anh hai, chị ba cũng chẳng khá hơn, mỗi người cũng cố cho Vinh Tân được hai trăm đồng; chú bác bên nội càng chật vật, mỗi người cho cháu được một trăm; chị cần răng vay mượn được thêm năm trăm nữa; tính ra vẫn thiếu ba ngàn. Em Năm, chị Tư giờ chỉ biết tìm em. Chị cũng biết hai vợ chồng em giờ bị giam biên chế, cuộc sống cũng vất vả nhưng hai người làm nhà nước lâu như vậy chắc chắn tiền của cũng khá hơn nông dân bọn chị nhiều. Em cho chị vay hai ngàn đi, có tiền nhất định chị trả lại em ngay.”

Lúc mẹ nói chuyện, Vinh Tân chỉ đứng một bên, cúi đầu không nói năng gì, đến khi mẹ ngừng rồi mới ngẩng đầu, hai má đỏ bừng ngập ngừng: “Di Năm...”

Âm thanh trầm thấp chứa biết bao khẩn cầu, Tần Chiêu Chiêu nghe mà náo lòng. Tần mẹ nghe xong vội khoát tay bảo cậu đừng nói thêm gì nữa. “An tâm, Vinh Tân thi đỗ đại học không chịu thua kém ai, di Năm sao có thể để con không được đi học chứ?”

Tần mẹ không do dự cho bác Tư vay hai ngàn đồng, ngoài ra còn cho Vinh Tân ba trăm đồng coi như thưởng vì cậu đã đỗ đại học.

Tần Chiêu Chiêu đứng bên cạnh, miệng không nói ra nhưng cảm thấy mẹ mình thật tốt.

Chập tối, Tần ba đi làm về, trong bữa tối, Tần mẹ kể từ đầu đến cuối cho chồng nghe chuyện ban sáng. Tần Chiêu Chiêu sợ ba không vui, mẹ cô chưa bàn bạc gì đã cho người ta vay nhiều tiền như thế, hai ngàn đồng đối với nhà cô cũng không hề nhỏ.

Không hỏi ý kiến chồng, tự ý lấy tiền cho chị mình vay, trong lòng Tần mẹ cũng không an tâm. Dù sao trước nay kinh tế trong nhà phần lớn là do Tần ba đảm đương, số tiết kiệm của nhà phần lớn là tiền ông làm ra. Nhưng trong tình cảnh này, bà không thể không cho vay, nếu chỉ nói: “Chờ lâu Tần về thương lượng một chút đã” cũng đủ khiến bác Tư cảm thấy bà có ý không muốn cho vay, còn Vinh Tân hai mắt đỏ hoe đáng thương nữa... Bà nhẹ nhàng giải thích cho chồng, mong ông hiểu và bỏ qua: “Vinh Tân nói sẽ cố gắng vừa đi làm vừa đi học để có tiền sớm trả lại cho mình.”

Tần ba nghe vợ kể xong cũng không có vẻ giận hờn gì. “Cho mượn là phải rồi, đều là thân thích trong nhà, mình không giúp thì giúp ai.”

Lúc này, Tàn Chiêu Chiêu nhân ra ba mình cũng thật tốt.

Tiền học phí của Vinh Tàn khiến vợ chồng Tàn gia nhận ra học phí học đại học đắt đỏ thế nào, mà học phí còn có xu hướng tăng dần từng năm, thật không biết năm sau con gái thi đỗ thì học phí đã lên bao nhiêu rồi. Số tiết kiệm của họ giờ mới có ba vạn đồng, không ổn, phải nghĩ cách kiếm thêm tiền thật nhanh.

Tàn ba ngày ngày làm việc ở xưởng, tối về còn nhận lắp máy dệt ở nhà để kiếm thêm tiền. Tàn mẹ thôi việc ở tiệm đồ ngủ, theo một chị em cùng nhà máy lúc trước đi quét dọn thuê cho các gia đình, tiền công cao hơn, thời gian cũng linh hoạt hơn nhiều.

Một ngày bà nhận quét dọn, giặt đồ, nấu cơm cho một gia đình; ngoài ra còn nhận trang trí, lắp đồ, làm vệ sinh nữa. Những chuyện này xem chừng lật vật mà thật phiền toái, nhất là cửa phòng, cửa tủ sau khi sơn và đánh vec ni thường lưu lại nhiều vết trắng loang lổ, phải dùng móng tay cạo đi cho sạch. Việc như vậy nhẹ nhàng cũng một ngày mới xong, nhưng thù lao cũng khá, đại loại có thể được khoảng ba mươi đến năm mươi đồng một bộ tùy lớn nhỏ. Vì thế, nếu nhận được việc như vậy mẹ cô sẽ vui vẻ đi làm, làm về rồi lại than ngắn thở dài. Những người thuê người tới quét dọn nhà mới đều là những người khá giả, nhà cửa rộng rãi, đẹp đẽ, so với nhà mình như trên trời dưới đất. Bà không hiểu chủ nhân những ngôi nhà này làm thế nào có thể kiếm được chừng ấy tiền, chẳng bù cho bà vất vả làm lụng nửa đời còn chưa mua nổi một ngôi nhà mới.

Chuyện phân hóa giàu nghèo cũng dần thấy rõ ở Trường Cơ. Hè năm nay nhà máy đứng ra nhận tiền góp vốn xây nhà lần thứ ba, vài chục căn nhà quy mô lớn ngay lập tức bị chiếm hết, những căn nhà nhỏ đến nay không được ưa chuộng nữa. Nhà quy mô lớn diện tích cả trăm mét vuông, giá cả đắt, phí trang trí lắp đặt cũng cao nhưng nhanh chóng bán hết. Riêng điều này cũng đủ chứng minh những người này rất nhiều tiền, nếu không sao mua nổi nhà lớn?

Những căn nhà mới được xây ngay cạnh khu “Trung Nam Hải” xưa. Nhà mới xây lên, khu “Trung Nam Hải” tất nhiên sẽ trở nên âm đạm, thất sắc. Năm xưa, khu nhà này từng sừng sững giữa những căn nhà cấp bốn thấp lè tè như hạc trong mây, giờ đây đã trở thành nhà cũ hai chục tuổi, dần cũ nát theo thời gian. Những vị lãnh đạo nhà máy sống ở “Trung Hải Nam” xưa giờ cũng chuyển sang khu nhà góp vốn xây sau này hoặc chuyển vào thành phố cả rồi.

Ngay cả những người có điều kiện ở Trường Cơ cũng rời bỏ vùng ngoại ô nửa tỉnh nửa quê này để chuyển tới nhà mới trong thành phố. Thành phố mỗi ngày lại xuất hiện thêm nhiều những khu nhà mới tên nghe rất kêu: vườn hoa XX, sơn trang YY, danh thành cẩm uyển ZZ... giá cả đương nhiên không hề rẻ. Lúc ấy, góp vốn xây một nhà lớn ở Trường Cơ hết khoảng bốn vạn đồng, còn trong thành phố, một ngôi nhà như vậy có rẻ cũng tám, chín vạn, nếu ở những khu đường đẹp, một căn nhà đủ diện nước không dưới cả chục vạn. Số tiền lớn thế này đối với những gia đình chỉ làm công ăn lương ở Trường Cơ chẳng khác gì số trên trời.

Trong số những người nhanh chóng giàu có ấy chẳng có ai đi làm thuê, chỉ dựa vào tiền đi làm thuê làm mướn tuyệt đối không thể chỉ vài năm mà mua được nhà trong thành phố. Rất nhiều người giàu có nhờ buôn bán hoặc chơi cờ phiêu, đều là những công việc chính đáng; còn một số người dựa vào những chuyện khác mà phát tài, nổi tiếng nhất ở Trường Cơ là một cô gái tên Phó Văn Ly.

Tàn Chiêu Chiêu còn nhớ rõ Phó Văn Ly là bạn học của chị Tiểu Đan, trước kia rất hay sang nhà chị chơi đóng kịch Hoàng Dung. Cô là người rất biết cách ăn mặc. Lúc mọi người chơi đóng kịch, chuyện trang điểm phấn son thường giao cả cho cô.

Cha Phó Văn Ly mất sớm, trước kia mẹ cô làm trong phân xưởng đúc của nhà máy. Cô nhỏ nhất trong nhà, trên còn hai anh trai. Quả phụ một nách ba con quả thật không dễ dàng, nhà cô chỉ có thể dùng mấy chữ “nghèo rớt mùng tơi” để hình dung. Nhưng từ khi Phó Văn Ly ra ngoài làm ăn thì mọi chuyện hoàn toàn đổi khác, cô và Tiểu Đan cùng ra ngoài kiếm việc nhưng chưa đầy hai năm cô đã có thể trở về mua cho người mẹ nửa đời vất vả một ngôi nhà mới ở gần quảng trường Văn hóa thành phố để hưởng phúc. Bao nhiêu người ở Trường Cơ ồ lên kinh ngạc.

Hỏi chuyện Phó Văn Ly lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, cô thản nhiên đáp: “Chồng tôi mua cho.”

Mẹ cô ở ngoài bổ sung thêm: “Văn Ly ra ngoài kiếm được đối tượng rất khá, cuối năm nay sẽ cưới.”

Cuối năm đó quả thật nhà họ Phó phát thiệp mời cưới, tiệc cưới diễn ra ở nhà hàng trung tâm thành phố. Người Trường Cơ háms hờ đi ăn cỗ về, ai nấy trăm miệng một lời khen tiệc ở khách sạn lớn khác hẳn với mâm cỗ nghèo nàn nhà quê, thật sự rất sang trọng. Phó Văn Ly mặc áo cưới trông xinh đẹp như minh tinh trên ti vi, chỉ có điều chú rể lại rất tầm thường – một người đàn ông trung niên hơi đầu, vừa đen vừa gầy, rất giọng miền Nam, thoát nhìn hai người như cha với con. Có người tiếc cho một đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu, nhưng người khác lại phản đối: “Phân trâu thì đã sao, người ta có là phân trâu cũng là phân trâu lắm tiền.”

Sau này lại nghe mọi người nói, dù đám cưới rình rang nhưng hai người họ không hề đăng ký kết hôn, bởi vì “phân trâu lắm tiền” kia vốn đã có vợ con rồi, Phó Văn Ly lấy ông ta chỉ làm lẽ. Nhưng cô cũng thật thủ đoạn, đầu tiên thuyết phục được người đó bỏ tiền thuê nhà cho mình, còn bỏ tiền về quê mua nhà mới cho mẹ, đã vậy còn vói được hai mươi mấy vạn giắt lưng. Người ở Trường Cơ mỗi khi nói về cô đều bảo: “Con nhỏ Phó Văn Ly này thật sự rất có tài.”

Cái thứ tài này, đối với người ở Trường Cơ chia hai phe khen chê. Có khi người ta khen tỏ ý khâm phục, cũng có lúc lại như muốn nói móc, khinh thường. Đối với thứ “tài năng” của Phó Văn Ly, những người khen lại hóa ra nói móc, người bảo khâm phục thực chất là đang khinh thường.

Thế nhưng, bất kể dùng cách nào, một nhóm người cũng đã giàu hơn những người còn lại; cũng không thể phủ nhận, điều kiện sống của cư dân ở Trường Cơ cũng khá hơn trước rất nhiều. Những gia đình như nhà Tàn Chiêu Chiêu giờ cũng có điện thoại, nghỉ lại những năm 80, đây là chuyện chỉ có trong mơ. Ngày ấy, người dân không có khái niệm sửa sang lại nhà cửa, còn điện thoại cũng chỉ dành cho các lãnh đạo mà thôi, đến giờ nhà ai cũng có điện thoại, chỉ cần có tiền cái gì cũng có. Trước kia, có tiền thôi vẫn chưa đủ, còn cần có tư cách nữa; đến giờ chỉ cần có tiền là có tư cách.

Tần mẹ thở ngắn than dài, Tần ba có phần khó chịu. “Làm sao mình cứ đi so với người ta thế nhỉ? Sống thì không nên so sánh với người khác, cứ so như thế thì chẳng bao giờ khá lên được. Chiều Chiều giờ còn chưa lấy chồng, người làm mẹ như mình đừng có khua lên cái thói chuộng hư vinh cho con trẻ.”

Tần mẹ ngượng ngùng. “Tôi cũng chỉ thuận miệng thế thôi, sau này không nói nữa là được chứ gì.”

Tần Chiêu Chiêu ngồi học bài trong nhà nghe không sót một từ, cô thầm hạ quyết tâm: sau này tốt nghiệp đại học nhất định phải cố gắng kiếm thật nhiều tiền, mua một căn nhà thật to, thật đẹp và chăm sóc ba mẹ thật tử tế, để họ được hưởng phúc tới già.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41

Sau kỳ nghỉ hè, lớp mười hai chính thức bắt đầu. Tuy còn hơn một năm nữa mới vào kỳ thi đại học nhưng đối với tất cả các lớp cuối cấp, các thầy cô giáo đã hướng học sinh vào trạng thái trực chiến. Mỗi ngày đều có vô số bài tập làm không xuê, luôn bị vây khốn bởi các loại đề thi. Giáo viên yêu cầu học sinh làm nhiều dạng bài tập để nắm được kỹ thuật giải bài, làm nhiều đến khi thật quen tay mới thôi.

Trái với học sinh lớp mười hai mãi miết khổ học, học sinh lớp mười, mười một nhẹ nhàng hơn nhiều. Trường sắp tổ chức lễ kỷ niệm năm mươi năm ngày Quốc khánh, mới đầu học kỳ các lớp đã hăm hở chuẩn bị văn nghệ chào mừng Quốc khánh. Những hoạt động này học sinh lớp mười hai không tham gia nữa, dành hết thời gian quý giá để học hành, ôn luyện. Giờ đây, họ chỉ có thể tro mắt nhìn các em ngày ngày luyện đàn, hát, múa, chuẩn bị nhạc cụ, còn bản thân ngoài bài thi ra thì cũng chỉ còn bài thi.

Cũng may, ngày mừng Một tháng Mười[1] nhà trường vẫn khoan dung cho học sinh lớp mười hai được nghỉ một ngày nhưng buổi tối vẫn phải lên lớp tự học. Trước giờ tự học hôm nay, các nhóm tám năm tưng ba cùng nhau trao đổi về màn duyệt binh chào mừng Quốc khánh xem lúc sáng.

[1] Ngày Quốc khánh Trung Quốc.

Lễ mừng năm mươi năm ngày Quốc khánh khiến thanh niên sôi sục nhiệt huyết, đặc biệt là màn duyệt binh diễu hành. Các chiến sĩ hải, lục, không quân trang bị vũ khí tân tiến ngẩng cao đầu đều bước, thể hiện tinh thần hùng tráng “quyết giương cao oai nghiêm quân ta, thể hiện oai phong nước ta” làm người xem không khỏi rung động và tán thưởng.

Trong lễ duyệt binh mừng Quốc khánh, quân đội nhân dân thể hiện tinh thần vô cùng xuất sắc khiến nam nữ sinh cảm thấy đi bộ đội cũng là chuyện rất tốt. Rất nhiều nam sinh còn xoa tay nửa đùa nửa thật: “Sau này thi không đỗ đại học thì mình đi bộ đội!”

Rất nhiều nữ sinh bạo dạn thẳng thừng: “Sau này mình kiếm bạn trai là quân nhân.”

Lại có người đùa lại: “Tào Dục Ninh, tốt nghiệp xong Mộc Mộc đi bộ đội đấy, cậu có muốn đặt gạch anh quân nhân tương lai này không?”

Tào Dục Ninh phe phẩy cột tóc đuôi ngựa, cười hi hi. “Mộc Mộc còn có người cậu ấy thích, đến phiên mình chắc!”

Có lẽ trong lớp chỉ mình Tần Chiêu Chiêu không hứng thú với lễ Quốc khánh. Trước giờ cô không quan tâm chuyện quốc gia đại sự, ba mẹ không quan tâm nên cô cũng chẳng mấy khi để ý. Những chuyện quốc gia đại sự mà vợ chồng Tần gia quan tâm chỉ có những thứ liên quan tới đời sống nhân dân như giá hàng hóa, tiền bảo hiểm y tế, bảo hiểm xã hội, chính sách phúc lợi cho công nhân giám biên chế... Lễ mừng năm mươi năm Quốc khánh với họ cũng chỉ là màn biểu diễn đẹp mắt, chẳng hơi đâu chú ý.

Suốt ngày mừng Một tháng Mười, Tần Chiêu Chiêu không động tới ti vi mà ngủ một giấc ngon lành từ sáng đến trưa. Bình thường ngày nào cũng phải dậy sớm đi học, luôn luôn trong tình trạng thiếu ngủ, hôm nay có dịp nhất định phải ngủ bù cho thật đã. Vì không xem đại lễ mừng Quốc khánh nên giờ nghe các bạn bình luận cô cũng chẳng biết nên nói gì, ngồi nghe lồm bồm câu được câu chẳng. Thật không ngờ mọi người nói qua nói lại, cuối cùng bỗng chuyển đề tài, cô chỉ sợ họ lại lồi luôn chuyện “Chiêu Chiêu Mộc Mộc” vào. Cũng may, Lâm Sâm hình như không để ý, chỉ xôn xao bàn tán chuyện chiến đấu cơ bay lượn trên công Thiên An Môn, kéo mọi người trở lại đề tài duyệt binh, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ ngày khai giảng, Tần Chiêu Chiêu cơ hồ chưa nói với Lâm Sâm một câu, đến một chữ cũng không nói. Cậu ta cũng không chủ động tìm cô, đôi khi vô tình gặp mặt, cậu ta làm ngơ coi như không biết, chỉ nhìn thẳng rồi đi mất. Hai tháng nghỉ hè có vẻ đã giúp làm nhạt đi tình cảm của cậu ta, tới giờ cậu ta không còn hứng thú với cô nữa. Giống như Diệp Thanh trước kia, hai người họ tuyệt giao, cùng học chung một lớp nhưng hết như không quen biết, không qua lại với nhau.

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy nếu mình cũng được như vậy là tốt nhất.

Vào lớp mười hai, Tần Chiêu Chiêu và Đàm Hiểu Yến càng ít gặp mặt, thư từ qua lại cũng thưa thớt dần. Trước kia một tuần ít nhất cũng viết một bức thư, tới giờ nửa tháng cũng không có bức nào, cô thật sự không có nhiều thời gian. Đàm Hiểu Yến vẫn theo lệ cũ, hằng tuần đều đặn gửi thư cho cô, còn đặc biệt dặn dò không cần viết thư lại. Cuối tháng Mười sinh nhật Tần Chiêu Chiêu, Đàm Hiểu Yến chạy tới mang cho cô một con chó bông rất đáng

yêu.

Món quà này khiến cô vui sướng ngoài sức tưởng tượng. Đàm Hiểu Yến và cô biết rõ gia cảnh nhà nhau nên sinh nhật thường không bày vẽ phô trương lãng phí, chỉ tặng một tấm thiệp mừng sinh nhật chúc phúc là đủ, coi như lễ nhẹ mà tình sâu. Sinh nhật Đàm Hiểu Yến hồi hè cô cũng chỉ tặng một tấm thiệp như mọi năm, thật không ngờ tới sinh nhật cô Đàm Hiểu Yến lại mang tới một con cún bông đẹp như vậy. Chó bông lông trắng muốt, mềm mại như tơ, hai con mắt trong veo, đen tuyền, mặc váy hai dây vô cùng xinh xắn.

Cô không yên tâm. “Hiểu Yến, con chó này hẳn là đắt lắm.”

Đàm Hiểu Yến bảo cô cũng không biết giá, là đồ Cao Dương cho cô. Con cún này vốn đi thành một cặp, còn một con mặc vest nữa, cô đem “chia loan rẽ thúy”, mình giữ cậu cún kia còn cô cún này tặng cho Tần Chiêu Chiêu, sau đó cười tươi. “Mình biết cậu nhất định sẽ thích mà.”

Phạm có thứ gì tốt Hiểu Yến đều chia sẻ với Tần Chiêu Chiêu, tình cảm của hai người họ không phải như chị em thông thường mà vượt xa tình cảm chị em nhiều.

Quả thật Tần Chiêu Chiêu rất thích, đặt con cún xinh đẹp ở đầu giường. Bạn bè cùng phòng đều khen chú cún thật dễ thương, người này sờ người kia vuốt, cô có phần hơi xót... Vậy là cuối tuần liền mang con vật về nhà, cất kỹ trong tủ ba ngăn, tránh để nó bắt bậy.

Cuộc sống lớp mười hai cứ ngày ngày trôi qua, cả ngày Tần Chiêu Chiêu chỉ quanh quẩn từ phòng học tới nhà ăn rồi ký túc xá, bạn bè cũng chỉ có sách giáo khoa và bài thi.

Vào lớp mười hai, đa số học sinh trường trung học trọng điểm đều hiểu thời gian và học tập là chuyện vô cùng quan trọng, ai nấy đều vì mục tiêu đỗ đại học mà dốc sức vui đầu vào bài vở, chỉ có một số học sinh thành tích kém, luôn tự biết mình vô duyên với đại học là có thể tăng tăng nhàn nhả. Giáo viên cũng không đặt hy vọng vào họ, dồn hết tinh lực lên những học sinh có triển vọng.

Trong mắt giáo viên, Tần Chiêu Chiêu là kiểu học sinh ngoan luôn biết cố gắng, có thể chịu đựng khổ cực để học tập, thành tích học tập bậc trung nhưng vẫn có thể tiến bộ. Bản thân cô cũng không bằng lòng với kết quả hiện tại, luôn cố gắng gấp bội để vượt lên.

Còn Lâm Sâm là học sinh hư, thiếu lý tưởng số một trong mắt giáo viên, lên lớp bài vở đã coi như “đèn lồng đỏ treo cao” không màng tới, giờ học thì lăn ra ngủ, nói không phải, sau này có đào ngũ cũng chẳng lạ. Có hôm cậu ta quay lại chơi tú lơ khơ với Chu Minh Vũ phía sau, giáo viên Toán nổi giận lôi đình đuổi cả hai ra ngoài. “Hai trò không muốn học thì đừng lên lớp, cũng đừng ở trong lớp quấy không cho ai học!”

Chu Minh Vũ rõ ràng muốn ra ngoài chơi cho thoải mái nhưng Lâm Sâm nhất định không chịu đi, cậu ta đúng tình hợp lý nói mình đóng học phí đương nhiên có quyền ở trong lớp học hành. Giáo viên Toán hôm ấy tâm trạng không tốt, bị cậu ta chọc tức liền nổi giận cầm giẻ lau bảng ném thẳng về phía cậu ta, miếng giẻ lau đập bốp vào trán nữ sinh ngồi trên Lâm Sâm trước khi an toàn “tiếp đất” khiến trán cô xanh tím một mảng, lấm tẩm máu. Chu Minh Vũ hét âm ỉ: “Ái chà! Cô giáo đã thương nhầm người rồi!” khiến giáo viên Toán xấu hổ vô cùng. Rõ ràng muốn dạy dỗ học sinh hư, không ngờ lại ngộ thương học sinh ngoan, trước hết đành bỏ qua chuyện Lâm Sâm, đưa nữ sinh đáng thương kia xuống phòng y tế cầm máu.

Sau chuyện này, giáo viên bộ môn nhất trí với nhau những học sinh không có mục tiêu vào đại học như Chu Minh Vũ với Lâm Sâm rất khó quản, vì thế không nên uống phí tâm sức mà chẳng thu lại gì, chỉ bằng cứ mặc kệ họ để tiết kiệm sức mình. Chỉ cần trên lớp họ ngoan ngoãn, không gây chuyện quá đáng thì sẽ không ai quan tâm; nếu gây rối quá giáo viên cũng chỉ nhẹ nhàng nói vài câu để họ trật tự, không ảnh hưởng tới các bạn khác là được. Mấy cậu học trò như họ cũng không hư hỏng đến nỗi cần đuổi khỏi lớp, cũng không thể hơi chút là đuổi khỏi lớp được, họ đóng học phí đương nhiên có quyền ngồi trong lớp, nghe hay không nghe là chuyện khác.

Một hôm, tan học chiều xong, Tần Chiêu Chiêu ăn cơm tối rồi quay lại ký túc xá, vừa cầm phích chuẩn bị rót nước uống, ai ngờ chiếc bình cũ đột nhiên đổ bụp một tiếng, nước nóng trong phích chảy tràn xuống hai chân, phút chốc cô cảm thấy con đau siết chặt toàn thân, la lên một tiếng thảm thiết.

Hai chân Tần Chiêu Chiêu bị bỏng nặng, dọc cổ chân tới bàn chân bị sưng đỏ, nổi lên một đám mụn nước trong suốt. Bạn cùng phòng nghe tiếng hét của cô liền vây lại, vừa dùng nước lạnh cố giảm bớt cảm giác đau rất vừa mồm năm miệng mười tìm xem cái gì boils lên có thể giảm đau nhanh nhất, có người bảo dùng kem đánh răng, người khác nói xát xà phòng... Ký túc xá trường phản đối các biện pháp này, đề nghị Tần Chiêu Chiêu mau chóng tới bệnh viện khám.

Ban đầu Tần Chiêu Chiêu còn cố kéo dài, nhịn đau một chút, hy vọng vết bỏng sẽ từ từ dịu xuống, nhưng vết bỏng thật sự rất đau, chẳng mấy chốc cô không thể chịu đựng hơn được nữa. Cảm giác đau đớn rất mãnh liệt, khó có thể dùng lời để hình dung, giống như bị lửa đỏ thiêu đốt da thịt. Đau đến nỗi nước mắt lã chã tuôn rơi, cô không thể chống chịu được nữa, quyết định đi bệnh viện.

Cô nhờ ký túc xá trưởng gọi điện về nhà thông báo cho ba mẹ tới đưa mình đi bệnh viện. Ký túc xá trưởng vốn muốn đưa cô đi, nhưng học sinh lớp mười hai đang trong giai đoạn vô cùng cấp bách, ký túc xá trưởng cũng là học sinh ngoan luôn muốn tranh thủ từng giây từng phút, cô ngại làm chuyện này sẽ ảnh hưởng tới thời gian quý giá của mình.

Tần ba vẫn còn ở xưởng chưa về, Tần mẹ nhận được điện thoại liền chạy ngay tới trường đưa con đi bệnh viện. Vài người đang xếp hàng chờ trước phòng cấp cứu, cô đánh chịu đau đớn, nước mắt nước mũi sụt sùi ngồi chờ, mãi mới tới lượt. Bác sĩ xử lý xong vết bỏng, kê một đơn bao gồm cả thuốc uống, thuốc bôi lẫn thuốc tiêm, cẩn thận dặn dò nhất định không để vết thương dính nước, phải ở nhà tĩnh dưỡng vài hôm cho khỏi hẳn. Nếu không, chẳng những bệnh lâu khỏi mà còn có thể lưu lại sẹo.

Tần mẹ đi nộp tiền lấy thuốc, Tần Chiêu Chiêu im lặng ngồi một mình ở sảnh chờ. Hai chân bị băng kín rất đau, thuốc mỡ bác sĩ bôi khi nãy mang tới cảm giác mát lạnh, có tác dụng giảm đau, bớt cảm giác đau rất đến chảy nước mắt ban nãy. Cũng may phích nước nóng rót từ trưa đã nguội bớt, nếu nước mới rót lúc chiều thật không biết cô sẽ ra nông nổi nào nữa.

Chạng vạng tối, người đợi khám ở sảnh không còn mấy ai, người qua lại đa số chỉ có y tá, bác sĩ khoác áo blouse trắng. Đột nhiên một bóng người mặc áo thể thao màu xanh xẹt qua trước mặt – là đồng phục trường trung học thực nghiệm. Tần Chiêu Chiêu theo bản năng ngẩng đầu liếc mắt nhìn, thấy Lâm Sâm mở hời hững nhai vừa xong tới. Cậu ta không thấy cô đang ngồi ở góc, vội vàng chạy về phía phòng cấp cứu.

Giờ đã vào tiết tự học rồi, sao cậu ta còn vội vàng vàng chạy tới bệnh viện thế nhỉ? Câu hỏi vừa lóe lên trong lòng, Tần Chiêu Chiêu lập tức hiểu ra.

... Không phải cậu ta biết tin cô bị bỏng nên mới chạy tới chứ?

... Không, không, không thể nào, cậu ta đã tuyệt giao với cô rồi mà. Cậu ta đến bệnh viện nhất định là có chuyện khác. Có thể là tới tìm thím làm ở bệnh viện, có thể bản thân không khỏe nên tới tìm bác sĩ, cũng có thể...

Tần Chiêu Chiêu gắng sức nghĩ ra hàng loạt giả thiết để triệt tiêu cái suy nghĩ ban đầu. Tim cô rối loạn, lòng bối rối cực độ, không hiểu vì sao lại cảm thấy căng thẳng. Cô muốn rời bệnh viện ngay lập tức, tuyệt đối không muốn gặp lại Lâm Sâm. Lúc này mẹ cô đã mang thuốc lại, chuẩn bị đưa cô đi tiêm. Đi tiêm cũng tốt, miễn là khi cậu ta từ phòng cấp cứu ra không còn thấy cô ngồi ở sảnh nữa.

Từ phòng tiêm ra, Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị xuống lầu vẫn gặp Lâm Sâm. Mặt đối mặt, không cách nào né tránh.

Lâm Sâm loảng quảng hết phòng cấp cứu tới hiệu thuốc, nơi nộp viện phí... Bác sĩ trực phòng cấp cứu nói có một nữ sinh bị bỏng tới khám, được kê đơn đi lấy thuốc tiêm rồi. Cậu chạy một vòng tìm, cuối cùng gặp được Tần Chiêu Chiêu ở ngoài phòng tiêm. Lúc tìm không được chỉ biết chạy khắp nơi kiếm tìm, đến khi tìm thấy rồi lại lúng túng không biết làm sao.

Tần mẹ là người đầu tiên lên tiếng: “A, Lâm Sâm, sao cháu cũng ở đây?”

“Cháu... cháu có việc tới tìm thím, thím cháu làm ở đây.”

Lâm Sâm tùy tiện viện ra một cái cớ. Việc cậu đến bệnh viện không liên quan gì tới Tần Chiêu Chiêu, vừa nói vừa đi lên tầng trên, cố ý không hỏi vì sao cô đến bệnh viện. Bước vài bước lên tầng, cậu mới nhẹ nhàng lùi lại, đứng ở cầu thang lên trông xuống. Tần Chiêu Chiêu vịn vào mẹ từ từ xuống lầu, đi từng bước thật khó nhọc. Thấy hai chân cô quần băng trắng lớp, hai mắt đỏ hoe, tim cậu thắt lại, đau điếng như vừa bị búa tạ đập vào... Đau đến tận đáy lòng.

Tần Chiêu Chiêu bước xuống, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại ngẩng đầu nhìn lên, vừa thấy Lâm Sâm đang đứng trên cầu thang nhìn xuống hai người họ. Hai ánh mắt rơi nhau, hai bên cùng ngẩn người, đỏ mặt.

Lâm Sâm đỏ bừng mặt, lùi lại, chạy như bay. Tần Chiêu Chiêu nghe tiếng bước chân rộn trên đầu, tim cũng loạn nhịp. Tim cô rối bời theo tiếng bước chân chạy xa dần. Vừa rồi cậu lướt qua cô như không có chuyện gì, cô đã cảm thấy rất an tâm... Cậu không tới bệnh viện vì cô, cậu chỉ tới tìm thím thôi. Vậy thì tốt, nếu không, cô sao có thể đảm đương nổi sự quan tâm của cậu. Có điều... trái tim vừa an định đã lại rối bời như liễu lay trong gió, xào xạc bất định.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 42

Hai chân bị bỏng, đi lại bất tiện nên không thể đi học, tối đó Tần Chiêu Chiêu về nhà gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ dưỡng bệnh một tuần. Cô giáo đồng ý để cô ở nhà tự học, còn nói sẽ sắp xếp các bạn mang vở tới cho cô.

Giữa trưa ngày thứ Hai, người mang vở tới cho Tần Chiêu Chiêu là Vu Thiến. Cô không chỉ mang sách vở mà còn mang theo một lọ thuốc trị bỏng rất tốt, nói trước đây mẹ cô nấu cơm bị bỏng đã dùng qua thuốc này, bôi vào rất nhanh khỏi, không lưu lại sẹo, đem đến cho Tần Chiêu Chiêu dùng thử. Tần Chiêu Chiêu cảm ơn nhận lấy, Vu Thiến cười, phát tay. “Có gì đáng cảm ơn chứ, chuyện nhỏ ấy mà.”

Vu Thiến ngồi một chút rồi về trường học chiều, Tần Chiêu Chiêu cũng không nủ cô lại. Vu Thiến đi rồi, Tần Chiêu Chiêu mới nhớ ra,, làm sao cô ấy có thể tìm tới nhà mình? Trước kia cô ấy chưa từng tới đây, đường lối ở Trường Cơ cũng rối loạn, không rõ ràng, muốn tìm được tới nhà thật không dễ dàng gì, có lẽ Vu Thiến đã phải đi lòng vòng rất lâu trong khu này.

Lọ thuốc Vu Thiến mang tới có công dụng rất tốt, bôi lên chỉ thấy cảm giác mát mẻ, không còn đau rát nữa. Bôi thuốc vài ngày, vết thương cũng dần khép miệng, cô không còn cảm thấy đau rát mãnh liệt như trước, có điều khi bước đi vẫn cảm thấy chỗ bỏng đau nhức từng cơn. Tạm thời chưa thể đi học tiếp được, cô đành gọi điện xin nghỉ thêm hai hôm nữa.

Sớm nay, mẹ cô đặc biệt kiểm tra lại cửa nẻo trong nhà một lượt, bảo là tối qua nhà phía sau xem phim xong tính ra vườn hái ít hành lá vào nấu đồ ăn thì nhìn thấy bóng người lảng vảng sau nhà mình. Thấy có người ra ngoài, bóng người kia chạy mất. Sáng nay nhà ấy chạy ngay sang khu nhà mình, nhắc mọi

người cẩn thận, nhờ có trộm cắp lớn vốn quanh đây. Vì thế, mọi người ở đây đều cẩn thận kiểm tra cửa nẻo, tiền tài, đồ đạc.

Trước đó, ở Trường Cơ từng xảy ra vài vụ mất trộm. Nhà cấp bốn ở Trường Cơ thường dùng cửa sổ có chấn song phòng trộm, cánh cửa không mấy khi đóng, chỉ kéo rèm vải che. Rèm vải cũng chỉ phòng quân tử, không chống nổi tiểu nhân, có lần trộm thừa lúc người nhà ngủ say, dùng tay kéo rèm cửa sang bên, đưa tay vào kéo chốt cửa, thò gậy trúc vào khều hết quần áo trong phòng ra lục lấy tiền trong túi.

Trường Cơ từng có mấy nhà ngủ dậy thấy quần áo không cánh mà bay. Chuyện nhà bà Tôn là dở khóc dở cười nhất. Bà Tôn gần sáu mươi, con rể lớn sống ở thành phố bên đặc biệt về chuẩn bị lễ mừng thọ cho mẹ. Kết quả, ngủ nhà mẹ vợ một đêm, sáng hôm sau tìm khắp nơi không thấy quần áo, túi quần còn ba ngàn đồng. Tiền mất đau lòng là chuyện đương nhiên, nhưng quần mất còn phiền toái hơn. Nhà mẹ vợ không có quần cho con rể mặc, cậu rể không có quần chỉ biết rúc trong chăn, không dám thò mặt ra ngoài, bà lão phải nhờ người vào thành phố mua quần về cho rể mặc tạm.

Chuyện nhanh chóng lan ra khắp thu tập thể Trường Cơ, ai ai cũng biết. Mọi người nghe xong vừa bức vừa buồn cười, nhưng đều rút kinh nghiệm, đi ngủ không dám quăng quần áo lộn xộn nữa, nhất định phải để ở chỗ cách xa cửa sổ, đảm bảo không bị tên trộm nào đó câu mất.

Được vị hàng xóm tốt bụng nhắc nhở, nhà nào nhà nấy rục rịch phòng trộm. Riêng Tần Chiêu Chiêu nghe xong lại có cảm giác khác. Cô phân vân, lẽ nào bóng dáng lặng lẽ quanh quẩn trên con đường nhỏ sau nhà mình tối qua thực sự là trộm sao? Nếu đúng là trộm, tại sao không nhắm sáng sớm hay đêm khuya, lại đến lúc người ta còn đang xem ti vi?

Cô có cảm giác người kia không phải là trộm, nhưng không phải trộm thì là ai? Bất giác cô nghĩ ngay tới Lâm Sâm. Cậu ta từng tới sau nhà gỗ cửa phòng cô một lần, giờ cô xin phép nghỉ, đã lâu không lên lớp, có khi nào... Tuy không nghe thấy tiếng gõ cửa sổ nhưng cô vẫn có cảm giác bóng người bên ngoài rất có thể là Lâm Sâm.

Sau kỳ nghỉ hè vào năm học mới, tới giờ cậu ta và cô xem như tuyệt giao, chưa từng nói chuyện một câu, nhưng hôm cô bị bóng, chẳng hiểu sao cậu ta lại mở hồi mở kẻ nhẽ nhại chạy tới bệnh viện, gặp cô lại nói thác mình tới viện tìm thím, rồi một câu ân cần hỏi thăm cũng không có, cứ thế chạy mất. Sau đó lại âm thầm đứng ở cầu thang lên nhìn theo cô, trong mắt ẩn chứa biết bao nhiêu quan tâm, săn sóc.

Tần Chiêu Chiêu chẳng cần nghĩ nhiều cũng biết Lâm Sâm thật sự vẫn còn thích mình, tâm ý của cậu ta chưa từng đổi khác, chẳng qua cậu ta không muốn biểu lộ với cô mà thôi. Cậu ta từng thổ lộ một lần, đổi lại bị cô làm cho mất mặt, đau lòng. Cô thầm nghĩ, nếu người ngoài thực sự là Lâm Sâm, cô càng không thể để cậu ta vì mình mà gánh thêm nỗi niềm nghi ăn trộm.

Tối đó, Tần Chiêu Chiêu học bài ở bàn học cạnh cửa sổ, coi như một công đôi việc, vừa có thể ôn bài Ngữ văn vừa tiện lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Tầm rèm màu lam nhạt thò ơ che khung cửa nhỏ, ngoài kia yên tĩnh không tiếng động. Thi thoảng một cơn gió thổi tới, lá cành xao xác rung động, càng tôn thêm vẻ tĩnh mịch, yên ắng của đêm đen.

Làm xong bài tập, cô chợt nghe tiếng sột soạt bên ngoài vọng vào, mơ hồ giống tiếng đế giày đạp lên lá khô. Vội vàng dùng bút lắng nghe nhưng bên ngoài vẫn yên tĩnh như không có gì xảy ra. Bốn bề im ắng, đến tiếng gió thổi lá cây xao xác cũng dừng lại. Cô khẽ gạt rèm cửa nhìn ra ngoài, trời đêm không trăng, bên ngoài là một khoảng tối đen mông lung, chỉ có ánh đèn huỳnh quang bảng bạc từ phòng ba mẹ hắt ra nhuộm đám cỏ lau sau nhà thành sắc vàng óng như cỏ thu, như một bức tranh tĩnh vật. Bốn bề vắng lặng tới mức khiến cô phải nghi ngờ có khi nào bản thân nghe lầm hay không?

Đang định buông rèm, bỗng cô nhận ra ánh sáng bạc của ngọn đèn hình như không hoàn chỉnh, bên mép thoáng hiện một bóng đen. Bóng đen kia lóe qua, phảng phất giống bóng đầu và cổ của ai đó. Cô ngăn người, đây là bóng người sao? Nếu đúng là người, hẳn người này đang tránh tới gần cửa sổ phòng ba mẹ cô. Thân người vừa nhoáng qua, bóng dáng đã hiện rõ dưới bóng ngọn đèn, rõ ràng, chận thực như giấy trắng mực đen.

Ai đang nấp sau nhà? Là trộm... Hay là Lâm Sâm?

Kéo tấm rèm hơi rộng ra, Tần Chiêu Chiêu hồi hộp, tim nhảy múa rộn ràng trong lồng ngực, cô không biết làm cách nào để kiểm tra xem ai đang nấp sau nhà. Nhất định không thể kêu lên, nếu không người lớn nghe thấy sẽ tưởng có trộm mà hò nhau đuổi bắt. Trộm thật bị bắt cũng chẳng sao, còn nếu Lâm Sâm bị bắt thì đúng là thảm cho cậu ta. Có điều, người ngoài kia có thật là Lâm Sâm hay không?

Chờ một lúc, cô chợt nhanh trí nhớ ra một chuyện, ngón tay gõ nhẹ nhàng trên tấm kính cửa sổ, lộc cộc như tiếng vó ngựa đều đều. Giống như trao đổi âm hiệu, một lát sau ngoài kia có âm thanh tương tự đáp lại, âm thanh rất nhỏ chỉ đủ để cô nghe thấy.

Là Lâm Sâm, đúng là Lâm Sâm... Mặc dù lúc trước vẫn có thể đoán ra nhưng tới giờ thật sự chứng minh được phỏng đoán của mình không sai khiến cô không biết nên làm sao mới phải. Cậu ta thực sự đứng ngoài cửa sổ phòng cô, đêm nào phòng cô cũng kéo rèm kín, cậu ta đứng ngoài đó chờ mong điều gì? Mất công chạy đường xa tới đây vào lúc tối tăm như vậy mà không thể nhìn thấy người trong phòng, còn có thể bị người ta hiểu nhầm thành trộm mà đuổi bắt.

Ban đầu cô tính mở cửa khuyên cậu ta trở về, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy làm thế thật không ổn. Ngộ nhờ có người lại vô tình ra vườn sau hái rau có gì đó, thấy hai người họ một nam một nữ xì xào to nhỏ với nhau, nhất định hôm sau sẽ có tin đồn không hay truyền tụng khắp nơi. Cô hành xử cẩn thận, xé một mảnh giấy nhỏ, viết hai câu đơn giản: "Cậu mau về đi, gần đây quanh khu này có trộm, đừng để mọi người tưởng cậu là trộm mà đuổi bắt."

Khẽ vén tấm rèm, cô nhẹ nhàng đẩy tờ giấy qua khe hở do tấm rèm tạo ra, tờ giấy bên ngoài rút đi rất nhanh. Một lúc lâu sau, tờ giấy trở lại theo đường cũ, cô mở ra nhìn, thấy hai dòng đơn giản: "Vậy tôi về đây, cậu cẩn thận đường thương. Mong cậu sớm hồi phục."

©STE.NT

Ngoài kia vẫn thật yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió nhẹ nhàng lay động lá cây thi thoảng vang lên, Lâm Sâm hẳn đã đi rồi. Từ đầu đến cuối, Tần Chiêu Chiêu không mở cửa sổ, thậm chí không kéo rèm, Lâm Sâm chỉ nấp trong đêm đen bên ngoài, hai người không thấy mặt nhau. Thật sự không thấy mặt, nếu

không phải tờ giấy in chữ của cậu ta còn đang bày trên bàn chứng thực ban này cậu ta có đứng ngoài cửa sổ phòng cô, tới giờ hẳn cô vẫn mơ hồ không biết có thật cậu ta đã tới hay không nữa?

Chữ Lâm Sâm không đẹp lắm, hàng chữ xiêu vẹo như đàn cua bò nghênh ngang trên mặt giấy, lỏng lẻo và vụng về. Vụng về nhưng không khó nhìn, ngược lại còn rất đáng yêu. Tần Chiêu Chiêu nghĩ một lúc, cuối cùng không vo viên ném đi mà cẩn thận kẹp lại trong tấm thiệp chúc Tết cậu ta tặng ngày trước.

Tần Chiêu Chiêu nghỉ gần hai tuần mới đi học trở lại. Tới lớp vừa vặn gặp Vu Thiên, lại cảm ơn lọ thuốc bóng của cô thêm lần nữa, quả thật thuốc rất hữu hiệu. Vu Thiên cười cười. “Đã bảo đừng cảm ơn mình mà, thật ra thuốc đó không phải của mình, mẹ mình cũng chưa từng bị bóng. Mẹ Mộc Mộc lúc trước nẫu ả bị bóng đã dùng qua loại thuốc này rất hiệu quả nên cậu ấy đi mua một lọ rồi nhờ mình đưa cho cậu. Cậu ấy sợ nếu bảo đây là đồ của cậu ấy, cậu sẽ không nhận nên mới nhờ mình giúp. Mình chỉ nhắc tay làm phúc thôi, người cậu cần cảm ơn là Mộc Mộc ấy!”

Tần Chiêu Chiêu không nghĩ tới chuyện này, vốn còn định hỏi hôm đó làm sao Vu Thiên tìm được tới nhà mình, giờ không cần hỏi nữa rồi, tất nhiên là Lâm Sâm đưa cô ấy tới, chẳng qua cậu ta không vào nhà mà thôi.

Vu Thiên kể lại mọi chuyện: “Giờ tự học hôm đó mới vui cơ. Mộc Mộc đến không thấy cậu đâu liền lượn lờ xung quanh lớp trường kiểm có hỏi thăm: “Lớp trưởng ơi, sao lạ thế nhỉ? Sắp làm trận thi đại học đến nơi rồi mà vẫn còn học sinh trốn học cơ à?” Hôm ấy cả lớp chỉ có mình cậu nghỉ học, có ngốc mới không biết cậu ấy đang nói cậu, chẳng qua là tự lừa mình lừa người mà thôi. Thế là mình mới nổi hứng dọa một tí, bảo là cậu bị bóng nước sôi cực kỳ nghiêm trọng, giờ đang được đưa đi cấp cứu rồi. Cậu ấy nghe xong, mặt mũi trắng bệch, không buồn làm bộ làm tịch nữa, đẩy bàn chạy thẳng khỏi lớp làm bọn mình cười đau cả bụng.”

Tần Chiêu Chiêu giật mình hiểu ra, chà trách hôm đó Lâm Sâm mồm hời mồm kê nhể nhể chạy thẳng tới bệnh viện, nhìn qua là biết cậu ta rất vội, hóa ra bị Vu Thiên dọa cô đang cấp cứu ở bệnh viện. Cô nén giận. “Sao cậu lại đùa thế?”

“Thì mình cũng thuận miệng đùa chút thôi, ai biết cậu ấy cho là thực chứ, đúng là “đầu gỗ” mà. Hôm sau cậu ấy đến lớp bị mọi người chọc: “Mộc Mộc, Chiêu Chiêu của cậu cấp cứu về chưa?” Cậu ấy đỏ bừng mặt. Mình cứ ngồi mãi chờ cậu ấy đến trút giận, thế mà chờ mãi chẳng thấy gì. Đã thế cậu ấy còn vô cùng nhã nhặn mời mình uống Coca, hóa ra muốn nhờ mình mang thuốc chữa bóng tới cho cậu.”

Bao nhiêu nỗ lực giả vờ bấy lâu của Lâm Sâm bị một câu nói giòn lột sạch trơn, vậy là cả lớp lại biết thêm một bí mật, hóa ra cậu ta vẫn chưa thay lòng với Tần Chiêu Chiêu. Ngày Tần Chiêu Chiêu đi học lại, mọi người thấy cô là cười đầy ý vị, có người còn nói toạc: “Tần Chiêu Chiêu, cậu đi học lại rồi à? Thế là có người trút được gánh nặng rồi!”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt không nói một câu, đi thẳng về chỗ ngồi, lòng cô lặn tẩn như hồ nước gợn sóng, càng lúc càng đỏ mặt vì cảm động, khó khăn lắm mới cân bằng lại được.

Sau chuyện Tần Chiêu Chiêu bị bóng, biểu hiện của Lâm Sâm khiến các bạn nữ trong lớp càng có thêm ấn tượng với cậu ta, ai cũng nói cậu ta đối xử với Tần Chiêu Chiêu thật là tốt. Vu Thiên còn thẳng thừng hỏi: “Thật ra Mộc Mộc thích cậu thật đấy, sao cậu không mấy may cân nhắc cậu ấy thế?”

Cô luống cuống kiểm soát: “Mình... hiện giờ... chỉ muốn chú tâm học hành để thi đại học, những chuyện khác không muốn nghĩ tới.”

“Thì làm bạn cũng được mà, như vậy không cần phải trốn cậu ấy nữa. Nếu cậu thích một người nào đó mà bị người ta hắt hủi như tránh tà thế, cậu có thấy thoải mái không?”

Vu Thiên thuận miệng nói vậy khiến Tần Chiêu Chiêu chần chừ. Tư vị hèn mọn khi thầm thương ai đó đương ngò hiểu hơn ai hết. Giống như bấy lâu nay cô vẫn âm thầm thương nhớ Kiều Mộc, luôn luôn tìm cách, cẩn thận cố gắng đến gần cậu. Lớp mười may mắn được học cùng lớp với cậu khiến cô mừng đến phát điên. Cậu chưa từng để ý tới cô, nhưng chỉ cần vô tình gặp nhau trên sân trường, cậu tùy ý gật đầu chào hoặc mỉm cười cũng đủ khiến cô lảng lảng sung sướng cả ngày rồi.

Trông mình mà ngẫm đến người, Tần Chiêu Chiêu cũng hiểu thái độ “e sợ chỉ mong tránh xa” của mình trước kia hẳn khiến Lâm Sâm đau lòng lắm. Cứ thử nghĩ nếu Kiều Mộc cũng “e sợ chỉ mong tránh xa” cô như vậy, hẳn cô cũng rất khó chịu. Bản thân không muốn thì không nên làm thế với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 43

Tần Chiêu Chiêu không cố ý tránh né Lâm Sâm nữa, bắt đầu tự nhiên tiếp xúc với cậu như các bạn trong lớp. Sự thay đổi thái độ của cô khiến Lâm Sâm vui mừng ra mặt. Vu Thiên còn lên nói cho cậu biết, Tần Chiêu Chiêu không chịu tiếp nhận cậu vì muốn tập trung tinh thần ôn thi vào trường đại học mong muốn, không muốn bị phân tâm. Chu Minh Vũ nghe xong nguyên nhân này, nói: “Mộc Mộc à, xem ra không phải Tần Chiêu Chiêu không thích cậu đâu, chẳng qua cô ấy là con ngoan trò giỏi, nghe lời thầy cô lấy học tập làm nhiệm vụ hàng đầu, không muốn dính dáng tới chuyện yêu đương mà thầy cô và phụ huynh vừa nghe đã giật mình nên mới cố tình không thừa nhận tình cảm với cậu. Rõ ràng là cô ấy sợ bị giáo viên biết mình đua đòi “học

cái xấu”, học sinh ngoan lúc nào chẳng sợ giáo viên thay đổi cách nhìn về mình.”

Được Vu Thiên nói rõ nguyên nhân, thêm phân tích của Chu Minh Vũ, Lâm Sâm cũng cảm thấy thư thái ít nhiều. Cậu hiểu Tần Chiêu Chiêu hẳn cũng có ý với mình, nếu không làm sao đêm đó cô có thể cảm nhận được rằng cậu đang đứng ngoài cửa sổ? Rõ ràng “tâm hữu linh tê nhất điểm thông[1]” – không phải ai cũng có thể “thông” như vậy được đâu nhé!

[1] Lấy ý từ Vô đề I của Lý Thương Ẩn: “Thân vô thái phượng song phi dự/ Tâm hữu linh tê nhất điểm thông”, nghĩa là: “Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao/ Nhưng trong lòng có điểm sùng tê đề cảm thông, thấu hiểu lẫn nhau.”

Tần Chiêu Chiêu bị bông, xin nghỉ một tuần, mấy ngày cuối tuần với Lâm Sâm thật chẳng khác gì đồ ăn không bỏ muối, tê ngắt không cách nào chịu nổi. Vất vả lắm mới chờ được đến ngày cô đi học lại nhận được tin cô xin nghỉ thêm. Cậu không kim được, hết giờ tự học không về nhà ngay mà đạp xe tới khu ngoại thành phía đông.

Lần mò trong bóng tối, cậu rón rén đến bên cửa sổ phòng cô. Trên rèm cửa không in bóng dáng cô, chỉ có ánh sáng vàng vọt của chiếc đèn hắt ra ngoài, ngay cả màu lam nhạt của tấm rèm cũng không thấy rõ, đừng nói tới bóng người.

Nhưng giữa đêm sâu yên tĩnh, chỉ cách một tấm rèm, cậu có thể nghe thấy những âm thanh cô tạo ra trong phòng: tiếng cô mở cặp sách, tiếng hộp bút mở, thậm chí cả âm thanh loạt soạt khi cô lật mở từng trang sách; đôi khi còn có tiếng hát khe khẽ của cô, tiếng hát dịu dàng, mềm mại như làn nước trong suốt uốn mình trên cỏ xanh; chốc chốc lại thấy tiếng cô cao giọng đáp lại ba mẹ ở nhà ngoài, thanh âm êm dịu chuyển sang vang dội, tựa như đóa hoa đương nụ bung nở nhòe miệng cười.

Không thể thấy gương mặt hay bóng hình, chỉ có thể cách một lớp cửa chăm chú lắng nghe âm thanh cô tạo ra cũng đủ khiến cậu vô cùng thỏa mãn.

Có điều, nghe lén chưa được bao lâu, chợt có người ra khoanh đất phía sau, một vệt đèn pin ngẫu nhiên rơi vào người cậu rồi nhanh chóng biến mất, có lẽ người kia phát hiện bên ngoài có người. Cậu nhanh chóng rút người lại, nép sát vào dải đất, tránh ánh đèn pin lại quét tới, không dám liều mình ở lại thêm. Dù sao bụi cỏ dại này cũng không phải ngã tư cho người ta lang thang dạo mát, chẳng ai rồi việc lại nửa đêm nửa hôm tìm tới cái chốn như thế này, còn bám riết lấy cửa sổ nhà người khác không chịu đi nữa chứ. Nếu thật bị người ta tóm được, chẳng biết sẽ phải biện giải làm sao. Không thể nói đến đây vì Tần Chiêu Chiêu được, sẽ khiến người lớn hiểu nhầm, rồi lại bàn ra tán vào làm cô khó xử. Tốt nhất là đi trước, tránh gây chuyện không hay.

Lý lẽ đã rõ như vậy, nhưng hôm sau hết giờ tự học, lý trí vẫn không cưỡng lại được hai cái chân ương ngạnh, cậu lại dò dẫm đạp xe tới khu Trường Cơ ở ngoại ô. Cậu cứ lầm lũi với bản thân hết lần này đến lần khác, tối qua ở chưa được bao lâu đã phải đi, hôm nay nhất định phải nán lại lâu thêm một chút.

Bàn chân đạp lên lá khô rụng, cậu nhón chân tìm tới khung cửa sổ kia. Còn chưa kịp lại gần, chợt thấy tấm rèm lam nhạt bị vén một góc, ánh đèn màu cam hắt thẳng ra ngoài như ánh mặt trời rực rỡ tràn tới tỏa ánh hào quang vào khoảng không tối đen trước mặt cậu.

Cậu vô thức dừng bước, ngẩng ngẩn nhìn ánh đèn, hẳn là cô vén rèm lên để nhìn ra ngoài. Cô nhìn gì bên ngoài? Lẽ nào cô biết cậu đang đứng ngoài sao? Không thể nào, sao cô biết được cậu sẽ đến?

Một lát sau, chợt thấy tấm kính cửa sổ vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng khiến cậu run bắn trong lòng. Cô biết cậu đang đứng ngoài nên mới dùng cách giống của cậu để gọi.

Cậu vừa mừng vừa lo gõ lên tấm kính đáp lại, ngón tay khẽ run rẩy, lòng bàn tay ẩm ướt vì hưng phấn và kích động. Cô chẳng những biết cậu đang đứng ngoài cửa sổ mà còn chủ động gõ cửa “gọi” cậu, cô không còn e sợ, tránh né cậu như trước kia nữa, làm sao cậu có thể không phấn khích, kích động cho được?

Cô không vén rèm, không mở cửa sổ, càng không nói một lời, chỉ hé rèm tuôn một tờ giấy cho cậu, nhắc cậu mau về nhà, đừng để mọi người tưởng cậu là trộm mà đuổi bắt. Cậu cảm thấy đây rõ ràng là sự quan tâm, cô có quan tâm mới lo lắng cho cậu như vậy, nếu không sao phải nhiều chuyện với cậu như thế? Bỏ tờ giấy đáng yêu vào cặp, cậu rút giấy bút trong cặp ra viết đáp lại cô. Tối giờ cậu mới cảm thấy chữ viết không đẹp thật đáng chán, bèn cố gắng viết từng chữ ngay ngắn.

Đêm đó, Lâm Sâm ca hát một mạch từ nhà Tần Chiêu Chiêu về đến nhà mình. Cây cối bên đường reo vang trong gió như thể đang hòa tấu mừng vui cho cậu. Tiếng hát vui vẻ vang vọng trên con đường núi âm u, tịch mịch.

“... Và cứ mỗi ngày, mỗi ngày trôi qua, kẻ si tình này lại yêu em nhiều thêm, yêu em nhiều hơn nữa, đến khi tình yêu ngập tràn. Để từ đây cuộc đời em sẽ chỉ còn những điều tốt đẹp, quên hết u sầu, quên đi nước mắt rồi[2]....”

[2] Lời bài hát Mỗi ngày yêu em hơn một chút của Trương Học Hữu.

Tần Chiêu Chiêu không còn trốn tránh nữa, Lâm Sâm vui vẻ hơn nhiều, cảm thấy những chuyện trước kia mình làm thật sự rất ngu ngốc. Cậu không hề để ý tới cảm xúc của cô, cứ thế khua chiêng gióng trống mời cả lớp ăn “kẹo mừng”. Thật ra ngày đó cô sống chết không muốn thừa nhận chẳng qua vì không muốn để lộ chuyện này, không muốn mọi người biết. Học sinh ngoan lúc nào cũng sợ những lời đồn đại này kia, huống hồ một cô gái hay ngượng như cô, nhất định cô xấu hổ lắm. Lúc ấy sao cậu không nghĩ tới những chuyện như thế này? Tối giờ nhận ra thì cũng muộn rồi, cậu quyết định từ nay trước khi quyết định làm gì đều phải nghĩ tới cảm giác của cô đã. Cô không muốn khoe ra cho mọi người biết, vậy cậu sẽ giữ thật kín; cô cho rằng học hành mới là chuyện quan trọng, vậy cứ để cô chú tâm học tập; cô muốn thể nào cậu cũng tình nguyện chiều theo. Chỉ cần cô vui là được.

Trời lạnh dần, gió thu lạnh thêm từng ngày. Đến khi sương trắng ban đêm bắt đầu ngưng kết thành sương bạc sáng sớm thì cái rét mùa đông cũng bắt đầu lộ mặt.

Một năm bốn mùa, Tần Chiêu Chiêu thích nhất mùa hè, ghét nhất mùa đông. Cô rất sợ những khi trời lạnh, chân tay sẽ nứt nẻ, da cước lên vừa đỏ vừa đau lại ngứa, vô cùng khó chịu. Để giảm ngứa, Tần ba đã dùng thử rất nhiều cách, dùng nước ọt để rửa tay, đắp tói mềm, thậm chí lau bằng chuối tiêu vụn... nhưng tất cả đều không khỏi. Thậm chí dùng túi chườm nước ấm cũng không tác dụng gì, năm nào những cơn nứt nẻ mùa đông cũng tới hỏi thăm cô, miên man không dứt tựa như không gặp không về. Cuối cùng, cô chẳng còn cách nào khác, đành mặc kệ.

Năm nay trời vừa sang đông, từng vết nứt nẻ lại xuất hiện trên tay Tần Chiêu Chiêu, ngón tay cô đỏ rộp, sưng phồng như củ cà rốt, khẽ chạm vào cũng đau vô cùng khiến cô viết bài cũng không xong. Cô học theo một nam sinh trong lớp, mua tạm một hộp cao dán cắt thành những mảnh lớn nhỏ dán lên chỗ đau. Mười ngón tay đều bị dán chi chít, mu bàn tay còn hai miếng cao to đùng. Tay cô giờ chẳng giống bàn tay người mà giống quỳ thuốc hơn. Vu Thiển nhìn bàn tay cô mà thốt lên: “Oa! Cậu có đôi bàn tay “đẹp” nhỉ!”

Cô nhìn đôi bàn tay lem nhem toàn cao dán của mình cũng cảm thấy thật xấu hổ, vội vàng giấu bàn tay xấu xí vào găng tay. Thế nhưng, cũng may dán cao lên có đôi chút tác dụng, những chỗ da nứt nẻ không còn đau nữa, ngón tay có thể cử động linh hoạt hơn, có điều hai bàn tay dính đầy cao dán trông thật xấu xí!

Hai bàn tay dán cao chi chít đúng là xấu xí khiến cô ngượng ngùng không muốn để ai nhìn thấy, nhưng Lâm Sâm lại rất chú ý tới tay cô. Nghi giữa giờ, cô đang cầm túi chườm, chuẩn bị đổ ít nước nóng trong phích vào để ủ ấm, lại thấy cậu ta len lén tới gần, nói: “Sao tay cậu bị nê lâu vậy?”

Để tiện rót nước vào túi chườm, Tần Chiêu Chiêu tháo găng tay, để cậu ta nhìn chăm chăm vào tay như vậy thật xấu hổ, cô bèn cò túi chườm sang một bên, nhanh chóng lấy găng tay xỏ vào. Vừa xỏ găng tay vào đã thấy Lâm Sâm cầm túi chườm của mình lên, rót đầy nước ấm vào trong.

Cô đỏ mặt nhận túi chườm. “Cảm ơn!”

“Không sao, dán mấy miếng cao lên tay có tác dụng à?”

“Ừ, tốt lắm!”

Cô trả lời rất đơn giản, nhưng cậu ta lại thành thật nói: “Nếu có tác dụng thật thì tốt, nhà tôi còn mấy hộp cao dán loại tốt nhất, lúc trước thím mang từ bệnh viện về cho ba tôi trị đau lưng. Tôi mang tới cho cậu nhé!”

Cô nhanh chóng xua tay. “Không cần, không cần đâu. Tôi tự mua được!”

“Tôi đã hỏi Hoàng Dương rồi, cái này không phải dùng ngày một ngày hai mà khỏi được. Cậu ta còn bảo dán thế này vài ngày sẽ khá hơn nhưng phải dùng thường xuyên vì đây chỉ là trị ngọn, không phải chữa tận gốc. Có điều, nếu thấy dán cao mà khá hơn thì cứ dán, có còn hơn không.”

Tần Chiêu Chiêu học theo Hoàng Dương mua cao dán lên tay, cô không ngờ Lâm Sâm đã tìm Hoàng Dương hỏi thăm cận kề như vậy, xem ra cậu ta đã chú tâm tới đôi bàn tay xấu xí của cô từ hồi đầu đông rồi. Ôm túi chườm ấm áp, cô không biết nên nói gì mới phải, chỉ đột nhiên cảm thấy hôm nay túi chườm nóng hơn hẳn bình thường, tưởng chừng hơi ấm có thể xuyên qua mọi lớp áo, ấm tới tận đáy lòng.

Giờ tự học hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu lại thấy có người bỏ hai hộp cao dán vào ngăn bàn của mình. Cô biết nhất định là Lâm Sâm len bỏ vào đây, có nên trả lại cho cậu ta hay không? Cô suy nghĩ nửa ngày. Cô hiểu vật nhỏ bé này biểu thị một phần tâm ý của cậu ta, giống như trái táo năm xưa cô tặng Kiều Mục. Lúc cô làm vậy cũng không có mong ước gì lớn lao, chính cô cũng biết thậm chí người ta sẽ chẳng mang lại kết quả gì, chẳng qua cô chỉ muốn tốt cho cậu. Lúc ấy cô đã vô cùng hy vọng Kiều Mục sẽ ăn quả táo ấy, thế nhưng cậu lại mang quả táo “trả” lại cho Hứa Lệ Viện. Khi ấy cô đã buồn, rất buồn, nhưng buồn đến mức cô vẫn tình nguyện đối tốt với cậu.

Nguyên ý đối tốt với một người, dẫu cho họ không nhận tấm chân tình này của mình, cũng dứt khoát không thay lòng – tấm lòng ấy, tâm lý ấy, Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn có thể hiểu được. Vì hiểu được nên mềm lòng. Cô không trả lại hai hộp cao này mà im lặng đón nhận.

Tần Chiêu Chiêu âm thầm nhận hai hộp cao dán khiến Lâm Sâm phần khích vô cùng. Cậu càng tin rằng cô cũng có ý với mình, chẳng qua cô không muốn bày tỏ mà thôi. Không bày tỏ thì không bày tỏ, trong lòng vui là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 44

Thời gian chậm chậm trôi qua, chớp mắt năm 1999 đã kết thúc. Những ngày cuối năm thật sự vô cùng náo nhiệt, bởi vì Ma Cao được trả về cho Trung Quốc[1], bởi vì hai thế kỷ sắp chuyển giao.

[1] Ma Cao và Hồng Kông là hai đặc khu hành chính của Trung Quốc. Từ thế kỷ XVI, Ma Cao đã trở thành thuộc địa của Bồ Đào Nha và chỉ được trao trả lại cho Trung Quốc vào ngày 20-12-1999, là tờ giới cuối cùng của người nước ngoài trên đất Trung Quốc.

Cũng như hai năm trước Hồng Kông được trả về Trung Quốc, chuyện Ma Cao trở về chẳng liên quan gì tới một nữ sinh không màng chính trị như Tần Chiêu Chiêu. Rất nhiều học sinh trong lớp thở than, Hồng Kông được trả lại năm 1997 đúng lúc họ nỗ lực thi cấp ba nên không thể chứng kiến nghi thức chuyển giao lịch sử, đến giờ Ma Cao được trả về họ lại đang chuẩn bị thi đại học, vẫn không thể chứng kiến trọn vẹn. Trong lòng mọi người vô cùng oán thán!

Nhưng nhờ phúc Ma Cao mà các trường cho nghỉ trọn vẹn ngày Hai mươi tháng Mười hai để giáo viên và học sinh có thể xem truyền hình trực tiếp thời khắc lịch sử, học sinh cấp ba cũng không ngoại lệ. Được nghỉ một ngày khiến học sinh cấp ba kích động không thôi, nhất thời hô vang hiệu trưởng vạn tuế.

Ti vi rầm rộ truyền hình trực tiếp sự kiện Ma Cao trở về với Trung Quốc không làm Tần Chiêu Chiêu quan tâm. Ôn bài đến tận khuya cô mới nhớ ra bạn bè trong lớp vô cùng chờ đón sự kiện này, cũng muốn mò ti vi xem thử. Có điều, ba mẹ ở phòng bên giờ đã ngủ rồi, mò ti vi hẳn sẽ đánh thức hai người dậy, vì thế cô đành thu lại mong muốn được xem ti vi mà leo lên giường ngủ. Hôm sau ti vi đưa tin, ban đầu cô còn tùy tiện xem, đến tận khi bài hát mừng trở lại vang lên – Thất tử chi ca[2] – Ma Cao:

[2] Thất tử chi ca: là một chùm thơ hiện đại được sáng tác vào tháng 03-1925, tác giả Văn Nhất Đa. “Thất tử” chỉ bảy vùng đất bị chiếm làm thuộc địa: Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan, Cửu Long, Uy Hải Vệ, vịnh Quảng Châu, Lữ Đại. Bảy mươi năm sau, Thất tử chi ca – Ma Cao được nhà chế tác nổi tiếng Lý Hải Ứng phổ nhạc, thành bài hát Ma Cao trở về được truyền bá rộng rãi khi Ma Cao được trả lại cho Trung Quốc vào năm 1999.

“Người cũng biết Ma Cao không phải tên con? Con xa người lâu quá, Đất mẹ ơi!

Họ chỉ có thể mang thân xác con đi, linh hồn con vẫn mãi vẫn vương Ngươi.

Ba trăm năm không phút giây quên đi Đất mẹ!

Xin hãy gọi tên con, gọi con một tiếng “Ma Cao”!

Đất mẹ ơi Đất mẹ, con muốn trở về, trở về bên người, Đất mẹ!”

Cô gái Ma Cao thơ ngây dùng tiếng phổ thông chưa chuẩn hát vang những lời này khiến lòng Tần Chiêu Chiêu đột nhiên dấy lên một niềm cảm động khôn nguôi. Một phần lãnh thổ trở về đối với một nữ sinh trung học đơn thuần là chuyện quá to tát, có phần hơi khó lý giải. Nhưng nếu đem so sánh với chuyện một đứa con bé nhỏ xa cách đã lâu nay lại được trở về trong vòng tay ấp ôm của mẹ hiền thì thật dễ hiểu. Nghe bài hát, xem lại lễ trao trả chính thức, lúc quốc ca Ma Cao vang lên, lòng cô không tự chủ được dâng lên một niềm xúc động. . .

Ma Cao được trả về không bao lâu thì Tết Dương lịch tới.

Tết Dương lịch 2000 mang một ý nghĩa vô cùng to lớn, là giao thời giữa hai thiên niên kỷ. Cả thế giới chờ đón thời đại mới, báo chí ngày ngày đưa tin các hoạt động chào đón thiên niên kỷ mới. Ngày Ba mươi mốt tháng Mười hai, sau giờ tự học buổi tối, lớp Tần Chiêu Chiêu tự tổ chức lễ mừng năm mới. Đây là Tết Dương lịch cuối cùng trong đời học sinh cấp ba của họ, đồng thời cũng là năm đầu tiên của thế kỷ mới, tiệc mừng cực kỳ rôm rả. Cả lớp cùng tụ họp, cười nói vui vẻ, cùng nhau chờ đón tiếng chuông điểm mười hai giờ mừng Giao thừa đến.

Bởi vì ý định mở tiệc nhất thời nảy ra nên cả lớp không ai chuẩn bị gì. Giáo viên chủ nhiệm rất hào phóng kêu mấy nam sinh tới khu tập thể giáo viên mang dàn karaoke nhà mình ra để cả lớp chung vui. Ban đầu ai muốn hát sẽ đứng lên hát, có điều học sinh cấp ba đều rất ngại ngùng, không mấy ai dám đứng lên biểu diễn trước mặt mọi người. Quanh đi quẩn lại chỉ có vài người, đa số mọi người đều ngồi yên, không khí có phần kém sôi nổi. Cán sự lớp thương lượng một lúc bèn quyết định dùng phương pháp đánh trống chuyền hoa để chọn người ngẫu nhiên, hoa tới tay ai người đó phải đứng lên “hiển nghệ” cho cả lớp xem.

Đánh trống chuyền hoa đúng là cách hay để vực dậy tinh thần sôi nổi của cả lớp, lớp trưởng dùng mặt bàn làm “trống”, một nữ sinh dùng chiếc khăn lụa xanh của mình kết thành hình đóa hoa coi như “hoa”, tiếng “trống” vang lên, “hoa” theo tiếng cười hi hi ha ha chuyển từ tay người này tới tay người khác. Tiếng “trống” dứt, “hoa” dừng ở tay ai, người đó sẽ lên bảng biểu diễn một tiết mục, ca hát, khiêu vũ, múa, tấu hài gì cũng được. Những người hào phóng, vui vẻ có thể đứng lên biểu diễn vài bài khiến cả lớp vui vẻ vỗ tay, nhưng rất nhiều bạn ngượng ngùng đứng lên chỉ làm trò cười cho mọi người. Lý Quốc Thắng là một ví dụ, cậu không biết hát, cũng không biết múa, thậm chí đến nói chuyện cũng không nên hồn, ngay người trên bục giảng đến nửa ngày mới lắp bắp nói được một câu: “Mình... mình thật sự chẳng biết làm gì cả!”

Không thể cứ thế mà “tha” cho cậu ta được, tha người này những bạn sau cũng có thể đòi không biểu diễn nữa. Vì thế, lớp trưởng đành phải mách nước: “Thôi thế này nhé, mình nói ra một thành ngữ, cậu dùng hành động hoặc nét mặt thể hiện cho mọi người xem, biểu diễn được coi như thành công.”

Thành ngữ lớp trưởng nói ra là “vui vẻ ra mặt”, thực ra biểu diễn cái này không khó, chỉ cần Lý Quốc Thắng biết cười là được, nhưng đứng trước mấy chục cặp mắt hứng khởi mong chờ của bạn bè, cậu ta không nhếch môi cười nổi, gương mặt cứng đờ khiến cả lớp được trận cười ngặt nghẽo.

Khăn lụa kết hoa chuyển hết vòng này đến vòng khác, trong phòng cũng rộ lên từng tràng cười vui vẻ. Một lần, hoa rơi vào tay Tần Chiêu Chiêu, cô đỏ mặt bước lên bục giảng. Ban đầu, cô chỉ định ngâm một bài thơ Đường cho có lệ, Chu Minh Vũ ngồi dưới kêu ầm ĩ: “Tần Chiêu Chiêu, bọn mình không nghe cậu ngâm thơ nữa đâu. Cậu hát đi, cậu hát cũng hay mà, hát luôn bài Vãn cảm thấy em là người tuyệt nhất ấy!”

Đề nghị của cậu ta được mọi người ủng hộ, tất cả cùng xúm vào kêu Tần Chiêu Chiêu hát, cô đỏ mặt từ chối vài câu không được, cuối cùng đành nhận micro, cất tiếng hát:

“Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dẫu. . .

Hoa không còn nở rộ, tình tràn như biển khơi, nếu em còn nhớ tôi, vì sao một mình ngậm ngùi?”

Đây là lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu hát karaoke, cầm micro hát theo tiếng nhạc trong CD, nhưng cô hát từ đầu đến cuối không hề giống một người mới hát thử lần đầu, tiếng hát vô cùng hòa hợp với giai điệu, khác hẳn các bạn hát lúc chậm, lúc nhanh. Đơn giản vì bài hát này cô đã nghe không biết bao nhiêu lần, cũng âm thầm hát đi hát lại rất nhiều lần, lời bài hát đã thấm nhuần; vừa nghe thấy giai điệu quen thuộc, từng câu từng tiếng hàm chứa bao nhiêu tình ý lại dào dạt tuôn chảy.

Trước Tết Dương lịch không lâu, Tần Chiêu Chiêu lại gửi thiệp mừng tới chỗ Kiều Mộc. Hôm sau còn gửi thêm một phong thư vì nghe nói năm nay cậu không về quê ăn Tết. Cục phó Kiều chuẩn bị đưa gia đình con gái tới Thượng Hải cùng vợ con đón chào cái Tết ngàn năm có một. Người ở Trường Cơ nghe Kiều Diệp nói năm nay sẽ đi Thượng Hải ăn Tết liền nửa đùa nửa thật hỏi: “Không phải cô không hợp với mẹ kế sao? Sao giờ lại muốn tới Thượng Hải đón Tết với người ta?”

“Sao lại không đi chứ, tôi không hợp với bà ta là một chuyện, nhưng dù không hợp mà tôi cứ tới Thượng Hải chơi thì bà ta vẫn phải nhiệt tình đón tiếp tôi. Tự nhiên có thể ăn chơi mười ngày nửa tháng ở Thượng Hải mà không mất đồng nào, ủa ngược mới không đi.”

Người ở Trường Cơ cũng chẳng lạ gì chuyện Kiều Diệp không ưa em trai cùng cha khác mẹ, nhưng không có tình cảm cũng chẳng sao, đằng này thấy lợi vẫn chiếm thật không khỏi khiến người ta chê cười. Cuối tuần, Tần Chiêu Chiêu về nhà, nghe được những chuyện này, biết năm nay Kiều Mộc sẽ không về quê ăn Tết, chờ đợi cả năm thành công cốc, trong lòng không khỏi thất vọng.

Vì chuyện của Lâm Sâm nên giờ Diệp Thanh khá lạnh lùng với cô, thậm chí còn gần như không nói chuyện cùng, nên dẫu Kiều Mộc có về ăn Tết thì cũng không chắc mấy người họ sẽ rủ cô tới nhà cậu chúc Tết. Nhưng chỉ cần cậu trở về, cô vẫn có cơ hội được gặp cậu. Năm ngoái cậu về thăm chị gái ở Trường Cơ, cô đã may mắn thấy cậu một lần. Giờ cậu không về, một chút cơ hội bé nhỏ cũng không có, thật sự thất vọng vô cùng.

Thất vọng, cô lấy hết can đảm viết một bức thư gửi cho cậu, tẩy tẩy xóa xóa một hồi, thay không biết bao giấy. Ánh đèn bàn vàng vọt tựa như người bạn nhỏ kiên nhẫn lắng lắng đứng xem cô tẩy tẩy xóa xóa, mãi mới viết xong bức thư đơn giản kia.

“Xin chào Kiều Mộc,

Nghe nói năm nay cậu không về quê ăn Tết, thật tiếc quá! Không biết cậu học organ electone thế nào rồi nhỉ? Chỉ còn hai, ba tháng nữa là tới kỳ thi vào các trường nghệ thuật chuyên nghiệp rồi, mình chúc cậu thi đạt thành tích tốt, có thể vào trường mà cậu mong muốn.”

Bức thư không đề người gửi, vẫn dùng thư bảo đảm để gửi. Cô không cần cậu biết người gửi thư là ai, chỉ cần chắc chắn cậu có thể nhận được là đủ rồi. Cô chỉ muốn cậu biết rằng, trên đời này, ở một nơi xa xôi nào đó vẫn luôn có người lo lắng, quan tâm tới cậu, bất kể cậu có biết người đó là ai hay không.

Bài hát Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất kết thúc, không đợi mọi người vỗ tay, Chu Minh Vũ đã cao giọng bốn cột: “Tần Chiêu Chiêu, rốt cuộc cậu vẫn cảm thấy ai là người tuyệt nhất thế?”

Cả lớp hiểu rõ ý của Chu Minh Vũ, ai nấy đều quay sang nhìn Lâm Sâm cười vang. Mặt Lâm Sâm hơi đỏ, ngoài mặt vẫn làm ra vẻ thản nhiên như không nhưng tâm trí không biết đã bay lạc tới tầng trời nào rồi.

Đột trống tiếp theo vang lên, không biết có phải có người ra ám hiệu hay không mà chiếc khăn khéo léo rơi vào tay Lâm Sâm. Chu Minh Vũ lập tức đẩy cậu lên bâng, kêu to hơn tất cả mọi người: “Mộc Mộc lên đi, Mộc Mộc lên đi nào!”

Lâm Sâm cũng rất thoải mái, đứng lên cầm micro hát bài Mỗi ngày yêu em hơn một chút của Trương Học Hữu:

“... Và cứ mỗi ngày, mỗi ngày trôi qua, kẻ si tình này lại yêu em nhiều thêm, yêu em nhiều hơn nữa, đến khi tình yêu ngập tràn.

Đề từ đây cuộc đời em sẽ chỉ còn những điều tốt đẹp, quên hết u sầu, quên đi nước mắt rơi...”

Tuy cậu hát không được xuôi tai lắm nhưng tập trung biết bao tình ý nên lời hát đầy cuốn hút, rất nhiều bạn trong lớp vỗ tay ủng hộ thật lớn, đã vậy còn không quên hướng về phía Tần Chiêu Chiêu nháy mắt cười cười, đến mức khiến mặt cô đỏ lên vì ngượng.

Lâm Sâm hát xong, Chu Minh Vũ lại dùng chiêu cũ: “Mộc Mộc, chẳng hay cậu yêu ai mỗi ngày thêm một chút thế?”

Lâm Sâm vô thức liếc nhìn Tần Chiêu Chiêu, trên mặt có chút ngượng ngùng nhưng hai mắt sáng long lanh, mọi người cũng nhìn sang Tần Chiêu Chiêu cười vang. Cô lúng túng, lúng túng đến độ hai má đỏ bừng như người gậy gậy sốt, vội vàng nâng cốc giả vờ uống nước, chỉ hận không thể giấu luôn mặt vào cốc cho khỏi ngượng.

Trăng càng lúc càng lên cao, mặt trăng cong cong vàng óng lơ lửng tỏa ánh sáng bàng bạc. Bầu trời trong suốt như bức gấm xanh không nhiễm tơ bụi, trắng sáng sao thưa tựa hoa văn điểm tuyết trên tấm lụa sang quý. Khi tiếng chuông đồng hồ du dương điểm mười hai tiếng thì gần xa thì nhau truyền lại tiếng pháo hoa cùng những chùm hoa rực rỡ, thêm vào đó là tiếng vọng điểm 0 giờ của thiên niên kỷ mới. Trong phòng lớp Xã hội 3, tiếng cười cùng tiếng hoan hô của học sinh vang lên như hoa khói nở bung từng đợt rực rỡ.

Giữa tiếng xôn xao, Tần Chiêu Chiêu nghe thấy bên tai tiếng người nói: “Tần Chiêu Chiêu, năm mới vui vẻ!”

Quay mặt lại, cô bắt gặp cặp mắt nâu long lanh cùng gương mặt tươi cười của Lâm Sâm. Giữa thời khắc giao hòa của ngàn năm, cậu ta là người đầu tiên

gửi lời chúc phúc tới cô.

Kỳ nghỉ đông bắt đầu.

Đối với học sinh lớp mười hai, nghỉ đông hay không cũng chẳng khác nhau, nghỉ rồi lại phải học bù, đã vậy còn phải đóng thêm học phí để học bù. Vốn được nghỉ đông một tháng, thực chất chỉ được nghỉ một tuần, coi như được thờ ra một hơi.

Chiều muộn ngày Hai mươi tám Tết, Tần Chiêu Chiêu mới về đến nhà, ngày đông ngắn ngủi, về đến nhà trời cũng tối mịt. Nhà bác Chu bên cạnh đã đèn đuốc sáng rực, xôn xao tiếng cười nói. Bình thường chỉ có hai ông bà già ở nhà, đương nhiên không thể có cảnh tượng vui vẻ thế này, khỏi nói cũng biết ba anh em chị Tiểu Đan đã về rồi. Hối ra mới biết, không chỉ ba người cùng về mà Tiểu Cương và Tiểu Đan còn đưa người yêu về ra mắt nữa.

Đối tượng của anh Tiểu Cương là một cô gái Hồ Nam, dáng người thon thả, da trắng nõn nà, nói chuyện lanh lẹ, rõ ràng, nghe qua là biết người nhanh nhẹn nhanh miệng. Người yêu chị Tiểu Đan là một anh chàng Tứ Xuyên, dáng vẻ hiền lành, trung hậu, gặp ai cũng cười cười, thoát nhìn cũng có vẻ tốt tính. Bác Chu gái tìm mãi không ra điểm xấu của hai người này, không biết làm sao, lén tố khổ với Tần mẹ: “Biết làm sao đây, trừ thằng Phong, cả hai đứa kia đều yêu người ở xa. Con bé kia ở Hồ Nam, thi thi cũng được, chung quy cũng cách Giang Tây không bao nhiêu. Có điều từ Tứ Xuyên thì xa quá, gả Tiểu Đan đi xa như vậy, sau này muốn thăm cũng chẳng dễ dàng gì. Người ta vẫn nói con gái gả đi không có cha mẹ ở bên dễ bị bắt nạt, sau này có bị ức hiếp cũng chẳng biết dựa vào ai.”

Hình như anh chàng Đới Quân hiểu rõ nỗi lo lắng của bác Chu, trước mặt gia đình vợ tương lai thể hiện vô cùng tốt, cố gắng khiến cha mẹ vợ vui lòng. Cuối cùng, bác Chu đành phải buông xuôi. “Thôi, chuyện của con trẻ để chúng tự quyết định!”

Bác Chu gái cũng chỉ biết thuận theo, có điều vẫn thờ dài. “Thằng bé này cũng không tệ, chẳng qua nhà tận Tứ Xuyên thật xa quá!”

Hôn sự của chị Tiểu Đan và anh Đới Quân tới đây coi như xong, họ lên kế hoạch sẽ tổ chức đám cưới vào ngày Quốc tế Lao động mừng Một tháng Năm năm nay.

Nghe tin chị Tiểu Đan sắp lấy chồng, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên cảm thấy một niềm cảm khái không sao nói nên lời. Cô vẫn còn nhớ rõ năm xưa mình lẻo đẻo chạy theo đuôi chị Tiểu Đan bên vòng hoa, nhảy dây, qua chơi hết nhà này đến nhà khác... Bao nhiêu chuyện như mới hôm qua thôi. Có điều, người chị gái hàng xóm năm xưa vẫn kiên nhẫn dắt cô đi chơi giờ đã sắp được gả về nhà người.

Ngày tháng như nước, ngày này qua ngày khác từng giọt tí tách trôi giữa yên lặng, giọt rụng giọt rơi là bao nhiêu năm năm tháng tháng?

Tần mẹ nói với bác Chu gái: “Thời gian trôi nhanh quá nhỉ? Còn nhớ mới năm nào nhà tôi tới đây, Tiểu Đan mới năm tuổi. Chóp mắt đã lớn thế này rồi, còn sắp đi lấy chồng nữa.”

“Đúng thế, còn nhớ mới năm nào mang thai, vợ chồng có hai con trai rồi, chỉ mong mới có đứa con gái. Sinh được con gái, cả tôi lẫn nhà tôi đều mừng lắm. Con bé này mới sinh đã gần bốn cân, đúng là nha đầu mập mập. Đến giờ đã lớn, chuẩn bị lập gia đình riêng rồi, đúng là thời gian trôi nhanh thật.”

Thời gian quả thực trôi rất nhanh... Suốt câu chuyện dông dài của hai người mẹ, Tần Chiêu Chiêu chỉ nhớ mãi câu này. Mà chuyện hôn sự của chị Tiểu Đan chính là ví dụ rõ ràng nhất để giải thích cho câu nói này.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45

Tết âm lịch năm 2000, lần đầu tiên có bạn bè cấp ba tới chúc Tết gia đình Tần Chiêu Chiêu. Sắp tốt nghiệp cấp ba rồi, đây là lần cuối cùng trong suốt ba năm cấp ba của cả lớp. Ngay cả bạn bè bình thường ít qua lại cũng vui vẻ tụ họp tới thăm nhà từng người.

Lúc trước đã gọi điện thông báo, cả nhóm cứ tới nhà ai chúc Tết lại kéo thêm người đó đi tới nhà kế tiếp. Mọi người vui vẻ đạp xe băng băng trên đường, mặt trời tỏa nắng trên mặt, nụ cười tan trong gió, một nhóm thiếu niên tự nhiên phóng khoáng, trẻ trung vô cùng.

Tần Chiêu Chiêu cũng theo các bạn qua nhà mấy người: Chu Minh Vũ, Lý Quốc Thắng, Cung Tâm Khiết, Thương Ly... còn qua cả nhà Lâm Sâm nữa.

Nhà Lâm Sâm là một căn nhà kiểu Tây, hai tầng rất đẹp. Phòng rộng rãi, sáng sủa, phòng khách chừng bốn mươi mét vuông bày một bộ sofa giữa nhà, trên bàn là trà bày một lô đĩa lớn đĩa nhỏ các món đồ ăn vặt cùng hoa quả. Ba mẹ Lâm Sâm không có nhà, hôm nay cả nhà họ tới nhà bác cả ăn cơm. Lâm Sâm nhận được điện thoại, biết buổi chiều các bạn sẽ tới chúc Tết nên ăn cơm trưa xong liền nhanh chóng về nhà đợi mọi người. Nhiệt tình mời mọi người ngồi, cậu nhét cho mỗi người một lon nước. “Mọi người cứ ăn, cứ uống, cứ chơi cho thỏa đi.”

Vì nhà cậu không có người lớn nên cả lớp quyết định sẽ “đóng quân lâu dài” ở nhà cậu chơi nửa ngày. Nhà cậu có rất nhiều phòng, phòng này chơi mệt chuyển, phòng kia chơi tú lơ khơ, có phòng hát karaoke, có phòng mở phim ra xem... Mỗi người đầu đã vào đấy, chơi thật vui vẻ. Chơi tới tận chiều tối

vẫn chưa muốn về, Chu Minh Vũ đề nghị chỉ bằng cứ ở lại nhà Lâm Sâm làm com chiều ăn, bạn nào biết nấu com thì nấu com, ai không biết thì nhặt rau, rửa bát. Đề nghị nghe có vẻ hợp lý, mọi người đều hứng chí ủng hộ nhiệt tình.

Đang ngày Tết, nhà nào cũng có thịt khô, cá chưng, gà ướp muối, vịt kho tương... Món ăn mặn không cần lo, chỉ cần ra chợ mua thêm ít rau dưa là đủ. Lâm Sâm là chủ nhà, đương nhiên sẽ phụ trách đi mua đồ ăn, cậu có chút khó xử. “Minh có biết mua cái gì với cái gì đâu, các cậu muốn ăn gì nào?”

Bắt một cậu con trai như Lâm Sâm đi chợ đúng là có chút khó khăn, Vu Thiên cười cười. “Vậy cho cậu một phụ tá chọn đồ ăn xịn luôn. Tàn Chiêu Chiêu, cậu đi mua đồ cùng Mộc Mộc đi!”

“Phải đó, Chiêu Chiêu Mộc Mộc cùng đi mua đồ!”

Ý kiến của Vu Thiên được cả lớp ủng hộ nhiệt tình, mọi người không đợi phân trần, đẩy luôn Tàn Chiêu Chiêu và Lâm Sâm ra cửa, đi chợ mua đồ ăn.

Nhà không xa chợ, trước kia Lâm Sâm vẫn coi chuyện này thật tiện, mỗi lần mẹ nấu ăn thiếu cây hành, củ tỏi sai cậu đi mua, cậu chạy qua chạy lại chưa đầy năm phút đồng hồ. Đến giờ được đi chợ cùng Tàn Chiêu Chiêu, cậu lại hận con đường này quá ngắn. Thật là... sao chợ không xa nhà cậu một chút nhỉ?

Tàn Chiêu Chiêu lại vô cùng mừng rỡ vì chợ gần như thế, hai người họ đi cùng nhau thường rất ít nói chuyện, cô không phải người khéo bắt chuyện, Lâm Sâm bình thường vẫn có thể bắt chuyện với mọi người, nhưng đi với cô thế này lại có phần ngượng ngịu, vụng về. Từ trong nhà ra gặp gió lạnh, cậu hỏi cô lạnh hay nóng? Lẽ ra phải hỏi có lạnh hay không mới đúng chứ! Cô không kịp đưa tay che miệng cười, cậu phát hiện mình lỡ lời cũng ngượng ngùng nở nụ cười. Cười xong lại có vẻ lo sợ mình sẽ nói ra những chuyện ngớ ngẩn nên ít mở miệng hơn. Cậu không nói chuyện, cô càng im lặng, hai người cứ thế im lặng đi một mạch tới chợ. Đường xa hơn một chút, sự im lặng này kéo dài chỉ càng thêm xấu hổ.

Tới chợ, sự im lặng cuối cùng cũng chấm dứt, Tàn Chiêu Chiêu đứng ở hàng tỏi mua một ít tỏi về xào thịt khô, Lâm Sâm nhớ ra một chuyện, kể lại cho cô nghe như thật.

Lần ấy, mẹ cậu đang nấu com thì phát hiện nhà hết tỏi, liền sai cậu ra chợ mua nửa cân. Cậu chạy tới một hàng quen hỏi mua, người bán hàng hỏi cậu mua ngồng tỏi hay củ tỏi, cậu trợn mắt đành chạy về nhà một chuyến. “Mẹ à, mẹ muốn mua ngồng tỏi hay củ tỏi vậy?”

Mẹ cậu dở khóc dở cười. “Thằng ngốc này, không biết nấu cũng phải thấy mẹ nấu cho ăn như thế nào chứ? Mẹ chuẩn bị xào thịt khô mà còn hỏi mua ngồng tỏi hay củ tỏi à?”

Ở đây mọi người nấu ăn thường phối thịt khô với ngồng tỏi, xào lên mới thấy tròn vị. Đến chuyện này mà Lâm Sâm còn phải chạy về hỏi mẹ, đủ thấy bình thường cậu ta “quần tử xa nhà bếp” ra sao.

Tàn Chiêu Chiêu nghe vậy bật cười, vừa cười vừa nói, xóa bỏ cục diện bế tắc giữa hai người, tiết mục đi mua đồ của hai người sau đó còn có tính có toán.

“Cái chip mua một bó nh?”

“Bao nhiêu người như thế một bó không đủ đâu, ít nhất cũng phải hai bó.”

“Mua thêm cái gì đây? Đây có cà chua, có mua một ít về bác trứng không?”

Tuy đang là mùa đông nhưng vẫn có thể mua được các loại rau mùa hè trồng trong nhà kính, cà chua, dưa chuột xanh mọng bày la liệt trên quầy. Tàn Chiêu Chiêu chăm chú nhìn. “Mua cà chua cũng được, nhưng đồ hàng này không ngon, ra chỗ khác tìm xem.”

So với bạn bè cùng lứa, Tàn Chiêu Chiêu sành sỏi chuyện chợ búa hơn hẳn. Cô có thể dễ dàng nhận ra đồ nào tươi, đồ nào ngon, khác hẳn Lâm Sâm chỉ ngây ra nhìn nửa ngày cũng không hiểu cà chua này không ngon ở chỗ nào. Nhìn qua quả nào quả nấy vừa to vừa hồng, ngon mắt thế còn gì! Thế mà Tàn Chiêu Chiêu không mua, chạy qua bên kia mua mấy quả vừa nhỏ vừa xanh, còn sần sùi có vết rậm nữa.

“Quả này ngon hơn quả trước ở chỗ nào?”

“Cậu không biết à? Những quả đẹp mắt như thế thật ra đều được phun thuốc kích thích cho chín đều, nhìn qua thì ngon chứ ăn chẳng ra sao. Mấy quả nhỏ nhỏ này trông hơi xấu xí nhưng ngon hơn nhiều, ăn cũng an tâm hơn.”

Giờ Lâm Sâm mới hiểu ra. “Ra thế! Hóa ra đồ ăn cũng không thể “trông mặt mà bắt hình dong” được nh?”

Cẩn thận mua đồ xong, hai người linh kinh xách về túi lớn túi bé. Được đi chợ cùng cô gái mình thích, xách một túi rau diếp xanh non, cái chip mỡ màng, cà chua hồng hồng xanh xanh... Vừa có chút hương vị của những chuyện sinh hoạt vụn vặt vừa có hương rau cỏ thơm ngát, Lâm Sâm cảm thấy chiều nay thật ấm áp, thật đẹp, chẳng biết làm sao diễn tả thành lời.

Mấy nữ sinh thay nhau xuống bếp, mỗi người một tay trở tãi bếp núc, cuối cùng cũng thành một bàn ăn đầy. Nam sinh ban đầu vừa nhìn thấy đã vô cùng hưng phấn. “Xem ra các cậu ai cũng có tổ chất vợ hiền mẹ đảm nh!” Khen hết lời nhưng ném một miếng thì cả đám đều có vẻ mặt khác thường. Nữ sinh lớn tiếng dọa: “Cầm được bảo là không nuốt được, bọn mình không mất công thì cũng mất sức, khổ sở mới làm ra được chỗ thức ăn này. Mặc kệ các cậu muốn làm sao thì làm, phải ăn cho hết. Ai ăn không hết sẽ là kẻ thù chung của con gái lớp Xã hội 3 này!”

Nam sinh đương nhiên không ai muốn trở thành kẻ thù chung của con gái, tất cả đều làm ra vẻ “thấy chết không sờn”. “Được, bọn mình ăn, chẳng qua là

chịu hy sinh tí thôi!”

Quả thật, đồ ăn trên bàn đúng là không ngon, các bạn nữ phần lớn tay nghề chưa tới đâu, chỉ miễn cưỡng xào xào đảo đảo cho xong, món đậm món nhạt, nửa chín nửa sống. Xem ra chỉ có đĩa thịt khô xào tỏi của Tần Chiêu Chiêu là đạt chuẩn nhất, ngon nhất. Nam sinh liếc mắt với Lâm Sâm, cười. “Mộc Mộc à, Tần Chiêu Chiêu nấu cơm on nờ!”

Tất nhiên Lâm Sâm cũng biết là ngon, thậm chí còn có phần ngon hơn mẹ làm. Cậu bèn đánh liền một mạch ba bát cơm với thịt xào tỏi, ăn đến no căng mới thôi.

Vừa ăn cơm chiều vừa cười cười nói nói tới tận tám giờ mới tàn cuộc, ba mẹ Lâm Sâm cũng về đến nhà, cả lớp xin phép về, các bạn nam đưa các bạn nữ về. Đường nhiên Lâm Sâm muốn đưa Tần Chiêu Chiêu về, nhà cô ở xa nhất, đường ở vùng ngoại thành không có đèn, buổi tối thừa thớt, vắng người, không đưa cô về tận nhà sao yên tâm được? Cô vẫn xua tay nói không cần, cậu nghe tiếng được tiếng không, vẫn dắt xe đạp ra, đi cùng cô.

Đường vùng ngoại ô yên tĩnh, âm u, vầng trăng uốn cong lơ lửng giữa trời rải ánh sáng bàng bạc, bốn bề cây gần núi xa phủ một màu đen đậm đậm, nhạt nhạt. Nhà trong núi, từng ô cửa sổ sáng trưng, vô cùng lộng lẫy. Thình thoảng, một chiếc ô tô lướt qua mang theo hai ánh đèn sáng rực thoát ầm thoát hiện như sao băng.

Không có đèn đường, ánh sáng mờ mờ, đường lại không bằng phẳng... Ngày ngày có rất nhiều xe tải lớn chạy qua những con đường vùng ngoại thành, đường nhựa bị ép nứt toác khắp nơi, lâu ngày không được tu sửa. Chính quyền thành phố chỉ biết làm cho đẹp mặt ngoài, để tâm coi nói, chỉnh trang, tu sửa cho những con đường trong thành phố vừa rộng vừa đẹp, không quan tâm tới những con đường vùng ngoại thành.

Lâm Sâm đã đạp xe qua con đường này mấy lần vào buổi tối, cũng tạm nhận thức được tình trạng thê thảm của mặt đường nên vừa đi vừa nhắc Tần Chiêu Chiêu cẩn thận, đi chậm một chút, chú ý nhìn đường. Cậu chỉ chăm chăm nhắc nhở, kết quả chính mình lãnh đủ, vấp phải một ổ gà lớn, cả người cả xe ngã soài soài trên đất.

Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng dừng xe. “Cậu không sao chứ?”

“Không sao, không sao.”

Thật ra Lâm Sâm có sao. Cậu ngã đau như thế, miệng đập xuống đất, môi trên rách một miếng lớn, liếm thử thấy đau rát, miệng đầy máu tanh nồng. Nhưng làm sao có thể báo với Tần Chiêu Chiêu là mình bị thương được. Trước mặt người con gái mình thích mà ngã một phát thảm hại như thế đã đủ xấu hổ lắm rồi, giờ còn báo với cô mình bị thương, rất đau, thì càng mất mặt.

Cậu cố sức liếm sạch máu trên môi, không để Tần Chiêu Chiêu nhận ra. Cũng may, vùng ngoại thành không có đèn đường, trời tối nên cô không thể nhận ra cậu bị thương rách miệng. Hai xe tiếp tục đi, cậu đưa cô về đến tận nhà. Nhà có mở cửa, ánh sáng hắt ra ngoài, cậu nhanh chóng lùi hai bước đứng khuất vào chỗ tối.

“Lâm Sâm, cảm ơn đã đưa tôi về. Vào nhà ngồi chơi chút đi!”

“Thôi thôi, không còn sớm nữa, cậu về nghỉ đi.”

Nếu không bị thương, được Tần Chiêu Chiêu mời với Lâm Sâm mà nói là cầu còn chẳng được. Có điều, giờ miệng cậu đầy mùi máu tanh nồng, chắc chắn trên mặt vẫn còn vết máu, cậu không muốn để cô nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác, thê thảm của mình, đành nhịn đau xin miễn.

Lâm Sâm về đến nhà, soi gương xem vết thương trên miệng, vừa trông thấy là lắp bắp kinh hãi. Mặt mũi sưng vù, gần nhân trung bị rách một vết rất sâu trông có thể xé miệng thành hai nửa, thoát nhìn giống con thỏ bị sút môi. Cậu lập tức gào lên: “Mẹ ời!!!!!!”

Mới hôm được nửa câu cậu đã ngừng bật vì môi đau. Con trai mười tám sắp sang tuổi trưởng thành, bình thường thích phô trương, thích thể hiện, thích làm ra vẻ nam tử hán đại trượng phu, nhưng đến lúc gặp nạn vẫn theo bản năng của thằng nhóc con, gọi mẹ trước tiên.

Nghe tiếng con trai gọi có vẻ khác thường, vợ chồng Lâm gia cùng nhau chạy tới, thấy bộ dạng cậu, hai người phát hoảng. Sao tự nhiên rách miệng thế kia? Hai người lập tức đưa cậu tới bệnh viện, may mắn hôm nay thím cậu trực đêm, dắt ngay cậu đến phòng cấp cứu.

“Bác sĩ Phùng, cháu tôi bị ngã xe đạp. Ông xem giùm, miệng rách một vết lớn thế này, nên xử lý sao đây? Nghe nói nếu phải khâu sẽ để lại sẹo, thế còn gì là mặt nữa?”

Thím đã nói hết những lời đau buồn Lâm Sâm vẫn giấu trong lòng. Tuy con trai không chú trọng dung mạo như con gái nhưng có ai không yêu quý mặt mình, có ai tình nguyện mang sẹo bao giờ đâu? Ai tình nguyện mặt mũi hốc hác? Chẳng qua ban nãy cậu còn ngại, đến giờ thím đã nói ra vậy rồi, cậu thật sự hồi hộp đồng tai, ngược mắt nhìn bác sĩ.

Bác sĩ Phùng cẩn thận xem xét vết thương của Lâm Sâm, nói không cần phải khâu, chỉ cần dùng cao dán hai bên mép rách lại với nhau để nó tự liền là được, như vậy sẽ không để lại sẹo.

Một miếng cao dán vết thương gánh vác trách nhiệm “mặt mũi và thể diện” cho một thanh niên mười tám, tương lai đẹp xấu giờ chỉ có thể trông cậy vào nó.

Lâm Sâm mang nỗi lo này vào cả trong giấc ngủ, thình thoảng lại khẽ chạm tay vào miếng dán trên môi, thầm cầu nguyện nó có thể nhanh liền, không để lại sẹo. Hình như vết thương cũng hiểu được tâm trạng của cậu, hôm sau cậu không nhìn được bóc thử một góc miếng dán ra đã thấy môi trên liền lại một

chút. Tuy vết thương còn vết máu, miệng vẫn sưng tấy nhưng sưng rồi sẽ hết, máu đông vảy rụng đi không để lại sẹo là được rồi.

Tàng đá lớn đè nặng trong lòng Lâm Sâm cuối cùng cũng được trút xuống. Buông lui thân mình, cậu bắt đầu nhớ lại cảnh hôm qua mình lo lắng, thậm chí còn cầu xin thật xấu hổ quá, tự mắng mình: Không có tiền đồ gì cả, bị thương có tí mà đã làm âm ỉ như con gái, chẳng ra dáng đàn ông con trai chút nào!

Cơm trưa xong, Chu Minh Vũ gọi điện rủ Lâm Sâm đi chơi điện tử, vì “hình tượng khó coi” nên cậu nhất định không chịu đi. Nghe cậu kể nguyên nhân lâm vào cảnh “hình tượng khó coi”, Chu Minh Vũ cười âm ỉ. “Cậu đưa Tần Chiêu Chiêu về nhà mà bị thương, giờ phải bảo cô ấy đến thăm hỏi chứ, sao lại giấu người ta? Cậu ngượng hả? Để người anh em này giúp cậu nhé!”

Cậu nhất thời nóng nảy. “Đừng đừng, đừng có bảo với cô ấy.” Cậu không muốn để cô gái mình thích thấy miệng mình sưng vù như cái mặt heo thế này.

“À, biết rồi, giờ trông cậu rất khó coi nên không muốn để người ta thấy chứ gì? Thế này đi, mình bảo cô ấy gọi điện hỏi thăm cậu nhé!”

Lâm Sâm chần chờ một chút, gọi điện để Tần Chiêu Chiêu biết cậu thế nào thế này sao? Vậy có mất thể diện quá không? Đang chần chờ, Chu Minh Vũ đã cúp máy. Cậu nghĩ ngợi một chút, không gọi lại, dù sao cũng muốn được nghe tiếng của Tần Chiêu Chiêu. Cô chưa gọi cho cậu, cậu thực sự rất mong chờ.

Nói chuyện với Chu Minh Vũ xong, Lâm Sâm bắt đầu chầu chực quanh điện thoại, trong lòng khắp nơi không yên, chờ Tần Chiêu Chiêu gọi điện đến. Điện thoại đổ chuông, không phải tiếng của cô, ai đó hết tìm ba lại tìm mẹ cậu. Trong đó có một bác nào đó gọi tới hỏi mẹ cậu cách lên mũi đan len, mẹ cậu ôm ống nghe nói đến nửa ngày. Cậu hồi hộp không yên, chỉ sợ lúc Tần Chiêu Chiêu gọi tới máy đang bận.

“Mẹ, mẹ nhanh lên, con đang chờ điện thoại mà!”

Chật vật lắm mới chờ đến lúc mẹ buông máy xuống thì ba lại nhấc ống nghe gọi điện chúc Tết người quen. Cậu không dám âm ỉ với ba như với mẹ, chỉ có thể nhẹ giọng thương lượng: “Ba à, lát ba gọi tiếp được không? Giờ con đang chờ điện thoại.”

Lâm ba lấy làm kỳ quái. “Chờ điện thoại của ai mà để ý ác thế?”

Cậu mất tự nhiên, quay đầu tránh ánh mắt ba. “Bạn cùng lớp.”

Lâm ba làm lái xe cho cán bộ thành phố lâu năm, ít nhiều cũng có bản lĩnh quan sát sắc mặt người đối diện, vừa thấy bộ dạng của con trai liền hỏi ngay: “Bạn cùng lớp nào? Con gái à? Không phải tiểu tử mày lại muốn tìm người yêu đấy chứ?”

Mặt Lâm Sâm đỏ đến không thể đỏ hơn. Bậc làm phụ huynh lần đầu thấy con xấu hổ đỏ mặt, nhất thời vừa tức vừa buồn cười. “Ranh con, ba cho mày đến trường học chữ nghĩa, mày cũng giỏi thật, đi học còn tìm được cả người yu nữa. Lần này chọn được cô nào thế?”

Lâm ba là người thô kệch, không quen nói lời bùi tai, mấy từ “chọn được cô nào” khiến Lâm Sâm nghe xong hơi khó chịu, cảm giác như tình cảm của mình bị khinh thường. Cậu ngoảnh đầu, đứng lên đi về phòng, tức giận đập cửa. “Con chẳng chọn ai hết, ba đừng có nói mấy câu khó nghe như thế. Điện thoại đấy, ba thích gọi bao lâu thì tùy ba.”

Cũng may, lúc sau cả ba lẫn mẹ cậu đều ra khỏi nhà, mẹ sang hàng xóm chơi mặt chược, ba đi chúc Tết mấy người đồng nghiệp. Lâm Sâm lại mở cửa, thò mặt ra phòng khách chờ điện thoại, mỗi giây trôi qua dài như cả năm. Quái quỷ, chờ đến trưa vẫn không thấy có điện thoại. Cậu nghĩ ngờ không biết có phải điện thoại hỏng hay không, nhưng nhấc ống nghe lên vẫn thấy tín hiệu như bình thường mà! Chờ nửa ngày vô ích, sao Tần Chiêu Chiêu còn chưa gọi đến nhỉ? Chẳng lẽ Chu Minh Vũ không nói gì với cô? Lúc trước bảo gọi cho cô là đùa hay thật?

Cậu không nhìn được gọi lại cho Chu Minh Vũ, muốn bóng gió hỏi xem thế nào, làm sao có thể cứ ngồi không chờ thêm nửa ngày nữa được! Gọi lại mới biết Chu Minh Vũ không có nhà, mẹ cậu ta bảo cậu ta đã ra ngoài chơi từ chiều tới giờ chưa về. Thế này biết tìm ai mà hỏi đây?

Lâm Sâm vô cùng buồn bực. Cũng may đến giờ cơm Chu Minh Vũ gọi lại: “Mộc Mộc, xin lỗi, xin lỗi, trưa nay mình gọi cho Tần Chiêu Chiêu hai lần nhưng không có ai nghe, mình nghĩ là không có ai ở nhà nên nghĩ một lúc sau sẽ gọi lại. Có điều chiều đi chơi xong quên bưng máy. Về nhà thấy mẹ bảo cậu gọi điện tìm, mình mới nhớ ra. Mình vừa gọi điện cho Tần Chiêu Chiêu rồi, cô ấy nghe nói tới qua cậu bị thương nên lo lắng, còn bảo lát nữa sẽ gọi điện cho cậu...”

Lâm Sâm nghe vậy thì chấn động, chặn họng cậu ta, hỏi lại lần nữa: “Cô ấy nói lát nữa gọi hả?”

“Ừ, cậu cứ an tâm chờ điện thoại đi.”

“Được rồi, mình gác máy trước.”

Không nhiều lời với Chu Minh Vũ nữa, Lâm Sâm gác máy. “Chờ” Tần Chiêu Chiêu gọi tới là gặp mình, cậu nhất quyết không nhường máy cho ai, thế nhưng cậu phải “chờ” thật là lâu, chờ mà lòng như lửa đốt.

Cuối cùng Tần Chiêu Chiêu cũng gọi tới, Lâm Sâm cầm ống nghe, giọng nói trong trẻo ở đầu dây bên kia nhất thời như mật ngọt rót đầy lòng cậu. Giọng nói rất nhỏ, rất nhẹ, như thể không tiện nói chuyện, chỉ kịp hỏi vết thương của cậu thế nào, có đau không, giờ đã đỡ chưa? Chưa nói được mấy câu cô đã vội vàng cúp máy. “Mẹ tôi gọi rồi, không nói chuyện với cậu được nữa, sớm khỏe lại nhé!”

Chờ đợi bao lâu chỉ để nghe cuộc điện thoại chưa đầy hai phút nhưng Lâm Sâm cũng thấy thỏa nguyện. Ống nghe trong tay không nỡ đặt xuống, trong đầu cậu tự động tua lại đoạn hội thoại lúc này. Từng câu, từng chữ, giọng nói, ngữ điệu của cô cậu đều nhớ rõ, lâm nhâm tự hỏi mình: Sao giọng cô ấy

nhẹ nhàng thế nhỉ? Có phải sợ ba mẹ nghe thấy mình đang lén gọi điện cho con trai hay không? Cô ấy nói mẹ đang gọi, có phải ý là mẹ đang ở đó nên không tiện nói chuyện lâu với mình? Xem ra ba mẹ cô quản rất nghiêm, nếu không, chỉ gọi điện cho bạn nam trong lớp thôi, cô đâu cần cẩn trọng thế. Vậy mà cô vẫn lén ba mẹ gọi điện cho mình, lúc mẹ đến gần lại nhanh chóng cúp máy. Cô ấy như vậy, rõ ràng là liều vì mình đúng không?

Lâm Sâm càng nghĩ càng hả hê, ôm ổng nghe hoan hỉ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói: “Con trai, làm cái gì mà ngẩn ra cười nửa ngày thế?”

Nhất thời khôi phục tinh thần, phát hiện ba mẹ đang ngồi ở sofa nhìn mình chằm chằm, cậu đỏ mặt, lắp bắp: “Không... không có gì, con về phòng đây.”

Thấy con trai chạy như bay, Lâm ba nói với vợ: “Thằng ranh này còn bảo không thích ai. Cái bộ dạng không có việc gì mà cứ tùm tùm cười vừa rồi chỉ có ở mấy đứa thanh niên đang muốn kiếm người yêu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 46

Sau Tết âm lịch năm 2000, Tần Chiêu Chiêu tiễn Đàm Hiểu Yến lên tàu đi Quảng Đông. Trường cô đã sắp xếp cho sinh viên năm cuối tới thực tập một kỳ tại một công ty quần áo tại Đông Quan, Quảng Đông.

Trước kia, Tần Chiêu Chiêu kiến thức hạn hẹp chưa từng nghe nói đến thành phố Đông Quan. Những thành phố nổi tiếng được nhiều người biết đến nhất của tỉnh duyên hải Quảng Đông là Thâm Quyển, Quảng Châu, Châu Hải... Đông Quan là chốn nào, nằm ở đâu? Cô hoàn toàn không biết. Ban đầu Đàm Hiểu Yến cũng không biết, nghe nhà trường giới thiệu xong liền vui mừng khôn xiết kể cho cô nghe Đông Quan được vinh danh là một trong “Tứ tiểu long” của Quảng Đông, chính xác Đàm Hiểu Yến sẽ tới thực tập ở trấn Hồ Môn.

“Chính là trấn Hồ Môn nơi Lâm Tắc Từ đốt thuốc phiện của Anh ấy. Hồ Môn ở ven biển, Chiêu Chiêu, lần này mình muốn đi xem biển ở Hồ Môn. Mình chưa được thấy biển bao giờ.”

Đàm Hiểu Yến vô cùng mong mỏi chuyến đi xa này. Cô và Tần Chiêu Chiêu giống nhau, lớn chừng này tuổi mà chưa từng đi quá nửa bước khỏi tỉnh Giang Tây. Sống mười mấy năm ở một thành phố nhỏ nằm sâu trong lục địa, biển xanh thăm thẳm phương xa tràn đầy hấp dẫn mời gọi những cô gái trẻ. Tiếc nhất là nhà cửa mới sửa sang lại đẹp đẽ được một tháng đã phải đi xa.

Mang niềm khát khao được đến với biển và tương lai rộng mở, Đàm Hiểu Yến cùng các bạn cười cười nói nói theo giáo viên hướng dẫn lên tàu nam tiến. Một đám học sinh mười sáu, mười bảy cơ hồ đều lần đầu xa nhà, mọi chuyện đều vô cùng mới mẻ. Chuyến đi thực tập xa này với họ giống một chuyến du lịch hơn.

Phụ huynh tiễn con đi phân nửa đều mang gương mặt âu sầu lo lắng, luôn miệng dặn đi dặn lại con cái những việc cần làm. Mẹ Đàm Hiểu Yến dặn cô không dưới chục lần: “Ồ ngoài một mình cần tự biết chăm sóc mình nghe không? Làm việc phải cẩn thận, có chuyện gì nhớ gọi điện về nhà ngay nhé!”

“Mẹ, con biết rồi mà.”

“À đúng rồi, mẹ có gói cho con một ít đất quê mình, bỏ trong cái túi da ấy. Xuống dưới đó, nếu thủy thổ không hợp thì lấy một chén nước, pha ít đất quê mình vào, chờ đất lắng xuống, uống một ngụm nước trong là ổn.”

Đây là phong tục của thành phố này, người đi xa luôn mang theo một ít đất quê mình. Nghe nói ra ngoài không hợp thủy thổ, pha một ít vào nước uống sẽ khỏi. Phương pháp dân gian chẳng có khoa học nào chứng minh nhưng mọi người vẫn sẵn lòng tin tưởng, cha mẹ nào sắp tiễn con gái đi xa nhất định sẽ bỏ vào túi con một nắm đất quê nhà.

Đàm Hiểu Yến không đồng tình. “Gi chứ! Đất pha ra mà cũng uống được ấy à? Chẳng vệ sinh tí nào!”

“Con thì biết cái gì, người già ai ai cũng nói thế. Cứ mang một nắm đất quê mình, ra ngoài cũng an tâm hơn.”

Đàm Hiểu Yến làm mặt quỷ, nhỏ giọng nói: “Mẹ chỉ mê tín!”

Tần Chiêu Chiêu đặc biệt xin nghỉ đến tiễn Đàm Hiểu Yến. Mừng Sáu Tết, trường trung học thực nghiệm bắt đầu đi học trở lại, ngày thi càng đến gần càng cần tranh thủ từng giây từng phút. Nhưng có học hành thế nào, Tần Chiêu Chiêu vẫn muốn dành chút thời gian tới tiễn bạn thân. Từ cấp hai tới nay, hai người đã quen nhau sáu năm, sáu năm thân mật khăng khít không bí mật nào không sẽ chia với nhau; đến nay Hiểu Yến sắp đi xa, Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy lòng mình lưu luyến không rời.

Đàm Hiểu Yến cũng có chút buồn bực, nhưng vẫn rất mong mỏi, phấn chấn. Cô kéo tay Tần Chiêu Chiêu hứa hẹn: “Chiêu Chiêu, thi đại học xong nhất định phải đến Hồ Môn nhé, mình sẽ dẫn cậu đi xem biển.”

Đây là lời hứa tốt đẹp nhất, Tần Chiêu Chiêu gật đầu, cười. “Được rồi, năm nay nghỉ hè, nhất định mình sẽ đi Hồ Môn tìm cậu chơi.”

Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ vì không thấy Cao Dương tới tiễn Hiểu Yến, nghe cô rầu rầu bảo chưa kịp báo cho anh ta biết hôm nay mình sẽ đi. Hai hôm trước anh ta gây sự đánh nhau ở một quán game, trong lúc nóng nảy đã tiện tay phang một cái ghế vào đầu đối phương khiến người ta chảy máu, bất tỉnh nhân sự. Đánh người bị thương nặng như thế, anh ta sợ hãi chạy về quê trốn một thời gian. Người không ở trong thành phố, cô cũng không liên lạc được.

Niềm mong mỏi, tò mò về cuộc sống mới tốt đẹp đang chờ đợi giúp giảm bớt nỗi u sầu ly biệt đối với một đám học sinh trẻ tuổi, người đồ mắt nơi sân ga đa số là các bậc cha mẹ. Bọn trẻ còn háo hức nói với nhau về tương lai, tiền đồ muốn vươn tới sau này, một tương lai trong tương tượng xán lạn, rực rỡ.

Tàu sắp chuyển bánh, học sinh đã lên đủ, vẫy tay tạm biệt ba mẹ, bạn bè còn đứng trên sân ga trong tiếng còi vang. Không khí rất vị chia xa, một vài phụ huynh bắt đầu cúi đầu lau nước mắt. Nhóm học sinh đi lần này cơ hồ đều là con một, là báu vật ba mẹ vất vả nuôi lớn, giờ khắc này các con rời xa vòng tay chở che của ba mẹ, một mình ngán dặm tha hương, cha mẹ nào có thể cam lòng? Làm sao mà an tâm?

Nhìn mẹ khóc, không ít con cái cũng nước mắt ngấn dài, có nữ sinh còn khóc âm ỉ. Giờ khắc này họ bắt đầu nhận ra, mình sắp phải rời xa gia đình ấm áp, xa trường lớp, xa cha mẹ, xa cố hương thân thuộc, một mình chơ vơ giữa Hồ Môn xa xôi ngàn dặm. Nhất thời, trên tàu dưới sân nước mắt như mưa.

Mẹ Hiểu Yến vịn tay trên kính xe, lần theo đoàn tàu chậm chậm chuyển bánh, lớn tiếng dặn dò thêm lần nữa: “Hiểu Yến, con nhớ tới nơi thì nhanh chóng gọi điện về báo bình an nhé!”

Hiểu Yến như muốn khóc: “Mẹ, con biết rồi, con đến Hồ Môn sẽ gọi điện về nhà ngay.”

Tần Chiêu Chiêu và mẹ Hiểu Yến cùng chạy theo đoàn tàu, thấy Hiểu Yến ghé mặt sát cửa kính, giây phút chia xa rõ ràng, xót xa. “Hiểu Yến, nhớ viết thư cho mình!”

“An tâm, mình nhất định sẽ viết thư cho cậu!”

Đoàn tàu kéo còi mỗi lúc một dồn dập, bánh tàu nhanh dần, mẹ Hiểu Yến vẫn cố chạy theo đoàn tàu trên sân ga, giọng nói đột nhiên nghẹn ngào: “Hiểu Yến, ở ngoài một mình, nhất định phải tự chăm sóc bản thân nghe con.”

“Mẹ...” Tiếng Đàm Hiểu Yến nức nở truyền ra.

Sân ga ly biệt, một màn biệt ly khiến Tần Chiêu Chiêu nước mắt rờn rờn.

Học kỳ cuối cùng của đời học sinh trung học, các lớp bắt đầu treo lịch đếm ngược đến ngày thi đại học. Kỳ thi tháng Bảy đối với học sinh lớp mười hai tựa như lưới grom của vua Dionysius vẫn treo lơ lửng trên đầu Damocles, đem tới áp lực tâm lý cực kỳ nghiêm trọng.

Vô số cuộc thi, thi lớn thi nhỏ, thi tuần thi tháng, thi thử, thi sát hạch liên tù tì. Giáo viên nói trăm “thi” sẽ thành tay quen, luyện thi càng nhiều càng quen với tâm lý thi cử, đến khi thi thật sẽ không bị bối rối, đạt kết quả tốt hơn. Cách nói này có lý riêng của nó, chẳng qua thi cử nhiều khiến học sinh thực sự rất mệt mỏi, thành tích không ổn định, lúc cao lúc thấp. Những học sinh có thành tích giảm sút sinh ra lo âu, sợ sệt, tâm lý ngày càng khủng hoảng, suy sụp.

Lớp Xã hội 4 có một nữ sinh thành tích thi cử bị giảm một bậc, về nhà bị cha mẹ phê bình: “Rốt cuộc con bị làm sao vậy? Thành tích rớt một bậc. Xem em họ con thi tốt thế kia cơ mà, người ta còn nhỏ hơn con hai tháng mà học hành hơn con bao nhiêu. Sao con lại chẳng có tí tiền đồ nào thế?”

Nữ sinh kia vốn vì thành tích giảm sút mà mệt mỏi, lo âu, lại bị ba mẹ trách nặng như vậy thì cảm thấy thật buồn khổ, tự ti, đau đớn, tuyệt vọng... Cô trốn vào một góc khóc âm ỉ rồi dùng dao gọt bút chì rạch tay. Nếu phụ huynh không sớm phát hiện ra, đưa đi cấp cứu hẳn đã mất mạng rồi.

Nhà trường nhận được tin, lập tức phong tỏa hết tin tức, không để học sinh biết và triệu tập cuộc họp phụ huynh bất thường. Nhà trường và phụ huynh cùng bàn luận tìm cách giảm bớt và kéo dần áp lực tâm lý và gánh nặng tinh thần cho học sinh năm cuối. Rất nhiều phụ huynh lúc trước lớn tiếng quát mắng con cái nghiêm khắc khi nghe kể chuyện đều hoảng hốt, về nhà trở nên ôn hòa với con hơn rất nhiều. Những từ “không có tiền đồ” này kia đều không dám nhắc tới chỉ sợ con cái mình cũng kích động rồi nghĩ quẩn mà tự sát như nữ sinh kia.

Tần mẹ đi họp phụ huynh về, đặc biệt tìm con gái để tâm sự, dặn dò cô chỉ cần cố gắng hết sức học hành, cho dù không thể thi đỗ đại học cũng không sao, nhất định không nên đặt áp lực quá lớn lên bản thân...

Thời gian này Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy áp lực gấp bội vì cô cũng bị lùi vài bậc trên bảng xếp thứ tự. Bây giờ là thời điểm mấu chốt để chạy nước rút, học sinh ai nấy liều mạng học hành, cạnh tranh khốc liệt. Cô không phải người thông minh thiên bẩm, chỉ có thể càn cù bù thông minh, cố gắng gấp bội để bù đắp cho phần kém cỏi của mình. Ngày nào cũng thức khuya dậy sớm, học nhiều đến nỗi hai mắt thâm quầng nhưng kết quả cuộc thi gần đây nhất vẫn rớt một bậc. Cô không khỏi lo âu: tại sao cố gắng tới vậy vẫn không thể theo kịp mọi người? Chẳng lẽ mình ngu ngốc đến mức đó sao?

Nỗi lo âu của cô không biết phải nói với ai, Đàm Hiểu Yến đi rồi, cô không còn bạn bè nào có thể tâm sự mọi chuyện được nữa. Đương nhiên cô vẫn thư từ qua lại với Đàm Hiểu Yến, nhưng thư của Hiểu Yến cũng ngập đầy những thất vọng về kỳ thực tập. Cái gọi là thực tập mà nhà trường sắp xếp cho các cô thực chất là làm công nhân may trong một khu công nghiệp ở Hồ Môn. Xưởng làm việc hết sức đơn điệu, buồn tẻ, công việc lại vất vả, ngày nào cũng làm việc từ tám giờ sáng đến sáu giờ tối chỉ được nghỉ trưa một tiếng đồng hồ, buổi tối lắm khi còn phải tăng ca. Thành phẩm sản xuất ra đưa đi tiêu thụ khắp nơi, ông chủ thu lãi lớn nhưng tiền lương “thực tập sinh” của họ thì ít đến thảm thương, một giờ tăng ca được có hai đồng.

Học sinh mười mấy tuổi đầu vừa mới ra đời, lần đầu nếm khổ sở như vậy, chịu được mấy ngày đầu tiên đã khóc suốt mướt, nhớ nhà đòi về. Giáo viên

hướng dẫn đưa mọi người tới đây nói, đây là nơi thực tập được nhà trường thỏa thuận sắp xếp sẵn, trường chọn đơn vị thực tập này đã là tốt lắm rồi. Tuy tiền công thực tập và tăng ca thấp một chút nhưng có còn hơn không. Học sinh vừa ra trường, tay nghề, trình độ thiết kế thời trang chưa tới đâu còn muốn thế nào nữa? Làm gì có chuyện vừa mới tốt nghiệp đã có văn phòng cho bọn họ khoan khoái, thoải mái ngồi bàn giấy thiết kế chứ?

“Phàm là việc gì cũng từ từ mới tới được. Các em phải học từ đầu, chưa cần cố nhảy cao chạy xa làm gì. Việc thực tập các em nhất định phải tham gia, nếu không sẽ bị treo bằng tốt nghiệp.”

Treo bằng tốt nghiệp quả đúng là đòn sát thủ, khiến phần lớn học sinh phải chịu uất ức ở lại thực tập, chỉ còn một số ít không quan tâm mà bỏ về. Họ chịu khổ không nổi, gọi điện về nhà khóc lóc kể lể, khiến ba mẹ đau lòng vạn phần. “Không tốt thì con về nhà đi, ngàn vạn lần không cần gắng gượng làm gì, đừng để hại tới bản thân.”

Đàm Hiểu Yên vẫn ở lại, mỗi lần gọi điện về nhà cô cũng không hề nhắc tới chuyện một ngày phải làm việc vất vả mười mấy tiếng liền, luôn nói chuyện vui, không bao giờ đề cập tới chuyện không hay, chỉ đến khi viết thư cho Tần Chiêu Chiêu mới dám kể những chuyện này.

“Chiêu Chiêu, làm công nhân thật sự rất vất vả. Mỗi ngày mình phải làm mười mấy tiếng liền, về ký túc xá là nằm bẹp luôn. Đến Hồ Môn bao lâu rồi mà mình vẫn chưa biết biển ở đâu. Ngày nào cũng phải đi làm, ngày nào cũng phải tăng ca. Có thời gian rảnh cũng chỉ đủ đi dạo trong khu công nghiệp, chẳng biết bao giờ mình mới ra ngoài đi ngắm biển được.”

Đàm Hiểu Yên cũng có bao nhiêu nỗi khổ thầm kín, Tần Chiêu Chiêu không dám mang thêm vấn đề của mình ra làm phiền cô nữa, trong thư chỉ nói tới chuyện của Cao Dương.

Người bị Cao Dương đánh trọng thương ở tiệm game được đưa tới bệnh viện mấy ngày, cuối cùng bác sĩ tuyên bố không thể cứu được nữa. Vụ này bỗng dưng thành to chuyện, từ tội hành hung gây thương tích đột nhiên thành tội giết người. Trong sổ của cảnh sát, Cao Dương vốn bị quy vào dạng thanh niên bất lương, lần này mắc vào vụ án này, cảnh sát ra quân giăng thiên la địa võng bắt bằng được anh ta, nghe nói ít nhất cũng bị phán tử hình treo[1].

[1] Án phạt tử hình nhưng chưa lập tức thi hành, sau khi bị tuyên án, bị cáo sẽ thực hiện hai năm tù cải tạo lao động và xem xét kết quả.

Chuyện Cao Dương cố tình hành hung người khác đến tử vong phải đi tù trở thành một vụ án điển hình về tội phạm thanh thiếu niên được đăng lên báo ở thành phố. Đối với một thành phố nhỏ bé còn chú trọng an ninh trị an, những vụ án giết người lớn như thế này không có nhiều, đặc biệt lần này thủ phạm lại là một nam sinh chưa đầy mười chín tuổi, đương nhiên sẽ trở thành một vụ việc nổi bật đáng được đưa tin.

Tần Chiêu Chiêu nghe tin này, thần thờ chần động mất nửa ngày. Giết người... Cô vốn tưởng chỉ trong phim mới thấy cụm từ máu me, khủng bố này, chẳng liên quan gì tới thế giới cô sống, những người cô quen. Vậy mà giờ đây, chính Cao Dương trở thành kẻ sát nhân. Cô vẫn còn nhớ rõ lắm, nam sinh rắn rỏi, thẳng thắn kia vốn không phải người xấu, tại sao đột nhiên hóa thành kẻ sát nhân? Nghe nói tới đó ở quán game, anh ta chỉ cãi nhau qua loa với người kia, sau đó dẫn tới xô xát, anh ta không nghĩ ngợi gì, vung cái ghế nện cho đối phương một cái. Chính là, nện một cái, từ nay vạn kiếp bất phục.

Đàm Hiểu Yên nhận được thư, hồi đáp rất nhanh, trong thư đầy khiếp sợ và cảm khái, cuối thư còn viết:

“Chiêu Chiêu, mình chưa từng nghĩ mọi chuyện có thể ra nông nổi này. Vốn cha mẹ anh ấy đã nhờ người giới thiệu cho anh ấy đi làm ở một đại lý xe rồi, anh ấy còn nói với mình đi làm rồi nhất định sẽ không sinh sự, đánh nhau với người ta nữa. Vậy mà giờ... Thế sự quả thật khó lường!”

Thế sự khó lường! Mười tám tuổi, Tần Chiêu Chiêu và Đàm Hiểu Yên lần đầu tiên nhận thức được bốn chữ “thế sự khó lường”. Một thanh niên hào hiệp, phong nhã như Cao Dương đột nhiên trở thành tù nhân chính là ví dụ sắc nét nhất cho bốn chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 47

Vì Đàm Hiểu Yên đi xa, vì Cao Dương vào tù, vì áp lực học hành thi cử, gần đây tâm trạng Tần Chiêu Chiêu luôn không tốt, lúc nào cũng ủ rũ.

Giờ tự học tối nay đột nhiên mất điện, tiếng vỗ tay rộ lên trong phòng học. Quên ngày quên đêm, chỉ có học, học và học, đột nhiên mất điện khiến chuyện học tập không thể không tạm ngừng, học sinh có thể tạm nghỉ ngơi, buông bỏ chuyện học tập một chút, thấy vui mừng như Tết đến. Giáo viên trực ban tới các lớp báo mọi người chờ trong phòng học, thầy giáo đi xem nguyên nhân mất điện rồi mới quyết định có ngừng giờ tự học hôm nay hay không.

Giáo viên đi rồi, từng tốp năm tốp ba chuẩn khỏi phòng học ra ngoài hít thở một hơi. Tần Chiêu Chiêu cũng ra ban công ở góc hành lang đứng một lát, gió đêm mang theo hơi lạnh đầu xuân thổi tới mặt, cô vô thức siết chặt áo khoác.

“Tần Chiêu Chiêu, đừng đứng đây, chỗ này gió to, cẩn thận bị cảm.”

Là tiếng của Lâm Sâm

Mùng Sáu Tết, học sinh hăm hở quay lại trường học, rất nhiều bạn không đến trường nữa, trong đó có cả Lâm Sâm. Kỳ cuối cấp ba là giai đoạn nước rút chuẩn bị thi vào đại học và cao đẳng, một số học sinh tự biết mình không thể thi đỗ hoặc không muốn thi đại học không đến trường nữa mà tính đường khác, mấy tháng sau quay lại trường lấy bằng tốt nghiệp là được. Giáo viên cũng chỉ mong sao những học sinh vẫn lập lờ đánh lộn con đen này nhanh rồi đi, bớt cho họ một mối quan tâm.

Lâm Sâm không đi học, ban đầu mọi người còn tưởng cậu ta sẽ không đi học nữa, sao mấy hôm trước tới nhà chúc Tết không thấy cậu ta nói năng gì nhỉ? Sau đó mới thấy giáo viên chủ nhiệm báo Lâm Sâm xin phép nghỉ, đi học muộn vài ngày.

Tần Chiêu Chiêu nghe nói cậu ta xin phép, không khỏi nhớ tới chuyện tối đó cậu ta bị ngã trên đường đưa mình về. Lúc ấy cậu ta nói không sao nhưng hôm sau Chu Minh Vũ gọi điện tới báo cậu ta bị thương, môi toạc một miếng, mặt bị rách. Cô nửa tin nửa ngờ, lần trước Vu Thiển đã mang chuyện đi “cấp cứu” để trừu Lâm Sâm, cô cảm thấy lời Chu Minh Vũ cũng có phần không đáng tin, nhưng vẫn đồng ý gọi điện hỏi thăm Lâm Sâm một chút. Dù sao, người ta cũng vì cô mà bị thương.

Lúc Chu Minh Vũ gọi tới, người nhận điện thoại là mẹ cô. Lúc cô nhận điện thoại, mẹ vẫn một mực đứng bên cạnh, giả như đang thu xếp đồ đạc nhưng rõ ràng là có ý ở cạnh nghe cô nói chuyện. Đây là thời kỳ vô cùng quan trọng, bậc làm cha mẹ nào cũng thấy căng thẳng, hồi hộp khi tự nhiên có bạn học khác giới gọi điện cho con gái mình. Chẳng mẹ nào muốn thi tốt nghiệp đến nơi rồi mà con gái mình tự nhiên lại rơi vào chuyện yêu đương.

Quả nhiên, cô vừa cúp máy mẹ đã hỏi luôn: “Bạn học nào bị ngã mà con phải gọi điện hỏi thăm?”

“Tôi qua Lâm Sâm đưa con về nên bị ngã, lúc đó con hỏi cậu ấy bảo không sao, hóa ra bị ngã đập môi, toạc một vết lớn, thiếu chút nữa rách cả mặt. Mẹ, mẹ nói xem con có nên gọi điện hỏi thăm cậu ấy một chút không?”

Tần Chiêu Chiêu hỏi lại mẹ vốn không phải đề trung cầu ý kiến mà giống như cách tướng quân hỏi ngược mà thôi: “Mẹ nói xem con có nên gọi điện hỏi thăm cậu ấy một chút không?... Nhất định phải gọi.”

Nhưng Tần mẹ lại tưởng con gái đang hỏi ý kiến thật. Bà nhớ ra, trước kia Lâm Sâm đã từng thích Tần Chiêu Chiêu, không biết chừng giờ vẫn thích, nếu không tối qua sao tự nhiên đưa con bé về? Bao nhiêu con trai như thế, ai đưa về chẳng được? Cậu ta đưa con gái mình về mới ngã bị thương, con mình gọi điện hỏi thăm một chút cũng là điều nên làm. Có điều, bà không thể không nghĩ sâu xa hơn: con trai, con gái tuổi này rất dễ vì cha mẹ không để tâm mấy chuyện nhỏ nhỏ mà nảy sinh tình cảm, hơn nữa đã có tình cảm là không thể vãn hồi. Bà vẫn muốn cẩn thận là thượng sách, ngàn vạn lần không thể để xảy ra chuyện vào lúc quan trọng này được. Tuy trước mặt con vẫn bảo không thi đỗ đại học cũng không sao, nhưng nói thế chỉ để giảm bớt áp lực cho con mà thôi. Thực tế, bà rất mong con gái có thể đỗ đại học. Đối với những gia đình công nhân bình thường như nhà bà, con cái muốn có tương lai tốt đẹp chỉ có thể nỗ lực học hành. Cố gắng thi vào một trường đại học tử tế, sau này có thể kiếm được công việc tốt, riêng khoản này ba mẹ không thể giúp gì được. Con gái bà xưa nay vẫn luôn cố gắng, bà không muốn mọi nỗ lực của con gái bấy lâu nay uổng phí như cùi ba năm thiêu một giờ.

“Không cần gọi, tối hôm qua ngã xong nó còn đưa được con về đây thì nhất định là chẳng sao hết. Hơn nữa, tối hôm qua nó không nói cho con biết, sao tự nhiên hôm nay lại bảo người khác gọi đến báo cho con? Có thể là cậu bạn học lúc nãy nói đùa thôi. Được rồi, tốt nhất con nên tranh thủ thời gian đi ôn bài đi.”

Mẹ nói vậy, Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy có lý, có thể Chu Minh Vũ đang trừu cô, vì thế cô nghe lời đi học bài, nhưng trong lòng vẫn nghĩ mãi về chuyện này. Hôm qua, lúc Lâm Sâm ngã cô nghe một tiếng động rất lớn, hẳn là ngã rất đau nhưng cậu ta lại nói không sao. Trời tối, cô không thể thấy rõ cậu ta có không sao thật không. Đến khi về đến nhà, cậu ta lại đứng khuất trong bóng tối tạm biệt, cũng không vào nhà ngồi. Có phải vì bị thương nên mới thế không?

Tưởng tượng như vậy, cô cảm thấy cần phải gọi điện thoại cho Lâm Sâm, nhưng mẹ không đồng ý, cô cũng có thể đoán ra vài phần nguyên nhân mẹ không tán thành, quyết định lén gọi cho cậu ta.

Điện thoại trong phòng khách, ba mẹ đóng cửa xem ti vi trong phòng lớn, tránh để ảnh hưởng tới cô, cô rón rén đi ra lấy điện thoại gọi cho Lâm Sâm, giống như viên du kích lén lút trước tầm mắt địch. Cô hạ giọng nói nhỏ, chưa được mấy câu đột nhiên nghe tiếng mẹ ở phòng bên đang gọi, cô cả kinh, nhanh chóng cúp điện thoại.

Mẹ kêu cô qua xem một loại thuốc bổ não đang quảng cáo trên ti vi. “Nghe nói dùng cái này rất tốt, bạn của con có ai dùng cái này không, cảm thấy sao? Nếu có hiệu quả mẹ cũng mua mấy hộp cho con dùng.”

Cô lắc đầu. “Mẹ đừng phí tiền. Bạn con dùng mấy thứ này chẳng thấy hiệu quả gì, họ nói mấy đồ này toàn là lừa tiền.”

Hôm đó gọi điện vội vội vàng vàng, không kịp nói gì. Cô chỉ hỏi thăm thương thế, cậu ta vẫn khẳng khái không sao, vết thương nhỏ, cũng không đau. Vậy mà đến khi đi học chính thức lại xin nghỉ, cô đoán vết thương chưa khỏi hẳn nên cậu ta không dám ra ngoài gặp ai. Cậu ta rất sĩ diện, bị ngã đập môi đương nhiên không muốn để ai biết.

Vài ngày sau Lâm Sâm đi học lại, cô âm thầm để ý mặt cậu ta, vết thương trên môi đã gần như không thấy dấu vết, lòng cũng thờ phào. Bất luận ra sao, cô cũng không muốn trên mặt cậu ta có sẹo vì mình.

Tần Chiêu Chiêu vừa ra ban công đã nghe thấy tiếng cậu ta, rõ ràng Lâm Sâm theo cô từ trong phòng. Cô đáp lại sự quan tâm của cậu ta bằng nụ cười ngượng ngùng. “Không sao, không lạnh lắm.”

“Tần Chiêu Chiêu, gần đây có chuyện gì khiến cậu bất ổn không yên à?”

Cậu ta nhận ra cô đang phiền não sao? Tần Chiêu Chiêu nao nao, ậm ừ: “Không có gì.”

“Có phải vì kết quả thi gần đây nhất giảm sút nên lo lắng không? Thật ra, một, hai lần thất bại cũng không thể nói lên điều gì. Cậu học hành vất vả như vậy, trời sẽ không phụ lòng đâu.”

Tần Chiêu Chiêu không bao giờ nghĩ Lâm Sâm sẽ nói những lời này với mình. Ánh mắt cậu ta chân thành như thế, giọng nói khẩn thiết như vậy, cô không tự chủ được liền kể cho cậu ta nghe những tâm tư giấu kín trong lòng bấy lâu nay: “Cậu không biết đâu, tuy tôi rất cố gắng nhưng thành tích chẳng tiến bộ bao nhiêu. Tôi cảm thấy hơi nản, không biết có phải mình ngốc thật hay không?”

“Làm sao mà cậu ngốc được, nếu cậu mà ngốc thì học sinh dốt như tôi chẳng phải hết thuốc chữa sao? Cậu cũng không nên tạo áp lực lên bản thân quá, một, hai lần thi không tốt liền nghĩ quẩn. Cậu ngàn vạn lần không nên như thế, nếu không...”

Cậu ta đột nhiên im lặng, Tần Chiêu Chiêu thấy kỳ lạ. “Nếu không sẽ thế nào? Sao cậu không nói tiếp đi?”

Chần chừ một lúc cậu ta mới khẽ nói tiếp: “Tôi kể cho cậu nghe một chuyện, cậu tuyệt đối không được kể cho ai nghe đấy.”

Lâm Sâm kể lại cho Tần Chiêu Chiêu nghe chuyện nữ sinh lớp Xã hội 4 vì thành tích tuột dốc mà rạch tay tự sát. Nhà trường giữ kín chuyện này là vì sợ ảnh hưởng tới học sinh năm cuối, chẳng qua thím của cậu làm ở bệnh viện, trực tiếp tham gia cứu chữa cho nữ sinh kia nên mới biết. Cậu nghe chuyện xong, lập tức nhớ tới Tần Chiêu Chiêu. Gần đây thành tích của cô cũng giảm vài bậc, liệu cô có nghĩ quẩn hay không?

Suy nghĩ này khiến Lâm Sâm cảm thấy lo lắng, liên tục quan sát Tần Chiêu Chiêu, nhận ra gần đây cô không được vui khiến cậu căng thẳng, phải tìm cơ hội nói chuyện với cô.

Tần Chiêu Chiêu nghe xong, vô cùng kinh hãi. “Thật sao? Cô ấy tự sát thật ư?”

“Lừa cậu tôi là rùa đen rụt đầu. Bác sĩ nói cô ấy không chịu nổi áp lực lớn mới nhất thời nghĩ quẩn, cậu đừng có mà như cô ấy nhé!”

Giờ thì Tần Chiêu Chiêu đã hiểu vì sao nhà trường đột nhiên tổ chức cuộc họp phụ huynh bất thường, mẹ cô đi họp về lại có chút căng thẳng nhưng vẫn nhún nhường với cô, thi trượt cũng không sao. Tuy vậy, cô dứt khoát không chịu làm chuyện điên rồ như nữ sinh kia, cô cần sống thật tốt, cần đỗ đại học để thực hiện giấc mộng Thượng Hải của mình.

“Cậu sợ tôi sẽ giống bạn nữ sinh kia à? Không đâu?”

“Không thi tốt. Tần Chiêu Chiêu, cần thả lỏng bản thân, đừng tự gây áp lực cho mình, kết quả của cậu nhất định sẽ tăng lên. Phải rồi, lúc nào cậu thấy áp lực hay căng thẳng quá thì cứ thử thở thật sâu xem sao, tôi nghe nói thở sâu là phương pháp giảm áp lực hữu hiệu nhất. Hít sâu một hơi như thế này rồi từ từ thở ra...”

Lâm Sâm vừa nói vừa làm, còn ra hiệu cho Tần Chiêu Chiêu làm theo. Cô cũng thử hít một hơi thật sâu, hình như cũng có hiệu quả, bao nhiêu u sầu, buồn bực trong lòng từ từ theo hơi thở ra ngoài, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Cô thấy có tác dụng, cậu cũng mỉm cười: “Có tác dụng là được rồi, không cần cảm ơn đâu.”

Đúng lúc này, đèn bật sáng, phòng học tối đen nhất thời sáng rực. Một ngọn đèn trên ban công chiếu rọi hai nam nữ sinh mười tám tuổi, ánh đèn sáng ngời phủ ánh vàng cam lên gương mặt trẻ trung tươi cười của họ, sinh động tự nhiên.

Tháng Năm, đã nghe mùi cạnh tranh khốc liệt của trận chiến không khói để vào đại học ngày càng nồng đậm.

Đầu tiên là kỳ thi trung học toàn quốc, kế đó là thi thử ở trường, rồi lại thi thử toàn thành phố... hết cuộc thi này tới cuộc thi khác, đều là tập dượt cho kỳ thi đại học. Thành tích gần đây của Tần Chiêu Chiêu không quá kém. Có lúc vươn lên thứ tám trong lớp, thấp nhất cũng thứ mười một. Đây là tận cùng khả năng của cô.

Tháng Sáu chấm dứt tất cả các cuộc thi thử, nhà trường không muốn dùng thứ bậc trong các bài thi để tạo thêm gánh nặng tâm lý cho học sinh nữa. Bây giờ chuyện quan trọng nhất là đăng ký nguyện vọng vào các trường đại học. Nguyên vọng 1, nguyện vọng 2, nguyện vọng 3 phải đăng ký như thế nào để có nhiều hy vọng đỗ nhất, đây cũng là chuyện khiến các bậc phụ huynh phải lo lắng, cân nhắc. Một nét bút nhỏ, một tờ giấy mỏng, quyết định vận mệnh một đời, có ai dám dễ dàng hạ bút?

Tần Chiêu Chiêu biết, với thành tích hiện tại, muốn đỗ vào những trường đại học danh giá ở Thượng hải là điều vô cùng khó khăn. Đăng ký nguyện vọng quan trọng nhất phải phỏng đoán chính xác khả năng của bản thân, sau khi đã có mục tiêu rõ ràng mới có hy vọng trúng tuyển. Vì vậy, cô chú trọng nghiên cứu kỹ lưỡng các trường đại học ở Thượng Hải, Nam Kinh và Hàng Châu gần đó trong kế hoạch tuyển sinh ở Giang Tây; cùng ba mẹ thương lượng thật kỹ, thận trọng chọn nguyện vọng. Hôm sau, cô tới trường, chính thức điền vào tờ đăng ký nguyện vọng, từng nét từng nét bút, chăm chút cẩn thận vẽ lên bản kế hoạch cho tương lai của chính mình.

Đăng ký nguyện vọng xong, còn không đến một tháng là tới kỳ thi chính thức. Tháng Sáu trời mỗi lúc một nóng, quạt điện quay không ngừng nghỉ suốt ngày đêm, mang chút hơi mát tới cho những học sinh đang chăm chú cho kỳ thi khốc liệt vào đại học.

Sau khi vào hè, một buổi chiều nóng rực, nhiệt độ vượt quá 30 độ C, lớp Tần Chiêu Chiêu chụp ảnh tốt nghiệp.

Cả lớp mang theo vàng mặt trời chói lọi chụp ảnh trên sân thể dục, tất cả những học sinh không thi đại học đã nghỉ học kỳ này đều đến. Vất vả xếp hàng cả buổi, cả đám nóng nực, mồ hôi nhễ nhại nhưng không chút oán hận. Nữ sinh xếp hai hàng đứng trước, nam sinh xếp hai hàng đứng sau, giáo viên ngồi trước nhất. Tần Chiêu Chiêu đứng giữa hai hàng, bình thường cô ít chụp ảnh nên khá thận trọng với máy ảnh. Lần thứ nhất chụp cô đang chớp mắt, lần thứ hai cô mở to mắt thì lại quên cười, cũng may bác thợ chụp ảnh chụp thêm một tấm thứ ba. “Tấm cuối cùng nhé, mọi người có muốn ảnh tốt nghiệp của mình đẹp không? Muốn thì hãy tạo dáng cho thật đẹp nhé!”

“Tách” một tiếng, máy ảnh bắt lại trọn vẹn hình ảnh cả học sinh và giáo viên lớp Xã hội 3 trường trung học thực nghiệm đang cười. Theo đồng thời gian, tấm ảnh tốt nghiệp mới mẻ năm nào đã dần cũ rích và ố vàng, dùng những hình ảnh yên tĩnh không lời kể về một thời thanh xuân đã xa lắm rồi.

Một tuần sau, ảnh tốt nghiệp được in ra, phát cho mọi người. Mỗi người cầm một tấm ảnh có in một dòng chữ nhũ vàng: Lưu niệm lớp Xã hội 3 – Trường trung học thực nghiệm – tốt nghiệp năm 2000. Tấm ảnh tốt nghiệp chính thức khép lại tấm màn trung học, ba năm chung trường cũng tới lúc phải chia tay. Ảnh cầm trong tay, mỗi người mang trên mặt ít nhiều buồn bã. Nhanh quá, mọi người đã phải chia tay nhau rồi.

Ngày Ba mươi tháng Sáu, buổi học cuối cùng của học sinh lớp mười hai trường trung học thực nghiệm. Năm thứ ba đến đây đặt một dấu chấm tròn trả cho lời kết.

Hôm nay học sinh trong lớp đến sớm, đi học đặc biệt nghiêm túc. Tiết học cuối cùng buổi sáng, giáo viên chủ nhiệm xúc động nói rất nhiều: cảm khái an ủi các em lúc chia tay, cổ vũ khích lệ học sinh cố gắng thi vào đại học, chúc cả lớp thi đỗ, chúc mỗi người một tương lai tươi sáng... Rất nhiều nữ sinh nghe xong sụt sịt nhỏ lệ, trong đó có cả Tần Chiêu Chiêu.

Buổi chiều, cả lớp vệ sinh lại phòng học. Đây là lần cuối cùng mọi người cùng nhau vệ sinh phòng học, tất cả mọi người đều ra sức quét tước phòng học, dọn rác, lau nhà, lau bàn ghế...

Tần Chiêu Chiêu phụ trách lau cửa sổ, ban đầu Vu Thiên theo lệ đứng một bên giúp cô, một lúc sau Lâm Sâm chạy lại giành nhiệm vụ giặt, vắt giẻ lau của cô, Vu Thiên cả cười rút lệ. Cậu ta vắt giẻ lau rồi hỏi: “Cậu còn nhớ chuyện lau cửa sổ hôm ấy chứ?”

Câu hỏi không đầu không đuôi, lần nào mới được chứ? Tần Chiêu Chiêu tham gia vệ sinh không biết bao nhiêu lần, lau không biết bao nhiêu cửa sổ, nhưng cô nghe là hiểu chính là lần Lâm Sâm “vô ý sẩy chân”, cô theo bản năng tóm cậu ta lại... Nhớ đến đây, trên mặt nhất thời đỏ bừng, ngày ấy chỉ vì lỡ chạm vào tay nam sinh mà cô cảm thấy thật ngượng, giờ vẫn xấu hổ như trước.

Cô ngượng ngùng, Lâm Sâm biết cô hiểu câu hỏi không đầu không cuối của mình, lập tức nhếch môi cười. Cô vẫn còn nhớ, cậu biết cô vẫn còn nhớ mà, cô sẽ cùng cậu khắc ghi kỷ niệm ấy, mãi mãi không quên. Lòng vui sướng, vốn còn muốn nói thật nhiều, lại nghĩ chỉ còn vài ngày nữa là thi đại học rồi, không muốn làm cô phân tâm, cậu đành nén nhịn, chuyển đề tài: “Xem bảng đăng ký nguyện vọng của cậu, cậu định đi Thượng Hải sao?”

Câu hỏi trước của Lâm Sâm làm cô không biết trả lời sao mới phải, còn câu này thì dễ trả lời, cô gật đầu. “Ừ!”

“Các trường ở Thượng Hải đều rất khó vào, nhưng tôi tin cậu sẽ thành công. Từ giờ tới lúc đó còn một tuần, chúc cậu thi đỗ vào trường cậu muốn!”

Tần Chiêu Chiêu nở nụ cười. “Cảm ơn!”

Bây giờ Tần Chiêu Chiêu thích nhất là được nghe những lời thế này, “nhất định thành công”, cô cần những lời chúc tốt đẹp như vậy để khẳng định lòng tin của chính mình.

Mùng Bảy tháng Bảy, ngày thi đại học cũng tới. Hôm nay Tần Chiêu Chiêu đặc biệt dậy sớm, ăn sáng, kiểm tra tất cả đồ mang theo tới trường thi rồi cùng cha mẹ đi tới địa điểm thi.

Trường thi chật cứng thí sinh và phụ huynh, đông như nêm cối, ai nấy mang theo gương mặt căng thẳng, bất an. Một nữ sinh trước khi tiến vào trường đột nhiên quay lại ôm chặt mẹ, khóc thút thít. “Mẹ ơi, con hồi hộp quá!”

Tần Chiêu Chiêu cũng không tránh khỏi lo lắng, ba mẹ dặn cô không cần căng thẳng quá, nhưng điều đó chỉ càng khiến cô thêm hồi hộp. Đây là cuộc thi quan trọng nhất trong đời cô, liệu cô có thể hoàn thành bài thi hoàn hảo, thực hiện được mong ước của bản thân và cha mẹ hay không? Sự tự tin như thể mọc cánh chuẩn bị bay đi mất. Cô tuyệt đối không thể để cho nó biến mất được!

Vừa mới tới cổng trường đã nghe có người gọi: “Tần Chiêu Chiêu!”

Là Lâm Sâm, cậu cũng thi ở địa điểm này. Khác với mọi người, Lâm Sâm thoải mái hơn nhiều, cuộc thi này thành hay bại chẳng có ý nghĩa gì với cậu, chỉ gọi là qua đường cho vui thôi. Vốn cậu cũng chẳng cần phải tham gia cuộc thi này, dù sao không thi đại học thì đường đi nước bước trong tương lai của cậu cũng được ba mẹ sắp sẵn rồi. Nhưng khi biết mình và Tần Chiêu Chiêu cùng thi ở một địa điểm, cậu lại tình nguyện đến cùng thi với cô.

Liếc mắt, cậu nhận ra cô đang căng thẳng. “Cậu căng thẳng quá, thở sâu đi, thả lỏng bản thân một chút!”

Cô vô thức thở sâu theo cậu, từng chút từng chút một, trong lòng an tĩnh hơn. “Không biết vì sao mà cứ nghĩ đến thi là tự nhiên căng thẳng quá!”

“Ôi, căng thẳng cái gì chứ! Cậu cứ coi đây như đi thi ở trường mình thôi, chỉ cần đừng quá hồi hộp, phát huy hết khả năng thì cậu dư sức đỗ đại học.”

Lời của Lâm Sâm nói lòng tâm trạng căng thẳng của cô, khẳng định năng lực học tập, giúp cô có thêm tự tin vào bản thân. Đúng vậy, chỉ cần cô không quá căng thẳng để ảnh hưởng tới chuyện thi cử thì với thành tích của cô vẫn thừa hy vọng đỗ đại học. Cô không thể chưa lâm trận đã cuống hết lên thế

được. Thở sâu, bình tĩnh, trấn định, không căng thẳng, nhất định không được căng thẳng.

Lúc vào trường thi, Lâm Sâm còn tranh thủ dặn dò cô lần cuối: “Tần Chiêu Chiêu, tuyệt đối không được căng thẳng nhé, cậu nhất định làm được!”

Cô cảm kích nhìn cậu ta, mỉm cười. “Tôi biết rồi! Cảm ơn cậu!”

Cố gắng trấn tĩnh bản thân, Tần Chiêu Chiêu thở sâu thêm một chút, bước vào trường thi...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48

Sau kỳ thi vào đại học một tháng, kết quả đã được công bố, Tần Chiêu Chiêu đỗ nguyện vọng một vào một trường đại học ở Thượng Hải, chỉ còn chờ giấy báo trúng tuyển.

Tháng tám, giấy báo trúng tuyển đại học lần lượt được chuyển tới, rất nhiều gia đình làm cơm cảm ơn giáo viên, mừng con đi học. Tần ba cũng cao hứng đặt mấy mâm cỗ ở nhà hàng Trường Cơ, mời bạn bè thân thích tới chia vui.

Trong bữa tiệc, Tần Chiêu Chiêu vô tình nghe được các thím bàn bên nói đây là tiệc mừng đỗ đại học thứ ba trong tháng này của bà, sắp tới còn phải tới nhà hàng Milano ăn một bữa nữa.

“Nhà hàng Milano à, cỡ sang quá nhỉ nhà ai mà bày tiệc chỗ xa hoa thế?”

“Phó giám đốc Kiều kia ấy, con trai ông ấy đỗ vào Học viện Âm nhạc Thượng Hải đấy.”

Kỷ ức của tất cả những công nhân viên chức ở Trường Cơ về cậu nhóc Thượng Hải năm xưa vẫn còn như mới. Ai cũng tấm tắc khen ngợi, mới mấy tuổi đầu mà đánh đàn hay ơi là hay. Giờ thấy không, cậu đã vào được Học viện Âm nhạc trọng điểm rồi đây. Lại có người nói, chẳng qua nhà cậu khá giả, có điều kiện cho cậu đi học đàn, chứ sinh ra trong gia đình công nhân bình thường, không có tiền đóng học phí thì có là thần đồng âm nhạc cũng tàn lụi mà thôi.

Tin mấy ngày nữa nhà Kiều Mục sẽ mở tiệc ở nhà hàng Milano khiến Tần Chiêu Chiêu vừa bất ngờ vừa vui mừng vô cùng. Kiều Mục là nhân vật chính, nhất định sẽ về đây. Xem ra không cần chờ tới lúc đi Thượng Hải, cô đã có thể gặp cậu rồi.

Thật là khéo, ngày kia nhà Vu Thiên cũng mở tiệc mừng con gái đỗ đại học ở nhà hàng Milano, hôm qua cô mới gọi điện mời Tần Chiêu Chiêu tới dùng cơm. Cơ bản Tần Chiêu Chiêu cũng muốn mời cô hôm nay tới nhà mình ăn mừng nhưng nghĩ một chút lại thôi. Nhà hàng Milano và nhà hàng nhỏ ở Trường Cơ đẳng cấp khác hẳn nhau, bắt tất phải bắt cô chạy từ nội thành đến chốn quê mùa này ăn một bữa cơm.

Ngày Vu Thiên mở tiệc, Tần Chiêu Chiêu cố tình đến sớm, hỏi thăm lễ tân ở sảnh xem mấy ngày nữa có ai họ Kiều mở tiệc mừng con đỗ đại học ở đây hay không, được nhà hàng khẳng định: “Thưa có, trưa mai có một vị Kiều tiên sinh mở tiệc.”

Tần Chiêu Chiêu mừng rỡ, như vậy đến mai cô có thể tới nhà hàng này để gặp Kiều Mục rồi.

Vu Thiên mời tám, chín người bạn thân thiết tới dùng cơm, ngồi thành một bàn tròn. Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết cũng tới, vừa ngồi xuống đã cười cười nói mai lại được tới đây ăn mừng Kiều Mục.

Tần Chiêu Chiêu nghe xong, có chút thất vọng và mất mát, Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết đều được mời, chỉ có cô là không. Có lẽ Kiều Mục đã không còn nhớ tới người bạn học như cô nữa rồi, vậy mà cô lại trăm phùng ngàn kể tính cách hỏi thăm về cậu.

Lâm Sâm tới muộn nhất, cậu vừa tới thì một người bạn đang ngồi cạnh Tần Chiêu Chiêu đứng bật dậy, cười khì khì. “Mộc Mộc, nhường cho cậu chỗ của mình này.”

Các bạn đều vô tình hay cố ý tạo cơ hội cho Lâm Sâm. Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt, Lâm Sâm lại vô cùng thoải mái ngồi xuống, miệng cười tươi. “Cảm ơn!”

Vu Thiên hỏi: “Mộc Mộc, sao tới muộn thế?”

“Đừng nhắc tới nữa, mình vừa mới ra khỏi cửa thì bị ba gọi lại, kêu mang đồ tới nhà ông nội, nếu không đã không đến muộn thế này!”

Giải thích chuyện đến muộn xong, Lâm Sâm liền một lòng một dạ quay sang nói chuyện với Tần Chiêu Chiêu, hỏi cô giấy báo trúng tuyển đã gửi về chưa? Khi nào thì đi Thượng Hải? Có ai đưa đi không? Thậm chí cậu còn xung phong nhận việc. “Nếu không, để mình đi cùng cậu đi, ba mình có một

chiến hữu ở Thượng Hải, trước kia hai người thân nhau lắm. Mình đưa cậu tới nhà bác ấy giới thiệu, sau này cậu ở Thượng Hải có gì có thể nhờ bác ấy.”

Tần Chiêu Chiêu liếc mắt xua tay. Sao có thể để cậu ta đưa đi chứ, còn đi gặp người quen nhà cậu ta ở Thượng Hải nhờ người ta chiếu cố. Dựa vào cái gì đây? Cô có là gì của cậu ta đâu, hình như Lâm Sâm lại hiểu nhầm gì rồi.

Sau khi thi vào đại học, cậu ta cứ ba ngày gọi điện cho cô hai lần, muốn rủ cô đi Quế Lâm chơi. “Nhiều người đi lắm đấy, đi chơi cho vui, đỡ phải ở nhà khổ sở chờ kết quả. Cậu cũng đi cùng đi!”

Đúng là những ngày tháng ngồi chờ kết quả rất khó chịu, nhưng Tần Chiêu Chiêu không đồng ý đi Quế Lâm với cậu ta, cô muốn đi Hồ Môn, cô đã hứa với Đàm Hiểu Yên từ lâu, nghỉ hè sẽ đi Hồ Môn ngắm biển rồi.

Đó là lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu đi xa một mình, thấy vừa mới lạ vừa sợ hãi. Trên đường đi gặp bao nhiêu điều mới mẻ, thú vị nhưng có ai bắt chuyện cô đều cúi không dám đáp lại. Ba mẹ đã dặn đi dặn lại lúc tiễn cô lên tàu: “Không có chuyện gì tuyệt đối đừng đáp lời người lạ, cẩn thận mấy kẻ buôn người dùng lời ngon tiếng ngọt. Trên xe lửa có chuyện gì cứ hỏi nhân viên nhà ga, đừng tùy tiện tin người khác.”

Thật ra cô đi lần này cũng không có gì gọi là phiêu lưu, ba mẹ đưa cô tới nhà ga, Đàm Hiểu Yên chờ ở ga Quảng Châu đón cô. Lên tàu xuống xe đều có người đưa đón, cô được chiếu cố rất cẩn thận. Tới ga cuối, cô vừa liếc mắt đã thấy Đàm Hiểu Yên đứng chờ ở nhà ga. Xa cách đã lâu mới được gặp lại, hai người phấn chấn ôm nhau thật lâu.

Đàm Hiểu Yên đã bỏ việc ở xưởng may, giờ đang làm phục vụ tại một khách sạn. Ký túc xá cũng không tốt, cô và mấy người bạn thuê một ngôi nhà hai phòng ở ngoài, Tần Chiêu Chiêu tới đây không cần lo chỗ ở.

Tần Chiêu Chiêu nghe tin này thấy vô cùng đáng tiếc, dù sao Đàm Hiểu Yên cũng mất ba năm học thiết kế thời trang, đến giờ lại đi làm phục vụ, không phải uổng phí chuyên môn sao?

Đàm Hiểu Yên lại coi như không, cô nói bỏ là bỏ. Dù sao học tiếp cũng chỉ đến thế, các nhà thiết kế ở xưởng ấy đều tốt nghiệp thiết kế thời trang chính quy, những học sinh học trung cấp nghề như cô thì có thể trở thành thợ may mà thôi. Cô thật sự không muốn ngày ngày ở trong xưởng đập máy may nữa, bèn bỏ sang làm thuê cho khách sạn. Khách sạn tốt hơn ở trong xưởng may, công việc thoải mái mà tiền lương cao hơn nhiều.

Hôm sau, Đàm Hiểu Yên đưa Tần Chiêu Chiêu đi thăm cầu Hồ Môn và pháo đài Uy Viễn. Lần đầu tiên được thấy biển, Tần Chiêu Chiêu rung động, biển khơi trước mặt cô mang một màu xanh lam trong veo. Biển xanh thăm thẳm, trời xanh nhàn nhạt, hai sắc xanh đậm nhạt hòa làm một cuối đường chân trời khiến cô chợt nhớ tới một câu thơ tuyệt bút: “Thu thủy cộng trường thiên nhất sắc[1].” Quả thật, cô cảm thấy lưu luyến không muốn về.

[1] Nước thu cùng trời xa một màu.

Ở Hồ Môn được nửa tháng, Tần Chiêu Chiêu có điểm thi đại học, điểm cao hơn cô dự đoán rất nhiều. Ba mẹ gọi điện tới báo điểm khiến cô rất vui vẻ, Đàm Hiểu Yên cũng mừng cho cô. “Chiêu Chiêu, giờ cậu thành sinh viên rồi nhé! Bốn năm chăm chỉ nữa, sau này có kiếm được việc tốt nhất định phải nhớ tới cô bạn cũ này đây!”

Ngày cô rời Hồ Môn, Đàm Hiểu Yên đặc biệt xin nghỉ một ngày đưa cô tới ga Quảng Châu. Lúc đến có thể không biết nhưng lúc về thì hiểu rất rõ Đàm Hiểu Yên đưa đón cô mất bao nhiêu công sức. Đầu tiên phải bắt xe từ Hồ Môn tới Đông Quán, sau đó bắt xe đường dài tới Quảng Châu, đi đường cũng mất ba, bốn tiếng. Cô vô cùng cảm kích. “Hiểu Yên, mình đền chơi làm phiền cậu quá!”

“Thế này có là gì! Cậu lần đầu ra ngoài làm sao biết đổi xe như thế nào chứ, mình không đến đón thì cậu còn lúng túng chán. Cậu cứ an tâm, sau này học đại học ở Thượng Hải mà mình tới chơi cũng sẽ làm phiền cậu thôi.”

“Được, bao giờ tới Thượng Hải nhất định phải tìm mình đấy!”

Lúc trước Tần Chiêu Chiêu thoái thác không đi Quế Lâm với Lâm Sâm, giờ lại không muốn để cậu đi Thượng Hải cùng khiến Lâm Sâm có vẻ buồn bực. “Tần Chiêu Chiêu, có phải giờ cậu trở thành sinh viên rồi nên khinh cái đứa thi trượt này đúng không?”

Lâm Sâm không thể không nghĩ như vậy. Trước kia còn đi học, cô muốn làm học sinh ngoan nên giữ khoảng cách với cậu, cậu có thể hiểu được, nhưng giờ cô đã thành sinh viên rồi, còn gì phải lần tẩn nữa, vì sao vẫn hững hờ với cậu? Chẳng lẽ vì giờ cô đỗ đại học nên thấy ngửa mặt với đứa thi trượt như cậu? Có thể cô đã sớm biết thành tích của cậu không tốt rồi.

Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng giải thích: “Không phải thế, làm sao tôi lại khinh thường cậu chứ? Ngoài đại học vẫn còn rất nhiều con đường khác, đâu nhất thiết cứ phải học đại học.”

“Cậu không khinh thường tôi là được rồi, khi nào đi Thượng Hải nhớ viết thư cho tôi nhé! Phải rồi, đây là địa chỉ nhà tôi.”

Lâm Sâm viết địa chỉ cho cô, cô không từ chối, nhưng biết chắc sẽ không bao giờ dùng tới, vì cô sẽ không viết thư cho cậu ta. Chút hiểu lầm không thể giải thích rõ ràng, cứ để thời gian và khoảng cách lãng lãng xóa mờ hết thảy.

Hôm nay nhà Kiều Mục mở tiệc, Tần Chiêu Chiêu tới nhà hàng Milano rất sớm nhưng không vào mà đứng ở đối diện nhìn vào. Cô không phải khách mời, làm sao mà vào được chứ? Hôm nay Kiều gia bao hết toàn bộ nhà hàng, đặt ba, bốn mươi bàn tiệc, cô muốn giả làm khách vắng lại cũng không được. Dù sao cũng chỉ muốn được thấy lại Kiều Mục xa cách đã lâu, cứ đứng ngoài chờ cậu đến là được rồi.

Mười một giờ, Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn cùng đạp xe tới.

Nhìn Kiều Mộc đi cùng Lăng Minh Mẫn, Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ. Mấy tháng trước, biết tin Lăng Minh Mẫn đăng ký thi trường Năng khiếu nghệ thuật Thượng Hải, cô chỉ biết hai người họ rất giống nhau, đều vì một người mà cô chấp tới một nơi – “Người bảo ta đến Trường An, kỳ thực ta đến người Trường An.”

Chẳng qua Lăng Minh Mẫn cố chấp ngoài sáng, còn cô âm thầm trong bóng tối mà thôi.

Cách một ngã tư người xe giăng như mắc cửi, Tần Chiêu Chiêu cố gắng nắm bắt bóng dáng Kiều Mộc ở nhà hàng đối diện. Vẫn là bóng người cô đã thoáng gặp trong đêm mưa Tết năm ngoái, hôm ấy trời tối, trong đêm đen không thể nhìn rõ hình dáng, diện mạo của cậu. Giờ đây, dưới ánh mặt trời trong suốt, giọng nói, nụ cười của cậu đều thu hết vào tầm mắt Tần Chiêu Chiêu, tim cô nhất thời đập loạn.

Xa cách bao lâu mới được gặp lại, ngoại trừ thân hình đã cao hơn, cậu không thay đổi bao nhiêu, vẫn áo trắng, quần xanh, gương mặt sáng bừng như năm xưa. Chẳng biết cậu đang nói gì với Lăng Minh Mẫn, nói xong liền nhoèn miệng cười – nụ cười rạng rỡ, thuần khiết như ánh mặt trời sáng rọi tầng mây. Tần Chiêu Chiêu nhìn không chớp mắt, chỉ hận không thể khắc nụ cười của cậu vào lòng.

“Tần Chiêu Chiêu, cậu đang nhìn cái gì đấy?”

Một âm thanh sắc bén cắt đứt hình ảnh nhìn chằm chằm của cô, quay đầu nhìn, cô thấy Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết đang đứng đó, vẻ mặt hai người đầy ngạc nhiên. Hai người họ tới lúc nào, sao cô không hề hay biết?

“Minh... không có gì. Minh đang... chờ xe bus.”

Tần Chiêu Chiêu lắp bắp trả lời, may mà lúc ấy một chiếc xe bus tới gần cho cô một cái cớ. Diệp Thanh cười. “Cậu đứng đây chờ xe bus? Minh với Cung Tâm Khiết đi xe bus tới đây, người lên người xuống có thấy cậu đề ý ai đâu. Rõ ràng không phải cậu đang chờ xe bus mà nhìn chằm chằm sang bên kia đường. Cậu... rõ ràng đang nhìn trộm Kiều Mộc phải không?”

Diệp Thanh đi xe bus đến, thấy Tần Chiêu Chiêu đang chằm chằm nhìn sang bên đường nên tò mò nhìn theo. Nhìn sang nhà hàng đối diện chỉ thấy một cặp thiếu niên rục rịch – Kiều Mộc và Lăng Minh Mẫn. Tần Chiêu Chiêu chăm chú nhìn ai, không nói cũng rõ.

Câu hỏi ngắn gọn khiến Tần Chiêu Chiêu vừa thẹn vừa lúng túng. Cô cúi đầu chán nản, đã nghĩ nếu đứng trước cửa hàng chờ nhờ gặp người quen thì chẳng biết làm thế nào nên mới tránh sang đường, ai ngờ Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết lại đi xe bus tới nhà hàng chứ! Ba năm học trung học không ai biết cô thầm thích Kiều Mộc, tòi giờ tốt nghiệp rồi lại bị phát hiện.

Về mặt ngượng ngùng và lúng túng của cô xác nhận phán đoán của Diệp Thanh. Cô không phải kẻ ngốc, rất nhanh nhớ lại những chuyện trước kia. “Tần Chiêu Chiêu, lúc trước trong mộng cậu cũng lầm nhầm ‘Chiêu Chiêu Mộc Mộc’, căn bản không phải chữ ‘Mộc’ trong tên Lâm Sâm mà chữ ‘Mộc’ trong tên Kiều Mộc phải không?”

Tần Chiêu Chiêu càng thêm bối rối, đỏ mặt tía tai không nói nên lời. Diệp Thanh cực kỳ bức bối. “Xem ra bị mình nói trúng tim đen rồi chứ gì? Cậu không hề thích Lâm Sâm, người cậu thích là Kiều Mộc. Thật không ngờ bấy lâu nay cậu thầm thích Kiều Mộc, thế mà Mộc Mộc ngốc nghếch còn tưởng cậu nằm mơ cũng thấy cậu ta. Cậu ta bị giỡn đến thâm rồi!”

Tần Chiêu Chiêu không thể không giải thích: “Minh không đùa giỡn gì với Lâm Sâm, mình cũng chưa từng nói thích cậu ấy, tự mọi người trong lớp đồn đoán rồi cậu ấy hiểu nhầm.”

“Cậu ấy hiểu nhầm sao cậu không giải thích cho rõ ràng? Nếu cậu nói cho rõ người cậu thích là ‘Mộc Mộc’, không phải là ‘Mộc Mộc’, cậu ấy sẽ không ngây ngốc tới tận giờ vẫn tin cậu có ý với mình. Giờ tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng vẫn đối xử với cậu như bạn gái. Cung Tâm Khiết, cậu nói xem, hôm qua Lâm Sâm tìm cậu hỏi cái gì?”

Cung Tâm Khiết đứng cạnh sững sốt nửa ngày, đến lúc Diệp Thanh đẩy cô, cô mới lấy lại tinh thần. “Tần Chiêu Chiêu, còn nhớ hôm qua cậu khen cái ba lô hình cún con của mình rất đẹp không? Lúc sau Lâm Sâm lặng lẽ hỏi mình mua ở đâu, cậu ấy cũng muốn mua tặng cậu một cái. Mình nói ba lô này ba mình đi công tác Thẩm Quyến mua cho, ở đây không bán, cậu ấy liền bám lấy mình, bảo mình bán lại cho cậu ấy.”

Chiếc ba lô Cung Tâm Khiết mang theo hôm qua thật sự rất độc đáo, Tần Chiêu Chiêu trước sau luôn miệng khen đẹp. Cô không biết mình cứ khen mãi như vậy khiến Lâm Sâm để tâm muốn mua cho cô. Tình cảm sâu nặng của cậu khiến cô có phần ngượng ngùng.

“Cậu ấy à, không thích người ta thì mau đi nói rõ cho rõ ràng, đừng có để cái cậu đầu gỗ kia cứ ngây ngốc mãi thế!”

Diệp Thanh nổi giận dưng dưng ném lại mấy lời rồi kéo Cung Tâm Khiết đi. Tần Chiêu Chiêu ở lại, lòng rối như tơ vò.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49

Mặt trời ban trưa rực rỡ chói lòa, Tần Chiêu Chiêu chậm rãi bước về nhà. Bác Chu gái bên hàng xóm nói từ sáng tới giờ điện thoại nhà cô đã reo không biết bao nhiêu lần. “Điện thoại kêu ầm ỹ, chẳng biết ai gọi nữa.”

Lời còn chưa dứt, chuông điện thoại trong nhà lại vang lên, Tần Chiêu Chiêu mở cửa nghe điện thoại, bên tai vang lên giọng nói rõ ràng của Lâm Sâm: “Tần Chiêu Chiêu, gọi đến trưa mà không thấy cậu nhắc máy, giờ cậu ở nhà hả?”

Cậu ta liên tục gọi điện tới, cô bất giác hoảng hốt. “À... Tôi... có việc phải ra ngoài... Cậu tìm tôi có việc gì?”

Chiều nay không bận gì chứ, ra ngoài một lát được không? Tôi chờ cậu ở đường ray xe lửa đầu đường gần nhà cậu.”

Cô vô thức từ chối: “Có chuyện gì không? Trời nóng thế này, ra ngoài mặt trời thiêu chết mất, tôi không muốn đi đâu.”

“Thế thì... tôi tới nhà cậu được không? Ba mẹ cậu chắc không có nhà nhỉ?”

“Không được, không được, hàng xóm nhìn thấy thì không hay. Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Tôi... tôi có món quà... muốn tặng cậu.”

Quà... Cô nhất thời hiểu ra cậu ta muốn tặng gì cho mình. Thở sâu một hơi, cô quyết định: “Vây cũng được, chiều nay gặp cậu ở đầu đường sắt.”

Tiếng cậu ta vui vẻ ở đầu dây bên kia: “Được, hẹn cậu hai giờ, không gặp không về nhé!”

Vùng ngoại ô phía đông thành phố có một tuyến xe lửa chuyên vận chuyển hàng hóa. Đường ray thật dài, yên lặng uốn lượn trên đồng ruộng, quanh co vươn mãi tới nơi xa xăm không biết tên. Dọc đường sắt có dòng sông nhỏ uốn lượn, có rừng cây, có cả đồng lúa mùa xuân một sắc xanh mướt, thu sang vàng óng ả, xa xa có mấy ngọn núi nhỏ bốn mùa xanh biếc. Vào hè, vùng này xanh biếc một màu, đồng lúa xanh mướt, núi xanh một sắc thâm, cây cối xanh đậm. Chiều hè, người dân quanh vùng thường thả bộ theo đường ray để hóng mát.

Nhưng giữa ánh mặt trời chói lọi của một trưa tháng Tám, quanh khu đường sắt không có một bóng người. Tần Chiêu Chiêu che ô chậm chậm đi tới, đã thấy Lâm Sâm đứng phía xa xa. Cậu ta đội mũ trắng, mặc một chiếc áo T-shirt trắng đứng cạnh đường ray, trước mặt sau lưng là ruộng lúa chín, từng hàng lúa vàng cuộn sóng theo từng cơn gió nhẹ làm nổi bật sắc trắng chói mắt trên người Lâm Sâm.

Thấy cô, cậu ta nở nụ cười như hoa súng bùng nở dưới ánh dương, giờ tay lên vẫy cô, tay trái vẫn giấu sau lưng... Cậu ta đang giấu món quà muốn tặng cô sao?

“Tần Chiêu Chiêu, đoán xem tôi định tặng cậu cái gì?”

Cô vừa đến cậu ta đã hỏi dồn. Thấy gương mặt phấn chấn của cậu ta, nhìn bàn tay trái vẫn còn giấu sau lưng, khó khăn lắm cô mới thốt ra được mấy tiếng: “Lâm Sâm... Bất kể cậu muốn tặng gì, tôi cũng không thể nhận được.”

Cậu ta không theo kịp giọng nói và vẻ mặt của cô, nụ cười trên mặt cứng đờ. “Cậu làm sao thế? Sao lại không nhận?”

Tránh ánh mắt bất an khó hiểu của cậu ta, cô cúi mặt, quyết định dốc hết những gì muốn nói: “Lâm Sâm, có phải... cậu vẫn cho rằng tôi thích cậu? Thật ra từ trước tới giờ tôi chưa từng thích cậu. Ngày trước các bạn hay trêu “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”, tôi cũng nằm mơ nhắc tới bốn chữ này, khiến cậu hiểu nhầm là tôi thích cậu. Thật ra không phải như vậy, người tôi thích tên có một chữ “Mục”, tôi nằm mơ gọi “Chiêu Chiêu Mục Mục”, không phải gọi “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”. Là tôi khiến cậu hiểu nhầm, giờ xin giải thích rõ với cậu, xin lỗi!”

Lời của Tần Chiêu Chiêu, Lâm Sâm nghe rõ từng câu từng chữ, tất cả đều là chữ Hán, đều rất quen tai, nhưng một lô từ tổ hợp như vậy nghe không hiểu gì hết, cả ngày mặt vẫn ngơ ngác. Một lúc sau cậu mới run rẩy cất lời: “Cậu... Cậu nói cái gì? Cậu chưa từng thích tôi? Là tôi hiểu nhầm? Cậu đùa đấy à?”

Cậu hỏi lại, vừa hỏi vừa đến gần, lúc hỏi câu cuối, ánh mắt nhìn Tần Chiêu Chiêu đầy mong chờ, cậu rất mong cô có thể nói một câu: “Đúng là tôi đang đùa với cậu đấy!”

Nhưng Tần Chiêu Chiêu không thể, cô đã quyết hôm nay sẽ giải thích cho thật rõ ràng, cô không thể để Lâm Sâm cứ hiểu nhầm mãi như vậy được. Vững lòng, cô lặp lại thêm lần nữa: “Lâm Sâm, tôi không đùa với cậu đâu. Tôi đang rất nghiêm túc, tôi chưa từng thích cậu, người tôi thích có tên là “Mục”. Tôi đã gây cho cậu hiểu lầm không đáng có, thật sự xin lỗi!”

Lâm Sâm lắc đầu quầy quậy. “Người cậu thích có tên là “Mục” á? Không thể nào, trong lớp ngoài tôi ra làm gì có ai tên có chữ “Mục”. Nhất định là cậu đang đùa với tôi!”

Tần Chiêu Chiêu chần chừ, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm nói thật: “Thật ra... người tôi thầm thích là Kiều Mục.”

Kiều Mục... Cái tên này như trái bom rơi vào cõi lòng Lâm Sâm. “Àm” một tiếng, có thể nghe thấy tiếng trái tim cậu vụn vỡ.

Tần Chiêu Chiêu một mực thích Kiều Mục, hóa ra trong mơ cô gọi “Chiêu Chiêu Mục Mục” chứ không phải “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”, vậy mà cậu còn

ngây ngốc nghĩ “Mục Mục” mà cô âm thầm nhớ thương chính là “Mộc Mộc” cậu. Hóa ra, tất cả mọi chuyện đều là hiểu nhầm, bao nhiêu hiểu nhầm nực cười, nực cười đến khó chấp nhận. Mặt cậu đỏ bừng, rất nhanh chuyển sang trắng bệch như sương trắng mùa thu, băng tuyết mùa đông... trắng đến lạnh lẽo. Khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt chứa đựng bao nhiêu đau đớn, tuyệt vọng, thống khổ, xấu hổ và giận dữ...

“Cậu thích Kiều Mục! Lớp mười rất nhiều con gái trong lớp thích Kiều Mục, thật không ngờ cậu cũng thế nốt! Các cậu thích cậu ta ở điểm nào! Cậu ta biết chơi dương cầm? Mặt mũi trắng trẻo, có gì hơn người? Mấy đứa con gái các cậu thật không ra sao cả! Nồng cạn! Ấu trĩ! Đàn hai bài là mê mệt cậu ta không còn biết gì nữa, một đám ngốc!”

Nhìn qua cũng biết cậu đang giận điên, đương nhiên lời nói không hề dễ nghe, vì thế Tần Chiêu Chiêu không tranh cãi với cậu ta, bất kể cậu ta nói gì, cô cũng chỉ im lặng lắng nghe. Cô biết mình vừa làm tổn thương cậu ta sâu sắc, nếu làm vậy có thể khiến cậu ta dễ chịu hơn, cô tình nguyện để cậu ta mắng chửi, mắng bao lâu cũng được.

Nhưng Lâm Sâm gào một hồi xong liền vung tay ném chiếc ba lô cún con trên tay, xoay người chạy mất, bước chân dồn dập, hoảng loạn như con thú nhỏ trốn sự truy đuổi của thợ săn.

Tần Chiêu Chiêu xoay người nhặt chiếc ba lô cún con lên, nhìn theo bóng người trắng trắng mỗi lúc một xa, trong lòng cảm thấy thật sự áy náy. Cô biết rõ những lời ban nãy đã làm tổn thương cậu ta nhưng cô không hối hận vì đã nói thẳng như vậy. Có những lời nói ra rồi có thể làm tổn thương người khác nhưng vẫn không thể không nói, bởi vì những thứ nên ngừng mà không ngừng sẽ chỉ mang lại bối rối, lòng ngóng dây dưa, cuối cùng chỉ càng hỏng chuyện.

Lâm Sâm chạy như không biết mệt mỏi dọc theo đường ray, chạy qua từng thanh tà vẹt, bỏ lại vô số phía sau mà trước mặt còn hun hút không biết bao nhiêu thanh khác, hai chân cứ chạy mãi về phía xa, không ngừng nghỉ... Chạy đến khi lão đạo ngã sấp mặt, những thanh tà vẹt gỗ và đá rậm lốt đường đỡ lấy thân thể vừa nhào xuống của cậu. Tà vẹt cứng rắn, đá rậm sắc nhọn, cách một lớp áo phông mỏng vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng.

... Nhưng nỗi đau trong lòng còn rõ ràng hơn. Trái tim cậu như bị nghiền vụn, vết thương chồng chất.

Ngây ngốc nằm một lúc lâu trên đường ray, cậu bỗng nhảy dựng lên, hung hăng nắm một nắm đá vụn, dốc toàn lực ném xuống dòng sông nhỏ chảy bên, khiến bọt nước văng tung tóe. Vừa ném, cậu vừa khàn khàn hét: “Tần Chiêu Chiêu... Kiều Mục... Các người đi chết hết đi... Chết hết đi...”

Giống như một cái máy được lập trình sẵn, cậu không ngừng rên rí chừng ấy câu, lặp lại chừng ấy động tác. Dòng sông nhỏ cảm lạnh nhận hết bao nhiêu đá vụn cậu ném xuống, như ôm cả bấy nhiêu đau đớn, tức giận của cậu.

Ánh trời chiều rực rỡ, chói lóa, đường xe lửa vùng ngoại ô phía đông không một bóng người, hai đường ray dài bình thản chạy theo những cánh đồng lúa. Bất kể cậu phát tác cuồng nộ thế nào cũng không có ai tò mò nhìn tới. Cậu vẫn vừa ném loạn vừa gào thét như vậy, go đến khi không ra tiếng nữa, một lần nữa vô lực ngã xuống.

Một cơn gió nhẹ lướt qua mang theo hương lúa thơm ngát, hai má cậu lạnh băng. Cậu vô thức đưa tay lên lau, mu bàn tay một mảng ẩm ướt...

Đêm đó, Tần Chiêu Chiêu ngồi bên bàn học viết một phong thư gửi Lâm Sâm. Thư viết không dài nhưng từng câu, từng chữ đều được cân nhắc rất lâu.

“Gửi Lâm Sâm,

Tôi biết chuyện chiều nay khiến cậu rất buồn, thật xin lỗi cậu, tất cả là tại tôi không tốt, là tôi không chịu sớm nói rõ những hiểu nhầm.

Thật ra tôi thích Kiều Mục từ lâu lắm rồi, không phải đến năm lớp mười mới bắt đầu. Cậu biết không? Tôi và Kiều Mục cùng lớn lên ở khu tập thể một nhà máy. Tôi biết cậu ấy từ lúc còn nhỏ xíu nhưng cậu ấy chưa bao giờ biết đến tôi. Cậu ấy là con trai Phó giám đốc xưởng, còn ba tôi chỉ là một công nhân quen trong nhà máy. Chúng tôi ở rất gần nhau nhưng thực chất rất xa, rất khác biệt. Vì thế, đầu tôi thích cậu ấy thế nào đi chăng nữa cũng không dám bày tỏ, tôi biết rất rõ khoảng cách giữa hai người chúng tôi. Nhưng tôi vẫn luôn mong có thể đến gần cậu ấy, nên khi thi vào cấp ba tôi chỉ có một mục tiêu: vào bằng được trường trung học thực nghiệm. Cuối cùng, tôi cũng được như ý nguyện, thậm chí còn được học lớp với cậu ấy.

Lâm Sâm, cậu hiểu lầm là tôi thích cậu, hơn nữa còn đối xử với tốt với tôi như vậy, tôi thật sự rất không an lòng. Nhưng tôi không biết phải làm sao để giải thích rõ ràng với cậu, những lời thật lòng rất khó nói ra. Vốn dĩ, tôi muốn chờ tới khi mình đi Thượng Hải học đại học sẽ cắt đứt quan hệ với cậu luôn, nhưng tới giờ, tôi chỉ thuận miệng khen chiếc ba lô của Cung Tâm Khiết đẹp mà cậu lại tới tìm cô ấy năn nỉ mua lại nó cho tôi, tôi biết mình không thể kéo dài chuyện này thêm được nữa. Tôi không thể cứ thế nhận chiếc ba lô này, cứ thế thân nhiên hưởng thụ lòng tốt của cậu dành cho tôi, bởi vì tôi chưa từng nghĩ tới chuyện báo đáp.

Lâm Sâm, chiếc ba lô này gửi trả lại cho cậu. Cảm ơn cậu đã đối xử tốt với tôi như vậy. Thật xin lỗi, tôi không thể đối tốt lại với cậu như thế! Thật xin lỗi, Lâm Sâm.

Tần Chiêu Chiêu”

Thư viết xong bỏ vào ba lô, sáng hôm sau, Tần Chiêu Chiêu thừa dịp sáng hè mát nê tới bưu điện gửi đồ. Món quà này cô không thể nhận, nhưng lại ngại trực tiếp mang trả lại cho cậu ta, vì thế chỉ còn cách gửi qua đường bưu điện. Địa chỉ mà Lâm Sâm cho cô rồi cuộc cũng có lúc cần dùng tới.

Từ bưu điện về nhà, vừa qua một dãy nhà, cô thấy hàng xóm đang túm tụm bàn tán gì đó, mẹ cô cũng lẫn trong đám người ấy, vẻ mặt không đành lòng. “Sao có thể như vậy chứ? Thật thảm quá!”

“Đúng là thảm thật! Hai vợ chồng đang yên đang lành, ban ngày còn vui vẻ bày tiệc mừng con vào đại học, tối đến đã gặp tai nạn người chết, người

bị thương, thật là vui quá hóa buồn.”

“Đã thế Kiều Diệp còn trách Kiều Mộc. Đứng là sống chết có số cả đấy. Đứng hôm ấy lái xe lại bị ồm, Phó giám đốc Kiều mới phải tự lái xe... Kết quả... Aiz! Đứng là ai cũng có số cả.”

Nghe mẹ nói “thê thảm”, Tần Chiêu Chiêu không khó để đoán ra mọi người đang bàn luận chuyện gì, nhất định là nhà ai có chuyện. Ở Trường Cơ này có tin tức gì cũng truyền đi rất nhanh. Đang muốn hỏi xem nhà ai có chuyện thì nghe ngay được tên Kiều Mộc, cô sững sốt, chấn động, nhớ lại tất cả những gì vừa nghe xong, cả người không khỏi run lên.

Tai nạn giao thông, người chết người bị thương, vui quá hóa buồn, say rượu lái xe chết người... Kiều Mộc, tối qua ba mẹ cậu lái xe bị tai nạn, người chết người bị thương.

Ánh mặt trời tháng Tám rực rỡ như thể trốn biệt đầu mắt, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy trước mắt tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50

Chuyện bất ngờ chẳng ai phòng nổi. Vào đúng ngày vui vẻ nhất của Kiều gia, vận hạn âm thầm kéo tới, tựa như một lưỡi dao bén, một dao chém xuống, đau đớn đặt dấu chấm hết cho những tháng ngày hạnh phúc và vui vẻ của họ.

Theo phong tục nơi này, những gia đình mời khách buổi trưa, đến tối vẫn phải bày mấy bàn tiệc nữa, vì một số thân bằng sẽ lưu lại tới chiều chơi mát chược hoặc đánh tú lơ khơ, ăn cơm tối xong mới giải tán. Vì thế, tối đó Kiều gia vẫn còn mấy bàn khách ở nhà hàng Milano, mọi người cùng vui vẻ tới tận chín giờ tối. Trong tiệc, Kiều Vi Hùng có cao hứng nhấp mấy chén rượu. Kết quả trên đường về xảy ra chuyện, xe mất lái lao vào con lươn bên đường, xe lăn vòng tròn. Kiều Vi Hùng được đưa tới bệnh viện nhưng quá muộn không cứu được nữa, Mộc Lan trọng thương hôn mê, chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

May mắn tối đó Kiều Mộc không đi xe chung với ba mẹ, cậu đi xe đạp đưa Lăng Minh Mẫn về, sau đó còn ngồi ở nhà cô thêm một lúc đến tận mười giờ mới về. Vừa về tới nhà đã nghe thấy tiếng điện thoại reo vang, còn tưởng Lăng Minh Mẫn gọi điện hỏi xem cậu đã về tới nhà chưa, không buồn coi giây, mở đèn, cậu vui vẻ nhấc điện thoại. Tiếng anh rề hồn hển trong điện thoại: “Kiều Mộc, cậu đi đâu vậy? Gọi bao nhiêu cuộc cũng không thấy nghe. Tối bệnh viện thành phố ngay, ba mẹ bị tai nạn rồi.”

Tựa như lời sét đánh giữa trời quang, Kiều Mộc bị bất ngờ, nhất thời ngây người. Một lúc lâu sau mới phản ứng lại, ném điện thoại ra ngoài cửa, vội vàng xuống lầu, bước hăng hăng mấy vòng trên cầu thang. Cậu không hề đau đớn, cứ thế đứng lên chạy thẳng. Kiều Mộc tới bệnh viện vừa lúc thi thể Kiều Vi Hùng được đẩy khỏi phòng cấp cứu, Kiều Diệp xúc tẩm vải trắng, vừa nhìn thấy thì đã nước mắt ngấn dài, dờ dẩn ngồi phịch vào lòng chồng.

Cảnh tượng trước mặt như sét đánh ngang tai Kiều Mộc. Mười tám năm sống cuộc đời đơn giản, suôn sẻ khiến cậu không thể tiếp nhận tai họa vừa đột nhiên giáng xuống. Đau đớn như luồng điện chạy cực đại đổ ập tới, làm tổn thương lục phủ ngũ tạng. Vừa thấy di thể ba, cậu lao đảo lùi bước, sắc mặt trắng bệch, hai mắt dờ dẩn như người mộng du chứa đầy nỗi sợ hãi và đau đớn, miệng thì thầm: “Không... không thể nào... Không phải sự thật.”

Thanh âm ban đầu rất nhẹ, rồi lớn dần, lớn dần, cuối cùng là tiếng gào khản cổ: “Không thể nào! Đây không phải sự thật!”

Vẫn luôn cực lực phủ nhận, chỉ mong mình đang nằm mộng – một con ác mộng, chỉ mong ai đó đến bên nói cho cậu biết cậu chỉ đang nằm mộng mà thôi. Nhưng chị Kiều Diệp của cậu lại xông tới chỉ tận mặt cậu mà hét: “Tại mày hết, nếu không có tiệc mừng mày thì ba không say rượu lái xe rồi gây tai nạn. Ba chết là tại mày, tại mày, tại mày hết!”

Kiều Mộc run rẩy đón nhận những lời chỉ trích của chị, nước mắt trào dâng. Mười tám năm vui vẻ, tươi sáng, vậy mà chỉ một đêm mùa hạ này đã khiến cậu chìm sâu vào bóng đêm tuyệt vọng thăm thẳm.

Thi thể Kiều Vi Hùng quản tại nhà xác một đêm, sáng sớm hôm sau được vợ chồng Kiều Diệp đưa tới nhà tang lễ cử hành tang lễ và hỏa táng. Kiều Mộc không phục bên linh cửu được, mẹ cậu còn nằm trong phòng giám sát đặc biệt. Mộc Lan chưa qua cơn nguy hiểm, có thể ngừng thở bất cứ lúc nào, không thể không có người trông chừng. Nếu chẳng may có chuyện, càng không thể để mẹ lia bỏ cõi đời mà không ai thân thích bên cạnh.

Cậu không thể phân thân mà Kiều Diệp cũng hồ hững. “Mày cứ trông mẹ mày, hậu sự của ba tao, tao tự lo liệu.”

Kiều Diệp đưa thi thể của ba đi rồi không quay lại bệnh viện nữa, đến điện thoại hỏi thăm cũng không gọi cuộc nào, hoàn toàn thờ ơ với mẹ kế đang nằm trong phòng giám sát đặc biệt. Kiều Mộc một mình ở lại với mẹ, bác sĩ muốn bàn với người nhà về kế hoạch điều trị đặc biệt nhưng nhìn cậu nhóc trẻ con đang sụt sịt lại do dự. “Nhà cháu không còn người lớn nào khác sao?”

Tàng sáng, Kiều Mộc gọi điện thoại tới nhà bà ngoại ở Thượng Hải. Khóc suốt một đêm, chợt nghe giọng bà ngoại hiền dịu, cậu lại thất thanh nước nỏ,

vừa khóc vừa kể mọi chuyện. Lời chưa nói hết đã nghe đầu bên kia vọng lại một tiếng hét vang, bà ngoại không chịu nổi kích động nên ngắt lịm. Mẹ nhấc điện thoại trách cứ: “Thằng bé này có lớn mà chẳng có khôn, ba mẹ bị tai nạn sao lại đi nói thẳng với bà? Bà tuổi cao làm sao có thể chịu được sự kích động như thế? Nguy rồi, mau đưa bà đi cấp cứu đi.”

Kiều Mục chán nản. Ba mất, mẹ nguy kịch, giờ đến bà ngoại cũng phải đi cấp cứu. Tất cả là do cậu không tốt, sao có thể ngu ngốc báo tin dữ với bà như thế? Bà lớn tuổi, sao có thể chịu nổi kích thích lớn như vậy, nên báo cho cậu mẹ mới phải. Có điều, một mình cậu trông mẹ ở bệnh viện, bên cạnh không còn ai, không thân thích để cậy nhờ, gọi điện thoại nghe thấy tiếng bà liền quên hết mọi chuyện, cứ thế nức nở kể hết với bà.

Một cuộc điện thoại của Kiều Mục khiến nhà bà ngoại ở Thượng Hải lộn xộn theo. Bà ngoại chịu đủ kích quá lớn gây xuất huyết não, cậu mẹ phải ở lại chăm bà tới khi tình hình ổn định mới tranh thủ tới đây được. Cậu chưa tới, có đau khổ thế nào Kiều Mục cũng đành cắn răng chịu đựng, bác sĩ hỏi cậu chỉ rom róm lắc đầu. “Không ạ, sớm nhất cũng phải ngày mai cậu cháu mới tới được.”

Kiều Vĩ Hùng xuất thân cô nhi, họ nội không có ai để cậy nhờ, chị gái cùng cha khác mẹ giờ đã trốn đầu mất, cậu cũng biết chẳng trông cậy được gì vào chị, chỉ biết ngồi chờ cậu ruột tới giải quyết.

“Ba mẹ cháu không có bạn bè thân thiết nào sao?”

Kiều Mục vẫn lắc đầu. Mấy năm nay cậu và mẹ sống ở Thượng Hải, chẳng biết ở Tiểu Thành bạn bè của ba có những ai. Nghĩ lại hôm qua ở nhà hàng Milano, khách khứa nườm nượp nhưng giờ muốn tìm một người cũng chẳng biết tìm thế nào.

Bác sĩ thờ dài, cuối cùng đề nghị cậu tìm tới cơ quan mẹ nhờ họ đứng ra gánh vác giúp. Kiều Mục ngỡ ngàng, không biết làm thế nào để nhờ cơ quan giúp đỡ. Trước kia cậu được cha mẹ che chở quá kĩ, như gà con trong trứng, giờ đột nhiên mất đi sự chở che, thả ra giữa thế giới mênh mông thì không biết phải làm thế nào.

Lúc đó Tần Chiêu Chiêu vừa hỗn hển đạp xe tới bệnh viện, nghe được đoạn cuối đối thoại giữa bác sĩ và Kiều Mục, sột sắng nói: “Kiều Mục, mình đi tìm quản lý của Trường Cơ, cậu ở đây trông mẹ nhé!”

Kiều Mục nghe tiếng quay lại, từ khi thế giới quanh cậu sụp đổ, đây là người đầu tiên chủ động đứng ra giúp đỡ. Ánh mắt mở mịt, mơ hồ thấy cô gái trước mặt hơi quen quen.

Tuy trước kia Kiều Mục và Tần Chiêu Chiêu sống cùng khu tập thể nhưng hai gia đình gần như không qua lại. Lớp mười học chung một học kỳ nhưng lúc ấy Tần Chiêu Chiêu là người trầm nhất lớp, hai người cũng không có giao tình sâu đậm. Đến Thượng Hải hai năm chỉ liên lạc với mỗi Lăng Minh Mẫn, bạn bè khác ở trong lớp không thăm hỏi, làm sao nhớ nổi Tần Chiêu Chiêu trầm trầm nhất lớp? Hơn nữa, nhà vừa xảy ra chuyện, ba mất mẹ trọng thương, lòng rối như tơ vò, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên xuất hiện, cậu chỉ cảm thấy quen quen, không nhớ nổi là ai.

“Cậu là...”

“Mình là Tần Chiêu Chiêu. Ba mẹ mình từng là công nhân ở Trường Cơ, nhà mình ở đây nhà cấp bốn gần nhà cậu trước kia. Lớp mười mình học cùng lớp với cậu. Giờ cậu cứ an tâm ở đây, mình về nhà máy tìm quản lý.

Sau đó cô đạp xe về Trường Cơ, đi tìm người quản lý. Tuy Mục Lan xin nghỉ chờ hưu hai năm nay nhưng vẫn là nhân viên nhà máy. Trường Cơ đã tuyên bố phá sản, chỉ còn vài nhân viên quản lý trông coi nhà xưởng, máy móc chờ quốc hữu hóa. Nhà máy đóng cửa, các đoàn thể không còn, quản lý chẳng ai muốn lo chuyện một nhân viên nghỉ chờ hưu nữa. Cũng may Tần Chiêu Chiêu nhấn mạnh đây là phu nhân Phó giám đốc Kiều trước kia, một người quản lý niệm tình bằng hữu cũ đích thân đi cùng cô tới bệnh viện.

©STE.NT

Lúc Tần Chiêu Chiêu quay lại thì Lăng Minh Mẫn đang ngồi cạnh Kiều Mục, nhận được điện thoại của cậu, cô vội vàng tới ngay, hai người cùng ngồi rót nước mát. Phía bệnh viện thấy có người ở cơ quan tới liên nhanh chóng bàn kế hoạch điều trị và phí tổn, vị quản lý nghe tới chỉ phỉ là đau đầu. “Cái này... Giờ nhà máy không có tiền để ứng ra chữa trị, đành chờ cậu thẳng bé tới vậy.”

Không còn cách nào khác, bác sĩ đành nói rõ ngọn ngành với Kiều Mục. Ông nói hoàn cảnh của Mục Lan hiện tại rất nguy kịch, tuy tạm thời có thể duy trì sự sống nhưng có thể thoát khỏi cơn nguy hiểm hay không còn chưa biết trước. Hơn nữa, phí điều trị rất lớn, tới qua chị cậu tới bệnh viện đã nói chỉ nộp một vạn đồng, chút tiền ấy không thể cầm cự được bao lâu, phải nhanh chóng mang thêm tiền tới để tiếp tục điều trị. Ông nói với cậu ít nhất cũng cần chuẩn bị trước ba đến năm vạn đồng.

Kiều Mục giật mình, biết đi đâu kiếm ba đến năm vạn đồng bây giờ? Trong chiếc túi loang lổ máu của Mục Lan còn một cuốn sổ tiết kiệm hai vạn đồng, trong đó có một vạn rưỡi mới nhập vào chiều qua, hẳn là tiền còn dư sau khi mở tiệc hôm qua. Có điều, cậu không biết mật mã, có tiền cũng không rút được.

Bác sĩ thờ dài. “Đành kéo dài một ngày chờ cậu cháu tới vậy.”

Bác sĩ dứt lời lại lắc đầu, Kiều Mục dựa vào tường, nước mắt lưng tròng. Lăng Minh Mẫn cũng khóc theo. Hôm qua, hai người họ còn cười rạo rờ như vậy ở nhà hàng Milano, tại sao mới qua một đêm đã thành hai gương mặt đăm lệt?

Nhìn bộ dạng thương tâm, bất lực của Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu cũng rom róm, nhưng cô không ngồi khóc theo mà ngẫm nghĩ một lúc rồi lại chạy đi. Cô tới Cục Cơ khí. Trường Cơ đã đóng cửa, không thể nhờ vả nhưng chắc chắn có thể nhờ tới Cục Cơ khí. Dầu Mục Lan không phải nhân viên ở đây nhưng chồng bà là Cục phó cục này cơ mà, ông vừa qua đời, hẳn cơ quan phải cử người tới giúp đỡ gia đình chứ?

Tần Chiêu Chiêu liếc mắt nhìn tới Cục Cơ khí, hỏi thăm và tìm tới phòng có liên quan. Cô vừa nhắc tới chuyện này, bên kia liền đáp: “Hôm qua con gái của Cục phó Kiều cũng gọi điện báo rồi, chúng tôi đã cử người tới giúp cô ấy lo liệu hậu sự. Chuyện vợ ông ấy còn nằm viện chúng tôi cũng biết, chiều nay sẽ cử người tới thăm.”

Tần Chiêu Chiêu thấy nhắc tới chuyện thăm liền nôn nóng, cô không tới tìm người đi thăm Mục Lan mà tìm người chào chống cục diện ở bệnh viện. Có điều, cô vừa nói ra đã khiến người nghe cảm thấy kì quái. “Vợ Cục phó Kiều có cơ quan của bà ấy, bên đó đứng ra nhận trách nhiệm mới phải. Cơ quan không quản đã có con cái lo. Lúc trước có thấy con gái Cục phó nói gì tới chuyện này đâu. Cháu có quan hệ thế nào với ông ấy?”

“Cháu...” Tần Chiêu Chiêu cứng họng, không biết nói gì mới phải.

Người nọ thấy vậy thì không truy vấn nữa, chỉ đáp có lẽ: “Được rồi, cháu đã mất công tìm tới đây, tôi sẽ báo cáo lãnh đạo xem có cách gì xử lý hay không.”

Tần Chiêu Chiêu đành quay về, thất thểu dắt xe ra khỏi cổng Cục Cơ khí, đứng giữa ngã tư nhón nháo, trong lòng dâng lên một niềm cô đơn bất lực. Thế gian trăm vạn người, vậy mà lúc một đứa trẻ cần sự giúp đỡ nhất không một ai tình nguyện chìa tay ra giúp. Lúc Kiều Vĩ Hùng còn thì đâu có như thế, hôm qua nhà hàng Milano còn ngập khách khứa, thế mà nay ông vừa qua đời, vợ con đó chẳng ai buồn quan tâm. Đúng là người không còn trả cũng nguội, lòng người còn lạnh lùng, vô tình hơn tường đồng vách sắt.

Cuối cùng, Tần Chiêu Chiêu về nhà giữa trưa nắng chang chang, cô bàn với mẹ: “Ba mẹ Kiều Mục xảy ra chuyện, con... Vừa rồi con và các bạn cùng lớp tới thăm. Tội nghiệp cậu ấy, cậu ruột chưa tới kịp, một mình cậu ấy chẳng biết phải làm sao. Mẹ à, hay chiều nay mẹ tới bệnh viện một chuyến đi. Nhớ lại ngày con học cấp hai bị tai nạn, chính ba Kiều Mục đưa con đến bệnh viện, còn trả tiền thuốc hộ con nữa.”

Tần mẹ đi làm về, chuẩn bị cơm trưa xong, chiều đi làm vệ sinh cho hai vị khách quen, nghe con gái kể lại hoàn cảnh trong bệnh viện thấy Kiều Mục thật đáng thương. Bà vẫn còn nhớ lúc con gái học cấp hai gặp tai nạn, chính Phó giám đốc Kiều đưa con bà tới bệnh viện chữa trị. On người một giọt nước nhỏ, bà tuy không thể mang sông mang bể mà báo đáp nhưng trong lòng vẫn cảm thấy Phó giám đốc Kiều thật tốt. Tới giờ nhà ông xảy ra chuyện lớn như vậy mà nhất thời không ai tình nguyện đứng ra gánh vác, bà có thể giúp tới đâu cũng tận lực mà giúp.

Nghĩ vậy, Tần mẹ gọi điện nhờ người đi làm giúp buổi chiều, dắt theo Tần Chiêu Chiêu tới bệnh viện. Vừa đi bà vừa thở dài. “Kiều Diệp cũng không ra sao, tốt xấu gì cũng cùng máu mủ với Kiều Mục, thế mà bỏ thằng bé mười mấy tuổi đầu ở bệnh viện lo lắng, sợ sệt. Mà Phó giám đốc Kiều có bạn có bè, sao tới giờ chẳng thấy một ai tới bệnh viện thăm?”

“Kiều Mục không biết bạn bè của ba có những ai. Mấy năm nay cậu ấy và mẹ ở Thượng Hải, nên giờ ba mẹ gặp nạn cũng chẳng biết nhờ ai.”

Tần mẹ tới bệnh viện cũng chẳng giúp được nhiều, bà không phải người thân hay lãnh đạo cơ quan, không thể quyết định chuyện chữa trị và viện phí. Nhưng có thể nào bà cũng là người lớn, có người lớn ở đây vẫn hơn một mình Kiều Mục tứ cố thân. Bà nhẹ giọng an ủi Kiều Mục để cậu bớt lo lắng.

Lời dịu dàng của Tần mẹ khiến Kiều Mục nghẹn ngào: “Cảm ơn dì!”, một lát sau còn bổ sung thêm: “Cảm ơn cậu, Tần Chiêu Chiêu.”

Lời cảm tạ từ đáy lòng, cậu không thể không biết ơn những người bình thường xa lạ tới thời điểm quan trọng lại chủ động tới bệnh viện an ủi mẹ con cậu. Nhưng cậu nhất thời không sao hiểu nổi lý do gì Tần Chiêu Chiêu lại đối xử tốt với cậu như vậy? Giờ đây tâm sự của cậu dồn hết lên mẹ còn đang hôn mê.

Lăng Minh Mẫn nhạy cảm hơn cậu nhiều, cô cẩn thận liếc mắt nhìn Tần Chiêu Chiêu, cái nhìn mang theo rất nhiều suy đoán. Đồng thời, bản thân cô cũng có phần xấu hổ, cô không ngờ Tần Chiêu Chiêu tìm tới tìm lui lại tìm mẹ tới, có thêm một người lớn Kiều Mục sẽ an tâm hơn. Sao cô không nghĩ ra chuyện gọi ba mẹ tới? Cô bèn đứng phắt dậy đi tìm điện thoại, gọi ba mẹ ai tiện thì mau tới bệnh viện. Con gái cưng có lời, ba cô rất nhanh tìm tới. Dần dần, bạn bè, người quen Kiều Vĩ Hùng biết tin cũng tới thăm Mục Lan, an ủi Kiều Mục.

Nhiều người danh giá như vậy cùng đến, Tần mẹ cảm thấy bản thân không cần ở lại thêm nữa liền kéo con gái, ý bảo cô cùng về. Tần Chiêu Chiêu liếc nhìn Kiều Mục, ba Lăng Minh Mẫn đang vỗ vỗ vai an ủi cậu, bên cạnh còn rất nhiều người. Giờ cậu không thiếu người ở bên, cô xoay người, lặng lẽ cùng mẹ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 51

Kiều Diệp tổ chức tang lễ cho phụ thân Kiều Vĩ Hùng vô cùng trang trọng, thuê sảnh lớn nhất ở nhà tang lễ. Không ít người ở Trường Cơ và Cục Cơ khí tới phúng viếng, ngay cả Tần mẹ cũng bớt chút thời gian đi viếng.

Tần Chiêu Chiêu đi cùng mẹ, lần đầu tiên bước vào nhà tang lễ ám đầy tử khí. Cậu Mục Tùng đã tới, có cậu trông ở bệnh viện, hôm nay Kiều Mục có

thế tới nhà tang lễ, phục bên linh cửu ba. Cậu và Kiều Diệp để tang, quỳ gối trước linh đường, hai mắt sưng đỏ, gương mặt tái nhợt, còn trắng hơn vành khăn tang trên đầu.

Nhìn hai mắt sưng mọng và gương mặt tái nhợt của cậu, trái tim Tần Chiêu Chiêu như bị ai vò xé, đau đớn không nói nên lời. Cậu tiểu tụy quá, mới mấy hôm mà đã thành thế này. Vài hôm trước, cậu còn cười rạo rờ dưới ánh mặt trời, ai ngờ được chỉ trong chớp mắt, dương quang rực rỡ bỗng nhiên biến mất, cuộc đời bị gạt xuống tận cùng mây đen.

Tần mẹ lắc đầu thờ dài, nói tai họa giáng xuống, Kiều Mục là tội nghiệp nhất. Ba chết, mẹ nguy kịch trong bệnh viện, một đứa trẻ nhỏ làm sao chịu nổi đã kích nặng nề tới mức đó! Dẫu là người trưởng thành cũng khó mà chịu đựng nổi tổn thương sâu sắc như vậy.

Nhưng tổn thương mới chỉ bắt đầu thôi. Với Kiều Mục, chuyện ba mẹ bất ngờ bị tai nạn giống như tiếng sét đánh giữa trời quang, sau tiếng sét này là mưa trút ào ào. Từ nay, thế giới của cậu vĩnh biệt ánh mặt trời rực rỡ, chỉ còn mưa mưa liên miên bất tận.

Sau khi Mục Tùng tới, việc quan trọng nhất cần giải quyết là chi phí điều trị. Ngoài số tiền tiết kiệm Kiều Mục lấy được trong tủ Mục Lan thì trong tủ đầu giường ở nhà còn hai cuốn sổ nữa. Một cuốn sổ không kỳ hạn có hai vạn bảy, cuốn còn lại có kỳ hạn chứa năm vạn. Hai cuốn sổ đều đứng tên Kiều Vi Hùng, giờ ông mất rồi, không ai biết mật mã. Mục Lan từ lúc nhập viện tới giờ vẫn chưa tỉnh lại, không cách nào hỏi bà. Có ba cuốn sổ tiết kiệm trong tay nhưng Kiều Mục không biết mật mã, không cách nào rút được tiền. Mục Tùng tìm tới ngân hàng hỏi xem có cách nào rút tiền trong hai cuốn sổ tiết kiệm này không, phía ngân hàng nghe xong liền lắc đầu, vấn đề này quá phức tạp.

Không lấy được tiền từ sổ tiết kiệm, Mục Tùng đành kêu vợ gửi tạm ba vạn đồng tới để giải quyết tình trạng khẩn cấp, đồng thời nhắc đi nhắc lại Kiều Mục giấu thật kĩ xem ba mẹ cậu có thể dùng mật mã nào cho sổ tiết kiệm. Nhưng Kiều Mục không có manh mối, chỉ mù mịt lắc đầu.

Người làm cậu nhìn cháu trai thờ dài, “Thằng bé này, bình thường được nuông chiều quá!”

Đám tang Kiều Vi Hùng xong xuôi, Mục Tùng nghe nói tang lễ vô cùng phổ trương, người đến viếng rất đông, hẳn tiền thu được không ít; hơn nữa Cục Cơ khí cũng xuất hai vạn tiền tuất, Kiều Diệp giữ cả. Ông bèn bảo Kiều Mục tới tìm Kiều Diệp ép chia một phần. “Số tiền kia cũng có phần của cháu, lấy tiền là để cứu mạng mẹ cháu!”

Kiều Mục lộ vẻ khó xử, từ bé tới giờ ngoài ba mẹ, cậu chưa từng chia tay xin tiền ai, nhưng lần này vì mẹ, cậu kiên quyết đi. Cậu vừa ngập ngừng mở lời đã bị Kiều Diệp mắng át: “Bao nhiêu tiền tuất đã lo đám tang ba hết rồi. Mày cũng thấy rồi còn gì, đám tang rình rang như thế, tiền thu vào cũng chỉ đủ đắp đổi qua thôi. Chưa kể còn tiền mua đất vị trí đẹp để xây mộ, tiền tuất làm sao mà đủ được, tiền mọi người phúng chỉ đủ chi cho tang lễ, lấy đâu ra tiền thừa cho mày! Mày là con trai duy nhất của ba, hậu sự cho ba đã không bỏ ra một đồng, giờ còn đến đây đòi tiền nữa hả?”

Kiều Mục không lấy được một đồng còn bị Kiều Diệp mắng té tát, hai mắt đỏ lên, nén mãi mới không òa khóc. Cậu không nói một lời, quay mặt đi, thề không bao giờ tìm tới người chị cùng cha khác mẹ này nữa.

Cậu không tìm Kiều Diệp nhưng chưa đầy hai ngày sau chị ta lại tới tìm cậu, hỏi toạc luôn hai cuốn sổ tiết kiệm của Kiều Vi Hùng đâu. Không biết chị ta thân thông quảng đại thế nào mà biết cậu không thể lấy được tiền từ hai cuốn sổ tiết kiệm, còn bảo mình có chút ấn tượng với mật mã mà ba hay dùng, không biết chừng có thể đúng. Nếu lấy được tiền ra, chị ta cũng phải có một phần vì đây là tài sản Kiều Vi Hùng để lại, chị ta là con gái có quyền thừa kế, đương nhiên cũng được hưởng.

Kiều Mục giận run, mẹ cậu cần số tiền kia để cứu mạng, vậy mà người chị khác mẹ lại muốn chia tài sản. Mục Tùng cũng trầm giọng: “Cô lo tang ma cho ba cô, thu không ít tiền phúng viếng, giờ còn muốn động tới cả số tiền cứu mạng này hay sao?”

Kiều Diệp hùng hồn: “Đúng thế, tiền của tôi, sao tôi không lấy? Tôi cũng không cần nhiều, nhưng không thể thiếu phần của tôi được. Tôi nghe nói, trong tình huống này, tiền của ba để lại sẽ chia cho mẹ cậu ta một nửa, phần còn lại chia đều cho hai đứa. Nói cách khác, tôi cứ đến ngân hàng lấy một phần tư tiền của tôi. Thế nào? Các người có muốn đi đến ngân hàng với tôi không? Tôi thì chẳng sao cả, tiền lấy sớm hay lấy muộn cũng vậy, chẳng qua giờ mấy người cần tiền thôi.”

Việc đã đến nước này, Mục Tùng chỉ còn cách đi theo Kiều Diệp đến ngân hàng. Nói chuyện với nhân viên ngân hàng xong, Kiều Diệp đưa ra mấy mật mã, một cụm trùng khớp, hai người thuận lợi lấy được bảy vạn đồng. Kiều Diệp không khách sáo lấy phần của mình.

Từ ngân hàng về, Mục Tùng cầm cọc tiền chuẩn bị đón xe về bệnh viện thì Kiều Diệp ở bên thùng thắng: “Tôi hỏi thăm bác sĩ rồi, mọi người đều nói đến nước này thì có cứu được mạng, bà ấy cũng nằm liệt, không cần thận còn sống thực vật cả đời. Mấy người nhất định phải cứu à? Thà dùng chữa trị còn hơn.”

Mục Tùng nghe xong cứng đờ người, bác sĩ đã trao đổi cụ thể tình hình của Mục Lan với ông. Thương thế của bà vô cùng nghiêm trọng, cho dù có cứu được cũng nằm liệt, tệ nhất là sống thực vật. Ông nghe mà hoảng, luôn miệng khẩn cầu bác sĩ dùng mọi cách cứu chị mình, cho dù hy vọng mong manh.

“Có thể lời tôi không dễ nghe nhưng đều là nói thật. Nói thật, bà ấy bị thương thế này chẳng bằng đi luôn đêm đó cùng ba tôi cho xong. Cứ kéo mãi cái cảnh sống không được chết không xong, khổ cả bà ấy lẫn các người.”

Mục Tùng nghiêng đầu trùng mắt với Kiều Diệp, trong lòng ông muốn nằng cho cô ta vài câu nhưng chẳng biết nằng thế nào. Tuy lời của cô ta khó nghe, sự thật cũng tàn khốc nhưng vẫn là sự thật. Kiều Diệp cũng bình thần nghênh nghênh đón ánh mắt của ông rồi trút hết mọi thứ trong lòng: “Mấy năm nay, Kiều Mục học organ electone, tiền học phí, tiền ăn ở Thượng Hải, cộng vào ít cũng phải vài chục vạn. Ba tôi kiếm được bao nhiêu đều tiêu cả cho nó mà chưa chắc đã đủ. Tôi biết nhà họ Mục cũng bỏ ra không ít tiền. Nghe ba tôi nói thời Văn Cách[1], lúc bị tịch biên gia sản, các người có giấu được một hộp vàng thôi nên vẫn còn tiền. Có điều đến giờ chắc hẳn còn bao nhiêu. Chị ông giờ sống chết chưa biết, nếu cứ mang tiền đồ vào cứu chỉ sợ mất cả người lẫn của. Huống chi giờ cứu được thì sao? Không liệt cũng sống thực vật cả đời, còn hao tiền tốn của dài dài. Điều trị lâu dài ở bệnh viện

tốn không ít tiền, phí điều trị trước mắt nhà máy Trường Cơ cũng không trả, ông có thể cầm cự được bao lâu nữa? Theo ý tôi thì tốt nhất là đừng chữa trị nữa, tránh mất cả người lẫn của.

[1] Thời Cách mạng văn hóa.

Mấy người là người thân của bà ta, cảm thấy như vậy thật tàn khốc, chứ tôi thấy ngừng chữa trị mới là khôn ngoan, lý trí nhất. Cái số tiết kiệm năm vạn đồng của ba tôi vốn để dành cho Kiều Mộc học đại học. Đừng thấy ông ấy làm phó giám đốc bao nhiêu năm như thế mà tưởng, ông ấy làm phó giám đốc nhưng chẳng có gì ngon ăn cả, sau này có chuyển sang làm Cục phó Cục Cơ khí, nhưng Cục Cơ khí cũng là cơ quan nhà nước, muốn kiếm cũng chẳng kiếm được bao nhiêu. Huống hồ còn phải nuôi một thằng học nghệ thuật, học mấy thứ nghệ thuật này là tốn tiền bạc nhất. Năm vạn này là tiền ông ấy ki cốp cho con trai cùng học đại học. Giờ mang tiền này cho Mộc Lan chữa trị chẳng mấy là hết, sau này Kiều Mộc còn định đi học đại học nữa không? Hay sau này ông cậu này nuôi nó? Nghe ba tôi nói vợ ông ở Thượng Hải cũng bị giám biên chế, nhà ông cũng không khá khẩm gì. Không cứu được Mộc Lan còn đỡ, cứu được rồi, một bà chị nằm liệt, một thằng cháu phải đi học dựa vào ông. Gánh nặng này ông kham nổi không?”

Những chuyện này không phải Mộc Tùng không nghĩ tới, chẳng qua không dám nghĩ tiếp, giống như quanh co tự lừa mình dối người, tránh phải đối mặt với vấn đề nan giải. Lúc này, Kiều Diệp ở bên cạnh nói toạc tất cả những hậu quả không hay có thể xảy ra với ông, ông vô thức siết chặt túi tiền trong tay, trái tim cũng như bị một bàn tay vô hình siết lại, nặng trĩu, muộn phiền.

Từ ngân hàng trở về, Mộc Tùng đi gặp thẳng bác sĩ điều trị, nói chuyện rất lâu. Cuối cùng bác sĩ nói: “Tình huống hiện nay của bệnh nhân quả thật khó có thể giải quyết. Thứ nhất là không thể đảm bảo cứu sống người, cho dù cứu sống được thì tình trạng bà ấy hiện nay, quá nửa là sống thực vật. Chúng tôi rất hiểu suy nghĩ của gia đình, nếu gia đình muốn ngừng điều trị thì ký tên đề xuất viện đi.”

Nhưng nói vậy, Mộc Tùng không biết nên mở miệng với Kiều Mộc như thế nào. Ông còn chưa nghĩ ra cách thì Kiều Mộc đã tới tìm ông. Cậu nghe y tá nói ông đã về, đang ở phòng của bác sĩ liền nhanh chóng chạy tới tìm. Vừa thấy Mộc Tùng, cậu bèn vội vàng nói: “Cậu à, cậu đã chia tiền cho Kiều Diệp rồi sao? Ba Lăng Minh Mẫn vừa tới đây, nghe chuyện Kiều Diệp đòi chia tài sản, bác ấy nói chia như chị ta nói là sai. Số tiết kiệm của ba vốn dĩ một nửa là của mẹ cháu, phần còn lại ba người chia đều. Lúc trước chị ta khinh cháu không hiểu chuyện nên lừa cháu. Cậu, chúng ta làm sao đây?”

Chuyện luật pháp Mộc Tùng cũng không rành rẽ, nghe Kiều Mộc nói mới biết bị Kiều Diệp lừa, có điều trước mắt chuyện ông muốn nói với Kiều Mộc là chuyện khác...

“Kiều Mộc, mình qua bên kia từ từ nói.”

Mộc Tùng dắt Kiều Mộc vào một góc hành lang, vòng vo chậm chậm nói, cái gì mà ai đó cũng rơi vào cảnh này, tốn rất nhiều tiền nhưng không được gì, mất cả người lẫn của... Tuy ông cố giấu nhưng Kiều Mộc vẫn nghe được hàm ý bên trong, mặt mũi cậu thiếu niên mười tám trắng bệch, run giọng: “Cậu... cậu... rốt cuộc định nói gì với cháu?”

Rõ ràng đã đoán được vài phần nhưng cậu vẫn không muốn nói ra, vẫn còn hy vọng là mình quá đa nghi nên nghĩ nhầm rồi. Cậu là em ruột của mẹ, khác hẳn Kiều Diệp không thân không thích kia. Cậu nhất định không, lạnh lùng, vô tình, không màng tính mạng mẹ mình.

Mộc Tùng thở dài nặng nề, đi thẳng vào vấn đề: “Kiều Mộc, mẹ cháu bây giờ thực sự rất khó cứu, cho dù cứu sống cũng có thể phải sống thực vật cả đời. Tốn bao nhiêu tiền để nhận cái kết quả mất cả người lẫn của như vậy, chỉ bằng ngừng điều trị, coi như để mẹ cháu không phải chịu giày vò thêm nữa.”

“Không...”

Kiều Mộc gào lớn. Mười tám tuổi, lần đầu tiên trong đời cậu gào thét như vậy. Tiếng thét tái lòng xé toạc sự im lìm chết chóc trong hành lang bệnh viện, đến người trong phòng cũng tò mò mở cửa nhìn ra.

“Cháu muốn cứu mẹ, nhất định phải cứu mẹ. Cháu không ngừng điều trị đâu, có thể nào cũng không ngừng.”

Nước mắt đầy mặt, cậu thổn thức không thành tiếng nhưng từng câu từng chữ đều vô cùng rõ ràng. Người ngoài không hiểu sự tình, bốn phía vang lên tiếng bàn luận sôi nổi, đa phần chê Mộc Tùng tiếc tiền cứu người.

Mặt Mộc Tùng hết đỏ bừng chuyển thành trắng nhợt, then quá hóa giận. “Thằng bé này, cháu gào cái gì? Nếu có cách, ông cậu này lại bằng lòng làm thế này sao? Cháu có biết muốn điều trị cho mẹ cháu cần bao nhiêu tiền không? Tiền ba cháu để lại chắc chắn không đủ, mà đó là tiền ông ấy để lại cho cháu đi học đại học. Giờ cháu ném tiền vào bệnh viện, sau này còn định đi học hay không?”

Kiều Mộc không nghĩ ngợi đáp: “Cháu muốn cứu mẹ, thà không học đại học còn hơn!”

“Nếu có thể cứu mẹ cháu khỏe mạnh như xưa thì cháu có không học đại học nữa cũng đáng. Nhưng không thể! Giỏi lắm thì nửa đời sau của mẹ cháu cũng chỉ nằm liệt trên giường mà thôi, hà tất phải ép mẹ cháu sống khổ sở như thế? Giờ mẹ cháu hôn mê, chứ nếu tỉnh lại cậu tin mẹ cháu cũng tự nguyện ngừng điều trị, quyết không tiêu lạm vào tiền cho cháu đi học.”

“Cậu, cậu nói bao nhiêu chuyện cuối cùng cũng chỉ vì một chữ tiền. Mẹ cháu là chị ruột của cậu đấy! Cậu có thể tiếc tiền mà ngừng chữa trị cho mẹ cháu sao, cháu muốn gọi cho bà ngoại!”

“Kiều Mộc, đừng nhắc tới bà ngoại nữa! Cậu vốn không muốn nói cho cháu biết, bà ngoại bị xuất huyết não đi cấp cứu, tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng giờ cả người tê liệt, thần trí không tỉnh táo nữa rồi. Giờ mẹ cháu còn ở bệnh viện lo cho bà. Tất cả cũng tại cháu đấy! Mẹ cháu ra nông nổi này có cứu được cũng nằm liệt giường. Ba cháu không còn, sau này mẹ con cháu hẳn là về Thượng Hải với cậu. Cháu nghĩ cho ông cậu này một chút,

lúc ấy một nhà hai người nằm liệt, cháu còn phải đi học đại học, mẹ cháu mất việc, Đình Đình vẫn còn đi học, một mình cậu lo sao nổi chừng ấy chuyện.”

Mục Tùng nói toạc hết mọi chuyện, Kiều Mục không rảnh thể sự nghe xong sững người, nước mắt tuôn như châu rụng. Lời chỉ trích sâu cay dần chuyển thành sự cầu xin yếu ớt: “Cậu, cháu biết cậu cũng khó xử, nhưng cháu thực sự không thể thiếu mẹ được. Cho dù mẹ cháu nằm liệt giường, cháu vẫn là con có mẹ, mẹ cháu chết cháu vĩnh viễn không còn mẹ nữa. Cậu, cháu van cậu, đừng ngừng chữa trị cho mẹ cháu! Mọi chuyện sau này nói tiếp, giờ cứu mẹ cháu quan trọng hơn. Ba cháu còn để lại mấy vạn đồng, nhà cháu cũng có thể bán đi, tán gia bại sản cháu cũng muốn cứu được mẹ.”

Mục Tùng nhìn cháu trai nước mắt ngấn dài khăn cầu, lòng cũng mềm lại, thở dài: “Được, cậu đi đóng tiền.”

Mục Lan nhập viện một tuần, nằm trong phòng giám sát đặc biệt mỗi ngày mất mấy ngàn đồng. Ba vạn đồng của Mục Tùng như muối bỏ bể, mới được vài ngày y tá đã giục đóng thêm tiền.

Kiều Mục không an tâm, nhất định theo cậu đi đóng tiền. Mục Tùng cười khổ, chuyện vừa rồi khiến mình mất tín nhiệm của cháu trai, ông bèn mang toàn bộ tiền lấy được tới chỗ đóng viện phí, để Kiều Mục khỏi nghi ngờ vô căn cứ là mình giữ lại tiền không chữa cho mẹ nó.

Đóng tiền xong, Kiều Mục dặn Mục Tùng ở lại trông coi mẹ giúp, mình đi một lát sẽ quay lại. Mục Tùng thấy kỳ lạ, mấy ngày nay Kiều Mục không chịu rời bệnh viện nửa bước, khẳng khái ở cạnh mẹ, hôm nay không hiểu sao lại đòi ra ngoài? Vừa rồi hai người mới tranh cãi, ông cũng ngại không muốn hỏi cháu đi đâu.

Mục Tùng không biết, Kiều Mục rời bệnh viện là tới thẳng nhà chị gái ở Trường Cơ. Lúc trước cậu Mục Tùng rất toàn tâm toàn ý, vừa đi với Kiều Diệp về lại có ý muốn ngừng điều trị, cậu đoán nhất định hai người họ có nói chuyện gì đó. Người chị này là máu mủ nhưng đối xử với hai mẹ con cậu bạc tình bạc nghĩa, giờ còn xúi cậu Mục Tùng ngừng điều trị cho mẹ. Cậu chịu không thấu, tức giận, hận thù không thể khống chế được, chạy một mạch tới Trường Cơ tìm chị ta tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52

Ở “Trung Nam Hải” Trường Cơ, lúc Kiều Mục đang gắng sức đẩy cánh cửa ngôi nhà mình đã sống bao nhiêu năm thì Kiều Diệp cũng mở cửa. Chị ta giật mình. “Mày... còn đến đây làm gì?”

Kiều Mục thấy chị ta, lạnh mặt: “Tôi lấy số tiền mình đáng được hưởng.”

Trên đường tới đây cậu đã nghĩ kỹ, nếu Kiều Diệp có thể làm được thì cậu cũng làm được. Chị ta có thể nhảm lúc mẹ cậu nằm trong bệnh viện, sinh tử chưa biết ra sao mà gào thét đòi chia tài sản thì cậu cũng có thể tìm chị ta tính toán cho rõ ràng. Giờ cậu bất chấp, mặc kệ thể diện hay thái độ đúng mực cứ thể tiêu tan.

Kiều Diệp ngạc nhiên. “Tiền mày đáng được hưởng là tiền gì, sao tới tìm tao?”

“Tiền tuất của ba, mẹ con tôi đều có phần. Còn nữa, tài sản ba để lại không phải chia như cách chị nói. Đầu tiên phải chia cho mẹ tôi một nửa, số còn lại cả ba chúng ta chia đều. Chị mau mang hết số tiền mẹ con tôi được nhận ra đây.”

Kiều Diệp không cam tâm chịu lép vế, hai tay chống nạnh, mắt trừng trừng. “Lúc trước đã nói rõ ràng rồi còn gì, tiền mang đi làm hậu sự cho ba không còn thừa một xu. Về tiền ba để lại, tao lấy nhiều mấy đồng, chẳng qua mày là con trai, tang ba không lo được gì, coi như bỏ số tiền ấy ra góp phần đi.”

“Tôi không quan tâm, chị dùng bao nhiêu tiền lo tang sự cho ba là chuyện của chị, tiền của tôi đáng được nhận nhất quyết không thể thiếu. Đừng lấy cớ tôi là con trai mà không bỏ tiền làm tang ba ra để nói tôi. Tôi chưa tròn mười tám tuổi, còn chưa trưởng thành, chị chẳng có quyền gì bắt tôi bỏ tiền ra làm tang ba hết. Tiền tuất nhất định phải chia cho tôi, khi nãy chị ăn chặn không ít tiền, trả lại hết cho tôi. Nếu chị không trả, hôm nay tôi sẽ ngồi ở đây không đi đâu hết.”

Kiều Mục đột nhiên cứng rắn, cương quyết như vậy thật nằm ngoài dự đoán của Kiều Diệp. Trước kia cậu tao nhã, lịch sự, không tranh chấp với ai bao giờ, sao hôm nay như biến thành người khác thế này?

Chị ta không hiểu, một người đã phải trải qua đau đớn, mất mát lớn lao như vậy, tính cách tuyệt đối không thể không thay đổi, có khi còn biến thành một người hoàn toàn khác cũng nên.

Kiều Diệp không chịu kém. “Muốn đi hay không thì tùy, một đồng tao cũng không đưa.”

Nói xong, chị ta đóng sầm cửa, nhốt Kiều Mục ở bên ngoài. Cậu cũng không nén giận bỏ đi như trước kia mà đứng lại đập cửa hết lần này đến lần khác, vừa đập vừa gào: “Kiều Diệp, chị đừng hòng độc chiếm hết tiền tuất của ba. Mau mang tiền của tôi và mẹ tôi ra đây, đừng có vô si như thế!”

Nhà trên xóm dưới đều bị kinh động, hết người này đến người khác vây lại xem náo nhiệt. Chuyện Kiều gia gần đây là “tin tức nóng hổi” nhất trong khu, giờ chị em còn trở mặt với nhau, làm sao người ta không tới xem cho được?

Nếu là trước kia, Kiều Mực nhất định sẽ rất ngại kéo dài thêm, có điều bây giờ càng có nhiều người tới xem thì càng tốt, để mọi người thấy được hành động của chị gái cậu. Cậu càng ra sức đập cửa: “Kiều Diệp, chị cũng coi như là chị gái của tôi. Sao chị vô tình đến thế? Chị mặc kệ mẹ tôi nằm viện không nói làm gì, còn đến gào thét đòi chia tài sản. Muốn chia cũng phải chia cho rõ ràng chứ, chị cậy lớn ức hiếp tôi còn nhỏ để chiếm thêm tiền. Tiền tuất của ba, mẹ con tôi cũng có phần, chị cũng chiếm cả. Đã thế chị còn xui cậu ngừng điều trị cho mẹ tôi. Sao chị có thể làm những chuyện như thế? Chị có còn là con người không vậy?”

Nói xong, Kiều Mực không kìm được, nước mắt ầng ậng tuôn xuống hai má. Nhìn cậu thiếu niên đau lòng muốn chết ấy, các bác, các thím lòng dạ mềm yếu đều thấy không đành lòng, mọi người xúm lại lau nước mắt, dịu dàng an ủi cậu. Rất nhiều người chặc chặc lắc đầu, ai cũng nói Kiều Diệp không ra sao, đành rằng Mực Lan không phải mẹ đẻ của chị ta nhưng Kiều Mực tốt xấu gì cũng là em trai, làm gì đến mức cạ tầu ráo máng như vậy...

Bất chấp bên ngoài láo nháo thế nào, Kiều Diệp vẫn đóng cửa im ỉm trong nhà. Kiều Mực cũng nhất quyết không rời đi, cánh cửa không biết chịu bao nhiêu cú đập của cậu. Trong nhà ngoài cửa giăng co một lúc lâu, cuối cùng cánh cửa cũng mở ra, anh rể Phương Chính Quân xấu hổ cầm một xấp tiền ra đưa cho cậu. “Kiều Mực, chị em thật ra cũng không phải người xấu, chị ấy cũng có chỗ khó của mình. Đây là số tiền em cần, em đếm đi.”

Kiều Mực lạnh mặt nhận tiền, run rẩy đếm đếm, ngẩng lên nhìn Phương Chính Quân. “Nhờ anh nhấn với Kiều Diệp, tôi và chị ta đã thanh toán xong. Sau này tôi không có người chị này nữa.”

Nắm chặt xấp tiền, lách mình khỏi đám đông, Kiều Mực mắt không chớp rời khỏi “Trung Nam Hải”. Vừa ra cửa được mấy bước, chợt nghe một giọng nữ lạnh lạnh gọi tên mình: “Kiều Mực, đợi đã.”

Kiều Mực xoay người, trong đôi mắt nhòe nhoẹt hiện lên bóng dáng bé nhỏ của Tần Chiêu Chiêu.

Kiều Mực bảo vệ được quyền lợi của mẹ con mình, lấy được tiền mang đi. Cậu chứ thể cảm cả xấp tiền đi thẳng ra ngoài, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng đuổi theo khỏi “Trung Nam Hải”, gọi cậu lại: “Kiều Mực, đợi đã.”

Quay đầu lại thấy Tần Chiêu Chiêu, Kiều Mực đột nhiên nhớ ra sau khi cha mẹ xảy ra chuyện, cậu ở trong bệnh viện trải qua những ngày đau khổ, bất lực nhất, nếu không có Tần Chiêu Chiêu và mẹ cô, hẳn nỗi đau đớn và bất lực ấy còn nhân lên gấp bội, đến khi bạn bè, đồng nghiệp của ba dồn dập tới thăm, hai người họ lại lặng lẽ rời đi.

“Tần Chiêu Chiêu, hôm đó lúc cậu và mẹ rời đi, mình không biết nên không tiễn được, thật xin lỗi.”

“Không có gì, cậu không cần bận tâm. Kiều Mực, cậu cầm tiền trong tay thế kia không được đâu, cẩn thận bị cướp mất.”

Tần Chiêu Chiêu nhắc nhở, Kiều Mực mới giật mình, cầm một xấp tiền trong tay như vậy quả không an toàn, nhưng trên người cậu mặc quần áo mùa hè, túi quần chỉ để trang trí, không đựng được cái gì.

“Hay là, chờ mình qua nhà lấy cho cậu cái túi nhé.”

Kiều Mực gật đầu đồng ý, Tần Chiêu Chiêu chạy về nhà, chạy được vài bước thì dừng lại, chần chừ hỏi: “Kiều Mực, cậu có khát không? Hay vào nhà mình uống ngụm nước đi.”

Nghe cô nói, Kiều Mực mới nhận ra quả thật mình đang rất khát, vừa rồi làm loạn ở nhà Kiều Diệp làm cô họng cậu khát khô. Cậu không từ chối, theo Tần Chiêu Chiêu về nhà, uống một hơi hết chén nước, lúc buông chén vô tình thấy một bạch đậu tương mới tước vỏ, sắc mặt cậu trầm xuống, buồn khó tả.

Tần Chiêu Chiêu tìm một cái túi to mang lại, tình ý nhận ra, nhẹ giọng nói: “Sao thế? Cậu không thích đậu tương à?”

Kiều Mực lắc đầu, ánh mắt mang theo niềm bi thương sâu sắc. “Không phải, thật ra mình rất thích đậu tương. Trước mẹ mình vẫn hay mua đậu tương về xào cho mình ăn. Bà không bao giờ mua đậu tước sẵn, nói là như vậy không vệ sinh và không tươi, lần nào cũng mua về tự tước lấy. Không biết, sau này còn có thể được ăn đậu bà tước nữa hay không.”

Lời cuối cùng ướt đầm, xót xa. Cậu biết tâm nguyện này rất khó thực hiện, bác sĩ đã nói cho dù cứu được, mẹ cậu chỉ có thể nằm liệt giường, không làm gì được nữa.

Dáng vẻ đau buồn của cậu khiến Tần Chiêu Chiêu cũng khó chịu theo, nhưng cô không biết an ủi cậu thế nào. Mấy ngày nay, số mệnh giáng xuống cậu bao nhiêu đau đớn, tàn khốc khiến mọi lời an ủi đều chẳng ích gì. Cuối cùng, cô đành nói: “Kiều Mực hay là ở lại ăn cơm với nhà mình đi! Tiện có đồ cậu thích ăn nữa, đỡ phải ăn đồ ăn nhanh ở bệnh viện, cậu ăn không quen.”

Hôm đó cô và mẹ ở bệnh viện cùng cậu một ngày, giữa trưa mua cho cậu ít đồ bán quanh bệnh viện, cậu miễn cưỡng ăn vài miếng vì lòng rối bời, cũng vì thức ăn không nuốt nổi. Mấy ngày nay cậu gầy quá, cảm nhơn hoắt, nhơn như chiếc dùi đâm thẳng vào mắt cô, vào tận trái tim cô, cô muốn giữ cậu lại ăn một bữa cơm, để cậu được ăn thoải mái.

Kiều Mực lắc đầu từ chối: “Không được, mình phải quay lại bệnh viện. Mình đi lâu rồi, cũng lo cho mẹ ở bệnh viện. Cảm ơn cậu!”

Nhìn Kiều Mực vội vã rời đi, Tần Chiêu Chiêu thất vọng chán chường.

Kiều Mực trở lại bệnh viện, kinh hãi nhìn phòng chăm sóc đặc biệt trống không. Cậu chấn động, trong nháy mắt mặt trắng bệch như tờ giấy. Một y tá nói với cậu: “Tình hình của mẹ cháu đột nhiên chuyển biến xấu, vừa được đưa đi cấp cứu rồi.”

Bên ngoài phòng cấp cứu, Mực Tùng đang ngồi một mình, đầu cúi gục, rít từng hơi thuốc, dưới chân la liệt đầu lọc thuốc. Mặt cắt không còn giọt máu, Kiều Mực vội tới trước mặt cậu, khàn giọng: “Sao tình hình của mẹ cháu lại tệ hơn? Buổi sáng vẫn còn tốt mà, hay là cậu...”

Cậu nghẹn ứ, không nói được nữa. Mực Tùng bỗng đứng dậy, tím mặt, trừng mắt giận dữ. “Hay là cậu làm sao? Nói rõ ra xem nào? Đúng là lúc trước cậu có muốn ngừng điều trị, nhưng sau này đã bỏ qua ý định ấy rồi. Chẳng lẽ cậu có thể làm mấy chuyện mờ ám hại chết chị ruột hay sao? Đó là tội giết người đấy! Kiều Mực, nếu không phải vì cháu còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, cậu đã quay về Thượng Hải, mặc xác cháu muốn làm gì thì làm. Đúng là mất công mất sức mà không ra đầu vào đâu!”

Thấy cậu giận dữ, Kiều Mực cắn môi nín lặng. Hai cậu cháu ngồi chờ ngoài phòng cấp cứu, không ai mở miệng, không khí dường như đông cứng.

Ban đầu Mực Tùng cũng tức giận đứ đũa nghĩ mình thừa dịp nó đi vắng mà động tay động chân với Mực Lan, nhưng ngẫm lại không thể trách nó được. Ban này nói ngừng điều trị, trùng hợp làm sao nó vừa đi khỏi thì tình hình mẹ nó chuyển biến xấu, làm sao nó không nghĩ ngờ mình chứ? Aiz! Đúng là mất công mất sức mà không ra đầu vào đâu!

Ngồi chờ không lâu, cửa phòng cấp cứu bật mở, hai người đồng thời đứng bật dậy, bốn con mắt hướng về phía bác sĩ. Bác sĩ tháo khẩu trang, lắc đầu: “Không cứu được, bệnh nhân đã tắt thở trên bàn mổ.”

Bác sĩ đã quen đánh bạn với cái chết, giọng nói cứng nhắc, không mang theo bất cứ tình cảm nào. Nhưng với Kiều Mực, một lời của bác sĩ như bom nguyên tử bùng phát, phá tan nát thế giới của cậu, long trời lở đất, tất cả tan biến trong nháy mắt...

Ngày Mực Lan mất vừa tròn cùng tuần đầu Kiều Vi Hùng. Bà chịu đựng được lâu hơn ông một thời gian, có lẽ vì trong bà vẫn còn khát khao sống mãnh liệt chẳng? Từ đầu đến cuối bà luôn kiên trì, vậy mà vẫn không thể qua khỏi, cuối cùng đành lìa bỏ cõi đời trong cơn hôn mê sâu, thậm chí chưa một lần mở mắt nhìn con trai và người thân lần cuối.

Kiều Mực không thể chấp nhận sự thật này, cậu nhào vào Mực Lan khóc lóc. Chàng trai mười tám tuổi nức nở như đứa trẻ lên ba, khóc không thành tiếng. “Mẹ... Con là Kiều Mực đây... Mẹ mở mắt nhìn con đi... Mở mắt nhìn con đi...”

Mực Lan đã không thể mở mắt được nữa rồi, nhưng có lẽ linh hồn bà vẫn chưa rời đi, nghe tiếng khóc tê tâm liệt phế của con trai, hai hàng lệ chậm rãi rã ra từ khóe mắt vẫn nhắm chặt. Hai dòng lệ này là nỗi đau đớn cùng quặn luyến, không cam tâm rời bỏ thế giới này sao?

Khác với đám tang rầm rộ của Kiều Vi Hùng, Mực Tùng và Kiều Mực tổ chức tang lễ của Mực Lan vô cùng đơn giản. Được Kiều Mực đồng ý, Mực Tùng đưa di thể của Mực Lan đến nhà hỏa táng, sau đó sẽ đưa di cốt về Thượng Hải, coi như lá rụng về cội. Không nhập táng ở đây nên chẳng bố trí linh đường đón người tới phúng viếng, mà có muốn bày vẽ ra chi sự cũng chẳng mấy người tới. Dù Mực Lan sống ở đây nhiều năm nhưng bà vẫn giữ trong mình cảm giác về sự ưu việt của một con người của thành phố lớn, nên thường xa cách những người sống ở đây. Bà không có bạn thân, mấy năm nay sống ở Thượng Hải càng không có bạn bè. Nếu Kiều Vi Hùng còn, có thể cũng có nhiều người vuốt mặt nể mũi mà tới đưa tiễn, đáng tiếc bà mất sau Kiều Vi Hùng. Người không còn, trà cũng lạnh, người ta có thể tới hoặc không, cuối cùng chẳng ai đến. Người lẽ ra nên tới như vợ chồng Kiều Diệp cũng không thấy đâu.

Lúc di thể đưa tới nhà tang lễ chờ hỏa táng, ngoài hai cậu cháu Kiều Mực và Lăng Minh Mẫn chỉ còn mấy người bạn học cũ như Tần Chiêu Chiêu, Diệp Thanh, Cung Tâm Khiết... Tình cảnh vắng vẻ, lạnh lẽo, thê lương.

Từ đầu đến cuối Kiều Mực không nói lời nào, cậu ngơ ngác ngồi đó, như cầm như diếc. Cha mẹ lần lượt qua đời chỉ trong một tuần, sự đã kích cậu gặp phải chỉ sợ người lớn cũng khó chống đỡ nổi, huống hồ một thiếu niên mười tám tuổi, cơ hồ vẫn như đứa trẻ con.

Lăng Minh Mẫn ngồi cạnh cậu, nắm chặt bàn tay, nước mắt rờn rờn. Mấy ngày nay, chuyện nhà họ Kiều cũng khiến cô rớt không biết bao nhiêu nước mắt, hai mắt đỏ hoe.

Mấy nữ sinh đứng cạnh cũng đỏ hoe mắt, thiếu niên vốn dễ xúc động hơn người lớn, huống hồ bạn cùng tuổi gặp chuyện không may khiến các cô cảm động lây, không kìm được mà cùng rơi lệ. Trong đó “lệ ai chan chứa hơn người”? Không nghĩ ngờ gì, chính là Tần Chiêu Chiêu.

Lúc tin Mực Lan qua đời truyền về tới Trường Cơ, Tần Chiêu Chiêu trốn vào phòng khóc suối mướt. Cô khóc vì Kiều Mực, vì cô có thể tưởng tượng được nỗi bi thương và tuyệt vọng của cậu. Cha cậu mới qua đời mấy hôm, tối giờ mẹ cũng rời xa nhân thế, cửa nhà tan nát, thế giới của cậu gần như vỡ vụn.

Trong lúc Kiều Mực thống khổ và tuyệt vọng nhất, người thân duy nhất của cậu ở đây – chị gái cùng cha khác mẹ Kiều Diệp – lại coi như không có chuyện gì xảy ra, vẫn tới quán chơi mạt chược. Có người biết chuyện, có ý hỏi chị ta hậu sự của Mực Lan tính ra sao? Chị ta không nghĩ ngợi đáp luôn: “Xử lý thế nào có liên quan gì tới tôi? Không phải mẹ tôi, tôi không rảnh quan tâm.”

Chị ta còn nói: “Bà ta cũng thật giỏi hành hạ người khác, biết chết thì chết luôn cho xong, còn cố kéo dài cả tuần trời, tự nhiên mất toi mấy vạn viện phí!”

Tần Chiêu Chiêu không sao hiểu nổi, có thể nào họ cũng là người thân một nhà. Kiều Diệp và Mực Lan không có quan hệ nhưng Kiều Mực là máu mủ ruột rà với chị ta, sao chị ta có thể lạnh lùng, vô tình, làm ngơ đứng nhìn người thân như vậy?

Mấy người bạn ở nhà tang lễ hôm đó chỉ duy có Tần Chiêu Chiêu không mời mà đến. Cô nhận được tin liền chạy tới bệnh viện rồi theo sang nhà tang lễ. Diệp Thanh và Cung Tâm Khiết được Lăng Minh Mẫn báo cho biết, mấy người họ có quan hệ thân thiết, lúc nhà Kiều Mục xảy ra chuyện, Lăng Minh Mẫn gọi điện báo hai người tới bệnh viện hỏi thăm. Đám tang Kiều Vi Hùng mấy người họ cũng tới viếng, giờ lại tới thêm lần nữa, tiền mẹ cậu đi nốt quãng đường cuối cùng.

Vài ngày ngắn ngủi mà tới nhà tang lễ hai lần, gương mặt thiếu nữ trẻ trung của họ ít nhiều mang thêm một nỗi buồn đau nặng nề không hợp tuổi tác. Mấy chữ thể sự vô thường, sinh mệnh mong manh trước kia chỉ có trong sách vở, đến nay đã hóa thành ví dụ hữu hình; thực tế tàn khốc dạy họ nhận thức sâu sắc về cuộc sống.

Lúc đi thể được đưa tới lò thiêu, Kiều Mục nhào lên như người hóa dại, lệ tuôn như suối trào, giọng khàn đặc, kiên quyết không để người ta đưa mẹ đi. Nhân viên nhà tang lễ đã quen với những chuyện như thế này. Làm việc ở nơi này, họ đâu còn xa lạ với cảnh thân nhân người chết xúc động thất thường. Hai người cứng rắn kéo Kiều Mục lại, một người khác nhanh nhẹn giúp chuyển đi thể đi.

“Không... Đừng... Mẹ... Mẹ ơi!”

Tiếng gào thét thống thiết của Kiều Mục vang lên, nhưng gào đến mấy cũng không thể đưa mẹ cậu quay lại được nữa. Cái chết là tường đồng vách sắt, là ranh giới kiên cố nhất trên đời, lạnh lẽo chia lìa hai cõi âm dương. Cốt nhục tình thâm, từ nay về sau vĩnh viễn hai ngả, âm dương hữu biệt.

Lúc đi là thi thể lạnh như băng, trở lại là bình tro cốt ấm áp. Một sinh mệnh từng sống vui vẻ, đến nay hóa thành tro bụi. Kiều Mục nước mắt ngắn dài tiếp nhận bình tro, ôm siết vào ngực... Đây chính là cái ôm ấm áp cuối cùng của cậu và mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 53

Từ hôm ở đường sắt ngoại thành về, Lâm Sâm luôn ủ rũ, mất tinh thần. Ánh dương tháng Tám lấp lánh như mặt kim cương rải rác quảng sáng lấp lánh khắp chốn nhưng trước mắt cậu tựa như mây đen cuộn cuộn kéo về, lòng cậu ngập tràn chán nản, thất vọng, tâm tối, lạnh lẽo, âm ứ.

Ba mẹ cậu phát hiện mấy ngày nay tâm tình con trai có vẻ khác thường. Lâm ba bức tội. “Thằng ranh con, cả ngày bày ra cái mặt tẻ hại đáng ghét cho ai xem thể hả?”

Con trai giống như ăn nhầm thuốc súng, sừng sộ: “Ba không muốn thấy thì đừng nhìn nữa. Con có cầu ba nhìn đâu.”

“Ồ cái thằng này, mày nói chuyện với ba mày như thế đấy hả? Muốn ăn đòn phải không?”

Mẹ cậu nhanh chóng khuyên giải: “Được rồi, được rồi! Các người là cha con, không phải kẻ thù, sao cứ động nói ba câu là nhảy dựng hết lên thể? Sâm Sâm, con không được nói chuyện thiếu lễ phép với ba như thế! Còn lão Lâm, mình cũng thật không ra sao, thấy con nó âu sầu thể thì đừng trách mắng nó nữa.”

Đang nói chuyện, có người đưa giấy mời nhận bưu phẩm tới cho Lâm Sâm, cậu nhìn nét chữ đề tên cùng nội dung bưu phẩm, nét mặt khó coi thêm mấy phần.

Lâm mẹ không kìm được, hỏi con: “Ai gửi đồ cho con vậy?”

Lâm Sâm không nói câu nào, hằm hằm xoay người vào phòng riêng, đóng sầm cửa. Vợ chồng Lâm thị trong phòng khách đưa mắt nhìn nhau.

Lâm Sâm vào phòng liền xé tan nát giấy mời, lòng như ị một bàn tay vô hình vò nghiền, đau đến tê tâm liệt phế.

Chiếc ba lô cún con này là đồ cậu năn nỉ Cung Tâm Khiết để lại cho mình, chỉ vì Tần Chiêu Chiêu thích nó. Vậy mà lúc cậu tung tăng vui vẻ mang quà tới tặng cô, cô lại trả cho cậu một tràng xin lỗi. Giờ cô còn gửi lại chiếc ba lô này cho cậu làm gì? Cậu không muốn nhìn thấy nó nữa, càng không muốn vì nó mà nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở đường sắt ngoại thành chiều hôm ấy.

Hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu thẳng thắn nói rõ với Lâm Sâm bị tổn thương sâu sắc, tổn thương con tim, tổn thương tình cảm, đến tôn nghiêm và thể diện cũng chịu tổn thương. Hóa ra bấy lâu nay vẫn chỉ có cậu đơn phương thích cô, còn cô chưa bao giờ thích cậu, vậy mà cậu lại dương dương tự đắc như thẳng ngốc, thật sự quá choáng váng.

Lâm Sâm hận mình ngu dại, hận Tần Chiêu Chiêu quá thẳng thắn, cũng hận luôn Kiều Mục, vì Kiều Mục chẳng tổn hơi sức vẫn có được thứ mình muốn, còn cậu dốc hết sức vẫn không thể có được. Cậu hận, hận đến mức nguyên rửa bọn họ chết đi, chết hết đi.

Kiều Mục và Tần Chiêu Chiêu không bị cậu nguyên rửa chết, nhưng ngàn vạn lần cậu không ngờ được ba mẹ Kiều Mục tổ chức tiệc mừng vào đại học

cho cậu ta xong, nửa đêm lại gặp tai nạn giao thông. Trong lúc gọi điện nói chuyện phiếm, thím cậu kể bệnh viện mới nhận hai bệnh nhân. Con trai đồ Học viện Âm nhạc Thượng Hải, ba mẹ vui mừng bày tiệc ở nhà hàng Milano, ai ngờ vui hóa buồn. Rượu say, xe chạy nhanh gây tai nạn, một chết một trọng thương. Đồ đại học vốn là chuyện mừng, cuối cùng kết thúc bằng chuyện buồn.

Học viện Âm nhạc Thượng Hải, nhà hàng Milano, những từ này rót vào tai Lâm Sâm khiến cậu nhất thời chấn động. Ngày Vu Thiến mở tiệc, Diệp Thanh từng nhắc qua Kiều Mục đổ vào Học viện Âm nhạc Thượng Hải, ngày mai ba mẹ cậu ta mở tiệc ở nhà hàng Milano, lẽ nào... là cậu ta?

Suy đoán của Lâm Sâm được người thím xác nhận: “Đúng rồi, là người họ Kiều.”

Không biết cái gì thúc giục mà Lâm Sâm lén tới bệnh viện một chuyến. Kiều Mục đang thấp giọng nói chuyện với bác sĩ bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, mặt đầm nước mắt, giọng nói nghẹn ngào. Một cảm giác bi thương nhói lòng theo không khí truyền đi khiến Lâm Sâm đứng ở bên kia vẫn có thể cảm nhận được. Không thể không đồng tình, không thể không xót thương, càng không cách nào oán hận được nữa... Oán hận kia vốn không có căn cứ. Cậu dựa vào cái gì mà hận Kiều Mục đây, vì Tần Chiêu Chiêu thích cậu ta? Đâu phải cậu ta cướp Tần Chiêu Chiêu trong tay cậu. Cậu hận Kiều Mục vô căn cứ, chẳng qua chỉ vì không thể chấp nhận sự thật mà giận cá chém thớt, tìm cách trút nỗi căm hận mà thôi.

Lâm Sâm không tới chào hỏi Kiều Mục, cậu im lặng quay người đi tìm thím, nói với thím Kiều Mục là bạn học cấp ba của cậu, giờ mẹ cậu ta đang nằm viện, nhờ thím tận lực giúp đỡ.

©STE.NT

“Cậu bé kia là bạn học của con à? Cậu bé cũng đáng thương quá, ba mẹ bị tai nạn cùng lúc, người chết, người kia vẫn chưa biết ra sao. Tình hình hiện tại của mẹ cậu ấy không khả quan lắm, không phải muốn cứu là được. Thằng bé tội nghiệp!”

Lúc ấy Lâm Sâm cảm thấy Kiều Mục thật là xui xẻo. Người ta vẫn nói đại hạn không chết tất có phúc về sau. Hôm tai nạn, mẹ cậu ta đã không “đi” luôn theo chồng, chắc chắn sau này sẽ không sao đâu, vì thế những lời thím nói cậu không buồn để vào lòng. Có điều, cậu vẫn phải cẩn nhắc xem có nên báo chuyện này cho Tần Chiêu Chiêu hay không. Cậu nghĩ chắc chắn Tần Chiêu Chiêu không biết chuyện này, thứ nhất cô ở ngoại thành, tin tức không nhanh nhạy; thứ nữa là chẳng ai biết chuyện cô thích Kiều Mục, tất nhiên chẳng có ai đặc biệt để tâm mà báo cho cô tin này.

Rốt cuộc có nên nói chuyện này cho Tần Chiêu Chiêu hay không? Lâm Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định không nói. Cậu không hận Kiều Mục nhưng vẫn hận Tần Chiêu Chiêu. Cô thích Kiều Mục thì cậu sẽ không nói cho cô biết nhà cậu ta xảy ra chuyện. Cậu vẫn mang trong mình tâm lý dối hờn như thế.

Lâm Sâm không ngờ được, hai hôm sau gọi điện cho thím hỏi thăm tình hình mẹ Kiều Mục lại hay tin: “Mẹ bạn con qua đời trưa hôm qua rồi. Cậu ta khóc thảm thiết lắm, y tá trực ban bọn thím nghe mà xót hết cả ruột. Thằng bé tội nghiệp!”

Lâm Sâm không tin nổi. Mấy hôm trước, cậu còn có cảm giác mình là kẻ bất hạnh nhất trên đời. Nhưng bây giờ, chuyện thất tình của cậu chẳng thể so nổi với chuyện ba mẹ Kiều Mục lần lượt qua đời. Kiều Mục mới thật sự là người bất hạnh nhất thế gian, bất hạnh đến tột cùng.

Điện thoại đã ngừng mà Lâm Sâm vẫn ngây ngốc ôm lấy ống nghe. Ngần người một lúc lâu, cậu quyết định bấm số gọi tới nhà Tần Chiêu Chiêu. Số điện thoại nhà cô vốn bị cậu xé nát nhét vào thùng rác từ hôm ở ngoại thành về; chẳng qua đến giờ cần phải gọi, không cần sổ sách ghi chép, chín con số quen thuộc vẫn có thể từ trong đầu nhảy ra.

Ngày trước, để lấy được số điện thoại nhà Tần Chiêu Chiêu mà cậu kiểm soát hỏi mượn lớp trưởng sổ ghi số điện thoại cả lớp, nói là muốn xin số của Cung Tâm Khiết nhưng thực ra lại thuộc nằm lòng dãy số nhà Tần Chiêu Chiêu bên dưới. Những con số kia tựa như ghi khắc vào lòng cậu, nhớ mãi không quên.

Tần Chiêu Chiêu vừa từ nhà tang lễ về, hai mắt vẫn còn đỏ hoe đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại đổ dồn. Nhắc máy lên, cô không ngờ được nghe tiếng của Lâm Sâm, những lời cậu ta nói càng khiến cô bất ngờ. Cô bất ngờ không phải vì chuyện cậu ta nói mà vì việc cậu ta nói mà vì việc cậu ta gọi điện báo cho cô biết những chuyện ấy.

Chiều hôm đó, chỉ có thể dùng mấy chữ “buồn bã chia tay” để hình dung về hoàn cảnh của hai người. Khi ấy cậu ta phẫn nộ như hổ dữ, gào thét như sư tử mà mắng cô và thậm chí mắng cả Kiều Mục một trận. Hẳn là cậu ta hận cô và Kiều Mục thấu xương. Vậy mà giờ cậu ta lại gọi điện cho cô biết nhà Kiều Mục xảy ra chuyện, bảo cô tới thăm cậu ấy.

Quá bất ngờ, trong lòng Tần Chiêu Chiêu dấy lên một niềm cảm động, đồng thời nảy sinh một tầng nhận thức hoàn toàn khác về Lâm Sâm. Chàng trai thích gây chuyện, thích cậy mạnh, ưa thể diện, hay giận dỗi, thù hằn này có đôi khi lại đúng là một nam tử rất ra dáng đàn ông và mang theo một trái tim ôn nhu, thiện lương.

“Chuyện nhà Kiều Mục tôi đến rồi, nhưng vẫn cảm ơn cậu gọi tôi báo cho tôi.”

Lâm Sâm bắt ngờ. “Cậu cũng biết à? Sao cậu biết?”

“Ba mẹ cậu ấy gặp tai nạn, tin tức lập tức truyền khắp Trường Cơ này. Sau hôm đó, tôi có tới bệnh viện thăm, giờ vừa từ nhà tang lễ về, hôm nay hóa táng mẹ cậu ấy.”

Lâm Sâm khó hiểu. “Vì sao ba mẹ cậu ta có chuyện mà tin truyền khắp Trường Cơ?”

“Không phải trong thư tôi đã viết rồi sao? Ba cậu ấy trước kia là phó giám đốc của nhà máy Trường Cơ chúng tôi, lúc đó nhà cậu ấy ở gần nhà tôi.”

“Cậu viết thư cho tôi lúc nào?” Lâm Sâm càng nghe càng không hiểu.

Tần Chiêu Chiêu cũng không hiểu. “Trong ba lô gửi lại cho cậu có kèm một phong thư, cậu chưa nhận được sao?”

Trong bưu phẩm có thư, Lâm Sâm hoàn toàn bất ngờ. “Trong đó có thư sao? Tôi không biết... còn chưa đi nhận. Giờ đi ngay!”

Dập máy, Lâm Sâm chạy thẳng tới bưu điện, xe lao như bay, chỉ hận không thể bay vèo đi được. Cậu đã xé nát thư mời nhận bưu phẩm, giờ lòng hăm hở vội vã muốn nhận bưu phẩm xem thư nhưng nhân viên bưu điện sống chết không đồng ý – không có giấy mời thì không được nhận hàng.

Cậu vừa tức vừa gấp gáp, nói bừa: “Sao các ông có thể làm ăn như thế chứ? Không có giấy mời không được nhận hàng, thế người ta mất thư mời thì bao nhiêu đồ đạc các người lấy hết à?”

Nhân viên bưu điện thẳng thừng: “Bưu điện lấy cái đó làm gì, nếu không có người đến nhận chúng tôi sẽ trao lại đồ cho người gửi.”

Cậu tức tít. Đứng ngây ở bưu điện nửa ngày không làm được gì, cậu đành nhờ ba giúp. Ba cậu quen nhiều người, chỗ này chỗ kia gặp chuyện gì đều có thể nhờ người quen đi cửa sau. Cậu tràn đầy hy vọng gọi điện cho ba, quả nhiên ba cậu cũng không phụ sự chờ mong.

“Xem nào, hình như vợ anh Lý làm ở bưu điện, chờ ba gọi điện.”

Gọi điện quả nhiên đúng vậy, tuy người quen không làm cùng chi nhánh với chỗ Lâm Sâm cần lấy bưu phẩm nhưng vẫn là người của bưu điện, hơn nữa, người ta còn phụ trách một chi nhánh, gọi điện đương nhiên xong chuyện. Đây chính là nét đặc sắc của xã hội Trung Quốc, có người quen rất dễ làm việc. Lâm Sâm lấy được bưu phẩm, cuối cùng cũng thấy được thư của Tần Chiêu Chiêu gửi.

“Gửi Lâm Sâm,

Tôi biết chuyện chiều nay khiến cậu rất buồn, thật xin lỗi cậu, tất cả là tại tôi không tốt, là tôi không chịu sớm nói rõ hết hiểu nhầm.

Thật ra tôi thích Kiều Mộc từ lâu lắm rồi, không phải đến năm lớp mười mới bắt đầu. Cậu biết không? Tôi và Kiều Mộc cùng lớn lên ở khu tập thể một nhà máy. Tôi biết cậu ấy từ lúc còn nhỏ xíu nhưng cậu ấy chưa bao giờ biết đến tôi. Cậu ấy là con trai Phó giám đốc xưởng, còn ba tôi chỉ là một công nhân quen trong nhà máy. Chúng tôi ở rất gần nhau nhưng thực chất rất xa, rất khác biệt. Vì thế, dẫu tôi thích cậu ấy thế nào đi chăng nữa cũng không dám bày tỏ, tôi biết rất rõ khoảng cách giữa hai người chúng tôi. Nhưng tôi vẫn luôn mong có thể đến gần cậu ấy, nên khi thi vào cấp ba tôi chỉ có một mục tiêu: vào bằng được trường trung học thực nghiệm. Cuối cùng, tôi cũng được như ý nguyện, thậm chí còn được học lớp với cậu ấy.

Lâm Sâm, cậu hiểu lầm là tôi thích cậu, hơn nữa còn đối xử với tốt với tôi như vậy, tôi thật sự rất không an lòng. Nhưng tôi không biết phải làm sao để giải thích rõ ràng với cậu, những lời thật lòng rất khó nói ra. Vốn dĩ, tôi muốn chờ tới khi mình đi Thượng Hải học đại học sẽ cắt đứt quan hệ với cậu luôn, nhưng tới giờ, tôi chỉ thuận miệng khen chiếc ba lô của Cung Tâm Khiết đẹp mà cậu lại tới tìm cô ấy năn nỉ mua lại nó cho tôi, tôi biết mình không thể kéo dài chuyện này thêm được nữa. Tôi không thể cứ thế nhận chiếc ba lô này, cứ thế thần nhiên hưởng thụ lòng tốt của cậu dành cho tôi, bởi vì tôi chưa từng nghĩ tới chuyện báo đáp.

Lâm Sâm, chiếc ba lô này gửi trả lại cho cậu. Cảm ơn cậu đã đối xử tốt với tôi như vậy. Thật xin lỗi, tôi không thể đối tốt lại với cậu như thế! Thật xin lỗi, Lâm Sâm.

Tần Chiêu Chiêu”

Lâm Sâm trốn trong phòng, đọc đi đọc lại lá thư, trong lòng dấy lên một cảm giác phức tạp không nói thành lời. Hóa ra Tần Chiêu Chiêu sống cùng một khu tập thể với Kiều Mộc từ nhỏ, cô biết cậu ta từ ngày bé xíu, cũng thích cậu ta từ lâu rồi. Cô thích cậu ta bao lâu rồi? Tính từ cấp hai tới giờ cũng đã sáu năm. Âm thầm thích một người bao lâu như vậy mà trước sau vẫn không nói cho cậu ta biết, cũng chẳng ai nhận ra. Bao nhiêu tâm sự đều giấu kín trong lòng, giống như nham thạch nóng bóng âm ỉ trong lòng đất.

Xem hết phong thư, Lâm Sâm còn âu sầu hơn cả hôm ở ngoại thành. Hôm đó, Tần Chiêu Chiêu nói với cậu như vậy, cậu vẫn có thể lừa mình dối người cho rằng cô nhất thời si mê Kiều Mộc đến không phân nổi trắng đen. Tới giờ cậu đã hiểu rõ, Tần Chiêu Chiêu thích Kiều Mộc không phải si mê nhất thời mà là tâm lý bao năm không thay đổi, thời gian dài mà tình như mới. Vì cậu ta cô mới nỗ lực thi vào trường trung học thực nghiệm, đến cả nguyện vọng thi đại học cũng là Thượng Hải hoặc các thành phố lân cận như Nam Kinh, Hàng Châu, lý do không nói cũng biết.

Tình đầu như vẩn cò, Lâm Sâm không thể trốn tránh sự thật cậu đã thảm bại trong vẩn cò này.

Khai giảng sắp đến gần, Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị khởi hành tới Thượng Hải học. Nên mang gì, không nên mang gì, ba mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng hết cho cô. Đêm trước khi đi, Tần mẹ ở trong phòng cô thật lâu, hết dặn cái này lại nói cái kia, đã vậy còn lặp đi lặp lại nhấn mạnh đủ điều, như thể cô vẫn là đứa con nít.

Tần mẹ nói đến khuya mới về phòng ngủ, Tần Chiêu Chiêu đóng cửa, đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ – âm thanh nhỏ, đều đều như tiếng gõ ngựa.

Tần Chiêu Chiêu ngăn người, âm thanh này không hề xa lạ với cô, nó từng xuất hiện hai lần ngoài cửa sổ phòng cô. Lâm Sâm lại tới sao? Nhất định là cậu ta, chỉ có thể là cậu ta mà thôi. Ngoài cậu ta ra còn ai nữa? Không phải cậu ta biết mai cô sẽ đi Thượng Hải nên tới cáo biệt chứ?

Đến gần cửa sổ, cô nhẹ nhàng nâng một góc rèm cửa. Ngoài kia trăng rất sáng, gương mặt Lâm Sâm dưới bóng trăng chiếu thẳng vào mắt cô. Cậu ta

đến bao lâu rồi? Ngơ ngác nhìn người ngoài cửa, cô không biết nên phản ứng ra sao.

Cách một lớp rèm mỏng, Lâm Sâm nhỏ giọng nói với cô: “Tần Chiêu Chiêu, mở cửa sổ được không?”

Hơi chân chừ cúi người, Tần Chiêu Chiêu nhẹ nhàng mở cửa. Cậu ta cũng cúi người ghé vào cửa sổ, nhét một món đồ nhỏ qua song cửa hẹp, cô chăm chú nhìn, là chiếc ba lô cún con kia.

“Ba lô này vẫn nên tặng cho cậu thì hơn, tôi giữ lại cũng không dùng, cậu đi Thượng hải học có chiếc ba lô này cũng hợp một lắm.”

Ba lô gửi trả nay được Lâm Sâm mang tới, Tần Chiêu Chiêu vô thức từ chối: “Không cần đâu...”

Cậu ngắt lời: “Cậu cứ nhận đi, tôi không có ý gì đâu. Coi như bạn bè cùng lớp tặng quà cho nhau thôi, nhận đi. Trừ khi cậu ghét tôi lắm, không muốn nhận đồ của tôi, tôi... tôi cũng không ép.”

“Không, không phải, thật ra tôi không hề ghét cậu.”

Tần Chiêu Chiêu thanh minh, không phủ nhận ban đầu cô rất ghét Lâm Sâm vì cậu ta bắt nạt và ăn vụng đồ của cô. Nhưng lâu ngày hiểu được lòng nhau, cô nhận ra Lâm Sâm đâu có nhiều khuyết điểm vẫn là một chàng trai tốt. Cô biết ơn cậu ta gọi điện báo gia đình Kiều Mộc xảy ra chuyện cho mình. Vốn dĩ cậu ta không cần phải gọi cuộc điện thoại này, nhưng vẫn gọi. Cuộc điện thoại cho cô một nhận thức hoàn toàn khác về Lâm Sâm, không từ chối nữa, cô nhận chiếc ba lô. Ba lô ấm áp, hẳn đã ở trong lòng cậu ta rất lâu rồi.

Tần Chiêu Chiêu nhận ba lô, môi Lâm Sâm mấp máy tựa như muốn nói gì song lại thôi, cuối cùng chỉ thờ dài một tiếng.

Đó là tiếng thờ dài thực sự mà Tần Chiêu Chiêu chưa từng nghe qua. Nhẹ nhàng, chậm rãi nhưng kéo dài, yếu ớt vang lên giữa đêm đen tịch mịch, giống như phiền lá cuối cùng run rẩy, xơ xác trong bóng chiều thu, lại giống tiếng tuyết đầu mùa miên man bay giữa sớm bình minh lạnh giá. Tịch liêu, đau đớn, thần thờ... Không hiểu sao mắt Tần Chiêu Chiêu đỏ hoe. “Cảm ơn cậu, Lâm Sâm. Xin lỗi Lâm Sâm.”

Ngoài xin lỗi, cô không biết mình còn có thể nói được gì.

“Không có gì, không cần xin lỗi. Thật ra cũng không phải tôi thật lòng thích cậu, chẳng qua là nhất thời hứng lên thôi. Giống như... giống như với Diệp Thanh ngày trước.”

Lâm Sâm nhỏ giọng cười cười. Cậu muốn cười thật thoải mái, tiêu sái nhưng cơ mặt không chịu nghe lời, nụ cười treo trên mặt cứng đờ. Mắt Tần Chiêu Chiêu càng đỏ, vô cùng chân thành nhìn cậu, nhấn từng chữ vô cùng trịnh trọng. “Lâm Sâm, cảm ơn cậu. Tôi vĩnh viễn không quên cậu đã đối xử với tôi tốt như thế nào.”

Nụ cười vẫn treo trên mặt Lâm Sâm nhưng nước mắt lại bất ngờ tuôn rơi. Lời Tần Chiêu Chiêu như bàn tay vô hình đẩy nước mắt cậu trào ra. Sức kiềm chế yếu ớt của thiếu niên nhanh chóng bị phá vỡ, không còn cách nào giả vờ được nữa, cậu bối rối quay đầu chạy thẳng. Có thể nào cậu cũng không muốn khóc lóc, làm trò trước mặt Tần Chiêu Chiêu, mười tám tuổi thiếu niên đã trở thành đàn ông... Đàn ông chỉ có thể âm thầm rơi lệ chốn không người.

Lâm Sâm đi rồi, Tần Chiêu Chiêu cũng khóc không thành tiếng. Đôi mắt đỏ hoe, nước mắt lăn xuống, từng giọt, từng giọt ngấm vào chiếc ba lô nhỏ cô ôm trong lòng.

Đêm trước ngày Tần Chiêu Chiêu rời thành phố, Lâm Sâm trần trọc khó ngủ. Máy nghe nhạc bên gối chạy đi chạy lại bài hát Tâm như dao cắt của Trương Học Hữu:

“... Thực sự anh không muốn lưu luyến em, nhưng điều gì khiến anh trần trọc chẳng yên. Chẳng ngờ anh nói rồi lại nói, trời đã sáng từ khi nào. Khóe môi anh nếm phải một vị cay đắng. Anh thật sự đã khóc vì em rồi. Em thật sự theo anh ta đi mất rồi. Thời khắc này cả thế gian có thêm một kẻ đáng thương là anh...”

——HẾT TẬP 1——

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Hồ Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.